„O poveste plină de speranță a două suflete torturate salvate de puterea vindecătoare a dragostei."
USA Today
Pentru inima unei doamne
Christi Caldwell

CHRISTI CALDWELL
PENTRU INIMA UNEI DOAMNE

The Lady's Guard by Christi Caldwell

Copyright © 2017 Christi Caldwell
Toate drepturile rezervate
Ediţie publicată prin înţelegere cu Amazon Publishing,
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Bianca Paulevici

Pentru Rory

Mă uimesc în fiecare zi energia, curajul şi puterea de care dai dovadă în faţa greutăţilor. Sunt foarte norocoasă să îţi fiu mamă.

Prolog

Londra
Primăvara 1822

Lady Diana Verney îşi muşcă interiorul obrazului, privind doar în faţă, fără să se oprească.

Nu voia să se afle acolo.

Nu o dezgusta duhoarea de putrefacţie şi de moarte ce atârna greu în aer, ci mai degrabă teama.

Tăcerea puse stăpânire peste coridoarele late din Bedlam, în timp ce un îngrijitor cu obrazul ciupit de vărsat-de-vânt o conducea pe ele. Sunetul paşilor lor avea un ecou straniu în pereţii văruiţi.

„Nu ai de ce să te temi. Nu este ca şi cum aici ar fi suflete care zgârie pereţii, urlându-şi nebunia…”

Un ţipăt nesfârşit răsună din străfundul vechiului spital, făcându-i inima să îi bată nebuneşte. Diana iuţi pasul, iar fustele îi foşniră frenetic în jurul gleznelor. Când auzi ţipetele acelea de agonie ce răsunau pe coridoarele îndepărtate, îşi dădu seama că riscase urmându-l pe masivul gardian; locul acela era un adevărat iad.

După un drum lung şi şerpuit, bărbatul se opri în faţa unei uşi din lemn care abia se vedea, fiind scorojită şi plină de semne ale trecerii timpului. Era doar o bucată de lemn, însă Diana se holbă la ea, încremenită. Ce diferită era placa aceea din stejar de uşile sculptate şi ornamentate din numeroasele reşedinţe ale familiei ei!

— Aveţi zece minute, milady, tună gardianul, trezind-o la realitate.

„Zece minute”. La cât de laşă era, Diana nu îşi dorea nici măcar un minut.

Iar asta nu avea legătură cu faptul că, dacă ar fi fost descoperită acolo, reputaţia ei ar fi fost ruinată. Fusese distrusă cu mult timp în urmă.

Şi nu încremenise fiindcă s-ar fi temut pentru reputaţia ei.

O încerca o teamă cu totul diferită. O teamă ce apărea doar atunci când se întrezărea viitorul. Ţinând cont de viitorul care o aştepta pe ea, îi venea să o ia la sănătoasa. Voia să fugă cât mai departe şi cât de iute ar fi purtat-o picioarele, până când clădirea, femeia din ea şi toate celelalte lucruri ar fi dispărut şi ar fi devenit doar o amintire îndepărtată a altcuiva.

Cu degete tremurânde, Diana îşi îndesă şalul în pelerină şi îşi trecu mâinile peste fuste.

„A venit momentul”.

Alungând sentimentul de panică, reuşi să încuviinţeze din cap.

Când servitorul împinse uşa, o izbi numaidecât mirosul înţepător de fecale şi de urină şi îi veni să verse. Scoase o batistă pe care şi-o puse la nas.

Bătrânul gardian chicoti.

„Va sfârşi închisă, ca mama ei… întocmai ca mama ei”.

Degetele îi zvâcniră, simţind nevoia de a-şi astupa urechile ca să alunge cuvintele acelea pe care le şopteau bârfitorii din întreaga Londră.

Dură câteva clipe până ce i se obişnuiră ochii cu spaţiul întunecos. Celula fără ferestre nu era luminată de niciun felinar. Nu exista nici măcar o lumânare plasată strategic.

— Ce vrei?

Vocea aspră, cunoscută şi totuşi parcă străină se auzi ca un scârţâit în camera înghesuită. Diana o căută cu privirea pe cea care rostise întrebarea. I se strânse inima.

Mama ei, cândva o ducesă mândră, cu o ţinută regală, se afla într-un colţ al celulei mici. Îşi ţinea genunchii la piept, iar părul îi atârna unsuros şi vâlvoi pe spate. Nu mai semăna câtuşi de puţin cu femeia care fusese cândva.

Amfitrioana atotputernică şi dominatoare a Londrei se transformase într-o creatură animalică, ghemuită într-un colţ.

Cu degete tremurânde, Diana îşi dădu jos gluga.

— Diana?

Ducesa se căzni să se ridice şi se împletici când făcu un pas în faţă. Se împiedică, după care se târî spre ea, ca un câine rănit.

Dianei i se puse un nod în gât când văzu în ce hal ajunsese mama ei.

— Mamă, se bâlbâi ea, făcând un pas şovăielnic în faţă.

— Diana, şopti ducesa.

Duhoarea de transpiraţie şi de trup nespălat îi umplu nările. Simţi că se sufocă, urându-se pentru că o băgase în seamă, urându-se pentru că îi păsa. Când se aflase la adăpost, în siguranţă, îi fusese foarte uşor să îşi urască mama pentru nelegiuirile ei. Dar acum, suferinţa femeii o smerea şi o durea.

— A venit.

— Da, mamă, rosti ea cu o voce aspră din pricina vinei şi a regretului.

Petrecuse zile întregi făcându-şi curaj să vină în locul acela. În cele din urmă, venise pentru că femeia aceea îi dăduse viaţă, iar ea îi datora o vizită. Acum, când o vedea din nou, tristeţea fu mai grea decât simţul datoriei. Diana întinse mâna, iar mama ei îşi strecură numaidecât degetele murdare şi pătate printre ale ei. Diana se holbă la unghiile crestate ale mamei. Îi simţi pielea aspră şi bătătorită pe mănuşa ei până atunci imaculată. Atingerea dintre mâna mamei şi mănuşa ei o umplu din nou de tristeţe. Cât de repede ajungea o persoană de la a trăi la… *asta.*

— E aici, şopti ducesa. S-a întors.

Oare aşa ajungeai după o viaţă de solitudine? Să vorbeşti singur?

— Sunt aici. Diana o strânse uşor de mână. Îmi pare rău că nu am venit mai repede…

— Eşti ducesă? o întrebă mama ei pe un ton stăruitor, dându-i drumul la mâini. Îşi apucă fiica de braţ. Zi-mi că eşti ducesă! adăugă ea şi îşi înfipse unghiile colţuroase prin ţesătură dureros de tare în braţele Dianei.

Asta o întrebase?

Bileţelul pe care îl primise pe furiş de la Bedlam nu

fusese trimis din dorinţa de a-şi vedea singura fiică sau ca să-şi exprime regretul ori ruşinea pentru ceea ce făcuse, ci ca să întrebe de statutul marital al Dianei? Simţi în piept un junghi de durere cruntă.

— Mamă? întrebă ea cu grijă.

Toată viaţa Dianei, mama ei se agăţase de speranţa că fiica ei avea să se mărite cu fiul şi moştenitorul ducelui de Somerset, Lord Westfield. Fusese atât de hotărâtă ca această căsătorie să aibă loc, încât încercase să orchestreze uciderea femeii pe care o iubea cu adevărat Lord Westfield – sora vitregă a Dianei. Dorinţa aceasta o adusese între zidurile acelea, iar întrebarea ei arăta că încă o mistuia.

— Lord Westfield, spuse mama ei, cu un ton înfiorător de normal, ce nu se potrivea deloc cu felul în care privea în gol.

— Mamă, repetă Diana rar. Îţi aminteşti că Lord Westfield s-a căsătorit cu Helena? „Te rog, dă dovadă de remuşcare! Te rog, arată-mi că ţi-e ruşine şi groază şi că te simţi vinovată pentru ce ai încercat să faci!”

Mama ei încremeni, ca statuile acelea macabre ce străjuiau treptele spitalului.

— Helena? repetă ea, de parcă nu ar mai fi auzit numele acela până atunci. Numele unei femei pe care o vânduse unei brute de pe stradă şi pe care apoi încercase să o ucidă cu ajutorul aceluiaşi bărbat mulţi ani mai târziu. Îşi înălţă capul într-o poziţie nefirească. Apoi o strălucire nebună îi licări în ochi. Dar nu e moartă? şopti ducesa. Apucă cu degetele murdare şi pătate pelerina Dianei. O trase înspre ea cu o forţă surprinzătoare şi o scuturâ. Zi-mi că e moartă! Zi-mi că nu a fost totul în zadar şi că vei fi viitoarea ducesă! Atunci totul va fi în regulă. O datorie plătită.

Dianei i se făcu greaţă şi se trase cu forţa din strânsoarea femeii nebune care o născuse. Se împletici când se dădu în spate, lovindu-se de patul îngust din metal acoperit cu cearşafuri albe pătate.

— Nu sunt ducesă, rosti ea cu răsuflarea tăiată.

Helena şi Lord Westfield s-au căsătorit.

Mama ei începu să îşi smulgă părul din cap.

— Nu, nu, nu! gemu ea şi începu să se plimbe încolo şi încoace prin încăperea strâmtă. Apoi îşi înălţă capul. În ochi îi licăriră seminţele urii şi ale nebuniei. A venit momentul să plătească. Trebuie să plătească. Trebuie să plătească. Trebuie să plătească!

În timp ce ducesa nebună bombănea şi mormăia pentru sine, Diana se îndepărtă uşor.

Venise acolo sperând cu disperare să vadă o fărâmă de bunătate în mama ei. Avusese nevoie de asta. Din motive deopotrivă egoiste şi altruiste. Dar nu mai rămăsese strop de bunătate în mama ei. Poate că nu existase niciodată.

În timp ce mama ei continuă să vorbească fără rost, Diana se apropia încet de uşa închisă, îndepărtându-se de femeia care îi dăduse viaţă şi care încercase să ia viaţa cuiva. Chiar vieţile a două persoane. A fratelui vitreg al Dianei şi a surorii ei vitrege.

Diana bătu grăbită în uşă, preferând nesiguranţa pe care i-o transmitea gardianul care aştepta de partea cealaltă în locul femeii nebune care acum bolborosea şi chicotea pentru sine.

Uşa se deschise.

— Diana? strigă mama ei, în timp ce Diana ieşi pe coridor.

Dar ea iuţi pasul, fără să se uite în urmă. Fără să se uite în celelalte celule care se treziseră la viaţă.

Diana se împletici, împiedicându-se în încercarea ei de a scăpa. Trupul îi tremura. „Acesta este viitorul meu”. Ţipetele rugătoare ale pacienţilor se auzeau tot mai tare, înfricoşătoare şi disperate. Diana gâfâi scurt şi aspru în timp ce se grăbi spre libertate.

Îşi auzea inima bătându-i nebuneşte în urechi. Coborî în viteză treptele. Îşi ţinu bine gluga pe cap şi traversă iute strada, fără să îşi ia privirea de la trăsura care avea să o ducă spre libertate. Se opri, împleticindu-se.

Gâfâind de la efortul depus, trase adânc aer în piept

de mai multe ori. Câteva clipe mai târziu, vizitiul o ajută să urce în trăsură, ducând-o departe de Bedlam şi de ororile care într-o zi o aşteptau acolo.

Diana îşi lăsă capul pe spate, pe perne.

„Sunt în siguranţă”.

Capitolul 1

Londra, St. Giles
Primăvara 1823

Niall Marksman[1], cel mai de temut luptător din Dials, nu îşi căpătase numele de familie la întâmplare.

Fost cuţitar devenit proprietar şi şeful paznicilor de la clubul Iadul şi Păcatul, îşi alesese numele cu aceeaşi precizie metodică cu care îi selectase cândva pe lorzii şi doamnele elegante de la care furase.

Dacă erai puştiul de origine umilă al unei târfe ieftine din Londra, născut pe străzi şi dat pe mâna unui cuţitar, ţi se permiteau anumite drepturi şi responsabilităţi.

Să îţi alegi propriul nume intra în cea dintâi categorie.

Să devii un luptător fără milă şi lipsit de remuşcări printre infractori se încadra în cea de-a doua.

„Ucide sau vei fi ucis!” Cuvintele acestea, întipărite în carnea şi în mintea lui, fuseseră temelia existenţei lui degradante. Semnul acela îl ardea prin materialul cămăşii din mătase Dupioni pe care o purta.

Niall şedea în colţul îndepărtat al clubului Bârlogul Diavolului şi bea tacticos din halba plină cu bere. Între timp, supraveghea anturajul inamicului. Niall era multe lucruri: un bastard, fost hoţ de buzunare şi ucigaş. Dar nu era prost. Ştia că nu ar fi trebuit să intre în vizuina inamicului şi să bea din băutura lui. Aroma înţepătoare de oţet îi arse nasul, confirmându-i că aceia care conduceau clubul erau nişte scursori. Îi mai demonstra că el şi fraţii lui îşi conduceau cu totul altfel imperiul de jocuri de noroc, Iadul şi Păcatul.

Niall îşi trecu privirea peste clubul aglomerat,

1 Marksman, în engleză în original, înseamnă „bun ţintaş". (n.tr.)

cercetându-l cu atenţie. Nu îi scăpă nimic, de la paznicii relaxaţi, ocupaţi să se holbeze la prostituate, la dealerii iuţi de mână care împărţeau cărţi de la fundul pachetului. Lorzii care începuseră de curând să frecventeze spelunca aceea erau prea beţi şi prea aroganţi ca să îşi dea seama că erau jecmăniţi de bărbatul care deţinea localul. Iar paznicii erau prea afurisit de proşti ca să observe că îi permiseseră inamicului să pătrundă în mijlocul lor.

Chiar şi prin larma din club se auzi un zumzet puternic.

Fiecare muşchi i se trezi la viaţă. Se uită prin sală. Cercetă cu privirea, căută. Şi apoi îl găsi pe… *Broderick Killoran.* Inamicul nemilos care aproape că o ucisese pe soţia fratelui lui, Ryker Black, şi care se infiltrase în Iadul şi Păcatul. Un diavol cu păr bălai, Killoran, în ţinuta lui de un verde vibrant, potrivită mai degrabă pentru un lord simandicos, se plimba agale prin club, salutându-şi clienţii nobili, fără să îi bage însă în seamă pe marinarii şi pe borfaşii care îi clădiseră de fapt averea.

O ură usturătoare îi îngheţă sângele în vene lui Niall, iar luptătorul din el urla să fie eliberat. Să ia cu asalt salonul şi să îl sfâşie pe nemernic. Dar, pe vremea când fusese un huligan, i se predase lecţia valoroasă a răbdării. Aşa că rămase locului, cu borul pălăriei tras mult peste faţă, urmărind fiecare mişcare a lui Killoran. Nemernicul se deplasa cu paşi leneşi plini de o aroganţă fudulă, iar Niall rânji din spatele halbei de bere.

Stătu la pândă până când Killoran se îndreptă spre intrarea din spate a clubului. Imediat ce trecu de el, Niall îşi lăsă băutura din mână şi se ridică pe nesimţite.

— Ce seară încântătoare, nu-i aşa, Killoran?

Bărbatul se răsuci cu o lipsă de fineţe care l-ar fi făcut pe Diggory să îl ciomăgească cu sălbăticie. Niall simţi un val de satisfacţie când îi văzu chipul cadaveric.

Afişând acelaşi zâmbet ucigător ca atunci când omorâse ca să supravieţuiască, Niall îşi atinse borul pălăriei drept salut.

— Killoran.

Proprietarul clubului Bârlogul Diavolului privi scurt în jur. În ochi i se citeau furia şi nehotărârea. Tot un copil umil crescut de Mac Diggory, Killoran ştia cât de periculos era acel moment. Era un semn de slăbiciune faptul că inamicul tău se strecurase înăuntru atât de uşor pentru o confruntare. Într-o lume în care oamenii apelau la tine pentru protecţie, trebuia să fii ireproşabil.

„Iar eu nu am fost…”, se gândi Niall. Mai întâi se infiltraseră oameni în odăile private, apoi Penelope aproape că fusese ucisă. Tatuajul de pe piept îi pulsă când îşi aminti lecţia de viaţă primită.

Killoran îşi recăpătă rapid controlul asupra emoţiilor. Strânse din buze îndârjit.

— Marksman. Ezitarea te făcea să pari slab. Era o lecţie pe care bărbatul acela cu siguranţă o cunoştea. Situaţia e atât de disperată la clubul tău, încât a trebuit să îţi cauţi de lucru aici? adăugă el.

Niall chicoti.

— Ce vrei? întrebă Killoran.

— Nu am de gând să purtăm această conversaţie în mijlocul salonului tău de jocuri de noroc, cu călăii tăi pe aproape.

Îşi desfăcu jacheta, scoţând la iveală pistolul pe care îl ţinea la îndemână.

Doi huligani de pe stradă, născuţi în întuneric şi instruiţi de regele răului, se luptau acum pentru supremaţie, iar Niall şi-ar fi vândut deja sufletul întunecat diavolului de zece ori înainte să se lase înfrânt de Killoran.

„Ucide sau vei fi ucis…”

Cuvintele îi răsunară în minte la fel de reale acum ca atunci când mentorul lui îi pusese întâia oară un pumnal în mână şi îi poruncise să ucidă. Îşi simţi măruntaiele încordându-i-se în timp ce se lupta cu amintirile.

— Brodie! Unde naiba eşti? Ţi-am spus că este nevoie de tine sus. Ophelia şi Gert… Ah, mă scuzaţi!

Ambii bărbaţi se uitară la fata cu ochelari. Nu putea să aibă mai mult de 14 ani. Era zveltă, ca un copil oropsit de pe străzi, şi singurul lucru care o deosebea de cei din St.

Giles era materialul fin al rochiei de satin. O rochie ce îi dovedea statutul înalt în cadrul clubului.

— Du-te sus chiar acum, Cleo, spuse Killoran atât de scurt, încât o făcu pe fată să se încrunte.

Niall continuă să privească, de parcă ar fi nimerit atuul la cărţi.

Killoran văzu încotro se uită Niall şi se puse rapid între el şi fată. În ochi i se citeau furia şi dorinţa de a-l ucide. Bineînţeles că voia să-i facă felul. Doar aveau asta în sânge. Făcea parte din aluatul din care erau plămădiţi, iar vieţile lor inutile erau legate de acest lucru.

Oricine avea o vulnerabilitate. Însă Killoran avea *două:* fata şi Bârlogul Diavolului.

Bărbatul îi promise încordat fetei:

— Vin şi eu imediat.

— Asta ai spus şi mai devreme, se răsti ea. Fata cea ciudată făcu semn cu bărbia înspre Niall. El cine e?

— Nu acum, Cleo.

Între cei doi se ducea o luptă nerostită. Nici măcar Helena nu îl înfruntase pe Ryker aşa cum o făcea fata asta în tăcere cu Killoran.

— În regulă, bombăni ea. Dar grăbeşte-te!

Îl mai privi o dată batjocoritor pe Niall, după care plecă.

— Ai cinci minute la dispoziţie.

Killoran, rivalul lui, se urni din loc. Oare avea impresia că putea fi dus de nas cu una, cu două? Niall îşi scoase pistolul şi se apropie de el, apăsându-i-l de spate.

Killoran se crispă.

— Fără gărzi.

— Am destulă minte încât să nu te ucid în clubul meu, zise Killoran încordat, în timp ce înaintă pe un coridor îngust luminat de câteva sfeşnice de perete. N-ar fi bine pentru afacerea mea.

Ajunseră la birou, iar Killoran apăsă clanţa. Niall clipi, ca privirea să i se obişnuiască cu întunericul din încăpere, şi se uită iute după inamici. Îl îmbrânci pe Killoran între omoplaţi, împingându-l în faţă.

Acesta înjură şi se întoarse spre el. Cuvintele îi pieriră de pe buze când văzu arma pe care Niall o ţintea îndreptată spre pieptul lui. Niall închise uşa cu călcâiul cizmei.

— Am auzit poveşti despre faptul că ai fi rău, Marksman, zise bărbatul în timp ce Niall încuie uşa după ei, dar nu am auzit niciodată că ai fi nebun.

Bineînţeles, cel care fusese numit moştenitorul lui Diggory, ultimul ucenic pe care acesta îl luase sub aripa lui şi pe care şi-l făcuse secund, auzise atât adevăruri, cât şi poveşti inventate despre Niall şi fraţii lui.

Fără să îşi dezlipească pistolul de Killoran, cercetă din nou încăperea.

— Probabil că o cauţi cu lumânarea dacă ai intrat în clubul meu.

— Oamenii tăi au înjunghiat-o pe Penelope Black de parcă ar fi fost un câine pe stradă! se răsti Niall.

De fapt, el nu avusese grijă de ea, iar din acest motiv soţia lui Ryker aproape că plătise cu viaţa. Furia se aşternu din nou peste el, ca o pătură roşie, orbindu-l pentru o clipă.

Killoran îşi scutură un fir de praf imaginar de pe mânecă.

— Nu m-am atins de soţia lui Black. Niciunul dintre oamenii mei nu s-a atins de ea.

„Ucide sau vei fi ucis… Ucide sau vei fi ucis!”

Se duse cu paşi apăsaţi spre Killoran, care se dădu rapid în spate.

Niall îl doborî cu o singură lovitură în nas.

Ticălosul se prăbuşi la pământ.

— Asta a fost pentru soţia lui Black!

Un lucru pe care ar fi trebuit să îl facă mai demult. Ar fi trebuit să se răzbune cu câteva săptămâni în urmă, când oamenii lui Killoran aproape că o uciseseră pe Penny.

Killoran îşi frecă maxilarul şi se ridică în picioare cu uşurinţa unui gentilom care îşi salută vizitatorii într-un salon fandosit. Scoase o batistă de un galben pal din haină şi şi-o apăsă pe nas. Materialul căpătă numaidecât o culoare rubinie din pricina sângelui.

Bărbatul din faţa lui ameninţa siguranţa pe care el şi

fraţii lui o câştigaseră cu greu, pentru care răniseră, sfârtecaseră şi, în cazul lui Niall, uciseseră.

— Dacă te mai apropii de oamenii mei, te voi găsi, îi jură Niall, împungându-l cu pistolul. Te voi vâna şi îţi voi scoate maţele prin gât, după care te voi îneca cu ele!

Killoran nu dădu niciun semn de intimidare la auzul ameninţării făcute de Niall. Proprietarul îmbrăcat elegant îşi puse un picior în faţă.

— Dacă aş fi vrut să o rănesc pe doamnă, în ziua aia ar fi murit pe stradă, spuse el degajat, ca şi când ar fi discutat despre vreme sau despre vreun pariu.

Oricine altcineva ar fi fost cel puţin îngrozit de o astfel de mărturisire, dar Niall avusese mereu de-a face doar cu o astfel de cruzime.

— Chiar mă crezi atât de prost încât să înghit o minciună învelită în rahat? îi răspunse el batjocoritor.

Lui Killoran îi zvâcni colţul drept al gurii, dar nu spuse nimic.

Niall coborî pistolul.

— Oamenii tăi s-au infiltrat în clubul nostru.

— Pentru asta îmi voi asuma meritul, zise el, ducându-şi mâna la un bor de pălărie imaginar.

O furie clocotitoare prinse rădăcini în Niall şi crescu tot mai mult. Se luptă să îşi înfrâneze emoţiile.

Killoran zâmbi afectat.

— Da, acolo a fost mâna mea, zise el şi făcu o plecăciune batjocoritoare. Vezi tu, oamenii tăi i-au făcut felul lui Diggory. Ţinând cont de regulile după care joci, la ce te-ai aştepta? Să te ucid pe tine? Pe soţia lui Black? Îl privi scurt pe Niall. Vei plăti pentru că i-ai făcut felul lui Diggory! Ameninţarea i se oglindea în ochii căprui. Sunt şi alte moduri de a distruge un bărbat. Îi poţi distruge căsnicia. Afacerea. Dar să îl ucizi? Pufni. Asta ar fi o cale de ieşire uşoară pentru nelegiuirile de care se face vinovat.

Nelegiuirile de care se făcea vinovat? Loialitatea neînţeleasă de care dădea dovadă Killoran faţă de un ticălos sadic ca Mac Diggory sfida legea firii.

— Diggory a fost un nenorocit! se răsti el.

Dungi albe se formară în colţurile buzelor încordate ale lui Killoran.

Profitând de slăbiciunea afişată de inamic, Niall continuă să îl tachineze.

— Dacă nu ai poruncit tu atacul asupra Penelopei Black, oamenii pe care i-ai moştenit sunt mai puţin loiali decât crezi tu. Niall apăsă ţeava pistolului de capul lui Killoran. Acesta înghiţi în sec, cu zgomot, iar Niall se desfătă când îi văzu laşitatea. Să îţi servească drept avertisment! Killoran. Îşi duse mâna la inimă. Ochi pentru ochi, adăugă el.

Semnul pe care Diggory i-l scrijelise în carne se încinse la amintirea agoniei ce-l chinuise cu multă vreme în urmă. Erau cuvinte pe care Killoran le întipărise în mintea fiecărui băiat şi a fiecărei fete care îl slujeau.

Killoran şovăi, apoi nările i se dilatară.

— Ieşi de aici!

Întrucât într-o vreme fiecare mişcare îi fusese dictată de alţii, Niall se desfăta acum cu faptul că el deţinea controlul.

— Ţine minte ce am spus în seara asta! îl avertiză Niall.

De-a lungul anilor, de când scăpase din ghearele lui Diggory, ciomăgise şi ameninţase mulţi oameni. Dar de fiecare dată o făcuse pentru a proteja şi a apăra. Era un detaliu pe care nu îl puteau afla nici Killoran, nici alt bărbat din St. Giles. Nu dacă voia să îşi păstreze puterea. Rânjind batjocoritor, se dădu în spate, fără să îşi mute privirea de la Killoran. Ştia că nu trebuia să se întoarcă niciodată cu spatele la inamic.

Nu dacă spera să scape cu viaţă.

Ajunsese la uşă, când Killoran îi strigă:

— Black ştie că ai venit?

Niall se crispă. În ultima vreme, Ryker se înmuiase din pricina rădăcinilor lui de fiu nelegitim al unui duce. Prin venele lui Niall însă curgea doar sângele unei târfe şi cel al unui străin fără nume, aşa că nu se supunea normelor societăţii *civilizate.*

— Nu prea cred, rosti Killoran, afişând încredere în sine.

În afară de băieţii cu care se luptase pentru supremaţie când fusese la rândul lui băiat, Niall nu rănise niciodată un copil. Nici nu intenţiona să înceapă acum. Totuşi, nu se dădea în lături de la a face astfel de ameninţări. Îşi ridică pistolul, iar Killoran înlemni.

— Parcă te aştepta Cleo, nu?

Killoran păli, iar orice replici batjocoritoare fură reduse la tăcere. Ţinând arma aproape, Niall deschise larg uşa. Scoase capul pe ea şi se uită în jur. Totul era tăcut, aşa că se strecură din încăpere, după care, cu paşi apăsaţi, se afundă tot mai tare în club.

Gărzile lui Killoran, care stăteau de pază ca nişte santinele la uşă, luară repede poziţie de drepţi. Niall îi înghionti pe amândoi cu coatele, în acelaşi timp, făcându-i să se îndoaie de spate. Bărbaţii se prăbuşiră zgomotos la pământ. Fără să se oprească, Niall îi ocoli şi intră în bucătăria goală. Iuţi pasul, dădu fuga spre uşa din spate şi apoi ieşi din clădire.

Sângele îi curgea năvalnic prin vene, aşa cum se întâmplase prima dată când furase de la cineva, încântat de prada lui de război şi de faptul că supravieţuise. Înaintă silenţios pe alee.

Un băiat îl aştepta ţinând frâiele de la calul lui.

Niall îşi vârî arma înapoi la betelie şi îi înmână băiatului o pungă grea cu monede, după care încălecă pe Chance. Înghionti armăsarul să pornească în galop.

Niciun bărbat onorabil nu ar fi intrat într-un club de jocuri de noroc ca să ameninţe un alt bărbat cu pistolul.

„Ucide sau vei fi ucis…”

Acestea erau căile nemiloase ale lumii lor. Ryker le uitase. Însă lui Niall lecţia aceasta îi fusese întipărită în minte de şeful infractorilor care îl cumpărase şi îl pusese să fure şi să ucidă, ca să îşi sporească puterea pe stradă şi averea. Niall îşi vânduse sufletul ca să supravieţuiască cu multă vreme în urmă. S-ar fi luptat cu diavolul însuşi ca să-şi protejeze clubul şi angajaţii şi rudele care depindeau de

el. Chiar dacă asta însemna să sfideze în mod nechibzuit simţul onoarei de care dădea dovadă Ryker.

Niall se aplecă peste armăsar, făcându-l să iuţească pasul.

Trase cu putere de frâie când ajunse în faţa clubului Iadul şi Păcatul. Faţada era luminată de strălucirea lumânărilor, în timp ce clienţii obişnuiţi intrau grămadă pe uşile din faţă, drept dovadă a prosperităţii clubului.

Un servitor în straie negre înaintă şi luă frâiele calului.

— Marksman, îl salută tânărul.

Îi observă fruntea plină de sudoare şi încheieturile degetelor julite, dar era îndeajuns de isteţ ca să nu spună nimic.

Niall urcă cu paşi apăsaţi scările din faţă şi intră pe uşile duble deschise de un paznic în livrea.

Mirosurile, sunetele şi priveliştile din Iadul şi Păcatul îi erau cunoscute şi primitoare. Acolo era acasă pentru el. Şi să fie al naibii dacă avea să îl lase pe Killoran sau pe oricine altcineva să îi distrugă clubul! Se aşeză pe poziţie, la marginea salonului de jocuri de noroc, şi începu să cerceteze încăperea cu privirea.

O siluetă înaltă i se puse în faţă. Adair Thorne, fratele lui de pe stradă, unul dintre cei patru proprietari ai clubului, îl privi bănuitor.

— Ai întârziat, spuse bărbatul mai degrabă ca o observaţie.

— Întâlnirea cu distribuitorul de spirtoase s-a prelungit, minţi el. Se concentră asupra unui dandy îmbrăcat ţipător cu pantaloni bufanţi purpurii, care se plimba prin apropierea unei mese pline cu lorzi beţi. Au fost belele în seara asta?

— Deloc.

— Urmează, zise Niall cu jumătate de gură.

— Îţi faci griji degeaba, insistă Adair. Numărul clienţilor aproape că a revenit la normal, adăugă el.

Niall mârâi în barbă. După ce Ryker Black se căsătorise cu o doamnă din înalta societate, numărul clienţilor regulaţi *crescuse,* într-adevăr. Dar cifrele nu

aveau nimic de-a face cu pericolul. Doi gentilomi îi atrăgeau acum atenţia. Miji ochii şi le studie mişcările, încuviinţau din cap şi făceau semne înspre o masă.

De regulă, filfizonii erau nişte proşti beţivani, nicidecum calmi şi imperturbabili, precum cei care măsurau acum din priviri clubul.

— Ce este? întrebă Adair şoptit în larma hârâită a activităţilor din club.

Ani întregi petrecuţi pe străzi îi ascuţiseră simţurile lui Niall. Era doar un semn al iscusinţei lui de luptător.

Cei doi domni care conversaseră mai devreme se urniseră rapid din loc. „Iată!”

— Belele, şopti el cu voce aspră.

În partea din spate a clubului, răsună un ţipăt.

— Trişorule!

Niall se pusese deja în mişcare.

— Asigură-te că odăile private sunt sigure! porunci el, iar Adair o luă la picior.

În ultimul an, de prea multe ori se infiltraseră oameni în odăile private. Nu avea să permită ca o astfel de greşeală să se repete. Niall înaintă năvalnic, în timp ce oaspeţii de la masa unde se juca faraon avură o răbufnire.

— E dezonorant să încerci să vezi ce cărţi are cineva! îi strigă un lord tânăr cu bucle bălaie unse bărbatului din stânga lui.

Celălalt nobil sări în picioare.

— Pe onoarea mea! Ne duelăm în zori!

Îşi pocni adversarul în tâmplă cu o lovitură şleampătă.

Chiar dacă ar fi fost înarmat cu un cuţit şi cu un pistol, individul tot nu ar fi supravieţuit o zi în Dials. Niall iuţi pasul. Fără să îşi ia privirea de la instigatorul în pantaloni bufanţi purpurii, ridică pumnul drept semnal pentru Calum, unul dintre proprietarii clubului, care se afla cel mai aproape de încăierare. Multă vreme, Calum îi calmase temperamentul feroce. Cu coada ochiului, îl observă despărţindu-i pe nobili.

Furia îi curgea năvalnic prin vene. Chiar şi clienţii beţi aveau destulă minte încât să se dea din calea lui. Se duse

direct spre cel care stârnise haosul la masa de joc. Niall, Ryker, Calum, Adair şi fiecare angajat de acolo sacrificaseră prea multe ca să vadă cum nişte scursori aţâţate împotriva lor de un Mac Diggory mort le distrug imperiul. Scrâşni din dinţi şi înaintă.

Gentilomul meschin îl observă şi se împletici.

— Nenorocit ce eşti! şuieră Niall, apoi întinse mâinile şi se aruncă asupra lui.

Bărbatul ţipă, împleticindu-se în spate, dar Niall îl pocni cu uşurinţă în nas, doborându-l la pământ dintr-o singură lovitură.

În club izbucniră ţipete frenetice, iar Niall, simţind furia şi vacarmul luptei, îl apucă pe dandy de gât. Îl ridică de rever.

— Cine te-a trimis? întrebă el.

— Dă-mi drumul, se bâlbâi lordul.

— Te-am întrebat cine te-a trimis, repetă el şi îl zgudui violent.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi drumul! Sunt conte şi client, iar Lord Chatham nu va accepta…

Avertismentul bărbatului se opri brusc când Niall îl pocni în burtă.

— Ajunge!

Niall auzi porunca tăioasă prin ceaţa de furie, iar Ryker Black îl prinse de încheietură, oprind altă lovitură.

Niall mârâi primitiv şi se împotrivi strânsorii.

— Găgăuţă ăsta era…

— Am spus că ajunge, repetă Ryker încet, ochii scăpărându-i de furie.

Niall respira sacadat. Căsătorit cu nici două luni în urmă, Ryker fusese cândva cel mai sever lider din St. Giles. Până când se căsătorise cu o domnişoară simandicoasă şi cu nasul pe sus. Niall o plăcea pe Lady Penelope. O respecta. Dar căsătoria cu ea îl înmuiase pe Ryker, iar asta îi punea pe toţi în pericol. Niall îşi smuci mâna din strânsoarea lui.

— Bărbatul acesta m-a provocat, spuse contele, acum mai încrezător. Îşi apăsă o batistă purpurie pe nasul care îi

sângera şi privi urât spre încăierare. Am devenit membru doar pentru că am crezut că acest club este din nou sigur.

„Din nou”. După ce oamenii lui Diggory făcuseră prăpăd pe acolo, provocând încăierări ce le scăzuseră numărul zilnic de clienţi. Întocmai cum urmăriseră. Niall scrâşni din dinţi. Uitându-se urât la conte, i se adresă lui Ryker.

— S-a luat de un bogătaş de la mesele de faraon. Niall arătă spre celălalt filfizon răspunzător. Au încercat să pornească o încăierare.

Blestemat să fie dacă avea să îi permită vreunui cuţitar din Dials sau unui lord din sălile de bal din Londra să intre în locul acela sacru şi să îl distrugă din interior!

Ryker miji ochii, dar nu avu nicio reacţie.

— Marksman, la mine în birou! porunci el, făcându-l pe Niall să se mânie.

Poate că Ryker era proprietarul majoritar al clubului şi un prieten care îi devenise ca un frate de pe stradă, dar cu multă vreme în urmă Niall obişnuise să se zbârlească atunci când primea instrucţiuni. Iar asta se întâmpla din pricina faptului că fusese bătut ca un câine de cel care îl crescuse.

„Răspunzi în faţa mea, băiete… Dacă nu vrei un glonţ în burtă, fă-o!”

Îi răsună în minte o împuşcătură puternică şi se înfioră, revenind încet la clipa prezentă.

El şi Ryker se încleştară într-o luptă tăcută şi, înăbuşindu-şi o înjurătură, Niall ridică din umeri nepăsător şi plecă cu paşi apăsaţi, stârnind un şir de şoapte zgomotoase în urma lui.

Un muşchi îi tresări în colţul ochiului. Pentru filfizonii nenorociţi care frecventau Iadul şi Păcatul, confortul lor conta cel mai mult.

Dar, la urma urmei, nu trebuia să îl uimească faptul că erau atât de preocupaţi de propria persoană. El fusese mereu un băiat sfrijit, care flămânzise pe străzi, invizibil pentru ei. Adevărul acesta îl făcuse să se bucure de fiecare buzunar din care furase când fusese un băiat urâcios şi mârâit. Iar acum, când devenise bărbat, era şi mai plăcut

să le încaseze averile pe care le pierdeau la mesele lui de joc.

Niall ajunse în partea din spate a clubului, iar paznicul Oswyn făcu o plecăciune din cap.

— Domnule Marksman, îl salută bărbatul voinic şi chel.

Niall îşi înălţă capul, salutându-l scurt. Mai aruncă o privire peste umăr, cât să îl vadă pe Ryker conducându-l pe filfizonul cu nasul însângerat la o masă şi oferindu-i o sticlă cu brandy. Niall fu dezgustat şi, clătinând din cap, urcă scările spre apartamentele private, străbătând coridorul cu paşi apăsaţi. Ryker îl servea pe un bărbat ale cărui servicii puteau fi cumpărate. Când ieşi din raza lor vizuală.

Niall înjură. Când devenise Ryker atât de slab încât să permită cuiva care încerca să îi distrugă să stea la mesele lor?

Ajunse la biroul fratelui lui, apăsă pe clanţă şi intră în încăperea greţos de veselă. Niall îşi strânse şi îşi desfăcu încheieturile degetelor lovite în timp ce studie schimbările aduse în spaţiul acela auster, ce fusese cândva ticsit de lucruri. Mai clătină o dată din cap dezgustat. Oare nu asta ajunsese şi Ryker în mod inevitabil? După ce îl ucisese pe Mac Diggory şi salvase un duce, devenise un erou pentru prinţul regent şi dobândise un titlu dintr-acelea pe care ei le urau.

De parcă l-ar fi chemat cu puterea gândului, Niall auzi paşi pe coridor şi se crispă. Se răsuci chiar când se deschise uşa, iar fratele lui intră în încăpere. Avea din nou o expresie împietrită pe chipul cu mici cicatrice ce nu trăda nimic. Se duse spre biroul lui.

— Ia loc!

Niall îşi ridică bărbia.

— Eu…

— Am zis să iei loc, se răsti Ryker, aşezându-se pe scaunul din spatele biroului lat din lemn de mahon.

Cândva neîngrijită şi plină cu registre şi rapoarte, camera fusese aranjată de proaspăta soţie a fratelui lui. Nicio carte nu era nelalocul ei, nu exista niciun fir de praf

pe mobilier. Doamna schimbase nu doar obiectele din club, ci şi pe proprietarul lui.

Niall îşi lăsă braţele să îi cadă pe lângă corp şi, cu mişcări ţepene, se aşeză. Una era să îţi schimbi biroul, şi alta era să devii o persoană întru totul diferită.

Ryker se propti în coate pe birou şi se aplecă în faţă.

— Am vorbit deja cu tine despre asta. Nu poţi să îi baţi pe toţi membrii clubului până ce le dă sângele.

— Lucra pentru oamenii lui Diggory, răspunse Niall cu o încredere ce izvora din faptul că ştia cum gândeau bătăuşii aceia.

Oamenii de pe stradă i-ar fi jurat loialitate şi Satanei dacă asta le-ar fi adus siguranţă. Loialitatea cu pricina era onorată în viaţă şi în moarte.

Ryker ridică uşor din umeri.

— Poate.

Asta era tot ce avea de spus? Niall scrâşni din dinţi.

— I-am văzut vorbind între ei.

Furia îl făcu să revină la dialectul londonez.

— Nu mă îndoiesc de asta. Absurd de calm, Ryker se lăsă pe spate în scaun. Îşi răsfiră degetele pe braţele scaunului. Dar sunt nobili. Prin dreptul câştigat prin naştere şi locul lor în club, sunt protejaţi.

Aşa funcţiona lumea. Pe vremea când fusese băiat, adevărul acela îl măcinase. Îi aţâţase o ură arzătoare împotriva lorzilor pompoşi şi a doamnelor simandicoase, cărora nu le păsa de nimeni şi de nimic, în afară de propriile plăceri, până când dispreţul îl cuprinsese în întregime.

— Nu voi permite cuiva care vrea să ne distrugă să stea la mesele mele.

— Nu avem de ales, spuse Ryker pe un ton pragmatic, care îl călcă pe nervi pe Niall.

La fel de hotărâţi şi de nemiloşi, nu aveau să se înţeleagă niciodată în privinţa indulgenţei acordate nobililor care le vizitau clubul.

— Contele de Dunwithy se află într-o situaţie dificilă, ripostă Ryker. Are nevoie de bani. Astfel de oameni pot fi cumpăraţi.

Toţi oamenii puteau fi cumpăraţi.

— Aceiaşi oameni cheltuiesc la mesele noastre şi nu ne permitem să ciomăgim un nobil din pricina mesajului pe care l-am transmite. Ryker se aplecă în faţă şi adăugă: S-a înţeles?

Se aşternu o tăcere lungă, întreruptă doar de ticăitul ceasului. Încă de când avusese 4 sau 5 ani şi se luptase cu un flăcău mai mare şi mai masiv pentru resturile de pe stradă, Niall nu cedase niciodată. Şi totuşi, Ryker era nu doar proprietarul majoritar, ci şi cel care îi salvase pielea fără de valoare.

— S-a înţeles, rosti el tăios. Mă întorc în club.

Niall îşi împinse scaunul în spate, care scârţâi zgomotos pe podeaua de lemn.

— Ia-ţi liber în seara asta, zise fratele lui şi se ridică în picioare.

— Nu sunt obosit, se forţă Niall să spună pe tonul perfect rafinat pe care îl exersase şi pe care îl scotea la iveală atunci când voia să îşi demonstreze calmul.

Tonul acela şi hainele elegante pe care le purta erau singurele concesii pe care le făcuse nobilimii.

Ryker îşi încrucişă braţele la piept şi îl cercetă cu atenţie, cu ochii mijiţi.

— Nu are legătură cu asta. Unde ai fost mai devreme?

Niall nu clipi când îl auzi schimbând brusc subiectul. Cerule! Nu avea de unde să ştie.

— I-am făcut o vizită furnizorului nostru de spirtoase.

Cel mai recent dintre ei, care începuse să le trimită şi sticle sparte.

Ryker îl studie atent vreme îndelungată, după care încuviinţă lent din cap.

— Ia-ţi liber în seara asta!

Niall dădu să protesteze.

Ryker se aplecă în faţă.

— Nu te rog să îţi părăseşti postul în seara asta, ci îţi spun să o faci. Nu ai mintea limpede.

Nu o mai avusese limpede de când soţia lui Ryker aproape că murise sub paza lui. Îşi aminti cum dăduse greş

şi îşi încleşta maxilarul. Şi totuşi nu avea să îi ceară scuze pentru temperamentul lui vulcanic. Nu din cauza unui filfizon dichisit care ar fi meritat mai mult decât un nas însângerat.

— Asta a fost tot, *milord?* întrebă el batjocoritor, rostind tărăgănat titlul pe care îl primise Ryker pentru că îl salvase pe actualul duce de Somerset din mâinile lui Diggory.

Doar că Ryker, imperturbabil de felul lui, chiar şi căsătorit, nu muşcă momeala. Doar îşi înclină capul.

— Nu, nu e tot. Comportamentul tău creează probleme, Niall. Când am deschis salonul de jocuri, am făcut un pact şi am zis că acest club va conta mai mult ca orice altceva, continuă Ryker cu voce gravă.

Tot trupul lui Niall se încordă, simţind tensiunea clocotind prin el. Fratele lui îi punea la îndoială acţiunile din club?

— Pun clubul acesta înaintea tuturor celorlalte lucruri, scrâşni el printre dinţi.

Nimic nu conta mai mult decât Iadul şi Păcatul. Devenise singura casă pe care o cunoscuse şi siguranţa aceea despre care crezuse cândva că era imposibil să o obţină.

— Ba nu, replică Ryker calm. Pui reputaţia noastră *mai presus de orice.* Atât de mult, încât ai apăra-o chiar dacă ne-ar pune în pericol succesul.

Niall îi răspunse cu o tăcere împietrită. Poate că fratele lui nu îşi amintea codurile vitale ale străzii, dar el nu le uitase. Cuvântul şi onoarea unui bărbat erau mai presus de orice. Dacă permiteai cuiva să îţi pună la îndoială onoarea, îţi tăiai craca de sub picioare mai iute decât cea mai ascuţită lamă.

Înăbuşindu-şi o înjurătură, Niall se înclină batjocoritor şi porni spre uşă.

— Niall?

Se opri şi aruncă o privire în spate.

— Nu ai nimic de dovedit. Se întâmplă şi greşeli.

Nu în lumea lor. Greşelile nu îşi aveau locul. Nici

incapacitatea lui Niall de a afla cine se infiltrase în clubul lor de aproape un an nu era o greşeală, ci un eşec. Faptul că Penelope aproape că fusese ucisă în timp ce se afla sub supravegherea lui era un eşec.

Se forţă să încuviinţeze scurt din cap, apoi ieşi din birou şi străbătu sălile de joc. Ajunse în partea din spate a clubului şi îi făcu semn paznicului de la ieşire să plece. Scoase o ţigară de foi şi o aprinse de la un sfeşnic de perete. Deschise uşa cu mâna liberă şi ieşi.

Se sprijini cu spatele de zidul clădirii, îşi îndoi braţul la piept şi începu să fumeze. Lăsă fumul să îi umple plămânii, apoi expiră. Fumul plutea în spaţiul întunecat.

Strigăte îndepărtate şi huruitul ocazional al roţilor de trăsură, sunete pe care le cunoştea, alungară în parte tensiunea ce fierbea în trupul lui încordat. *Aceasta* era lumea lui. *Aici* era în siguranţă. Acolo era locul lui. Se născuse pe acele străzi unde târfele, violatorii şi ucigaşii domneau, iar cei slabi piereau.

În copilărie, când Calum şi Adair vorbiseră despre o viaţă departe de St. Giles, Niall îi lăsase să viseze la acel lucru stupid. Însă, în cele din urmă, ajunsese să creadă şi el în asta. Rânji. Ce prost fusese! Poate că falsa faţadă de politeţe le adusese un salon de jocuri de succes, dar îi făcuse să pară slabi în ochii lorzilor infractori din Londra. Ameninţările la adresa clubului lor şi împotriva soţiei lui Ryker dovediseră că faţada aceea era o nebunie. Puteai să îmbraci pe un om cu haine elegante şi să-l înveţi să vorbească ca un domn, dar nu îi puteai şterge niciodată adevărata identitate. Din acest motiv, Niall renunţase la zâmbetul fals şi îl afişa în schimb pe bărbatul nemilos, care ucisese cândva pentru bani.

Cei la fel ca el, precum Calum şi Adair, nu aveau ce căuta altundeva decât acolo. În pofida pericolului ce sălăşluia şi pândea pe acele străzi, acestea erau mai sigure pentru că Niall le înţelegea şi le stăpânea.

Mai trase o dată din ţigara de foi şi cercetă cu privirea străzile mereu periculoase. La urma urmei, Niall Marksman era un bastard născut pe stradă şi menit să moară acolo.

Şi nu şi-ar fi dorit să fie altfel.

Capitolul 2

Spuneau că Diana era nebună.

Spuneau că răul îi curgea prin vene şi că singurul viitor care o aştepta era în celulele de la Bedlam.

Cei care şuşoteau despre nebunia ei aveau mare dreptate acum.

Uşa trăsurii se deschise, iar Diana tresări când birjarul slab ca scândura îşi vârî capul înăuntru.

— Am zis că aici te dai jos.

Diana stătea pe bancheta ruptă şi jerpelită a birjei închiriate şi îşi trecu agitată limba peste buze. „Deja?” Cu degete tremurânde, trase perdeaua.

Luna arunca o lumină albă asupra străzilor din St. Giles. Străzi imprevizibile. Străzi periculoase pe care nicio persoană, îndeosebi o fiică de duce ca ea, nu ar fi trebuit să le ştie. Şi totuşi, cu un an în urmă, aflase cât de periculos era să te plimbi pe aceste străzi pavate. Lăsă perdeaua uzată să cadă la loc.

— Ba nu mă dau jos aici, zise ea, îngroşându-şi vocea.

Trebuia să coboare de partea cealaltă a străzii, trei clădiri mai în faţă. O astfel de distanţă nu ar fi însemnat mare lucru în Mayfair. Dar acolo cu siguranţă nu era Mayfair.

Birjarul flutură din mână.

— Ba aici, băiete!

„Băiete”. Diana îşi plecă privirea şi se îmbujoră. Se părea că deghizarea ei, cu haine împrumutate de la unul dintre grăjdari, nu era chiar aşa de proastă precum se temuse. Ce diferit era tratat *un băiat* în haine jerpelite faţă de o lady cu pelerină de catifea şi glugă trasă pe faţă. Mulţumind în gând că o ascundea întunericul, îşi trase şapca mai pe ochi.

Se folosi de timpul scurt – foarte scurt – în care

interacţionase cu birjarul, şi îi imită accentul aspru.

— Ba nu mă dau jos. Mi-ai zis că mă duci la clubul Iadul şi Păcatul. Mai aruncă o privire afară şi miji ochii. Iar clubul nu-i aici.

În majoritatea ocaziilor, ar fi preferat să îşi taie degetele decât să se plimbe prin St. Giles. Dar nu era o ocazie ca oricare alta. Drept urmare, avea să coboare pe străzile acelea, dar în condiţiile stabilite de ea.

Birjarul mârâi şi se vâri mai adânc în trăsură.

— Ai plătit deja.

Prima greşeală pe stradă. Diana înjură în gând greşeala pe care o făcuse. Fratele şi sora ei, născuţi în Dials, nu ar fi făcut nicicând o astfel de prostie.

Diana rămase fermă.

— Nu cobor până ce nu faci lucrul pentru care ai fost plătit.

Poate că societatea o considera o fiică de duce răzgâiată pe punctul de a-şi pierde minţile, dar nu era deloc laşă.

Birjarul se aplecă în trăsură.

— Am zis să cobori! Sau te dau eu jos. Am alţi clienţi de luat.

Diana îşi muşcă interiorul obrazului. Greutatea monedelor din buzunarul pantalonilor bufanţi aproape că o ardea. Să îşi etaleze mica avere în faţa bărbatului ar fi fost la fel de înţelept ca gestul de a bea ceaiul cu diavolul.

— Ai probleme cu auzul, băiete? Am zis să te dai jos!

— Singura problemă sunt manierele tale, se răsti ea. Îşi înăbuşi o înjurătură şi se uită urât la el. La o parte din calea mea! mârâi ea, îmbrâncindu-l.

Sări din birjă şi se clătină, apoi îşi recăpătă rapid echilibrul. Bărbatul se cocoţă rapid pe capră şi urni birja din loc.

Diana icni, se împletici îndepărtându-se de birjă şi ieşi în stradă, în faţa unui cal ce galopa.

I se puse un nod în stomac şi se smuci într-o parte, căzând pe piatra cubică. Simţi o durere în sus pe şold şi se înfioră. Se uită în jur după altă birjă, dar trecuse vremea în

care ar fi putut să renunţe la planurile ei. Nu putea risca să aştearnă pe hârtie mesajul pe care trebuia să îl transmită. Întocmise un plan şi avea de gând să meargă până la capăt cu el. Îşi puse şapca la loc pe cap şi sări în picioare. Văzu lumina de pe partea cealaltă a străzii. Scăldat în strălucirea lumânărilor, cel mai notoriu salon de jocuri de noroc din Londra o chema.

Localul fratelui ei.

Sau, dacă voia să fie mai exactă, al fratelui ei vitreg.

Totuşi, Diana însă credea că sângele era sânge şi, indiferent cât de mult sânge aveai în comun cu cineva, importantă era legătura. Erau înrudiţi.

„Chiar dacă te dispreţuieşte… Chiar dacă nu vrea să aibă de-a face cu tine”.

Acest lucru o demonstrase faptul că nu o vizita, nu o invitase la nunta lui, şi… Ei bine, avusese parte de o mulţime de dovezi. Dar avea nevoie de el.

Ce ar fi făcut tatăl ei dacă s-ar fi dus din nou la el să îi spună că se temea că cineva care îi voia răul pătrunsese în casa lor? Acelaşi lucru pe care îl făcuse când îi spusese că era îngrijorată pentru că osiile de la trăsură se rupseseră de două ori. Tatăl ei considerase temerile acestea un semn al nebuniei ei. O fiică ce vedea stafii în umbre, aşa cum îi zisese prima şi ultima dată când vorbiseră despre asta.

— Salutare, flăcăule! Vrei să câştigi nişte monede?

Propunerea aceea bolborosită pătrunse în gândurile ei întunecate, iar Diana întoarse capul într-o parte. Un gentilom îmbrăcat cu o mantie de culoarea safirului se apropie de ea, împleticindu-se. Rânjea sălbatic, iar dinţii albi ca perlele îi străluceau puternic.

Rămase surprinsă. Contele de Stone? Bineînţeles, ştia că lorzii frecventau acele străzi şi vizitau saloanele de jocuri, dar o uluia prezenţa lui acolo. Dansase odată cu ea, dar renunţase să o mai curteze, ca mulţi alţii, atunci când adevărul despre nebunia din familia ei ieşise la iveală. Era…

— Haide, băiete, o îmbie el, apropiindu-se de ea.

Îşi flutură partea din faţă a pantalonilor.

Cerule mare, încerca să seducă *un băiat?* Frica îi

răscoli măruntaiele. Cu degetele tremurânde, scoase din cizmă cuţitul pentru peşte pe care îl furase în timpul mesei de seară. Simţindu-i greutatea mică, dar liniştitoare în mână, îl ocoli pe conte. Cu inima bătându-i nebuneşte, ţâşni de partea cealaltă a străzii.

Trecu strada pavată în fugă, evitând îmbulzeala de gentilomi ce se îndreptau spre club. St. Giles era un loc în care omenirea nu mai exista. Gândul acesta batjocoritor îi răsună în minte în timp ce se îndreptă în zigzag spre aleea îngustă dintre clubul Iadul şi Păcatul şi un local învecinat.

Oare era lumea aceasta mai puţin nemiloasă decât cea căreia îi aparţinea ea? Gâfâind, se opri împleticindu-se. Mai aruncă o privire în jur, să vadă dacă Lord Stone cel scârbos mai era pe acolo. Prefera demonii necunoscuţi ce pândeau pe aleea întunecată, aşa că se strecură printre clădirile alăturate.

Noaptea neagră ca smoala o învăluia ca un giulgiu înfiorător. Diana se lipi cu spatele de clădire şi aşteptă ca inima să îşi încetinească ritmul nebun. „Ai mai făcut asta… Ai mai fost pe străzile acestea. Şi ai de gând să pleci din Londra, pe cont propriu, la sfârşitul sezonului”. Peste şase săptămâni, mai exact. „Ar trebui să fie floare la ureche”. Amintirile acelea tăcute se dovediră zadarnice. La urma urmei, vizitase o singură dată partea aceea a Londrei, pe lumină, şi văzuse chiar ea pericolele de acolo. Oare ce rele şi mai mari pândeau noaptea? Mânată de acest gând, se furişă mai departe. Tălpile din piele ale cizmelor pe care le purta îi înăbuşiră zgomotul paşilor în timp ce continuă să înainteze. Călcă într-o băltoacă adâncă şi icni când simţi apa rece ca gheaţa.

Scoase piciorul din băltoaca adâncă până la gleznă, trecu peste mocirlă şi înaintă. „Ce nebunie!” Bineînţeles, asta demonstra că era adevărat fiecare cuvinţel ce se şoptea despre ea. Cuvintele şuşotite şi poveştile deseori spuse nu chiar în şoaptă despre ea şi familia ei. Pe de altă parte, nu se întâmpla în fiecare zi ca o ducesă să poruncească să fie ucişi copiii nelegitimi ai soţului ei.

Ca atare, nu putea scăpa de afirmaţiile şi îngrijorările

cu privire la sănătatea ei mintală. Cu toate acestea, nebunia era uneori fondată. La fel ca în clipa aceea.

Undeva în depărtare, se auzi un ţipăt urmat de o împuşcătură, iar inima începu să îi bată nebuneşte. Diana strânse mai tare cuţitul pe care îl ţinea în mână. „Voi muri aici”. Ceea ce ar fi fost destul de ironic, ţinând cont de faptul că singurul motiv pentru care se afla pe străzile acelea întunecate, reci şi umede din St. Giles era tocmai dorinţa de a nu muri.

Diana nu fusese niciodată dramatică de felul ei. Avusese parte de doici şi guvernante educate, care o învăţaseră cum să se poarte.

Lecţiile cu pricina îi fuseseră întipărite şi mai bine în minte de mama ei, ducesa de Wilkinson, pe vremea când îi fusese aproape. Lucru care nu îi folosise până la vârsta la care trebuia să îşi facă debutul în societate, devenind astfel potrivită pentru căsătorie.

Tocmai de aceea fusese nevoie nu de una, nu de două, ci de trei tentative până să îşi dea seama că cineva încerca să o ucidă.

— O să le uşurezi munca, bombăni ea în barbă.

Se lipi mai tare de clădirea rece şi se furişă mai în jos pe alee. Călcă în altă băltoacă şi se înfioră.

Se auziră un ţipăt, apoi un râs tunător şi obscen şi urmă un schimb de replici bolborosite între străinii de pe stradă. Diana îşi muşcă buza de jos.

„Gândeşte-te la pictură şi la insula St. George’s şi… la viaţă. Gândeşte-te la viaţă”.

Ceva îi trecu rapid peste picioare. Icni şi sări de lângă perete. Pe alee se auzi o răsuflare aspră, fadă. Diana se uită în toate părţile şi chiar atunci simţi ceva izbindu-se de partea din spate a piciorului ei. Se înfioră îngrozită şi, ridicând cuţitul în faţă, îşi croi drum înainte.

O siluetă imensă ieşi din umbre în calea Dianei, făcând-o să ţipe. „În pofida eforturilor mele, voi muri aici”. Giulgiul dens al întunericului îi ascundea trăsăturile. Bărbatul se întinse după ea, iar Diana ţipă. Îşi luă avânt şi dădu să îl înjunghie. El o lovi peste mână, iar ea îi scrijeli

piciorul într-o parte.

Era ca şi cum l-ar fi înjunghiat cu o pană. Uriaşul masiv mârâi, îi smulse cuţitul din mână şi îl azvârli la pământ. Diana încremeni de teamă când îl auzi căzând pe aleea pustie.

„Fugi!”

Se răsuci pe călcâie, dar simţi cum bărbatul o prinse de talie cu braţul lui puternic. Chiar dacă bestia mătăhăloasă ar fi ameninţat-o şi i-ar fi fluturat o armă prin faţă, tot nu ar fi îngrozit-o mai tare ca tăcerea lui absolută.

— Te rog, îngână ea.

Fără milă, bărbatul o lipi cu burta de zidul clădirii. Forţa mişcării îi tăie respiraţia.

— Cine eşti? o întrebă el gutural, în dialectul londonez care, prin negura groazei, i se păru oarecum cunoscut.

Îşi întoarse capul peste umăr. Trecuse mai bine de un an de când auzise vocea aceea, dar, în pofida fricii care o încerca, îi văzu nasul strâmb, rupt de prea multe ori ca bărbatul să mai poată fi considerat vreodată arătos. Dar ochii lui o ţintuiră locului – cu o nuanţă închisă de safir şi atât de întunecoşi, încât păreau aproape negri.

Niall Marksman. Bărbatul în braţele căruia fugise cu un an în urmă, când căutase ajutor pentru sora ei, Helena. În zilele şi lunile ce urmaseră intervenţiei lui, se gândise la paznicul feroce şi laconic care o scăpase de rău, până când, odată cu trecerea timpului, i se păru că doar îl visase pe el şi intervenţia lui eroică din ziua aceea. Cu siguranţă îşi amintea…

O răsuci cu faţa spre el. Se simţi uşurată. „Mă recunoaşte”. Închise ochii. Sentimentul de uşurare îi pieri rapid. Niall îşi apăsă antebraţul pe gâtul ei, tăindu-i răsuflarea. Simţi o senzaţie de panică în stomac. Era limpede că era cât se putea de real şi pe punctul de a-i lua viaţa.

Chipul lui dur, osos şi plin de cicatrice încremeni neiertător, în timp ce cicatricea înfiorătoare din colţul gurii, care îi ajungea până la gât, dovedea că nu se compara deloc cu toţi gentilomii care încercaseră cândva să o

curteze.

Cicatricea albă crestată îi pulsă în colţul buzelor.

— Te-am întrebat cine eşti, spuse el spumegând.

Diana se căzni să rostească ceva, dar strânsoarea lui neîndurătoare îi tăia răsuflarea. Se trudi să scape din braţul lui ce părea sculptat din granit. Eforturile ei fură zadarnice. Începu să ameţească, iar el îşi mută uşor mâna. Diana trase adânc aer în piept, gâfâind.

— Nu te mai întreb a treia oară, mârâi el grav, aducând mai degrabă a bestie primitivă decât a bărbat. Când o prinse de antebraţe, scuturând-o uşor, agrafele i se desfăcură, iar şapca îi căzu într-o parte.

Cosiţa lungă, împletită strâns îi căzu peste umeri, ca o dovadă osânditoare.

— Lady Diana Verney, reuşi ea să îngâne gâtuită şi se sprijini de zid. Trase aer în plămânii care o dureau.

Văzu îndoiala din adâncimile întunecate ale ochilor lui de cobalt.

Un gentilom din înalta societate s-ar fi făcut pământiu la faţă, îngrozit că aproape îi făcuse rău unei fiice de duce pe o alee din St. Giles. Pe de altă parte, Niall Marksman nu era ca majoritatea bărbaţilor. Dintr-o singură mişcare, se aplecă, îi dădu jos şapca şi apoi se îndreptă de spate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te-ai învăţat minte prima oară când ai fost aici? mârâi el, punându-i apăsat şapca la loc pe cap.

Când aproape că fusese martoră la moartea surorii ei? Când dăduse fuga într-un salon de jocuri aglomerat şi îşi distrusese reputaţia? Ba da, ştia foarte bine ce presupunea să vizitezi St. Giles. Încă tremurând în urma întâlnirii ei recente cu moartea, se forţă să clatine din cap.

— Trebuie…

— Vorbeşte naibii mai încet! De ce fugeai? întrebă el uitându-se peste umărul ei.

Groaza începu să se risipească, dar se simţea tot mai stingherită, îşi imaginase monştri care se ascundeau în umbre. Îşi masă muşchii gâtului care o dureau, nevrând să mărturisească acel adevăr înjositor. El o pârjoli cu o privire

care cerea răspunsuri.

— M-am speriat de ceva.

Chiar atunci, se auzi un scâncet slab şi îşi coborâră amândoi privirea. Ea ridică din sprâncene.

„Un câine?”

Potaia soioasă cu blana murdară mârâi la rândul ei.

Deci asta se împinsese în piciorul ei. Cu siguranţă, nu era un monstru. Nici măcar o rozătoare nenorocită.

Simţind privirea batjocoritoare a lui Niall Marksman pironită asupra ei, Diana îşi lăsă din nou braţul pe lângă corp. Deci de data aceasta se speriase de un câine. Cu gândul acesta în minte, îşi căută cuţitul. Se aplecă şi îl scoase dintr-o băltoacă noroioasă. Privi creatura vlăguită ce aducea a lup şi se holbă la ea. Bietul căţel! Ca să se calmeze, întinse mâna să-l mângâie pe blana soioasă.

— Ţi-ai pierdut minţile, prinţesă? şuieră Niall, trăgându-i mâna şi slăbindu-i strânsoarea asupra cuţitului.

Când văzu mişcarea bruscă, câinele fugi, lăsând-o pe Diana singură cu bărbatul care mârâia la rândul lui. O trase de încheietură şi o târî pe alee.

Ea se înfipse pe călcâie, forţându-l să se oprească ori să o trântească la pământ. El se încruntă.

— Cuţitul meu, izbucni ea.

El o fixă cu privirea.

Diana făcu semn spre cuţit.

Domnul Marksman bombăni în barbă, parcă spunând: „Mai nebună ca un bolnav de la Bedlam, care bântuie pe coridoarele spitalului…”

— Ăla nu e cuţit, spuse el.

O făcuse nebună nu o dată, ci de două ori. Lumea îi spunea asta uneori, ceea ce o măcina pentru că îi amintea de sângele care îi curgea prin vene.

— Eşti un nătâng dacă nu-ţi dai seama că e un cuţit.

Bărbatul miji ochii; irisurile acelea de safir se întunecară până ce deveniră aproape de culoarea obsidianului. Diana îşi umezi buzele şi se înfioră neliniştită. La urma urmei, ce ştia despre bărbatul acesta? Era şeful paznicilor din salonul de jocuri al fratelui ei, care, cu

strânsoarea lui puternică, ar fi putut să frângă gâtul cuiva dintr-o simplă smucitură. Şi nimeni nu ar fi ştiut.

El chicoti batjocoritor şi îi înapoie cuţitul. Oare îi citise gândurile? „Nu fi o laşă! Te consideră o copilă impulsivă, care se află într-un loc nepotrivit şi care se teme de un câine”. Îşi ridică bărbia, iar când vorbi din nou se asigură că o face încet, aşa cum spusese el mai devreme.

— Am venit să îl văd pe fratele meu.

— Pe fratele tău? întrebă el, buzele zvâcnindu-i sardonic şi luându-i în derâdere cuvintele.

Nu însemna nimic pentru recent înnobilatul viconte de Chatham. „Nu însemn nimic pentru nimeni”. Fusese un pion pentru mama ei, care acum era închisă. Era doar un lucru neînsemnat pentru un tată căruia nu îi păsase de mama ei şi nu o iubise niciodată.

Ea alungă sentimentul de autocompătimire. Bărbaţii şi impresia lor sucită despre ce însemna să fii femeie puteau să se ducă naibii.

— Da. Pe domnul Black, spuse ea, întinzând un picior în faţă şi punându-şi mâinile în şold. Pe stăpânul tău.

— Crezi că e stăpânul meu?

Nimeni nu ar fi putut considera umorul cu care rostise acele cuvinte ca fiind un amuzament autentic. Dur. Batjocoritor. Dispreţuitor. Se îmbinau toate, buimăcind-o din nou.

Diana trase de materialul pantalonilor. Îi veni în minte un gând tulburător şi se dădu uşor într-o parte.

— Te-a dat afară?

— Sunt unul dintre proprietari.

Diana vru să spună ceva, dar se răzgândi.

— Într-adevăr?

Ciudat, nu ştiuse că Ryker Black avea parteneri. Acest lucru sublinia şi mai tare cât de puţine ştia despre cel cu care era înrudită prin sânge. De ce *ar fi ajutat-o?*

Domnul Marksman o studie din cap până în picioare cu superioritate, cu genul acela de privire care transmitea că un bărbat o evaluase şi o găsise necorespunzătoare, privire care îi devenise mult prea familiară în societate.

— Crezi că doar copilul nelegitim al unui duce ar fi în stare să conducă un local?

Ţinând cont de faptul că se afla pe o alee, îmbrăcată în haine de bărbat, era ridicol să discute cu el despre snobismul social. Şi totuşi, batjocura lui glacială o răni. Diana strânse pumnii. Înalta societate, *toată* înalta societate o considerase mereu doar fiica unui duce. Acum o vedea drept fiica nebună a unui duce. Ca atare, părerea lui proastă despre ea nu ar fi trebuit să conteze, şi totuşi cuvintele lui înjositoare o dureau. Îi ignoră întrebarea şi trecu pe lângă el.

Reuşi să facă doi paşi.

Domnul Marksman se puse în faţa ei, iar ea icni şi i se uscă gura. Gentilomii pe care avusese ghinionul să îi vadă în societatea politicoasă erau patetici, nişte umbre palide pe lângă războinicul acesta călit de viaţă. Era lat şi musculos, cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât ea, care avea 1, 60 metri, şi totuşi se mişca rapid şi pe furiş, ca un coşar pe care îl văzuse odată seara târziu ţopăind pe acoperişurile caselor din Mayfair. Bărbatul o măsură rapid din priviri, zăbovind asupra coapselor ei în pantaloni.

Diana se încălzi sub privirea lui scrutătoare, dar când el o privi în ochi, nu văzu nicio urmă de emoţie în irisurile acelea de nuanţa obsidianului. Întinse braţul, iar ea se feri. El râni din nou dispreţuitor.

— După tine, *prinţesă.*

Ea strânse pumnii. Cerule, cât de mult dispreţuia numele acela! Injuria aceea batjocoritoare din partea unui bărbat care o condamna pentru dreptul ce i se cuvenea prin naştere. Aşa cum o condamnaseră şi alţi bărbaţi din cu totul alte motive. Ei bine, dacă ar fi dispus de alte opţiuni, cu siguranţă nu s-ar fi aflat acolo. Dar nu avea de ales decât să se umilească în faţa lui Ryker Black.

Ţinându-şi capul sus, înaintă cu paşi apăsaţi.

Capitolul 3

Dintre toţi oamenii pe care i-ar fi putut prinde furişându-se pe lângă clubul lui, pusese mâna chiar pe blestemata de soră vitregă a lui Ryker. O fătucă privilegiată, născută sub semnul norocului.

Urmând-o îndeaproape pe Lady Diana, Niall clătină dezgustat din cap. Femeia călca cu grijă peste gunoaie şi băltoace noroioase, de parcă ar fi executat paşii unui dans de societate complicat.

Nobili afurisiţi şi sentimentul lor că ar fi privilegiaţi!

Lorzii care îşi pierdeau averile la mesele din Iadul şi Păcatul şi doamnele care rămâneau în casele elegante din Mayfair în timp ce bărbaţii îşi satisfăceau plăcerile credeau cu toţii că lumea era a lor.

Privirea îi căzu fără să vrea pe felul în care i se legănau fesele generoase acoperite de pantalonii strâmţi. Zăbovi cu privirea asupra şoldurilor ei rotunjite şi a picioarelor frumoase, potrivite pentru o femeie obişnuită să călărească.

Mârâi. Poate că nu era întocmai precum celelalte doamne din înalta societate, cu rochiile lor elegante. La urma urmei, câte dintre ele s-ar fi îmbrăcat cu pantaloni strâmţi, ar fi luat un cuţit pentru peşte şi s-ar fi furişat pe aleile din St. Giles?

Îşi încleştă maxilarul. Era a doua oară în cazul acestei fiinţe impulsive. Ce-i drept, prima oară o însoţise pe sora ei, Helena, dar acum se îmbrăcase ca un băiat şi ţopăise singură pe străzile din St. Giles.

Toanta avea să fie ucisă în ritmul ăsta.

Lady Diana se aplecă, dar se îndreptă imediat. Simţind că se înfierbântă, Niall îşi smulse privirea de la formele ei apetisante. Nu avea de gând să tânjească după o lady blestemată, să o aprecieze ori să aibă de-a face cu ea în vreun fel.

Ajunseră la intrarea prin care se băgau mărfurile. Se întinse pe lângă ea şi apăsă pe mâner.

Ea ezită, se holbă îndelung înăuntru, apoi îşi ridică privirea spre el. Se uită la el prudentă, cu ochii ei albaştri

care dezvăluiau totul. Se temea. Un băiat născut pe stradă, care îşi vânduse sufletul doar ca să existe recunoştea emoţia aceea mai bine ca pe oricare alta. Se folosise deseori de astfel de temeri ca să devină mai puternic.

— Cam târziu pentru îndoieli, prinţesă, o tachină el.

— Nu am îndoieli.

Tremurul uşor din vocea ei era semn că minţea. Apoi intră cu o ţinută regală demnă de o prinţesă, aşa cum îi spunea el.

Larma îndepărtată din club umplea coridorul, semn că seara aceea era un succes. Într-adevăr, clienţii obişnuiţi se întorseseră, îşi încleşta maxilarul şi aruncă o privire înspre cosiţa blondă care îi atârna fetei pe spate. Ultima dată când o lady fusese surprinsă cu unul de teapa lor, clubul aproape că fusese îngenuncheat. Oare ce ar fi zis membrii clubului dacă aveau să o descopere pe fiica unui duce, îmbrăcată în haine de bărbat, în prezenţa *mai puţin vrednică* a lui Niall?

— Urmează-mă, spuse el tăios şi, fără a se sinchisi să privească în urmă, o apucă pe scările din faţă, auzind zgomotul paşilor mici şi grăbiţi în urma lui.

— Eu…

— Nicio vorbă, i-o tăie el scurt.

— Pentru că sunt femeie! se răsti ea, făcându-l să se oprească brusc.

La distanţă de câteva trepte în faţă, trona deasupra ei. Lady Diana îl privi în ochi cu o francheţe pe care până şi el nu avea cum să nu o admire şi se căzni să îl ajungă din urmă. Se opri cu o treaptă mai jos.

— Nu am o problemă cu femeile, spuse el tăios, explicându-i mai mult decât ar fi meritat acuzaţia ei.

Privirea lui Lady Diana se îmbună, iar el îşi înăbuşi o înjurătură.

— Dar am o problemă cu doamnele. O privi încruntat. Îndeosebi cu cele plictisite, care vin aici şi îmi ameninţă clubul. Îşi întoarse privirea în faţă şi urcă scările, aşteptând să ajungă şi ea pe palier.

Lady Diana îşi strânse şi îşi desfăcu degetele lungi imaculate.

— Nu am de gând să… începu ea, dar se opri când îi văzu privirea tăioasă.

Niall cercetă coridorul ce dădea spre camerele principale. Îi făcu semn să înainteze. Ea ezită, după care îl ajunse din urmă. Străbătură împreună coridorul cu paşi iuţi, Lady Diana înteţindu-şi paşii mărunţi ca să ţină pasul cu el. În timp ce Niall şi sora vitregă a lui Ryker înaintară, el privi peste tot în jur.

Indiferent dacă Ryker voia sau nu să accepte adevărul, Killoran intenţiona să le răstoarne imperiul. Faptul că fiica ducelui de Wilkinson se plimba pe coridoarele clubului Iadul şi Păcatul era întocmai genul de bârfă pe care un lup precum Killoran ar fi devorat-o şi apoi ar fi răspândit-o în înalta societate.

Niall îşi înăbuşi un mârâit.

Dacă acea lady ar fi fost descoperită acolo, clubul nu şi-ar fi revenit. Nu din nou. Nobilimea nu avea mustrări de conştiinţă când azvârlea cu monede pe mesele lor sau când îşi pierdeau averile. Aceiaşi lorzi însă nu ar fi acceptat niciodată ca patru orfani, crescuţi pe stradă, să se atingă chiar şi în treacăt de femeile lor.

Ryker îşi câştigase titlul de viconte pentru că îi salvase viaţa cumnatului lui, ducele de Somerset. Drept urmare, unui lord înnobilat, chiar dacă era un copil nelegitim, i se puteau ierta anumite afronturi.

În schimb, cei de teapa lui Niall, Adair şi Calum ar fi fost trimişi la naiba dacă doar ar fi flirtat cu o lady.

Ajunseră la biroul lui Ryker. Niall bătu la uşă.

Lângă el, Lady Diana se foia de pe un picior pe celălalt. Silueta ei zveltă emana agitaţie.

Mai bătu o dată. Nimic. Niall scoase ceasul de buzunar şi miji ochii în întuneric ca să vadă cifrele. La ora aceea, fratele lui se refugia deseori în birou, dar la numărul mare de clienţi şi din pricina încăierării de mai devreme, cel mai probabil rămăsese în salon. Niall îşi vârî ceasul la loc.

— Mă va primi, nu-i aşa? izbucni ea.

Ceva o adusese pe domnişoara aceea nesăbuită acolo. Poate că majoritatea bărbaţilor ar fi fost curioşi sau

ar fi încercat să o liniştească pe fată. Niall însă se născuse necizelat şi nu simţea nimic… pentru nimeni.

Îi ignoră întrebarea panicată şi împinse uşa. Arătă cu degetul spre scaunul tapiţat pe care Penelope îl adusese de curând când redecorase biroul lui Ryker:

— Şezi!

Ea rămase locului încruntată, privind spre scaun. Se auziră paşi pe coridor şi, înăbuşindu-şi o înjurătură, Niall o îmbrânci între omoplaţi, împingând-o în faţă. Închise iute uşa şi ridică privirea.

Calum se afla la câteva zeci de centimetri de el. Secundul din club, Calum, avea un autocontrol pe care Niall se căznise toată viaţa să îl dobândească. Bărbatul îl privi bănuitor.

— Ce ai păţit la picior?

„La picior?”

Niall îi urmări privirea şi se încruntă. O pată îi apăruse pe pantalonii de culoarea safirului, nuanţa stacojie înnegrind materialul. Pentru numele lui Dumnezeu, îl înjunghiase! Fetişcana aia nenorocită chiar îl făcuse să sângereze cu arma ei patetică. Simţi cum i se încălzeşte gâtul. Scoase o batistă din haină şi îşi apăsă materialul alb de coapsă.

— Sunt bine, bombăni el. Prefera să îşi piardă piciorul din pricina infecţiei decât să admită că fusese schilodit de o lady cu un cuţit pentru peşte. Cheamă-l pe Ryker. Făcu semn cu bărbia înspre uşă. Are companie.

Calum se încordă.

— Companie?

— Se furişa pe alee.

Ultima oară când se întâmplase asta, Ryker sfârşise prin a se însura.

Calum aruncă încă o privire spre birou.

— Lui Ryker nu îi plac surprizele.

Niall se uită urât la el, apăsându-şi materialul cu pete stacojii de picior.

— Nici mie nu îmi place să fiu alungat din club de parcă aş fi un ţânc.

Calum pufni, apoi se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă cu paşi apăsaţi. După ce plecă, Niall se concentră din nou la pata ce se întindea rapid.

Acea lady ar fi făcut bine să aibă un motiv al naibii de bun ca să se strecoare în clubul lui… din nou. Indiferent ce legătură era între ea, Ryker şi Helena, Lady Diana era fiică de duce, la un pas distanţă de regalitate. Niall se încruntă la uşa de lemn ce îl despărţea de prinţesa aia englezoaică imaculată. Nu se putea avea încredere în nobilele astea preocupate doar de sine.

Niciodată.

*

I se spusese să se aşeze.

I se poruncise să nu atingă nimic şi să rămână pe scaunul indicat, ca un căţel ascultător. Sau ca o lady englezoaică manierată. În societatea pompoasă de care aparţinea, se întâmpla cam la fel.

Cândva, urmase aceleaşi instrucţiuni primite de la paznicul ameninţător care, cu părul lui negru ca tăciunele, prea lung şi ciufulit, părea un înger întunecat alungat din paradis. Inima începu să îi bată cu putere. Un bărbat care în asprimea lui era mai frumos ca orice gentilom din societatea londoneză.

— Nu fi prostuţă, bombăni ea şi clătină din cap ca să-şi limpezească mintea.

Cu un an în urmă, când acelaşi bărbat o salvase, îl ridicase pentru scurtă vreme pe un piedestal, aşa cum făceau tinerele cu bărbaţii curajoşi şi neînfricaţi care le scoteau din necaz.

Dar nu mai era fiica romantică şi sfioasă pe care o credeau toţi lorzii şi doamnele din Anglia.

Ignoră somptuosul scaun tapiţat şi privi în jur la spaţiul curat şi decorat cu minuţiozitate. Bucurându-se să se lase distrasă, îşi înclină capul. Ce ciudat! Când dăduse năvală în club, covoarele stacojii şi mesele de jocuri de noroc grele şi întunecate emanaseră un aer de păcat şi

imoralitate. Şi totuşi, biroul lui Ryker Black, cu masa de scris din mahon lată şi picturile florale, se potrivea mai degrabă într-o reşedinţă elegantă din Mayfair, nu pe străzile periculoase din Londra.

Agitată, Diana se duse spre o masă încrustată cu trandafiri şi îşi aşeză cuţitul lângă o vază delicată cu bujori albi şi roz. Ridică fascinată piesa din porţelan. Îşi trecu vârful degetului peste perechea pictată pe porţelanul de un alb crem: perechea aceea iubitoare, fermecată, îmbrăţişată. Închise scurt ochii şi duse florile la nas, inhalându-le adânc mirosul încurajator. Cu ochii închişi, aproape că îşi închipui că era o lady ca oricare alta, că nimeni nu şuşotea nimic despre ea, că nu era pe jumătate nebună.

Domnul Marksman intră în încăpere, umplând cadrul uşii cu silueta lui lată şi puternică.

— Ce faci?

Vocea lui răguşită de bariton răsună în spatele ei, făcând-o să icnească.

Scăpă vaza din mână, care ateriză pe podea şi se sparse, împrăştiind cioburi şi bujori albi şi roz. Nici măcar nu îl auzise. Cum reuşea un bărbat cu statura şi puterea lui să se furişeze aşa?

El se încruntă.

Diana privi când la cioburile de pe podeaua de lemn, când la aranjamentul jalnic de flori. Se lăsă pe genunchi şi se apucă să cureţe mizeria. Nu se cuvenea să înceapă o întâlnire cu domnul Black după ce distrusese un lucru care îi aparţinea.

— Las-o aşa! se răsti domnul Marksman, iar ea se fâstâci, aproape împleticindu-se când se dădu în spate.

Diana se îndreptă iute.

— Eu…

— Ţi-am poruncit să nu te atingi de nimic, se răsti el.

Ea trase adânc aer în piept, ca să prindă curaj. „Nu te lăsa intimidată de el. Doar pentru că e şeful paznicilor din lumea asta de infractori a Londrei şi pentru că aproape că te-a ucis, el…” Of, la naiba! Ar fi fost o toantă dacă nu s-ar

fi temut de el. Cu toate acestea, chiar dacă o trata de sus, ea se mai aventurase pe străzile acelea şi nu avea să se lase ameninţată de Niall Marksman.

— Ba nu, domnule Marksman, spuse ea cu grijă, pe tonul acela tăios şi şlefuit, pe care i-l întipăriseră doicile şi guvernantele încă de când fusese în leagăn. Mi-ai spus să şed. Diana făcu o pauză. De parcă aş fi fost un câine.

El îşi încruntă sprâncenele stufoase şi închise la culoare, iar licărirea ameninţătoare din ochii lui o făcu să îşi piardă echilibrul preţ de o clipă. Înainte să îi piară curajul, continuă grăbită:

— Şi te asigur că nu vă voi permite nici ţie, nici altcuiva să îmi dea ordine.

Un tremur uşor îi distruse replica îndrăzneaţă. Un bărbat dispus să trântească un necunoscut de zidurile de pe alee s-ar fi simţit ofensat de faptul că era provocat. Îndeosebi de o doamnă.

Şi totuşi, domnul Marksman se întoarse într-o parte, calm şi indiferent, ceea ce o buimăci.

Diana miji ochii în camera slab luminată şi apoi înaintă pe furiş, fără să îşi ia privirea de la piciorul lui. După care se opri brusc şi îşi duse mâna la gură.

— Cerule mare!

El se răsuci cu faţa spre ea.

— Te-am înjunghiat, şopti ea. I se făcu greaţă. Sângerezi!

Cuprinsă de teama faţă de paznicul laconic şi apoi preocupată să-i studieze în tăcere trăsăturile cizelate, observă acum detaliile care îi scăpaseră.

El rânji dur.

— Ţi-e rău, prinţesă?

Ea îi ignoră întrebarea şi privi înnebunită în jur. Nu putea să rupă materialele domnului Black. Deja îi distrusese vaza. Aşa că îşi dădu rapid jos haina şi înaintă degrabă.

El ridică sprâncenele închise la culoare.

— Ce mama naibii…

La naiba cu bărbaţii şi refuzul lor de a se lăsa ajutaţi!

— Eşti rănit.

Iar ea era responsabilă. „Sângele o va dovedi”. I se strânse stomacul şi se lăsă pe genunchi. Îi ignoră mârâitul furios şi îi legă mânecile hainei în jurul piciorului.

Şi observă că se aşternuse o tăcere desăvârşită.

Îşi înălţă capul şi încremeni.

Ryker Black se afla în pragul uşii, cu domnul Calum Dabney lângă el. Ambii priveau când la vaza spartă de pe podea, când la mâinile Dianei. Le urmări privirile. Îşi ţinea mâinile nepermis de aproape de deschizătura din faţă a pantalonilor de culoarea safirului pe care îi purta domnul Marksman. Icni şi îşi coborî rapid braţele.

Paznicul morocănos se îndepărtă de Diana de parcă ar fi izbucnit în flăcări şi se temea să nu îl mistuie. Cu obrajii înflăcăraţi, Diana se ridică în picioare. „Dacă mi-am distrus cumva reputaţia când am dat fuga în localul acesta, ca să cer ajutor, oare ce ar avea de spus înalta societate acum, că l-am atins pe domnul Marksman?”

„Concentrează-te asupra motivului pentru care ai venit!” Sau, în cazul acesta, asupra persoanei pe care venise să o viziteze.

— Eu… începu, dar se opri.

Ryker Black avea câţiva centimetri peste 1, 80 metri, era întunecat, silenţios şi o măsura din priviri. Şi era genul de bărbat care te tulbura.

Şi era fratele ei.

Că el o voia sau nu.

Cum salutai pe cineva care avea acelaşi sânge şi care totuşi nu voia să aibă de-a face cu tine? Îşi muşcă buza de jos. Fără îndoială, interacţiunea dintre ei trebuia să fie formală.

— Domnule Black, zise ea încet, bâlbâindu-se.

Se grăbi să îmbrace din nou haina pătată de sânge.

În privirea lui nu se putea citi nimic. În schimb, îl privi fix şi impenetrabil pe domnul Marksman, apoi ridică din sprânceana închisă la culoare.

— Nu fi nemernic, mârâi domnul Marskman, alungând tăcerea. Nu e ceea ce pare.

Diana făcu ochii mari şi se uită la cei doi bărbaţi care

se cercetau reciproc din priviri. Ce-i drept, stătuse în genunchi în faţa domnului Marksman, cu haina ei legată în jurul piciorului lui, dar cum *părea?*

— Părea incriminator, zise domnul Dabney, cu un amuzament plictisit în voce. Ar fi trebuit să învăţăm cu toţii din… situaţia lui Black, adăugă el şi făcu semn cu bărbia spre fratele Dianei, ce se întâmplă când eşti prins într-un moment de genul „nu e ceea ce pare”.

Domnul Marksman trecu rapid pe lângă ea. Diana icni şi i se puse iute în cale, nelăsându-l să treacă.

— Nu a fost nimic incriminator, replică ea înnebunită. Sunt convinsă că a părut aşa pentru că… Era limpede că avea să trăiască într-o perpetuă îmbujorare. Ei bine, pentru că… Se poticni în afirmaţia aceea vagă. Totuşi, am încercat doar să îl ajut pe domnul Marksman.

Indiferent că el o voise sau nu. Şi era limpede că nu o voise.

— Ţinând cont de faptul că…

Privirea de oţel a lui Ryker o încurajă să continue.

— Ţinând cont de faptul că… Diana arătă spre pantalonii însângeraţi ai domnului Marksman şi apoi îşi lăsă braţul să îi cadă pe lângă corp. L-am înjunghiat, reuşi ea să recunoască, iar măruntaiele i se întoarseră pe dos.

„E ca mama ei”.

În încăpere se aşternu o tăcere grea şi tensionată. Dacă Ryker Black o dispreţuise cumva înainte, cu siguranţă acum avea să o azvârle din club pe stradă fără să se uite măcar în urmă şi nu avea să o ajute să rezolve problema care o făcuse să vină acolo.

— Te-a *înjunghiat.*

Domnul Black privi peste umărul ei spre bărbatul din spate. Oare ce păţea o fată care îl înjunghia pe paznicul-şef al unui salon de jocuri de noroc imoral? Inima începu să îi bată cu putere în urechi şi se pregăti să-i înfrunte furia.

Domnul Dabney pufni şi râse.

— Te-a înjunghiat!

Diana ar fi trebuit să se concentreze asupra chestiunii cruciale care o adusese acolo, şi totuşi…

— Nu a fost vina lui, spuse ea defensiv, gândindu-se că nicio persoană, fie ea bărbat sau femeie, indiferent de statutul ei, nu voia să i se pună la îndoială abilităţile. L-am surprins.

Se aşternu din nou o tăcere grea.

Domnul Dabney şi domnul Black izbucniră într-un râs aspru, până ce le dădură lacrimile.

— Duceţi-vă naibii! strigă domnul Marksman, iar cei doi de lângă uşă râseră şi mai tare.

Teama i se mai risipi. Nu voia ca paznicul morocănos să fie sursa lor de amuzament, dar nici să fie azvârlită în stradă pentru că îl rănise pe unul de-al lor.

Brusc, amuzamentul domnului Black se stinse.

— Afară! porunci el. Şi, Niall, du-te să-ţi îngrijească cineva piciorul. Nu voi permite să dai ortul popii pentru că ai fost înjunghiat cu un…

Ryker Black se întoarse spre Diana şi aşteptă.

Ea simţi furnicături când văzu încruntătura domnului Marksman.

— Un cuţit pentru peşte, completă ea.

Domnul Dabney izbucni din nou în râs. Făcu rapid o plecăciune înspre Diana şi apoi ieşi iute. Fără să se uite măcar la ea, domnul Marksman ieşi cu paşi apăsaţi din birou şi trânti uşa în urma lui.

Inima îi bătea cu putere. De la doi străini care râdeau şi unul care se încrunta la ea, rămăsese doar cu fratele ei care nu o recunoscuse niciodată drept sora lui.

„Dar, cu siguranţă, nu m-ar vrea moartă”.

— Milady, spuse el brusc pe un ton formal, atât de asemănător cu cel pe care îl folosea tatăl ei când vorbea cu administratorul lui.

Domnul Black îi făcu semn spre scaunul din faţa biroului. El se aşeză în spatele biroului lat, iar ea se puse degrabă pe scaunul pe care i-l indicase.

— Diana, îl corectă ea imediat. De ce nu spunea nimic? De ce nu îi zâmbea? Ar fi preferat orice altceva decât trăsăturile lui indescifrabile. Cum el nu spuse nimic în continuare, Diana continuă: Te rog să îmi spui Diana,

încheie ea pe un ton jalnic.

— Diana, repetă el cu solemnitate.

Ea îşi împreună mâinile în poală. Cu siguranţă, era un semn încurajator, nu? Poate că totuşi nu avea să o alunge.

El se lăsă pe spate, iar îmbinările scaunului vechi din piele scârţâiră, zguduind tăcerea din încăpere. Cei mai mulţi ar fi asaltat-o cu întrebări privind prezenţa ei acolo, mai ales la o asemenea oră. Ryker însă aşteptă.

— Nu aş fi venit dacă aş fi avut o altă opţiune, se forţă ea să spună când văzu că el nu zice nimic.

— Un bilet este mai sigur decât să rătăceşti pe străzile din St. Giles în toiul nopţii, îi răspunse sec fratele ei.

— Aşa este, consimţi ea. Se gândise să trimită un bilet, dar renunţase rapid la ideea de a aşterne astfel de detalii sordide pe hârtie. Nu cu riscul ca mesajul să fi fost interceptat. În majoritatea situaţiilor, continuă ea.

Helena nu ar fi putut să o ajute în situaţia de faţă. Se îndrepta spre moşia lor de la ţară şi o ajutase deja pe Diana aşa cum putuse: îi făcuse cunoştinţă cu rudele ei care călătoreau pe mare şi care reprezentau visul ei de libertate.

Dar nici măcar Helena cea mândră şi curajoasă nu o putea ajuta cu asta. Tatăl lor, chiar dacă îşi adorase fiicele şi soţia, nu le privea pe femei la fel ca pe bărbaţi. Pe de altă parte, aşa stăteau lucrurile în societate.

„Nu am o problemă cu femeile”.

Ei bine, se părea că domnul Niall Marksman făcea excepţie. Alungă gândurile despre paznicul necioplit şi încruntat şi reveni la cererea ei.

— Nu ar trebui să îţi cer favoruri, ţinând cont că… ţinând cont că…

Îi văzu privirea licărindu-i impasibilă, aşa că se concentră asupra mâinilor pe care le ţinea împreunate atât de tare încât i se albiră. Nu cunoştea detalii despre relaţia tatălui ei cu mama lui Ryker Black, dar aflase îndeajuns uitându-se prin gaura cheii şi de la servitori încât să ştie că o iubise pe femeie. Iar mama Dianei îi furase această fericire. Îşi simţi inima de parcă i-ar fi fost prinsă într-o menghină.

— De ce anume ai nevoie, Diana?

Blândeţea cu care o întrebase o făcu să îşi ridice brusc capul. Ryker nu avea să fie vreodată un frate afectuos sau tandru, dar în clipa aceea o încurajase tacit, alungând teama şi încordarea care o apăsaseră încă de când urcase în birjă.

— Am nevoie de protecţie, spuse ea încet, apoi trase adânc aer în piept.

Expresia lui Ryker se schimbă.

— Protecţie.

Diana ezită. Când vorbise cu tatăl lor, acesta doar o bătuse uşor peste mână şi nu o băgase în seamă.

— Cineva încearcă să mă ucidă, zise ea, cercetându-l îndeaproape pe Ryker ca să îi vadă reacţia.

El încremeni.

Oare o credea nebună, ca mama ei? Coastele i se strânseră tare în jurul plămânilor. Ezită să-l privească şi se uită la portretul cu ramă aurie din spatele lui Black, un peisaj de ţară, care nu se potrivea cu lumea aceasta nemiloasă. Se forţă să îl privească din nou în ochi.

— Ştiu că este o prostie să cred că cineva m-ar vrea moartă, şi totuşi…

În pofida primei şi ultimei dăţi când discutase această chestiune cu tatăl ei, o ştia în străfundul fiinţei ei, o pricepea într-un mod iraţional.

— Şi totuşi? o îndemnă el într-o manieră poruncitoare, formală.

Diana îşi ridică palmele în sus.

— Cred că am dreptate.

Ryker îşi uni vârfurile degetelor şi bătu darabana cu ele.

— Tatăl tău ce crede?

Tatăl tău. Bărbatul care îi procrease pe amândoi. Ce ciudat să vorbească despre el ca de un străin, dar oare nu asta era ducele de Wilkinson pentru Ryker? Un prunc smuls din braţele mamei şi dat pe mâna unui tâlhar de pe stradă, o faptă nemiloasă pusă la cale de mama Dianei. Cum *să se simtă* altfel decât distant faţă de duce în cel mai bun caz,

iar în cel mai rău caz să îl urască?

Ea răspunse şovăielnic:

— Tatăl meu a zis că nu ar avea cine să îmi vrea răul.

De fapt, mai exact, o bătuse uşor pe cap şi râsese în felul lui jovial, pentru prima oară cu adevărat amuzat de când soţia lui fusese dusă la Bedlam.

Ryker se opri din bătut darabana cu degetele.

— Tu eşti de altă părere.

Îi spusese ce credea ea şi, chiar dacă încă o interoga, nu râsese, nu o bătuse uşor pe cap şi nu o trimisese la plimbare.

— Oh, da, zise ea pe un ton pragmatic, care îl făcu să se încrunte. S-a rupt osia de la birja pe care am închiriat-o astă-iarnă.

— Ai închiriat o birjă? Sprâncenele i se uniră, formând o linie continuă. Cu ce scop?

Diana îşi blestemă limba slobodă. Avea nevoie de ajutorul lui, dar nu avea de gând să-i spună despre vizita ei la Bedlam.

— Pentru călătorit, spuse ea intenţionat vag.

El se încruntă, dar nu insistă să afle detalii.

— Osiile se mai rup.

În privinţa aceasta, dovedi că semăna cu tatăl lor.

— De două ori?

Replica ei îl reduse la tăcere, iar Diana continuă, bifând incidentele pe degete:

— Mi-am găsit uşa de la odaie şi fereastra larg deschise. De trei ori. Îşi aminti groaza pe care o simţise când îşi vârâse capul în odaia rece din pricina vântului şi simţise un fior de gheaţă pe şira spinării. Mi s-a rupt şaua. Ea îşi aşeză palmele în poală în timp ce el continuă să o studieze atent, măsurând-o din priviri pătrunzător. Iar uneori, pur şi simplu *ştii,* adăugă ea.

Calmul dinainte dispăruse, iar Ryker stătea acum în faţa ei atent şi încordat.

— I-ai spus toate acestea tatălui tău şi tot nu a numit pe cineva care să te protejeze?

Doamnele erau însoţite de lachei puternici. Nu de

paznici posaci, care să le taie răsuflarea. Ea clătină uşor din cap şi îşi alese cu grijă cuvintele.

— Ultima dată când am vorbit cu tata despre asta – la prima osie ruptă – nu… Se gândi că tatăl ei ajunsese o umbră vagă şi goală, care ieşea din când în când din camerele lui. Nu a avut nimic de spus în privinţa aceasta.

Ţinând cont de istoricul cazurilor de nebunie din familia lor, Diana nu îşi permitea să vadă monştri în întuneric, căci atunci cine ar mai fi crezut-o sănătoasă la minte? Mai ales bărbatul care îşi trimisese soţia la Bedlam, după care se pierduse în propria sminteală.

— Când au început tentativele?

Gata! Presiunea care îi apăsase pieptul se risipi. Black nu mai avea îndoieli sau alte întrebări. Doar o acceptare calmă a cuvintelor ei ca fiind adevărate. Pentru prima oară în ultimele două luni, nu îi mai era frică.

— Imediat după balul Hellenei, se bâlbâi ea.

Întreaga societate se trezise la viaţă când Ryker fusese surprins într-o poziţie compromiţătoare cu Lady Penelope. Diana însă fusese obligată să afle totul despre cumnata ei şi Ryker din ziarele de scandal. Nu primise nici măcar o invitaţie la nunta lui, deşi, în mod curios, avuseseră loc *două* ceremonii.

Ceva licări în privirea fratelui ei, dar dispăru imediat, iar expresia îi deveni din nou impenetrabilă.

— Spune-mi de ce anume ai nevoie.

„Mă va ajuta”. Se simţi uşurată. Chiar dacă dispreţuia legătura dintre ei, avea totuşi să o ajute.

— Ai vrea să vorbeşti cu tatăl meu? Pe ea nu o mai vedea de multă vreme. Îl poţi convinge să mă asculte.

Ryker încuviinţă din cap.

— S-a făcut.

Ea îşi înălţă capul. Asta fusese tot? Se chinuise gândindu-se cum să plănuiască întâlnirea şi cum să se strecoare din casă în toiul nopţii, temându-se că avea să fie ridiculizată şi, când acolo, el o crezuse numaidecât şi se oferise să o ajute. Diana îi cercetă cu atenţie chipul.

— De ce m-ai crede doar pe baza a ceea ce ţi-am

spus?

— Uneori, ştii pur şi simplu, îi răspunse el cu aceleaşi cuvinte pe care le folosise ea. Îi zâmbi vag. Trăsăturile îi reveniră la masca aceea sumbră obişnuită. Am supravieţuit pe străzile din St. Giles având încredere în intuiţia despre care vorbeşti, Diana. Aruncă o privire peste umărul ei, spre ceasul cu pendulă care ticăia. Nu ar trebui să fii aici. *Niciodată,* îi aminti el apăsat. Dacă ai nevoie de mine, trimite-mi un bileţel. Nu vei mai veni aici, îi zise el în dialectul londonez. Acum te voi conduce acasă. Mâine voi veni să vorbesc cu ducele.

Diana sări în picioare. În timp ce fratele ei o conduse din biroul lui şi afară din clubul Iadul şi Păcatul, pentru prima oară de când mama ei fusese dusă la Bedlam şi tatăl ei devenise o umbră a bărbatului care fusese înainte, se simţi… nu chiar atât de singură, la urma urmei.

Capitolul 4

Cei patru proprietari ai clubului Iadul şi Păcatul erau chemaţi împreună de la îndatoririle lor doar când apăreau probleme.

Niall se afla în biroul lui Ryker, împreună cu Adair şi Calum, iar încordarea grea ce umplea încăperea prevestea un singur lucru: necazuri.

Ryker stătea în faţa biroului, cu mâinile împreunate la spate. Nu încăpea îndoială că acestea aveau de-a face cu doamna îmbrăcată în pantaloni, pe care o găsise ţopăind pe alee cu o oră în urmă.

Ryker dădu să spună ceva, dar se deschise uşa. Se întoarseră imediat toţi, la unison.

Niall se relaxă.

Penelope stătea în pragul uşii, în cămaşă de noapte şi

halat. Acoperindu-şi un căscat cu vârfurile degetelor, privi în jur, apoi intră în cameră neinvitată.

— Ei bine, spuse ea după ce închise uşa.

Trăsăturile încordate ale lui Ryker se relaxară.

— Ar trebui să fii…

Penny îşi puse mâinile în şold.

— Dacă ai de gând să spui „la culcare”, „adormită” sau ceva asemănător, eu aş zice *„aici”,* Ryker. O spusese pe un ton oarecum acuzator. Ai dispărut de lângă mine. Cei doi purtară un fel de dialog tăcut.

Între ei exista o apropiere pe care Niall nu o cunoscuse cu nimeni. Nici cu fraţii lui de pe stradă. Nici măcar cu femeia care îi dăduse viaţă. Simţindu-se incomod cu o astfel de intimitate, Niall îşi întoarse privirea.

Ryker oftă.

— Lady Diana a trecut pe aici mai devreme.

Pe chipul Penelopei se citi surprinderea.

— Sora ta? întrebă ea, înaintând spre el.

Se opri în faţa lui, iar Ryker o prinse de mână şi i-o duse la buze.

Ea se îmbujoră.

— Nu încerca să îmi distragi atenţia, Ryker Black.

Proprietarul cândva nemilos şi dur al salonului de jocuri de noroc rânji.

— Nu aş îndrăzni aşa ceva.

Îi arătă un scaun de lângă el. Soţia lui îl ignoră, dovedind că era la fel de încăpăţânată ca atunci când îi sărise în ajutor lui Niall pe strada Lambeth.

Toţi tăcură din nou, iar Penelope îi privi, pe rând, oprindu-se în cele din urmă asupra lui Ryker.

— Ei bine? întrebă ea, ridicând din sprânceana închisă la culoare.

Cu coada ochiului, Niall îi văzu pe Calum şi Adair rânjind şi, dacă ar fi fost genul care să se amuze, cu siguranţă s-ar fi distrat văzând-o pe doamna aceea firavă cum îl provoca pe Ryker Black, în ultima vreme, însă, viaţa nu îi prea dăduse motive să zâmbească, ci doar să tacă din gură şi să fie prudent.

— Oamenii lui Diggory muncesc din greu, zise Ryker pe un ton grav, lăsând să se înţeleagă severitatea afirmaţiei cu pricina.

Cât de uşor îi împărtăşea acum informaţii soţiei lui! Regulile de a ţine nobilimea la distanţă se spulberaseră în ziua în care se căsătorise cu Lady Penelope. Niall nu ar fi lăsat niciodată pe cineva să îi pătrundă în suflet aşa cum făcuse Ryker.

Penelope îşi înclină capul.

— Dar Killoran ne-a asigurat că îşi va struni oamenii.

— Cândva i-au fost loiali lui Diggory, îi aminti Adair încet.

Fusese o zi bună cea în care blestematul acela îşi dăduse ultima suflare. Cu toate acestea, dezlănţuise pe străzi un război pe care nici măcar pretinsul moştenitor al lui Diggory şi proprietarul clubului Bârlogul Diavolului nu îl putea înăbuşi. În lumea infractorilor din Londra, nu îi făceai felul cuiva fără să te aştepţi la răzbunare. Niall ar fi plătit preţul acela dacă n-ar fi intervenit Penelope.

Ea îşi întoarse brusc privirea spre Ryker.

Ryker încuviinţă scurt din cap.

— S-a strecurat în locuinţa din Mayfair a ducelui de Wilkinson.

Deci de aceea venise Lady Diana acolo? Niall se scarpină pe frunte. Oare de ce se aventurase domnişoara simandicoasă pe străzile Londrei până acolo, şi nu blestematul de duce?

Ryker le povesti apoi discuţia cu Diana.

Când termină, Adair se duse cu paşi apăsaţi spre bufet şi îşi turnă un pahar cu brandy.

— Când a început? întrebă el, întorcându-se din nou cu faţa spre ei.

Ryker îşi împreună degetele cu ale Penelopei şi i le duse la buze, cu tandreţe.

— La scurtă vreme după balul Hellenei.

Întâlnirea întâmplătoare în urma căreia Ryker se căsătorise cu o doamnă din înalta societate.

Niall se foi încolo şi încoace. Nu prea era obişnuit cu

sentimentele. Se născuse ca un copil nedorit al unei târfe de pe stradă şi fusese folosit ca bătăuş, ca să extindă imperiul unui lider nemilos al infractorilor. De când se căsătorise, Ryker se înmuiase în numeroase feluri, dar să creadă că Lady Diana Verney fusese luată în colimator de călăii lui Diggory?!

Calum ridică din umeri.

— Şi crezi că au luat-o în vizor ca să se răzbune, zise el, exprimând gândurile nerostite ale lui Niall.

Ryker clătină uşor din cap.

— Nu ştiu, mărturisi el şi îi dădu drumul mâinii soţiei lui.

Adair înjură şi apoi dădu băutura pe gât. După care aşeză paharul pe bufet.

— Ţinând cont de incapacitatea lui Killoran de a-i stăpâni pe toţi oamenii lui Diggory, nu mă surprinde deloc.

Niall pufni.

— Nici Killoran, nici Diggory, pe vremea când era în viaţă, nu s-ar fi gândit la fiica lui Wilkinson. Toată Londra ştia că Ryker Black îi dispreţuia pe cei din familia Verney.

Penelope îşi încrucişă braţele şi îl privi drept în ochi.

— Pentru că Lady Diana este doar sora vitregă a lui Ryker? îl provocă ea.

— Nu, pentru că Ryker nu are nimic de-a face cu fata sau cu tatăl lui, ripostă el.

Nu avea să permită nimănui să îi facă morală privind loialitatea faţă de familie. Nici măcar soţiei lui Ryker, care îi salvase pielea mizeră.

Ryker strânse din buze.

— Ajunge, spuse el sever.

— Vorbim despre atentatele lui Diggory împotriva fetei, interveni Calum, amintindu-le motivul pentru care se întâlniseră acolo. Crezi că vor să îi facă felul?

Ryker ridică din umeri.

— Nu ştiu, zise el cu aceeaşi sinceritate directă de care dăduse dovadă încă de când el şi Niall, băieţi fiind, se încăieraseră pe stradă când făcuseră parte din bande rivale.

— Te-ai îndoi de ea pentru că este femeie? îl provocă Penelope.

Soţul ei devotat îşi propti şoldul de marginea biroului.

— M-aş îndoi de oricine până când aş investiga amănunţit circumstanţele, replică el, iar înverşunarea soţiei lui se mai atenuă. Dar nu îmi permit să îi ignor îngrijorarea. De data aceasta se întoarse spre ceilalţi trei bărbaţi. Doamna are nevoie de un paznic.

Aşadar, de aceea se întâlniseră. Ca să discute cine avea să supravegheze siguranţa doamnei. Atunci, era în siguranţă. Cu asta *se ocupa* Niall. Fiind şeful pazei la club, cunoştea fiecare detaliu despre toţi angajaţii. Ryker îl fixă cu privirea.

— V-am chemat pe toţi aici ca să ştiţi ce se întâmplă. Ca să ciuliţi urechile şi să fiţi cu ochii în patru. Acum, aş vrea să vorbesc doar cu Niall.

Evitându-i privirea, Calum şi Adair ieşiră din încăpere. Niall aşteptă până ce Ryker şi soţia lui discutară în şoaptă. Penelope încuviinţă din când în când din cap şi apoi spuse ceva care îl făcu pe Ryker să se încrunte. O strânse de mână, iar o clipă mai târziu, Penelope se îndreptă cu paşi apăsaţi spre partea din faţă a încăperii. Se opri lângă Niall.

— Într-o vreme, m-ai urât. Ai vrut să plec din club.

El o privi confuz, luat prin surprindere de acea aducere-aminte inutilă.

— Diggory a fost un monstru îngrozitor, spuse ea uşor. La fel şi bărbaţii hotărâţi să îi răzbune moartea. Îl privi drept în ochi. Dar nu toţi oamenii născuţi pe străzi sunt răi.

Era o proastă dacă într-adevăr credea aşa ceva. Pe străzi, cei ca el mânuiau cuţite şi îi înjunghiau pe alţii la comanda şefului lor.

— Aşa cum nu ar trebui ca toate doamnele nobile să fie judecate după acelaşi etalon. Penelope mai aruncă o privire peste umăr spre Ryker, apoi plecă.

Imediat ce se închise uşa, Ryker îi făcu semn spre un scaun.

— Şezi.

„Mi-ai spus să şed, de parcă aş fi fost un câine”.

Se încruntă şi alungă gândul la fetişcana îndrăzneaţă care îl înjunghiase pe alee. Poate că alt bărbat s-ar fi simţit vinovat pentru că îi dăduse ordine. Însă tocmai aceasta era sarcina lui Niall. Siguranţa fiecărui membru din acest local era responsabilitatea lui. Îşi trase scaunul în silă şi se aşeză.

Ryker se duse la birou şi se aşeză pe scaunul lui.

— Doamna are nevoie de un paznic. Îşi sprijini antebraţele pe birou. Niall, tu trebuie să te duci.

Despre ce tot vorbea?

Ryker încuviinţă lent, iar Niall miji ochii. Poate că pierduse totuşi mai mult sânge din pricina rănii pe care i-o pricinuise zgripţuroaica aia mică, căci se căznea să îşi dea seama ce însemna încuviinţatul acela nenorocit din cap. Doar nu zicea că…

— Unde să merg eu? repetă Niall, scrâşnind din dinţi.

— Niall, te trimit să fii paznicul lui Lady Diana.

I se tăie răsuflarea când îl auzi. Se aşternu o tăcere întreruptă doar de ticăitul statornic al ceasului cu pendulă.

Niall se ridică de pe scaun şi se îndreptă de spate. Îşi puse palmele pe biroul lui Ryker şi se aplecă în faţă.

— Ţi-ai pierdut naibii minţile! spuse el mânios, tărăgănând cuvintele pe un ton exersat. Tonul educat pe care îl ura, pe care îl perfecţionase pentru a-şi extinde imperiul. Vrei să mă trimiţi în societatea politicoasă ca dădacă pentru *sora* ta. Sora ta afurisită, cu care nu vrei să ai de-a face? se răsti el. Furia îi curgea năvalnic prin vene, iar muşchii îi zvâcniră cu o nevoie acută de a se lua la încăierare.

Cu un calm enervant, Ryker se lăsă pe spate.

— E sora mea. Drept urmare, merită aceeaşi protecţie ca Helena.

Niall pufni.

— Şi abia acum ţi-ai adus aminte?

Ryker îşi întoarse palmele în sus.

— Până acum nu a fost nevoie.

Şi probabil că nici acum nu era nevoie.

— Atunci trimite-l pe Calum sau pe Adair, insistă el, cu o logică de nezdruncinat.

Ceilalţi doi parteneri erau mult mai mieroşi şi se stăpâneau mai bine în preajma nobilimii. Niall renunţase la orice prefăcătorie după ce Diggory îşi făcuse din nou apariţia şi le zdruncinase universul ordonat.

— Se potrivesc mai mult în lumea ei decât aş face-o eu vreodată.

— Ştiu, încuviinţă Ryker. Este unul dintre motivele pentru care te trimit pe tine.

Îl trimitea pe *el.* Pe străzile din Londra, o persoană îl onora pe cel de rang mai înalt. În cazul lui, acesta era Ryker. Fratele lui. Ar fi făcut orice pentru el. Şi totuşi…

— Sunt şeful paznicilor. Sunt responsabil de siguranţa tuturor, iar tu mă trimiţi să am grijă de o nobilă lady?

O doamnă în adevăratul sens al cuvântului, mai puţin buzele stacojii făcute pentru sărutări şi fapte chiar mai întunecate şi mai imorale. Tresări. De unde naiba apăruse pofta aceea după prinţesa englezoaică?

— Te ştiu aproape dintotdeauna, zise Ryker cu solemnitate. Te numesc fratele meu. Ştiu cât eşti de loial. Am încredere în tine.

Îl privi îndelung pe Ryker, studiindu-i liniile ferme ale chipului cu cicatrice. Când Ryker Black se hotăra să facă ceva, aveai mai multe şanse să muţi pământul de pe axa lui decât să modifici traiectoria stabilită de Ryker. Cu toate acestea, Niall mai încercă o dată să îl facă să se răzgândească.

— Oamenii lui Diggory vor ataca şi vei dori să fiu aici când se va întâmpla. Chiar crezi că cineva i-ar face rău surorii tale vitrege?

Ryker îl privi în ochi.

— Am supravieţuit amândoi pentru că am văzut pericole pretutindeni, Niall. Nu voi renunţa acum la acest instinct. Nu ca să te ţin pe tine aici, fericit.

Să îl ţină fericit? Despre asta credea el că era vorba? Era vorba despre faptul că îl izgonea ca pe un membru în vârstă al unei bande, care nu mai era util unui anumit scop. Era o dovadă a eşecului şi a slăbiciunii lui.

— Cât timp?

Ryker îşi răsfiră degetele pe braţele scaunului.

— Niall…

— Am întrebat cât timp! se răsti el.

— Până când confirmi că este în siguranţă.

Trădătorul naibii ar fi putut la fel de bine să zică pentru totdeauna!

Niall strânse pumnii.

— Asta a fost tot, milord? întrebă el batjocoritor.

Ryker flutură din mână, ca un rege care acordă o binecuvântare.

— Ne-am înţeles.

Începea să intre în panică şi se căzni să ascundă asta în timp ce se răsuci pe călcâie şi traversă cu paşi apăsaţi încăperea.

— Niall? strigă Ryker, făcându-l să se oprească.

Pentru o clipă, speră ca acesta să se fi răzgândit. Privi în spate.

— Eşti singurul care se îndoieşte de tine. Mâine-dimineaţă, mergem la Wilkinson, la ora 9.

Niall îşi înăbuşi un şir de apostrofări.

— Bănuielile lui Lady Diana vor rămâne între noi şi tânăra domnişoară.

Aşadar, aveau să îi ascundă nenorocitului duce închipuirile prosteşti ale acelei fete nebune.

— Am înţeles, tună el, apoi deschise uşa şi plecă.

O trânti cu putere în urma lui, iar bufnitura răsună pe coridoarele tăcute. Niall le străbătu cu paşi apăsaţi, îndreptându-se spre scări.

Avea să locuiască într-o blestemată casă din Mayfair, iar singura lui responsabilitate avea să fie fiica răzgâiată a unui duce? Mârâi, coborând mai iute scările. La fiecare pas, larma înăbuşită a desfrâului şi a monedelor ce se loveau între ele crescu tot mai tare. Sunetele acelea îl făceau să se simtă în siguranţă. Comod. Acolo era locul lui, iar Ryker Black îl trimitea să aibă grijă de o copilă răsfăţată.

Niall ajunse la intrarea în salonul de jocuri şi se opri. Îl durea piciorul unde îl zgâriase fătuca aia nenorocită. Mai mârâi o dată.

Oswyn, paznicul bătrân şi voinic, îl privi. Niall îşi încordă maxilarul. Să spună doar un cuvânt! Să spună doar un cuvânt nenorocit despre faptul că era izgonit din club! Fără îndoială, vestea începuse deja să se răspândească printre paznici, care aveau să răspundă acum în faţa lui Adair. În schimb, văzu o licărire în ochii bărbatului laconic: milă.

„Am mai văzut licărirea aceea”.

O mai văzuse când Helena fusese alungată.

Doar că acum era vorba de el. „Peste cadavrul meu!” Niall făcu doi paşi pe lângă Adair. Proprietarul cu păr blond i se puse în cale. Aproape la fel de înalt ca Niall, îl privi cu uşurinţă în ochi.

— Poţi pleca, Oswyn, zise Adair încet.

Fără să ezite, Oswyn se îndepărtă cu paşi apăsaţi.

Cât de uşor îi preluase Adair rolul! Ignoră privirea pătrunzătoare a fratelui lui şi se uită la clubul aglomerat. Mesele erau pline de filfizoni beţi şi lorzi guralivi, în timp ce alţi gentilomi îşi croiau drum prin aglomeraţie ca să găsească un loc gol la vreo masă de joc. Strânse pumnii, iar unghiile îi lăsară urme în formă de semilună în palme. Acolo era locul lui. Nicăieri altundeva. Şi, cu siguranţă, nu lângă nişte bogătaşi nenorociţi. Ar fi preferat mai degrabă să îşi reteze coapsa cu cuţitul ăla pentru peşte tocit.

Adair veni lângă el.

— Nu este pentru totdeauna, argumentă bărbatul.

— Du-te naibii! Niall continuă să se uite prin încăpere.

Încă de când fusese îndeajuns de mare ca să se plimbe pe străzile din St. Giles, se uitase mereu după ameninţări, după pericole. Pentru că, la urma urmei, erau acolo, aşteptând să faci o greşeală.

Adair nu spuse nimic, aşa că Niall îşi întoarse privirea spre el. Îl văzu schiţând un zâmbet. Pe de altă parte, aşa era Adair. Deşi Niall nu reuşea să îşi mişte muşchii ca să-şi exprime bucuria, Adair fusese mereu mai îngăduitor cu astfel de expresii inutile.

— Nu se ştie niciodată. S-ar putea să ajungi să îţi doreşti să rămâi, ca Helena.

Niall îşi ridică degetul într-un gest grosolan care îl făcu pe Adair să râdă. Acesta se opri şi îl bătu uşor pe Niall pe spate.

— Du-te! Mă ocup eu.

Se ocupa el. Adair controla paza în salonul de jocuri de noroc.

O bătălie izbucni în sufletul lui. Între imboldul de a rămâne şi de a lupta pentru locul lui acolo şi un sentiment nenorocit de resemnare.

„La naiba, să fiu dădaca unei fiice de duce?”

Ştiuse mereu ce soartă îl aştepta: iadul.

Acum că era trimis în Mayfair, ca să o supravegheze pe fiica răzgâiată a unui duce, se părea că diavolul venise să-şi încaseze plata.

Capitolul 5

În dimineaţa următoare, în timp ce stătea tăcut în faţa ducelui de Wilkinson, cu mâinile împreunate la spate, Niall îl măsură din priviri pe nobilul corpolent care rânjea fără rost.

— Băiatul meu, ce bine îmi pare să te văd! Vocea ducelui de Wilkinson abia ajunse la urechile lui Niall. Cărui fapt îi datorez plăcerea vizitei tale?

„Băiatul meu?”

Niall continuă să se holbeze, nevenindu-i să creadă. Poate că ducele de Wilkinson era puţin nebun, ca soţia lui. Fiul nelegitim al ducelui nu îl vizitase niciodată până atunci. De fapt, interacţionaseră doar când Ryker o trimisese pe Helena acolo, să se ascundă. Chiar şi atunci, ducele fusese chemat pe teritoriul lui Ryker. Şi totuşi, îl întâmpina de parcă ar fi fost o vizită de curtoazie între un tată preaiubit şi fiul lui?

Ryker nu se sinchisi cu politeţuri.

— Am venit pentru fiica ta.

Zâmbetul ducelui fu înlocuit de îngrijorare, în timp ce

acesta privi când la Ryker, când la Niall.

— Helena?

„Interesant”. Niall îl privi pe sub pleoape pe nobilul bătrân. Ducele nu era îngrijorat din pricina copilei lui cu sânge pur, ci mai degrabă din pricina bastardei. Acest lucru spunea foarte multe despre cât de preţuită era, de fapt, fata care umblase pe aleea din St. Giles. Cine ar fi crezut că un lord de viţă nobilă şi-ar fi făcut mai multe griji pentru plozii lui nelegitimi decât pentru prinţesa cu sânge pur?

Ca şi cum el era gazda, Ryker îi făcu semn tatălui lui să se aşeze.

Excelenţa Sa îşi trânti trupul rotund pe scaun, aşezându-se pe margine.

— Au încercat oamenii aceia să o ucidă din nou? izbucni el. Am crezut că, după ce monstrul acela infam a fost ucis…

— Helena este bine, îl întrerupse Ryker impasibil, neîncercând câtuşi de puţin să îl liniştească, apoi se aşeză pe unul dintre fotoliile din faţa biroului.

Niall rămase în picioare, cu mâinile împreunate la spate. Nu se afla într-o vizită de curtoazie şi ştia că nu trebuia să coboare în vreun fel garda în timpul unei întâlniri.

— Eşti convins? insistă ducele, frângându-şi mâinile.

— Cealaltă fiică a ta, se răsti Niall.

Nu îi plăcea de prinţesa care se furişase pe alee noaptea trecută şi care îl făcuse să fie dat afară din poziţia lui de paznic, dar îi plăcea şi mai puţin un bărbat care nu era loial rudelor lui.

— Am venit din pricina celeilalte fiice, zise Ryker, revenind intenţionat la tonul lui mai dur de stradă.

— Diana?

Îndoiala din vocea ducelui răsună la fel de clară precum clopotele din St. Giles.

— Să înţeleg că aveţi şi alţi bastarzi? spuse Niall tărăgănat, rotindu-şi umerii.

Ignoră în mod voit încruntătura rece pe care i-o aruncă Ryker.

Ducele se încruntă, confuz.

— Poftim? Nu… Eu…

Ryker întrerupse răspunsul confuz al ducelui cu vocea lui aspră de bariton.

— Am motive să cred că cineva vrea să o rănească pe Lady Diana.

— Pe Diana? repetă ducele ca unul dintre papagalii cu penaj viu colorat pe care îi văzuse Niall într-un spectacol ambulant în Dials. Apoi bătrânul nobil izbucni într-un râs răsunător. Te asigur că nu ai de ce să îţi faci griji pentru *Diana.*

Niall şi Ryker se priviră unul pe celălalt.

Lui Niall nu îi plăcea să admită că se înşelase.

Ar fi îndurat nenumărate fracturi de nas şi pumni în stomac înainte de a îndrăzni măcar să rostească acest lucru cu voce tare.

Dar de data aceasta recunoştea, cel puţin în sinea lui, că se înşelase. Amarnic. Lady Diana avusese mai multă minte decât crezuse el când îşi lăsase propria siguranţă pe mâna lui Ryker, un străin care nu o băgase în seamă până atunci, şi nu a ducelui pompos. Ce viaţă diferită duceau lorzii şi doamnele! Nu se temeau de nimic. Nu vedeau pericolul nicăieri şi, invariabil, aveau dreptate când gândeau aşa simplist. Vieţile lor contau în chipuri în care viaţa cuiva crescut pe străzi nu avea să conteze vreodată.

Buimăcit, ducele clătină din cap.

— Sunt convins că nu. De ce… Ce… Cine ar vrea să îi facă rău fiicei mele?

„Sunt convins că nu”.

Niall îşi controlă expresia, ascunzându-şi dezgustul. Chiar dacă era puţin probabil ca oamenii lui Diggory sau orice altă persoană să vrea să-i facă rău lui Lady Diana Verney, aşa cum subliniase Ryker, ar fi fost o prostie să ignori o posibilă ameninţare.

Până şi Lady Diana Verney cea nesăbuită şi inocentă îşi dăduse seama de asta. Înţelesese, chiar dacă propriul ei tată nu o făcuse.

— Wilkinson, continuă Ryker pe un ton grav, există

motive să îţi faci griji pentru siguranţa fiicei tale.

— Dar *aici?* şopti ducele. Suntem în Mayfair, Ryker. Astfel de oameni nu locuiesc aici…

— Atunci spuneţi-mi unde locuiesc, Excelenţă, interveni Niall înainte ca Ryker să apuce să spună ceva. Pe străzile din St. Giles? Îl privi cu asprime şi batjocură pe influentul lord. Pe coridoarele din Bedlam?

Bărbatul păli când auzi aluzia voalată despre soţia lui. Înghiţi în sec şi îşi plecă privirea spre birou.

Ryker sparse tăcerea ce se aşternuse.

— Niall va rămâne aici, ca paznic pentru ea.

O spusese pe un ton ce nu lăsa loc de discuţii. Dar, la urma urmei, era vorba de bărbatul care comanda şi controla atât străzile din St. Giles, cât şi pe nobilii influenţi precum ducele de Wilkinson.

— Ryker, spuse ducele pe un ton uşor rugător, nu prea ai interacţionat cu Diana.

Nu interacţionase deloc cu Diana.

— După ce a intrat în clubul tău, continuă bărbatul, împreunându-şi mâinile, a fost…

Niall aşteptă ca ducele să termine.

— A fost ce anume? se răsti el, când deveni limpede că ducele nu avea să continue.

Wilkinson tresări.

— *Ruinată,* şuieră el aspru. Cum ar arăta acum dacă… dacă unul dintre oamenii tăi…

— Fraţii mei, interveni Ryker tăios.

Niall rânji fără să vrea. Bineînţeles că un lord fudul nu ar fi recunoscut niciodată legătura dintre fiul lui bastard şi proprietarii clubului Iadul şi Păcatul ca fiind mai puternică decât una de sânge.

Excelenţa Sa îşi întoarse degrabă privirea.

— Fraţii tăi, încuviinţă el. Cum ar arăta dacă unul dintre *fraţii* tăi ar însoţi-o peste tot?

Niall se legănă pe călcâie. Aşadar, din acest motiv îi refuzase politicos. Din pricina aparenţelor şi a statutului social. Dumnezeule, cât de respingătoare era lumea aceea! Poate că pe străzi Niall era un huligan nemilos, dar bărbaţii

şi femeile care deveniseră familia lui şi-ar fi dat viaţa unii pentru alţii şi ar fi întors spatele societăţii dacă li s-ar fi cerut. În schimb, nobilii aceştia şi-ar fi sacrificat fiicele ca să mulţumească sensibila aristocraţie.

— Ai risca viaţa fiicei tale? se răsti Niall.

Ducele îşi ridică palmele rugător.

— Vă rog, trebuie să înţelegeţi!

Nu era nimic de înţeles. Siguranţa unei rude trebuia să fie mai presus de orice şi de oricine altcineva.

— Cum vă aşteptaţi să îşi găsească o pereche dacă… îl privi pe Niall, apoi înghiţi în sec. Dacă are un *paznic* care o urmăreşte peste tot?

Niall scoase un sunet de dezgust. Nişte ticăloşi nenorociţi, asta erau filfizonii ăştia simandicoşi care conduceau înalta societate. Ryker îi aruncă o privire dură. Niall îl ignoră şi îşi vârî degetele în betelia pantalonilor.

— Indiferent de dreptul ei din naştere, Lady Diana are acelaşi sânge ca mine, ceea ce înseamnă că nu este în siguranţă, continuă Ryker.

— Nu este în siguranţă? repetă ducele cu voce stinsă.

În sfârşit, Ryker reuşise să-l facă să se îngrijoreze.

Fiul lui încuviinţă din cap.

Excelenţa Sa îşi frecă obosit faţa. Degetele îi tremurau, semn al slăbiciunii. Un bărbat tremura şi se înfiora numai dacă era pregătit să îşi arate debilitatea în faţa întregii lumi. În cele din urmă, sufletele acelea fragile piereau.

— Eşti convins? întrebă bătrânul ţâfnos şi îşi aşeză mâinile în poală.

Ambii bărbaţi tăcură. În Dials, cuvântul era o garanţie. Niciunul din ei nu putea spune cu convingere că era adevărat că se temeau pentru siguranţa Dianei. Dar asta nu însemna că nu era în pericol. Ducele nu ar fi putut spune şi nu ar fi considerat vreodată că ambele variante însemnau de fapt acelaşi lucru.

— Vino! Se ridică cu greu în picioare. Trebuie să o vezi pe Diana.

Niall şi Ryker se ridicară, dar ducele zăbovi.

— Ce este? întrebă Ryker nerăbdător, ca de obicei.

— Doar că… nu aş vrea ca Diana să se îngrijoreze.

Lordul cel tâmp nici măcar nu îşi amintea că fiica lui îi spusese deja că era îngrijorată din pricina osiilor rupte. Însă bărbaţii, indiferent de statutul lor, nu le auzeau pe femei. Aşa se întâmpla în mai toată societatea. Dar nu şi în lumea lui Niall. Învăţase pe pielea lui, pe stradă, despre perfidia şi iscusinţa de care era capabilă o persoană, indiferent de vârstă sau sex.

— Nu ştiu cum să-i explic, zise ducele şi îşi flutură degetele durdulii în aer, spre Niall.

Niall rânji batjocoritor. Încetase cu multă vreme în urmă să îi mai pese de părerea proastă pe care o avea societatea despre el. Era un fost hoţ care devenise proprietar de salon de jocuri de noroc şi nu cerea iertare pentru cine era. Însă disconfortul lorzilor pompoşi îi stârnea într-adevăr o încântare profană.

— Îi vei spune adevărul, zise Ryker direct. Îi vei spune că există motive să crezi că cineva îi vrea răul, ca să fie pregătită.

Era o lecţie cunoscută în Dials, dar un blestem pentru existenţa închipuită pe care o clădeau aceşti nobili.

Ridurile din jurul ochilor ducelui se adânciră, dar apoi bătrânul încuviinţă reticent.

— Îi voi explica fetei. Mergem? întrebă el, apoi se îndreptă cu paşi lenţi şi studiaţi spre uşă.

Ryker o porni în urma lui, iar Niall se ţinu la distanţă, în urma celor doi, tată şi fiu. Era nerăbdător să îşi ia în primire însărcinarea, ca să poată dovedi că fata vedea stafii în umbre şi să scape de lumea aceea sufocantă şi stilată.

*

De lângă şevalet, Diana miji ochii spre ceasul din bronz aurit, încercând să vadă cifrele pe care le indica.

Ryker încă nu sosise.

Abia trecuse de ora 9.00, încă era devreme după standardele societăţii politicoase. Se părea însă că aceia ca

Ryker Black şi paznicul lui încruntat care o ţintuise de zid pe alee nu dormeau niciodată.

Nu ştia la ce să se aştepte de la întâlnirea dintre Ryker şi tatăl ei.

Ţinând cont de forţa şi puterea pe care le emana fratele ei, se convinsese că tatăl ei avea să iasă, în sfârşit, din camerele lui în salon şi avea să asculte.

Strânse mai tare pensula. Bărbaţii aveau mereu încredere în alţi bărbaţi. Cum rămânea cu femeile? Ei bine, femeile ca ea erau ascunse pentru propriul bine şi adorate de parcă ar fi fost nişte porţelanuri preţuite, nu persoane curajoase, care ştiau ce voiau.

Clătină din cap şi se concentră din nou asupra picturii.

De când fusese dată în vileag perfidia mamei ei, Diana trăia într-o lume ciudată. Era dispreţuită de nobili şi totuşi ridicată în slăvi de servitorii ducelui de Wilkinson. Membrii gospodăriei tatălui ei o tratau cu reverenţă, dar niciodată mai mult de atât.

În cel mai bun caz, era o lume singuratică.

În cel mai rău caz, era o lume nefericită.

Până şi potopul de invitaţii şi vizite din partea nobilimii se oprise brusc.

Familia ei, cândva respectată, primea acum doar câţiva invitaţi, în afară de aceştia, nu avea niciun prieten, vizitator sau peţitor.

Îşi dădu seama de ironia situaţiei. Când mama ei fusese prin preajmă, femeia îi urmărise fiecare mişcare şi fiecare decizie cu o asemenea atenţie, încât Diana tânjise în secret după intimitate, ca să trăiască pur şi simplu fără să se teamă de reproşuri.

Înainte, nu ar fi putut să se furişeze din casă şi să închirieze o birjă fără să fie prinsă. Nu cât timp mama ei fusese prezentă.

Acum că mama ei nu mai era, nu îi păsa nimănui de picturile ei, de broderiile ei sau… de *ea.* Sora ei, Helena, petrecea mai mult timp la ţară decât în Londra. Fratele ei, Ryker, chiar dacă îi făgăduise că avea să o ajute, până atunci nu îi adresase nici măcar un cuvânt.

Făcu o grimasă. Nici mamei ei nu îi păsase cu adevărat de ea. Nu îi păsase deloc. Chiar deloc, dacă se gândea bine. Diana se uitase de prea multe ori pe gaura cheii ca să nu ştie că servise unui singur scop: să încheie o căsătorie grozavă, avantajoasă, care să le sporească avuţia, puterea şi prestigiul ca familie.

Apoi era tatăl Dianei. Tatăl ei binevoitor, mereu zâmbitor, care, de când ieşiseră la iveală păcatele soţiei lui, privea prin Diana, niciodată spre ea. În schimb, se închidea în camerele lui, ieşind rareori din ele în afară de momentele când lua masa. I se strânse stomacul. Fusese nefericit de când descoperise rolul pe care îl jucase soţia lui în alungarea amantei preaiubite şi a copiilor lui nelegitimi. „Nebun… întocmai ca ducesa”.

Auzise două servitoare şoptindu-şi asta, iar vorbele lor îi răsunară acum în minte.

Strânse din reflex pensula, dar se forţă să se relaxeze. Diana mai pictă puţin pe pânză.

Un sentiment de ranchiună ce fiersese înăbuşit în ea ieşi acum la suprafaţă. Cu siguranţă, sufletul ei avea o urmă de întuneric în el dacă îşi ura tatăl. Nu îl ura pentru că iubise altă femeie decât pe soţia lui şi pentru că îi dăruise doi copii. Nu îl ura pentru că îi recunoscuse public pe copiii cu pricina, aşa cum ar fi trebuit să procedeze cu ani în urmă. Nu îl ura nici măcar pentru prăbuşirea lui sufletească din ultimul an.

Ce nu putea înţelege sau ierta era uşurinţa cu care îşi trimisese soţia la Bedlam, care era mai degrabă o închisoare decât un spital. Ca duce, avea puterea şi influenţa necesare să o interneze măcar într-o instituţie în care să nu fie abuzată.

Tocmai de aceea era convinsă că, după ce avea să se îmbarce pe vaporul spre St. George’s, tatăl ei nu avea să se mai gândească la ea câtuşi de puţin.

Renunţând să depună eforturi zadarnice de a crea ceva, Diana aruncă pensula pe paletă. Aceasta ateriză cu o pocnitură puternică, împroşcând vopsea pe masă. Îşi desfăcu şnururile de la şorţ, şi-l dădu jos şi îl aşeză pe un

scaun cu spătar în formă de scoică. Neliniştită, înşfăcă de pe măsuţă o carte mare din piele, care era deschisă.

Se mai linişti.

Îşi aşeză o mână pe masă, iar cu cealaltă răsfoi colecţia de peisaje ale lui William Gilpin, trecându-şi privirea peste pagini. Se opri la o pagină cunoscută, cu colţurile îndoite. Înlemni. Doi bărbaţi mărşăluind pe un drum lung spre o fortăreaţă impresionantă. Îşi trecu degetele peste cerul turbulent. Norii denşi prevesteau sosirea nopţii. Oare artistul îşi surprinsese propriile gânduri nefericite despre *casa* lui? Sau oare, prin cele două siluete care mergeau umăr la umăr, făcea aluzie la apropierea a doi oameni ce aveau să înfrunte întunericul de la orizont? Întuneric. Pericol…

Meredith dădu buzna în încăpere.

— Ucigaşi, rosti fata gâfâind, apucând-o de umeri. Am greşit că ne-am îndoit de dumneavoastră.

— Eu… Poftim? îngână ea.

Se îndoiseră de ea? Era un detaliu prea stupid ca să ia în seamă avertismentele servitoarei. Şi totuşi…

— Milady, o imploră Meredith. Trebuie să ne ascundem. Vă rog! Au cerut să vorbească cu Excelenţa Sa şi acum sunt în biroul lui.

Apoi îşi aminti cuvintele lui Meredith de mai devreme.

„Înalt. Întunecat. Cu cicatrice. Înarmat”.

— Unul dintre bărbaţi avea cumva o cicatrice de aici – arătă înspre buza ei – până aici? întrebă ea cu respiraţia întretăiată, trecându-şi vârfurile degetelor dinspre maxilar până sub gât.

Un bărbat cu chip şi trup de războinic călit în luptă. Oare cum se alesese cu rănile acelea înfiorătoare? Se gândi la asta cu tristeţe şi curiozitate.

Meredith încuviinţă din cap, înnebunită.

— Un monstru urât, milady, şopti ea, ducându-şi mâinile la gât.

Diana clipi, nevenindu-i să creadă.

— Urât?

Niall Marksman nu ar fi corespuns niciodată

standardelor de frumuseţe ale societăţii, dar avea o masculinitate neşlefuită care îl făceau real, spre deosebire de gentilomii din înalta societate.

— Are ochii negri ca Satana. Iar bărbatul care e cu el… Meredith înghiţi în sec. Are la fel de multe cicatrice. Răul întruchipat.

Diana observă că se aşternu o tăcere grea, apăsătoare. I se puse un nod în stomac.

Ryker, tatăl ei şi însuşi *diavolul* despre care o avertizase Meredith se holbau la ea.

La naiba!

Din licărirea aspră a ochilor albaştri pătrunzători ai lui Niall, Diana îşi dădea seama că o credea o bârfitoare.

Camerista ei ţipă şi se ascunse degrabă în spatele Dianei. „S-a zis cu servitorii loiali”, se gândi ea sec, când o văzu pe fată furişându-se cu laşitate în spatele ei.

— Meredith, fratele meu, Ryker, şi… Cum să îl numească pe Niall Marksman? „Nu prea ai nutrit sentimente de soră faţă de el de când te-a luat în braţe în clubul Iadul şi Păcatul”. Se îmbujoră şi îşi drese vocea: Domnul Marksman şi fratele meu au venit în vizită. Te ocupi tu de gustări?

Meredith păli când cei trei păşiră în încăpere. Făcu rapid o reverenţă şi trecu grăbită pe lângă bărbaţii aflaţi în partea din faţă a încăperii.

Tatăl ei o privi inexpresiv, de parcă s-ar fi căznit să îşi dea seama de unde o cunoştea. Nici măcar nu o salută.

Pe de altă parte, când o vizitase ultima dată tatăl ei? Nu mai interacţionaseră de când mama ei fusese trimisă la Bedlam, iar el se izolase în camerele lui.

Ryker schiţă o plecăciune, iar ea îşi salută fratele. Niall Marksman se ţinu la distanţă, fără să se alăture grupului.

Inima i se zbătea sălbatic în piept.

„Pericol”.

Totul la el, de la genele negre ca funinginea şi ochii glaciali până la muşchii încordaţi care îi întindeau materialul veşmintelor ţipătoare, splendid croite, emana

însăşi esenţa acelui cuvânt ameninţător.

Mulţumi după ce tatăl ei făcu prezentările, inutile de altfel, şi profită de moment ca să îşi liniştească inima care îi bătea rapid. Doar nu pe el avea să îl numească Ryker drept paznicul ei!

Din licărirea batjocoritoare din ochii lui aproape de culoarea obsidianului, Niall Marksman îi înţelesese foarte bine gândurile.

— Vă rog, vă rog să ne aşezăm, spuse tatăl ei cu voce goală.

Aruncând din când în când o privire pe furiş către domnul Marksman, Diana se aşeză pe fotoliul bergère curbat din lemn aurit, cât mai departe de paznicul ameninţător.

În timp ce Ryker şi tatăl ei se aşezară, ea se strădui să se calmeze.

Era o prostie să se teamă de Niall Marksman doar pentru că o trântise de zidul de cărămidă ce se învecina cu salonul lui de jocuri de noroc. Doar pentru că o atinsese peste tot. Inclusiv pe gât, când aproape că o sufocase de moarte.

Niall se duse lângă scaunul pe care stătea Ryker, părând unul dintre acei războinici nemiloşi care îşi apără seniorul. Înghiţi în sec. Da, poate că totuşi era prudent din partea ei să se teamă de el. Chiar dacă doar puţin. Totuşi, nu avea să trăiască într-o frică constantă… de el sau de oricine altcineva. De aceea, avea şi îl considere ca fiind doar Niall, fratele lui Ryker.

Ei bine, poate că nu fratele lui. Nu dacă lua în calcul gândurile imorale legate de el pe care le avusese cu un an în urmă, când fusese o domnişoară romantică şi patetică. Ea…

Îşi dădu seama că se lăsase o tăcere stranie.

Se îmbujoră şi îşi împreună mâinile în poală, într-o manieră afectată, cu acea sfioşenie pe care i-o insuflase mai întâi o dădacă severă şi apoi o guvernantă la fel de aspră.

— Ryker a venit să ne vadă, spuse tatăl ei fără să fie

nevoie, rânjind şi părând bucuros, lucru care i se citea şi în privire, pentru prima dată de mai bine de un an.

Ducele în vârstă se aplecă şi îşi bătu uşor fiul pe genunchi.

Diana simţi un junghi în inimă. Regret, vină şi durere, toate amestecate. Bineînţeles, de ce nu s-ar fi trezit tatăl ei la viaţă? Avea în faţa lui un fiu pe care îl iubea, dăruit de o femeie pe care o iubise. O femeie pe care mama Dianei o distrusese, în cele din urmă.

— Ryker, îl salută Diana încet.

În copilărie, oare de câte ori nu tânjise după un frate sau o soră pe care să îi numească prieteni? Se alesese, în schimb, cu străinul acesta distant, care nu voia să aibă de-a face cu ea.

El făcu o plecăciune din cap, fără să spună nimic, fără să divulge ceva.

Dar, indiferent ce simţea sau nu simţea pentru ea, era acolo. Ceea ce spunea ceva despre onoarea şi caracterul lui.

Tatăl îşi privi copiii, când pe unul, când pe celălalt. Judecând după emoţia ce îi licărea în ochi, din punctul lui de vedere, se strânseseră acolo pentru o reuniune de familie intimă, nu pentru o întâlnire prestabilită pusă la cale de Diana.

— Vreţi să luăm nişte gustări? le sugeră tatăl lor.

— Nu am venit într-o vizită de curtoazie. Oare Ryker o spusese pentru ea sau pentru tatăl lor, care îşi făcea iluzii?

Afirmaţia lui însă nu îl afectă prea tare pe duce.

— Aşa este, încuviinţă acesta, apoi se întoarse spre Diana. Fratele tău a venit…

Niall pufni, iar ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Mă scuzaţi, domnule Marksman, nu vă simţiţi bine? Poate că aveţi totuşi nevoie de nişte ceai, să vă curăţaţi gâtlejul?

El rămase cu gura căscată, iar ea se desfătă cu brusca lui lipsă de control. „Foarte bine”. Aşa îi trebuia. Poate că bagateliza relaţia lui Ryker cu fiica unui duce, dar aveau acelaşi sânge.

— Sunt bine, zise el, atingându-şi borul unei pălării imaginare.

Cu câtă uşurinţă se putea folosi şi debarasa de tonul acela gutural, răguşit. Oare o făcea pentru a tulbura? Pentru a şoca? Sau i se trăgea, pur şi simplu, de la faptul că trăia între două lumi? Îşi alungă curiozitatea şi se concentră din nou asupra tatălui ei.

— După cum spuneam, continuă el, fratele tău a venit pentru că îi pasă de tine.

De data aceasta, se înecă ea, simţindu-şi pielea cum i se încingea sub privirea dură şi ironică a lui Niall.

— Am ştiut mereu că legătura dintre copiii mei avea să fie puternică dacă…

— Oare am putea discuta despre motivele pentru care Ryker este îngrijorat? sugeră ea rapid, încercând cu disperare să-i întrerupă iluzia aceea umilitoare despre care turuia.

— …dacă i-ar păsa de tine.

Simţindu-se mai degrabă ca o bufniţă speriată de pe craca ei, clipi cu sălbăticie către Niall Marksman.

— Tatăl tău nu a spus că Ryker ar fi preocupat, ci mai degrabă că îi pasă de tine.

O diferenţă enormă şi o scăpare din partea ei. Pe care Niall o exploată, alegându-se cu o încruntătură de la fratele lui de pe stradă. „Fir-ar să fie!” Nu era croită pentru astfel de subterfugii, dar nu trebuia să o împungă şi să îşi bată joc de ea. Diana adoptă o expresie senină, pe care mama ei insistase să o stăpânească în faţa unei oglinzi la vârsta de 8 ani.

— Sunt convinsă că aşa ai spus, nu tată? întrebă ea confuză, cu gândul de a-i distrage atenţia.

Bineînţeles, nimeni nu o ascultase cu adevărat pe Diana în toţi aceşti ani. Tatăl ei se mulţumea să vadă chestiunile de suprafaţă şi atât.

Ducele clipi ameţit.

— Îngrijorat. Îi pasă. E acelaşi lucru, nu-i aşa?

Nu, nu era. Când îţi păsa de cineva o făceai din afecţiune, poate chiar din dragoste. Când erai îngrijorat

pentru cineva, o făceai din vină sau din remuşcare. Ştia însă că nu trebuia să dezbată punctul de vedere al tatălui ei.

— Într-adevăr, murmură ea.

Ochii albaştri spre negru ai lui Niall aproape că dispărură sub genele dese, negre ca funinginea. Diana se forţă să suporte cercetarea lui batjocoritoare.

Ryker preluă controlul discuţiei.

— Am motive să cred că sunt oameni care îţi vor răul.

Trei perechi de ochi o fixară. De ce nu putea să fie una dintre doamnele acelea care ştiau să se eschiveze cu isteţime? Şi de ce nu se gândise cum avea să se prefacă surprinsă? Sau îngrozită? Se aşteptau la ceva. Fir-ar să fie! Oare la care dintre ele se aşteptau?

Ryker prinse curaj.

— Văd că eşti şocată.

Ea căscă gura cu întârziere.

Şi apoi minunea minunilor, Niall zâmbi larg, nu ironic, ci sincer, iar chipul lui înrăit şi plin de cicatrice se schimbă pentru o clipă în ceva întru totul frumos. Era ciudat să te gândeşti la un bărbat ca fiind frumos, deşi maxilarul lui pătrăţos şi nobil şi obrajii lui cizelaţi se potriveau mai bine unor capodopere sculptate în piatră decât unui muritor de rând.

El îi surprinse privirea şi orice urmă de blândeţe se ascunse sub exteriorul acela dur. Diana se îmbujoră pentru că o prinsese holbându-se la el.

— Cine mi-ar vrea răul? se bâlbâi ea jenată, ceea ce conferi credibilitate afirmaţiei.

Întrebarea aceea îi urmărise nopţile nedormite şi îi umpluse zilele cu îngrijorare încă de la prima osie ruptă.

— Nu ştiu exact cine, îi răspunse Ryker. Dar am duşmani. Mulţi. Aceiaşi oameni care mi-au înjunghiat soţia pe stradă.

O tăcere sumbră se aşternu în încăpere când îşi amintiră episodul cu pricina.

Nu conta statutul cu care te năşteai. Sau dacă trăiai pe străzi şi te luptai cu duşmanii ori dacă dansai în săli de

bal şi aveai parte de şoapte şi aluzii răutăcioase.

— Nu ştiu ce să spun.

Poate că îi fusese uşor să afirme acest lucru tocmai pentru că era adevărat.

— Prietenul lui Ryker…

— Fratele, îl corectă Ryker pe duce, cu un ton tăios.

— Fratele, se corectă tatăl lor dând din cap. Domnul Marksman va fi oaspetele nostru. Va avea grijă de… de…

— Siguranţa ta, completă Ryker.

— Te va însoţi. Ducele îl privi pe Niall în ochi. Ca un amic. Până când va trece pericolul. Îţi va prinde bine să ai un prieten aici.

Niall Marksman scoase un sunet gâtuit şi sufocat, iar Diana îl privi pieziş.

— Întrucât duci lipsă…

— Mulţumesc, îl întrerupse ea degrabă, mutându-şi atenţia asupra tatălui ei. Una era să nu aibă prieteni, alta era ca doi străini să afle acest detaliu patetic. Diana se ridică, iar după ce se ridicară tatăl şi fratele ei, îi întinse mâna lui Ryker, care ezită o clipă, apoi i-o strânse. Mulţumesc pentru grija ta, îi zise ea.

Nu pentru că i-ar fi păsat. Îi scutură uşor mâna, într-un gest îndrăzneţ, de care mama ei s-ar fi plâns, apoi dădu drumul mâinii lui bătătorite.

Se întoarse spre Niall şi îi întinse mâna.

— Mulţumesc, domnule Marksman, pentru că ţi-ai oferit serviciile pentru mine.

Văzu un muşchi tresărindu-i în coada ochiului. El nu îşi dorea să fie acolo.

„Te surprinde? Chiar credeai că proprietarul unui salon de jocuri de noroc şi responsabil cu paza clubului ar fi primit cu bucurie să locuiască cu tine, în gospodăria aceasta?” Până şi ea dispreţuia pereţii aceia sufocanţi.

Apoi, cu acelaşi entuziasm, de parcă ar fi apucat mânerul unei spade în flăcări, Niall îşi aşeză mâna fără mănuşă într-a ei. Când el o atinse, fu cuprinsă de o căldură mistuitoare şi i se tăie răsuflarea. Simţi furnicături în sus pe braţ, iar inima începu să îi bată nebuneşte.

Totul de la o atingere. „Din pricină că nu ai mai simţit niciodată mâna goală a unui bărbat într-a ta”. Chiar şi aşa… Diana îşi trase iute mâna, o coborî tremurândă pe lângă corp şi făcu un pas în spate. Străduindu-se să îi evite privirea, rămase tăcută, în timp ce tatăl ei şi Ryker îşi încheiau întâlnirea.

La scurt timp după aceea, Ryker plecă şi îşi lăsă în urmă paznicul nemilos, pe domnul Marksman.

Diana se uită în jur după servitoare, care plecase deja.

— Ţi-e teamă, prinţesă? o tachină el, iar ea icni.

Îşi duse mâna la piept. Niall Marksman putea fi calm şi ironic cu aceeaşi uşurinţă cu care era crud şi rece. *Pe el* îl alesese Ryker să îl lase acolo, ca să-i asigure siguranţa.

— Am pornit-o la drum într-un mod destul de degradant.

— Îţi place să foloseşti cuvinte simandicoase, prinţesă?

Nu avea să se lase tulburată de el. Nu mai mult decât era deja.

— Nu eşti, să ştii, spuse ea încet.

El îşi ridică bărbia, poruncindu-i fără cuvinte să îşi termine ideea.

— Urât, rău sau periculos. Se bâlbâi la ultimul cuvânt. Cum a sugerat camerista mea mai devreme. Nu eşti nimic din toate acestea.

Domnul Marksman râse la fel de aspru ca un drum cu pietriş.

— Eşti o nătângă dacă într-adevăr crezi asta.

Spunând acestea, se răsuci pe călcâie şi ieşi cu paşi apăsaţi pe coridor, închizând uşa în urma lui. Uşa lată din stejar se cutremură în urma lui.

Dianei i se tăiară genunchii şi se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun.

„Poate că este totuşi periculos. Da, poate că da”.

Capitolul 6

Niall ar fi trebuit să întrerupă o bătaie.

Ar fi trebuit să descurajeze jocurile necinstite din clubul Iadul şi Păcatul.

Erau o mulţime de alte lucruri pe care *ar fi trebuit* să le facă.

În schimb, iată-l făcând pe dădaca pentru o prinţesă englezoaică răsfăţată.

O prinţesă ce murmura veselă un cântec necunoscut lui în timp ce străbătea coridoarele acoperite cu covoare din extravagantă casa de la oraş a ducelui de Wilkinson.

Era acolo de trei zile blestemate şi nu găsise nici măcar un motiv sau vreo pricină de îngrijorare. Nicio fereastră descuiată. Nicio uşă larg deschisă. Nimic. Chiar şi aşa, Niall avea să rămână acolo până ce fătuca răsfăţată avea să se mărite.

O urma pe Lady Diana, doamna de care trebuia să aibă acum grijă, şi se încrunta la silueta ei unduitoare.

Oare cât avea să dureze până când Ryker putea fi sigur că fata era în siguranţă? O lună? Două? Cel mult trei? Dumnezeu cu mila! apoi el făcu greşeala să îşi coboare uşor privirea. Doar o idee, însă îndeajuns ca să se oprească pe unduirea generoasă a şoldurilor ei bombate în timp ce mergea. Şolduri care implorau de-a dreptul un bărbat să îşi înfigă degetele în ele şi… Mârâi. După trei zile în casa aceea blestemată, deja îşi pierduse minţile. Aveau să îl trimită la Bedlam înainte să i se încheie misiunea.

Ea se opri şi privi în spate. Îi zâmbi larg cu buzele ei stacojii în formă de fundă, zâmbet foarte diferit de cele largi şi calculate pe care le afişau toate femeile cu care avusese de-a face Niall în pat şi în afaceri.

— Eşti…?

— În regulă, se răsti el.

Era o minciună. Nu se simţise în regulă, bine sau altfel de când fusese smuls din rolul de şef al paznicilor din singurul loc pe care îl putea numi acasă.

Fără să se lase descurajată, Lady Diana încuviinţă din cap încântată, zâmbi din nou şi continuă să meargă.

— Crede-mă, dacă toate tinerele acelea fermecătoare pe care le privesc cu drag azi/ S-ar schimba până mâine şi mi-ar fugi în braţe/ Ca nişte zâne care dispar uşor, cântă ea.

Niall se lovi cu palma peste frunte în timp ce ea continuă să cânte. Adair şi Calum ar fi râs de mama focului dacă l-ar fi văzut. O urma ca un căţel ascultător pe domnişoara care cânta şi care nu putea avea mai mult de 17 sau 18 ani. Avea o voce lirică, ştrengărească, nu fără cusur, aşa cum te-ai fi aşteptat de la fiica unui duce. În schimb, cânta cu patos şi degajare, lucru care făcea din titlul pe care îl purta o parodie.

— Am ajuns, spuse ea, oprindu-se în faţa unei uşi închise şi încadrate de o arcadă de piatră.

Ajunseseră, aşa cum o făcuseră în fiecare zi nenorocită de când venise el acolo.

Doamna îşi mută lucrurile pe care le ţinea în braţe şi dădu să apuce mânerul.

Încă nu pricepuse.

— Dă-te la o parte, spuse el direct, iar ea icni şuierător când el întinse mâna pe lângă ea.

În fiecare zi, vizita mai întâi aceeaşi încăpere. Şi în fiecare zi voia să deschidă singură blestemata aia de uşă.

— Ţi-am spus de cel puţin zece ori – treizeci şi doi, de fapt – că pot deschide singură uşile.

De orice încăpere se apropiau, ea încerca mereu să deschidă uşa singură. El deschise gura ca să îi ţină în sfârşit o predică usturătoare despre pericolele cu care se confrunta o doamnă care insista să se ocupe singură de această sarcină periculoasă, deşi, conform propriilor temeri şi îngrijorări, era vânată, dar ea îi zâmbi binevoitor, iar el încremeni.

Se descurcase de minune să o privească pe sora vitregă a lui Ryker fără să o vadă cu adevărat… Până în clipa aceea.

Pielea ei albă şi catifelată era netedă şi fără pată. Ochii îi erau ca nişte lacuri turcoaz şi mari, care îi aminteau

de o poveste cu piraţi din Caraibe cu care se luptase când învăţase să citească. Adâncimi albastre nesfârşite în care un bărbat s-ar fi pierdut cu drag.

Simţi o mână mică şi delicată pe braţ şi clipi rar, urmărind cu privirea degetele acelea lungi şi elegante şi chipul persoanei care îndrăznise să îl atingă. Pe chipul lui Lady Diana se putea citi îngrijorarea.

— Eşti convins că te simţi bine? Poate că ai nevoie de odihnă?

„Odihnă?”

Se trase şi îşi smuci braţul în spate.

Ar fi pus pariu că găsise singura nobilă răzgâiată, în afară de cumnata lui, care nu insista ca un servitor să îi deschidă uşa.

— Ai intrat vreodată într-o încăpere în care ai dat de un bărbat care a scos cuţitul la tine? întrebă el cu glas aspru.

Ea îşi mişcă buzele, dar nu reuşi să rostească nimic.

— Sau ai intrat într-un spaţiu întunecat ca să te trezeşti lovită în spate cu un pat de pistol?

Ea clătină cu putere din cap, iar o buclă aurie i se desprinse din coc şi i se revărsă pe spate.

— Nu, se bâlbâi ea.

O prudenţă binemeritată se aşternu peste trăsăturile ei delicate şi, ducându-şi mâinile la gât, Lady Diana se lipi de perete.

Bineînţeles că nu o făcuse. Niall ştiuse dinainte răspunsul.

Cei mai mulţi bărbaţi ar fi simţit un strop de remuşcare văzând groaza din ochii ei nevinovaţi. Niall însă nu era acolo ca să o cocoloşească ori să o liniştească pe Lady Diana Verney. Poate că Ryker era destul de convins că nu exista o ameninţare reală la adresa ei, iar el îi împărtăşea părerea, dar se afla acolo ca să-i poarte de grijă, învăţase în copilărie, când o fetiţă îl implorase să îi dea o bucăţică de mâncare şi îi răsplătise bunătatea înjunghiindu-l într-o parte, despre pericolele care apăreau pentru că nu erai îndeajuns de prudent… cu toată lumea.

Cu o mână în şold, aproape de pistolul greu care îi salvase viaţa de mai multe ori decât ar fi meritat, Niall apăsă mânerul de cristal al uşii.

Lumina soarelui se revărsă pe coridor, orbindu-l pe moment, şi fu nevoit să clipească de câteva ori ca să se obişnuiască cu strălucirea ei. Îşi scoase cuţitul din cizmă şi intră în salonul ticsit. În fiecare colţişor, se aflau un şevalet, o măsuţă sau un scaun plin cu lucrări de artă şi cărţi.

Încăperea nu era câtuşi de puţin ordonată şi impecabilă, aşa cum se aştepta de la gospodăria unui duce. În timpul scurt pe care îl petrecuse acolo, îşi dăduse seama că acela era sanctuarul fetei. Era un loc pe care îl revendicase cu permisiunea tatălui ei. În fiecare zi, lucra de parcă ar fi fost posedată, schiţând şi pictând, umplând fiecare colţişor gol cu lucrări de artă.

Pe măsură ce pătrunse mai adânc în salon şi se asigură că nu stătea niciun duşman la pândă pe acolo, privirea îi rămase pe o siluetă solitară schiţată pe un şevalet, ceea ce îl făcu să se oprească din cercetatul încăperii. Era oarecum curios. O curiozitate ce nu îi era deloc caracteristică, aşa că o alungă, văzându-şi de singura sarcină care conta. Se înjură în gând pentru că se lăsase distras preţ de o clipă, se uită pe sub canapele şi în spatele scaunelor din lemn de nuc sculptate.

Cu o precizie metodică, verifică fiecare colţişor din salonul dezordonat. Ajunse la ultima fereastră lungă neinspectată, îşi ţinu pumnalul aproape şi trase draperia din catifea aurie. Fire de praf surprinzătoare, singurele care îi ţineau tovărăşie, dansară în lumina soarelui de dimineaţă.

„Gol”.

Dădu drumul draperiei dese, care căzu la loc, greoaie.

Se răsuci ca să îi facă semn lui Lady Diana să intre, dar privirea îi căzu din nou peste silueta aceea schiţată pe planşa albă. O femeie singură într-o rochie maro ponositră. Stătea pe ţărmul oceanului, iar valurile îi loveau fustele. Chiar şi în nemişcarea impusă de artă, Lady Diana reuşise să surprindă smucitura uşoară a buclelor subiectului ei fără chip, imprimându-le mişcarea insuflată de o briză

închipuită. Se apropie şi o privi mai îndeaproape. Nisipuri roz şi ape albastre cristaline? Pufni. „Nisip roz şi ape albastre…”

— Pot intra?

Şoapta Dianei sparse liniştea.

Se îndepărtă rapid de pictura nefinalizată.

— Da.

Sora lui Ryker intră. Se uită când la el, când la pânză.

Niall simţi cum i se încălzeşte gâtul. Nu studiase pictura. Doar o… Doar o… La naiba, doar se întâmplase să o observe când cercetase încăperea!

Fără să spună un cuvânt, ea înaintă şi îşi aşeză lucrurile pe care le cărase pe braţe pe o masă deja supraîncărcată. Cărţile se rostogoliră zgomotoase pe suprafaţa mesei, răsturnând alte volume răspândite la întâmplare. Apucă un şorţ alb imaculat ce atârna de un cârlig de aur în colţul încăperii. Niall continuă să o observe fascinat cum şi-l trase peste cap, ascunzându-şi trupul zvelt… Dar nu înainte ca el să îi observe rochia din satin roz ce i se mula pe forme. Ea se opri în timp ce îşi lega şorţul şi îl privi.

— Ai putea să…?

Fără să îi permită să îşi termine întrebarea sau să formuleze o alta, ieşi cu paşi apăsaţi din încăpere şi se postă pe coridor. Înainte să fie forţat să locuiască acolo, Niall crezuse că unei doamne nobile îi păsa doar de călătorii şi de fleacuri. Diana Verney însă nu participa nici măcar la un singur eveniment al înaltei societăţi şi nu mergea pe Bond Street.

Oricum, el nu venise acolo ca să se împrietenească cu ea. Venise să îndeplinească sarcina primită. Şi, imediat ce avea să confirme că nu exista o ameninţare la adresa ei, Niall urma să scape de acolo şi să se poată întoarce, în sfârşit, în singurul loc în care se simţise în largul lui: clubul Iadul şi Păcatul.

*

Lângă şevalet, Diana îşi contempla pictura, hotărâtă să nu se simtă deranjată de bruscheţea lui Niall. Hotărâtă să nu îi pese nici cât negru sub unghie dacă o plăcea sau nu. Şi era limpede că nu o plăcea.

Mai trasă o dungă din pensulă la schiţa ce prindea contur. Se aplecă mai îndeaproape şi miji ochii la apele din St. George's. Ceva nu era chiar în regulă în acea pictură. Din cărţi şi din poveştile pe care le auzise, insula aceea îndepărtată avea nisipuri rozalii şi ape azurii. Diana oftă.

Timp de optsprezece ani din viaţa ei, nu se aventurase în afara proprietăţilor familiei. Mama ei îi limitase atât de mult ieşirile, încât nu îi permisese să plece în ploaie fără un servitor şi o umbrelă. „Nu mai am aceleaşi interdicţii pe care mi le-a impus mama mea tiranică".

Renunţând la încercările de a surprinde paradisul acela de care o despărţea un ocean, aruncă pensula şi se gândi din nou la Niall Marksman.

În pofida protestelor ei tăcute de mai înainte, chiar *îi păsa* că nu o plăcea. În pofida antipatiei tangibile pe care el i-o purta, simţea o legătură neînţeleasă cu el.

Fusese alungat din Iadul şi Păcatul ca să se îngrijească de siguranţa Dianei. Iar ea fusese alungată din societate pentru nelegiuirile comise de mama ei. Semănau în privinţa aceasta. Drept urmare, chiar dacă servitorii o luau la goană înfricoşaţi ori de câte ori Niall străbătea coridorul, era greu să îţi fie frică de cineva cu care aveai un lucru în comun. Oftă.

Şi, oricum, era o problemă faptul că Niall muncea mereu şi decisese astfel că trebuia să aştepte în afara încăperilor pe care le vizita ea. Bineînţeles, numai după ce le verifica amănunţit.

Podeaua scârţâi, iar ea îşi ridică degrabă privirea.

I se frânse inima, dezamăgită, când îşi văzu camerista. Aşa cum se întâmpla mereu. La aceeaşi oră. Cu aceeaşi tavă.

— Am adus gustări, milady, o anunţă Meredith, făcând o plecăciune respectuoasă.

„Să le aşez aici, milady?"

— Să le aşez aici, milady?

„Lângă cea mai recentă pictură a dumneavoastră?”

— Lângă pictura dumneavoastră curentă?

Diana oftă. „Am fost pe aproape”. Camerista se mişca mecanic, întrucât respecta zilnic aceeaşi rutină. Genul de rutină cu pateuri şi tarte zaharisite care făceau o lady să bată din picior şi să urle până când ceda în faţa nebuniei care cu siguranţă o aştepta.

Înăbuşindu-şi vârtejul de frustrare ce i se învolbura în piept, reuşi să zâmbească.

— Mulţumesc, Meredith.

Tânăra servitoare aşteptă răbdătoare.

— Mai aveţi nevoie de ceva, milady?

„De libertate. De aer curat. De prietenie”.

— Nu. Asta a e tot.

Nici nu o rostise bine, că Meredith se îndreptă spre uşă. O clipă mai târziu dispăru, lăsând-o pe Diana singură. Aruncă o privire spre tava de argint. Două duzini de pateuri. O cantitate mai potrivită pentru o lady care aştepta vizitatori. În afară de vizitele Hellenei, servitorii nu primiseră nici măcar un oaspete de-al ei în decurs de un an. Îşi desfăcu şorţul, şi-l scoase, apoi îl atârnă cu grijă pe spătarul canapelei de culoarea safirului în stil Ludovic al XIV-lea.

Se uită la tavă, apoi la uşă. Ce tăcut era!

Nu domnul Marksman, aşa cum îi spusese tatăl ei. Nu Marksman, aşa cum îi zicea Ryker. Ci Niall.

Fiind cea de-a treia zi a lui în casă, Diana începuse să îi spună pazniculuiei *Niall.*

„Niall”, rosti ea în gând numele lui din două silabe.

Se gândise mult până să se hotărască să renunţe la numele lui de familie. La urma urmei, doamnele nu îi strigau pe domni pe numele lor de botez. Majoritatea matroanelor li se adresau soţilor lor pe numele de familie. Domnul X sau Y.

În cele din urmă, nu luase această hotărâre din pricina decenţei sau a temerii de indecenţă, ci mai degrabă din pricina numelui lui de familie. Sau, dacă voia să fie *cu*

adevărat exactă, nu decenţa sau legăturile familiale o făcuseră să i se adreseze în tăcere cu Niall, ci mai degrabă un tablou. Un tablou care evoca gânduri întunecate.

Razele soarelui se revărsau prin ferestrele până la podea şi scăldau încăperea într-o lumină caldă.

Se aşeză pe scaunul aflat cel mai aproape de masa laterală cu decoraţiuni din bronz şi ignoră pateurile, concentrându-se asupra singurei cărţi din colţ, uitată până atunci. Apucă cartea şi o răsfoi iute, căutând pagina aceea cu colţuri îndoite şi apoi se opri. *Bătălie călare,* de Gerrit Claesz Bleker. Diana îşi trecu privirea peste pagină. Nu o intriga soldatul în uniformă stacojie, arcuit pe spate, cu scutul în sus în momentul morţii lui – Diana îşi trecu vârfurile degetelor peste soldaţii schiţaţi în depărtare –, ci mai degrabă trăgătorul, atât de netulburat de tumultul din jurul lui, privind dincolo de bărbatul doborât, în ochii unei victime care avea să împărtăşească aceeaşi soartă. O siluetă distantă care exista doar ca o persoană închipuită pentru privitor şi ca trăgătorul să o ucidă.

Diana închise degrabă volumul din piele şi îl puse deoparte.

Avea să fie doar Niall.

Era mult mai bine aşa decât aluzia la moarte şi crimă ataşată numelui lui de familie. Întrucât se gândise la el ca fiind Niall, alungase teama pe care i-o inspira un necunoscut distant, ce aştepta în afara camerei ei şi care o urma pretutindeni.

Îşi roase unghia arătătorului. Poate că era genul de bărbat limitat de decenţă. La urma urmei, câţi bărbaţi, femei şi copii, indiferent de statutul lor, o tratau pe Diana diferit pentru simplul fapt că se născuse fiică de duce? Poate că Niall aştepta doar o invitaţie.

Diana sări în picioare. Apucă tava şi se duse spre uşă, oprindu-se în dreptul arcadei. Zâmbi şi scoase capul pe coridor. Şi uită de propunerea pe care voise să i-o facă.

Întrucât îşi făcuse debutul în societate cu mai bine de doi ani în urmă, avusese oportunitatea să observe numeroşi gentilomi. Niciunul dintre ei nu arătase ca Niall Marksman.

Stătea drept, ca o santinelă, ca o gardă a regelui, cu mâinile împreunate la spate şi aproape lipit de perete. Trupul lui solid şi musculos semăna cu un şarpe gata de atac. Părea un bărbat care nu îşi dorea, nu avea nevoie, nici nu urma să îşi ia vreodată o pauză de la muncă până în ziua în care avea să îşi dea ultima suflare. Chiar şi atunci, probabil că avea să se lupte cu diavolul pentru un post.

Se uită drept înainte, concentrat şi nemilos, după care o privi cu coada ochiului. Fără să permită ca expresia lui rece să îi zdruncine calmul, Diana i se puse chiar în faţă. Aroma slabă de trabuc şi bergamotă plutea în jurul lui. Era un amestec ciudat, atât masculin, cât şi dulce, care îi umplu simţurile, distrăgând-o pentru o clipă…

— Ce este?

Diana tresări din visare şi îşi încolăci degetele de la picioare în pantofi.

— Am gustări.

„Am gustări?”

— Văd.

Ignorând umorul sarcastic din replica lui, încercă din nou.

— M-am gândit că poate vrei să mi te alături…

— Nu.

— Pentru gustări, zise ea în acelaşi timp.

— Am spus nu.

Încremeni cu zâmbetul pe buze când îi auzi respingerea directă.

Tava îi tremură în mâini. Privi tava cu gustări pe care i-o întindea şi strânse mai tare mânerele de argint. Poate că îşi dorea companie, dar era prea mândră ca să-l roage pe el sau pe oricine altcineva să i se alăture.

După un an în care înfruntase aceeaşi batjocură din partea lumii, Diana nu mai avea răbdare. Coborî tava.

— Nu mă placi prea mult, Niall. Întrucât el nu încercă să nege, ci doar o privi cu ochii aceia tainici, Diana îşi găsi mângâierea în indignarea ei sigură şi confortabilă. Însă nici nu mă cunoşti. Ce vezi când mă priveşti? O prinţesă răzgâiată. Cu tava în mâini, Diana ieşi pe coridor. Tava de

argint îi tremură în mâini, dar o îndreptă repede. Mişcarea aceea spasmodică risipi orice încercare de graţie şi de control. Fiica iubită a unui duce? continuă ea.

Ce departe de adevăr ar fi fost!

El se încruntă. Dar ce trădau colţurile gurii lui? Nemulţumire? Iritare? Oare ce era?

— Nu contează dacă te plac, bombăni el.

Aşa era, nu conta. Sau n-ar fi trebuit să conteze. Dar, la naiba, conta!

— Ascultă-mă, Niall. Făcu un pas înspre el, revărsându-şi asupra lui frustrarea nefondată. Sunt convinsă că ai prefera să fii la club, păzind. Oare îşi imaginase, sau Niall chiar schiţase un zâmbet? Şi eu aş prefera să nu am nevoie deloc să fiu păzită de cineva. Dar am. În clipa aceea, în orice clipă, ea ar fi pus dorinţa de a trăi mai presus de orice alte nevoi. Aşa că am putea măcar să fim prietenoşi, dacă tot ne-am pricopsit unul cu celălalt… *domnule.*

— Nu sunt domn sau lord, nici măcar un gentilom oarecum simandicos, îi răspunse el cu voce gravă.

Slavă Cerului că avea nenorocita aia de tavă în mână, pentru că îi venea să ridice palmele şi să se dea bătută. Ce nătâng încăpăţânat!

— Statutul cu care te naşti nu îţi hotărăşte valoarea, Niall, ci felul în care îi tratezi pe ceilalţi, modul în care te porţi.

Diana respira sacadat, aşa că se strădui să îşi înfrâneze emoţiile care i se învolburau iute în piept şi pe care le scăpase de sub control. Nu era vina lui că viaţa ei era… ei bine, viaţa ei. Însă el nu trebuia să îi îndure compania nefericită cât timp se afla acolo.

El îşi încleştă maxilarul de câteva ori, dar nu spuse nimic, aşa cum făcuse chiar de la prima întâlnire.

— Te las singur, zise ea calmă şi apoi, făcând o reverenţă din obişnuinţă, se întoarse în cameră.

Diana aşează tava la locul ei şi se trânti pe scaunul cu spătar în formă de scoică. Luă o tartă cu cireşe pudrată cu zahăr. O termină din câteva înghiţituri şi se întinse după

alta.

În toţi aceşti ani, crezuse că sfiala era o trăsătură rezervată nobilimii, dar se părea că bărbaţii şi femeile, indiferent de statutul lor social, semănau foarte tare din punctul acesta de vedere.

Îşi sprijini cotul pe masă, apucă un pateu mic şi îl vârî în gură.

Deşi Ryker îl însărcinase pe Niall să îi fie paznic, fusese privată atâta vreme de companie, încât îşi imaginase, prosteşte, că ar putea fi oarecum prietenă cu Niall.

Ţinând cont de interacţiunea lor din ultimele trei zile, Niall Marksman nu îşi dorea câtuşi de puţin să fie prieten cu ea.

Era în regulă. Îşi petrecuse mai toată viaţa fără tovărăşia sau prietenia cuiva. La nevoie, putea să petreacă alţi nouăsprezece ani blestemaţi în acelaşi fel.

Capitolul 7

Pentru prima oară în cei treizeci şi ceva de ani de viaţă, se întâmplase inimaginabilul.

Fusese muştruluit.

Ba chiar de o fătucă.

Mai exact, Diana îl luase la trei-păzeşte.

Fără să vrea asta, în vene i se încinse un val de dorinţă pentru înfocata lady cu forme generoase. Diana Verney nu era o răzgâiată, aşa cum îşi închipuise el. Niall se uită rapid într-o parte, înspre uşa pe care intrase Diana valvârtej cu doar câteva momente în urmă. În clipa aceea, era *furioasă…* şi atrăgătoare. Oamenii nu îl provocau pe Niall; fie ei bărbaţi, femei, lorzi, doamne sau străini pe stradă. Dar ea o făcuse.

Doar că, atunci când privi spre uşa salonului, nu se gândi numai la furia pe care o simţea ea acum, ci şi la sentimentul lui de vină. Un sentiment nedorit şi inutil, de

care se lăsase cuprins o singură dată în viaţă: când nu reuşise să o păzească pe soţia lui Ryker, iar femeia aproape că fusese ucisă. Însă această emoţie nu aducea nimic bun. Un bărbat sfârteca şi rănea ca să supravieţuiască. Să ceri iertare pentru asta însemna să îţi respingi propria suflare. Oamenii puteau fi răniţi, dar, dacă îţi clădeai ziduri potrivite ca să te aperi, nu simţeai nimic. Şi aşa trebuia să fie.

Scrâşni din dinţi. Stătea drept, în timp ce Lady Diana Verney se ascunse în cameră, şi îşi aminti din nou că nu se afla acolo ca să fie prietenul ei.

Nu se afla acolo ca să mănânce pateuri împreună. Sau ca să vorbească despre vreme, sau cine ştie ce alte subiecte banale discuta o fiică de duce.

Atunci, de ce îşi tot amintea cum îi dispăruse zâmbetul de pe chip?

„Ce vezi când te uiţi la mine?”

Nu îi fusese prea greu să îşi dea seama că Lady Diana Verney nu era deloc aşa cum îşi închipuise el că ar fi o persoană cu statutul ei social.

Cine era această femeie care nu numai că vorbea cu Niall, un bastard nemilos de pe străzi, dar îl şi invita să stea în compania ei?

Ajunge! Niall îşi lipi podurile palmelor de ochi şi se frecă cu putere, ca să alunge imaginea ei, dar nu dispăru. „Se întâmplă din pricină că e sora lui Ryker”. Ţinând cont de relaţia ei cu Ryker şi cu Helena, după cum se ştia, fraţii lui Niall de pe stradă ar fi considerat că legătura aceea era valabilă şi în cazul lui şi al Dianei. Tânăra cu piele de alabastru care îl implora să o exploreze cu gura.

Îşi înăbuşi puternic acele cugetări imorale. Nu, nu era sora lui… sau înrudită în vreun fel cu el.

Era doar o femeie. „Pe care o bruschezi”.

Poate că era mai uman decât crezuse el de-a lungul anilor, fiindcă, pentru numele lui Dumnezeu, când şi-o amintea întristându-se, stomacul i se sucea şi i se strângea în noduri crunte!

„La naiba!”

Niall era multe lucruri: fiul unei târfe, un plod violent

de pe stradă instruit să ucidă şi să fure, iar acum, proprietar de salon de jocuri de noroc.

Dar nu era un bătăuş. Nu după ce fusese lovit şi scuipat de cel care îl adăpostise.

Avea să i se alăture în timp ce termina de mâncat pateurile şi apoi putea să plece, fără să se simtă vinovat că ar fi fost un bătăuş, ca liderii infractori care îl revendicaseră în copilărie. Înjură încet şi îşi vârî capul în salon.

El şi Lady Diana se priviră numaidecât în ochi. Ea făcu ochii mari, aşa cum se întâmpla încă de când o descoperise furişându-se pe aleea lui, şi se holbă la el, cu un pateu în mână, aproape de gura ei murdară de zahăr. În clipa aceea, părea… adorabilă.

Semăna cu un copil prins cu mâna în borcanul cu miere. Îi veni să râdă.

— Se poate?

Lady Diana îşi înălţă capul şi se uită la pateul pe care îl ţinea în mână.

El făcu semn spre salon.

— Poţi intra, izbucni ea. Sări în picioare cu atâta ardoare, încât răsturnă scaunul, iar pateul îi alunecă printre degete şi ateriză pe tavă. Bineînţeles că poţi, îl încurajă ea, înconjurând degrabă scaunul căzut.

Niall înaintă şi îi ridică scaunul.

Lady Diana îi întinse din nou tava.

— Pateuri?

El protestă numaidecât.

Ea o ridică mai sus.

— Insist.

Licărirea hotărâtă din ochii ei turcoaz îi captă întru totul atenţia. Ce spunea? Ah, da, pateurile. Dezgustat de gândurile lui, Niall clătină uşor din cap. – Nu…

— Am spus că insist, zise ea, mişcând tava în sus şi în jos pe sub nasul lui.

Era la fel de hotărâtă cât zece dintre cei mai duri bătăuşi de pe stradă cu care se înfruntase, iar Niall supravieţuise trei decenii din viaţă ştiind când să cedeze şi când să înainteze. Acum era momentul să cedeze.

— În regulă, spuse el brusc.

Sora lui Ryker aşează tava la loc pe măsuţa din marmură, lângă ceainicul pe care i-l adusese mai devreme slujitoarea, şi se aşează. El se încruntă.

În lumea lui Niall, cu cât se vorbea mai puţin, cu atât era mai bine. Fusese mai degrabă o necesitate pentru el. Oare ce aştepta acum de la el?

Ea îi zâmbi.

— Nu vrei să te aşezi?

Niall se trase de rever.

— Nu…

— Insist, repetă ea.

El ezită, apoi, cu mişcări rigide şi smucite, se aşeză pe scaunul cel mai îndepărtat de scaunul ei pictat cu model floral.

Ea avusese dreptate într-o privinţă. Întrucât aveau să se afle unul în tovărăşia celuilalt, chiar dacă îi despărţea diferenţa de statut social, ar fi putut măcar să ajungă la un acord paşnic.

Fără să se lase descurajată de tăcerea lui glacială, Diana se întinse după un ceainic din porţelan pictat. Curgerea lină a lichidului ce umplea ceaşca delicată se auzi ca un tunet în liniştea din încăpere.

— Cum preferi ceaiul, Niall? întrebă ea fără să îşi mute privirea de la ceea ce făcea.

„Niall”. Aşa îl botezase cuţitarul care îl cumpărase de la femeia care îi dăduse viaţă. Două silabe la care nu se gândise niciodată prea mult, până când Lady Diana nu le rostise cu timbrul ei liric, uşor răguşit. Dorinţa îi pompă prin vene.

Ea se opri din turnat ceai şi îşi ridică privirea spre el.

— Vrei lapte şi zahăr? Tonul ei întru totul educat îi înăbuşi pofta, de parcă ar fi fost stropit cu o găleată cu apă murdară. Cei mai mulţi spun că nu este deloc englezesc să îl bei aşa, spuse ea cu nonşalanţă, continuând să pălăvrăgească. Lady Diana ridică apoi capacul, scoţând la iveală cubuleţe de zahăr perfecte. Dar deseori eu îl prefer aşa.

Apoi el îşi dădu seama ce se întâmpla şi avu impresia că îl lovise o trăsură ce trecea cu viteză. Pentru numele lui Dumnezeu, el, Niall Marksman, ucigaş instruit din Dials, servea *ceaiul...* cu fiica unui duce! Se înecă. Într-o zi, pe vremea când fusese un băieţandru care fura portofele pe străzi, Diggory îi poruncise să nu se întoarcă cu mai puţin de cinci prăzi. Niall se nimerise atunci la un spectacol ambulant cu Punch şi Judy. Întâlnirea aceasta dintre el şi sora lui Ryker semăna uimitor de tare cu farsa aceea de demult.

Îi aminti şi de nobilii aceia puternici, care fuseseră atât de absorbiţi de preocupările lor frivole, încât nu observaseră un copil sfrijit cu părul uns şi mult prea slab.

— Nu beau ceai, spuse el tăios.

Cele mai multe femei ar fi fost descurajate de accentul acela londonez rece ca gheaţa. Aşa rămânea puternic, sănătos la minte şi mulţumit. Era doar unul dintre motivele pentru care ura aranjamentul care îi fusese vârât pe gât. De fapt, ar fi preferat să ia cina cu Satana decât să îndure servitul de pateuri şi ceai alături de o lady. Fusese nevoie doar de două dispute şi de trei zile în locuinţa familiei ei ca să îşi dea seama că Lady Diana nu era ca majoritatea femeilor.

Lady Diana îl privi surprinsă.

— Cum să nu? E lipsă de patriotism să nu bei ceai.

— Nu mă încearcă loialitatea faţă de rege sau de ţară.

Ea icni şi privi pe furiş prin încăpere.

— Ai fi neloial propriei ţări? continuă ea, şoptind scandalizată.

Cei mai mulţi bărbaţi s-ar fi simţit oarecum ruşinaţi, îndeosebi văzând groaza de pe chipul ei delicat. Niall îşi sprijini coatele pe braţele din aur ale scaunului.

— Nu sunt loial ţării. Le sunt loial fraţilor mei şi celor care lucrează pentru mine. Făcu un semn din bărbie spre ea. Închide gura, scumpo, să nu intre muştele.

Ignorându-i porunca zeflemitoare, Lady Diana se mută pe marginea scaunului.

— Dar asta înseamnă trădare, spuse ea, de parcă ar fi

încercat să lămurească o ghicitoare complicată.

Nu avea să se poarte ceremonios ori să pretindă că era altfel decât era de fapt. Se aplecă în faţă, reducând întrucâtva distanţa dintre ei. Cel mai bine era ca ea să ştie întocmai ce monstru invitase în compania ei.

— Ştii ce înseamnă trădare, prinţesă?

Ea clătină uşor din cap.

— Trădare înseamnă ca un rege să locuiască într-un loc poleit cu aur – făcu un semn din mână spre ramele aurii din salon – în timp ce băieţi şi fete flămânzesc pe străzi, cerşind resturi. *Aceasta* este trădare.

*

Un băiat flămânzind pe străzi.

Aruncase cuvintele ca nişte pumnale ascuţite care îşi nimeriseră ţinta.

Oare aşa fusese cândva? Dacă s-ar fi luat după licărirea cinică din ochii lui plictisiţi de lume şi după chipul cu cicatrice, ar fi zis că da. Şi, fără să fie pentru prima oară de când aflase de existenţa Hellenei, Diana se ruşină pentru că, din pricină că era cufundată în propriile gânduri, nu îşi dăduse seama cum trăiau cei din afara nobilimii.

El continuă nemilos:

— Trădare înseamnă să spânzuri un băiat pentru că a furat o pâine ca să-şi hrănească rudele. Aşa că nu-mi vorbi despre rege şi despre ţară! S-a înţeles, prinţesă? întrebă el pe un ton usturător.

Dacă înţelesese? Nu i-ar fi explicat mai limpede nici dacă ar fi apucat cărbunele ei şi ar fi ilustrat imaginea pe un şevalet gol.

— S-a înţeles, şopti ea.

Guvernantele ei o învăţaseră să converseze, însă niciuna dintre ele nu o pregătise ce să răspundă la astfel de afirmaţii chinuitoare. Niall vorbea cu o sinceritate brutală, care o stingherea. „Semăn cu mama în atât de multe privinţe!”

Avusese de gând să poarte o conversaţie prietenoasă,

nonşalantă, dar lucrurile luaseră, în schimb, o turnură întunecată. Poate că toate lucrurile erau aşa când venea vorba de Niall Marksman.

Dar nu regreta faptul că el îi vorbise atât de dur şi de direct. Toată viaţa ei ca adult tânjise să vorbească aşa cu cineva. Descurajată, turnă oricum ceai în două ceşti, cu mâinile tremurânde. Adăugă două cubuleţe de zahăr în fiecare ceaşcă, iar cristalul răsună puternic în încăperea altminteri liniştită. Diana îi întinse o ceşcuţă de porţelan delicată.

— Ce este aia?

Se uită în jur, încercând să îşi dea seama ce anume îl făcuse să o întrebe îngrozit aşa ceva. Se încruntă şi îi urmări privirea aţintită spre ceaşca de porţelan din mâna ei.

— Ceai?

— Ţi-am spus că nu beau ceai.

Diana flutură din deget.

— Nu, mi-ai spus că nu ai încercat niciodată. Deci, *până când nu-l încerci,* nu poţi să ştii dacă îţi place sau nu.

Chiar şi cuiva la fel de încăpăţânat ca Niall Marksman i-ar fi fost greu să-i demonteze logica. Cu toate acestea, aruncă o privire tăioasă spre ceaşca de ceai, de parcă i-ar fi întins otravă. Diana o aşeză pe masă între ei: ca o ofertă şi o provocare deopotrivă.

Şi aşteptă.

Ceasul emailat în stil *champlevé* ticăi, marcând minutele ce treceau.

Când fusese mică, Diana luase în casă un câine soios pe care îl găsise lângă casa de la oraş a familiei ei. Strecurase creatura costelivă şi mârâitoare înăuntru şi o adăpostise în cameră ei, ba chiar în pat. Câinele lătrase şi se împotrivise de fiecare dată când îl ridicase pe cearşafurile acelea albe. Până într-o zi când intrase în cameră şi îl găsise îngropat în perna ei. În clipa în care o văzuse, sărise din pat. Se purtase de parcă nu ar fi vrut să îi dezvăluie că îşi dorea sau că avea nevoie de confort. Niall Marksman semăna foarte tare cu căţelul acela.

Simţi un junghi de tristeţe în piept. Atât pentru bărbatul din faţa ei, cât şi pentru Prince. De-a lungul anilor, nu îşi permisese să se gândească la câinele pe care mama ei îl găsise şi îl azvârlise pe stradă. Până acum.

Niall înjură şi apucă ceaşca cu ceai, împroşcând masa cu stropi. Dădu pe gât băutura călduţă dintr-o singură înghiţitură.

Bucurându-se că îi distrăgea atenţia de la copilăria singuratică pe care i-o impusese mama ei, Diana îşi ascunse un zâmbet în spatele ceştii.

— Trebuie sorbit.

Niall îşi trecu dosul palmei peste gură.

— De ce?

— De ce? întrebă ea.

— Ce scop are? întrebă el, aşezând ceaşca goală pe masă, lângă el.

— Nu ştiu…

— Să îţi potolească setea, zise el. Atunci, la ce bun toată această – arătă cu mâna înspre setul de porţelan delicat – prefăcătorie de a fi altceva?

Diana îşi înălţă capul. Nu prea se gândise la regulile acelea împământenite în privinţa servirii ceaiului. Degetul mic în afară. Sorbituri mici şi silenţioase. Ce ciudat că abia acum punea la îndoială acele norme sociale, deşi până atunci nu se îndoise de niciuna dintre ele. Privi ceaşca pe care o ţinea cu vârfurile degetelor şi se gândi la ea din perspectiva lui, ca un bărbat care nu cunoştea deloc conduitele impuse doamnelor din înalta societate.

— Sorbitul ceaiului nu are legătură cu potolirea setei, începu ea lent.

El pufni şi îşi întinse picioarele, trecându-şi o gleznă peste cealaltă.

— Pentru că are un gust oribil.

El schiţă un zâmbet, iar ea se relaxă pe scaun. Îl prefera aşa. Tachinator, nu batjocoritor. Rânjind, nu încruntându-se.

— Ar fi mai bun un pahar de brandy.

Se uită prin încăpere, de parcă ar fi căutat o sticlă din

aceea dezgustătoare.

— Ca la brandy, mă gândesc că şi pentru ceai îţi formezi gustul în timp.

Ei bine, brandy-ul chiar avea un gust oribil!

Niall ridică din sprânceana lui neagră.

— Zici că ai experienţă cu spirtoasele franţuzeşti?

Diana se îmbujoră. Aflase îndeajuns despre ele după ce, cu ani în urmă, fugise cu una dintre sticlele tatălui ei şi dăduse pe gât destul de multe pahare ca în dimineaţa următoare să stea în pat, rugându-se să moară şi golindu-şi în acelaşi timp stomacul. Părinţii ei ar fi fost îngroziţi dacă i-ar fi descoperit secretul. Oare ce ar fi spus el despre asta?

El ridică o sprânceană.

Diana îşi drese vocea.

— Vorbeam despre ceai.

— Ah, da. Bineînţeles, prinţesă, zise el tărăgănat şi, pentru prima dată, porecla aceea pe care o ura nu i se păru o palmă la adresa caracterului ei. Luminează-mă!

— Care e scopul clubului tău?

Locul acela scandalos, în care lucrase sora ei şi în care încă îi locuia fratele. Diana intrase deja de două ori în el. Prima oară, ca să ceară ajutor. A doua oară, când bărbatul acesta o târâse în biroul privat al lui Ryker. Însă nu i se permisese niciodată să se ducă acolo şi să arunce o privire la lumea aceea păcătoasă şi desfrânată care îi era întru totul străină.

Niall nu spuse nimic.

Oare voia să o protejeze de adevărul lucrurilor care se petreceau în astfel de localuri? Până în urmă cu un an, trecuse prin viaţă apărată şi protejată de toate adevărurile. Nu era prima oară când îşi dorea să fi plecat undeva… Să fi cunoscut *ceva* mai mult decât existenţa ei protejată. „La sfârşitul sezonului, aşa vei face…”

El tăcu îndelung, aşa că ea continuă:

— Domnii vin la club şi joacă whist şi faraon. Fără îndoială, beau brandy şi alte spirtoase şi conversează. Toate aceste activităţi nu au un scop, decât să se afle în tovărăşia prietenilor şi a cunoscuţilor.

El îşi încrucişă braţele.

— Crezi că pentru asta vin lorzii la clubul meu? Îşi sublinie întrebarea râzând. Ca să petreacă timpul cu prietenii?

Diana strâmbă din nas. Aşa credea.

— Nu aşa am spus?

Lui Niall Marksman îi veni din nou să râdă, ceea ce îl făcea oarecum real, lucru care altminteri nu prea îl caracteriza, iar ea se temu mai puţin de el, întrucât îl transforma într-o persoană cât se poate de umană.

— Era o întrebare retorică, prinţesă.

„Hm! Un om sarcastic”.

— Ah…

Niall îşi coborî vocea şi îi şopti pe un ton conspirativ:

— Nu îţi voi spune adevăratul motiv pentru care vin la club.

Inima îi bătu nebuneşte când îi auzi vocea ademenitoare.

— Să ştii că poţi, zise ea repede. Să îmi spui. Adică… Nu voi…

— Vorbeam despre modul corect de a bea ceai, zise el şi îi făcu cu ochiul.

I se acceleră pulsul. Niciun bărbat, indiferent de statutul lui, nu îi făcuse cu ochiul. Ba, mai mult, gestul acela îi îndulcea comportamentul, lucru pe care îl crezuse imposibil pentru un bărbat deseori încruntat şi de obicei laconic.

— Da, ceai, zise ea, forţându-se să revină la chestiunea pe care o dezbătuseră iniţial. Doamnele nu vizitează cluburi. Dacă nu suntem căsătorite, nu ni se permite să participăm nici măcar la mesele de jocuri de noroc din casele membrilor din înalta societate. Aşează ceaşca de ceai, pe care dintr-odată o ura, întrucât vorbea despre limitările impuse femeilor. Întrucât ni se impun atâtea restricţii, când şi unde să vorbim?

Diana împunse ceaşca de ceai cu degetul arătător.

Niall îi urmări mişcarea cu privirea.

— În timp ce servim ceaiul, îi explică ea.

Dacă aveai prietene sau tovarăşe cu care să vorbeşti.

Se aşteptă să îi vorbească de sus ori să o ironizeze. În schimb, el se ridică în picioare cu o eleganţă pasivă. Se plimbă în tăcere prin odaie, oprindu-se din când în când lângă şevaletele cu lucrările ei. Diana strânse pumnii, tulburată de faptul că îi cerceta în tăcere desenele.

Mama ei îi interzisese să deseneze subiecte însufleţite. Punea pariu că tatăl ei nici măcar nu ştia că găsea bucurie în desen şi în pictură. Dar bărbatul acesta… Chiar dacă aveau în comun legătura lor cu Ryker şi cu Helena, era un străin care privea şi afla despre subiectele pe care le imaginase pe pânzele acelea cândva goale. Când se opri lângă aceeaşi lucrare neterminată pe care o studiase mai devreme în dimineaţa aceea, se simţi expusă în chipuri nemaitrăite până atunci.

— Tu le-ai pictat pe toate? întrebă el fără să se uite spre ea.

Ea încuviinţă din cap şi apoi îşi dădu seama că nu o vedea.

— Da, răspunse ea prudentă.

Oare ce ar fi spus dacă ar fi ştiut pentru ce erau de fapt? Sau, mai degrabă, pentru cine?

Niall ridică din umeri, iar muşchii îi întinseră fracul din brocart. Era un veşmânt surprinzător de îndrăzneţ pentru un bărbat tăcut. De parcă i-ar fi provocat pe ceilalţi să se apropie de el, ca să-i taie cu muchiile lui de oţel.

Diana îşi umezi buzele. După ce mama ei fusese alungată, încercase să se refugieze în artă. Să îşi ocupe mintea cu orice altceva decât profunzimea răutăţii mamei şi cu viitorul care o aştepta şi pe ea în instituţia aceea sumbră. Vizitase într-o zi Arcada Regală şi găsise o carte ce conţinea numeroase picturi cu bărbaţi splendizi şi goi. Preţ de câteva minute, răsfoise paginile, fascinată de forţa şi de puterea surprinse în fiecare pictură. În acea clipă, o parte din ea ruşinos de imorală îşi dorea să-i fi îndepărtat veşmintele şi să-şi întipărească în minte şi pe paginile caietului ei desene cu trupul de războinic al lui Niall Marksman.

El aruncă rapid o privire peste umăr, iar ea se îmbujoră din vârful picioarelor până la rădăcina firelor de păr. Niall îşi mişcă bărbia.

— Ai fost în aceste locuri?

Nu fusese nicăieri. Tăcu, gândindu-se la viaţa întru totul pustie pe care o dusese până atunci. Îi ceruse ajutorul Hellenei ca să scape din cuşca în care o închiseseră părinţii ei. Oare ce ar fi crezut un bărbat ca Niall Marksman de planurile ei de a lăsa în urmă această lume? Oare era unul dintre cei care credeau că unei lady nu trebuia să i se acorde libertăţi, ci să fie închisă într-o cuşcă aurie?

El îi aruncă o privire întrebătoare.

Diana clătină din cap.

— Nu, răspunse ea cu întârziere. Nu am fost. „Dar voi merge”.

Niall îşi împreună mâinile la spate şi se legănă pe călcâie.

— Ar trebui să mă întorc la postul meu.

Oare îşi închipuia că simţise regretul în vocea lui din pricina nevoii ei disperate de companie?

— Bineînţeles, zise ea, ridicându-se în picioare.

Chipul cu cicatrice al lui Niall încremeni, iar privirea îi redeveni glacială şi nu mai semănă deloc cu bărbatul care îi făcuse cu ochiul cu doar câteva momente în urmă. Holbându-se la el în timp ce se îndepărta, se întristă.

— Diana, zise ea.

El încremeni.

— Nu mă cheamă prinţesă sau milady. Numele meu e Diana.

Fără să îi dea vreun semn că o auzise sau că avea de gând să îi respecte cerinţa, Niall plecă, iar ea rămase singură.

Aşa cum fusese dintotdeauna.

Capitolul 8

În zilele următoare, Diana şi Niall încheiară o înţelegere tacită.

Nu mai purtară discuţii profunde despre ceai şi despre trădare, dar nici el nu îi mai spunea *prinţesă,* iar Diana o luă ca pe o dovadă de armistiţiu.

Şi, pentru prima oară de la atentatul asupra vieţii ei, cu două luni în urmă, Diana nu se mai temea. Îi era greu *să se teamă* când avea lângă ea un bărbat ca Niall. La forţa, statura şi capacitatea lui de a tăcea, punea pariu că l-ar fi putut înjunghia pe furiş chiar şi pe diavol.

Se plimba pe peluzele goale din Hyde Park, iar camerista ei o urma de la distanţă. Se opri şi cercetă cu atenţie peisajul. Nori gri şi denşi se rostogoleau de-a lungul orizontului matinal. Îşi puse mâna streaşină la ochi.

Niall veni în dreptul ei atât de aproape, încât trupurile li se atinseră. O străbătură fiori fierbinţi prin pelerina de muselină subţire. Inima îi bătea nebuneşte. Aruncă o privire spre Niall. El îşi trecu scurt mâna peste maxilarul pătrăţos. Spiritul ei iubitor de artă observă de mişcarea aceea uşoară. Până şi structura osoasă a lui Niall Marksman emana forţă. Spre deosebire de lorzii bolnăvicioşi, cu pieptul umflat şi obrajii moi, Niall emana o forţă brută, primitivă, potrivită mai degrabă războinicilor de demult.

— Va ploua, zise el, alungând vraja apropierii dintre ei.

Amintindu-şi scopul vizitei în Hyde Park, Diana privi în zare. Venise acolo în acea zi sperând că avea să plouă.

— Nu va ploua astăzi. Este o zi încântătoare.

În depărtare, bubui un tunet, ca o batjocură la adresa convingerii ei.

El pufni, sunetul acela nonşalant nepotrivindu-se cu tensiunea ce se revărsa din statura lui impunătoare. Îşi ţinea mâna într-o poziţie familiară, pe talie, cu degetele mereu aproape de pistol.

— Jur că eşti singura fiică de duce care preferă să se plimbe prin ploaie, bombăni el, în timp ce ea continuă să se uite în zare.

Helena se căsătorise cu ducele de Somerset cu un an

în urmă. Ryker fusese numit viconte de Chatham la scurt timp după aceea de către rege, pentru că îi salvase viaţa ducelui de Somerset. Deşi avea legături cu nobilimea, Diana nu îl observase la niciun eveniment găzduit de Helena.

— Cunoşti multe fiice de duce? întrebă ea.

Curiozitatea ei faţă de enigmaticul Niall Marksman creştea pe zi ce trecea.

— Tu eşti singura.

Judecând după tonul lui sec, se bucura că era aşa.

Diana se încruntă.

— Helena, îi aminti ea.

El se întoarse întrebător spre ea, aşa că îi explică:

— Şi Helena este fiică de duce.

Ba chiar una iubită. Helena şi Ryker aveau pentru totdeauna un loc special în inima tatălui lor, pentru că fuseseră născuţi de singura femeie pe care o iubise vreodată ducele de Wilkinson. Diana nu le purta ranchiună fratelui şi surorii ei pentru preţuirea pe care le-o nutrea tatăl lor. După suferinţa şi greutăţile pe care le îndură-seră, meritau amândoi o viaţă întreagă de dragoste şi de fericire.

— Helena nu e fiică de duce.

Un alt tunet profund zgudui pământul, de parcă natura ar fi întărit negarea mânioasă a lui Niall.

Uitând că se afla în căutarea locului ideal pe care să îl deseneze, Diana îşi încrucişă braţele şi îl privi pe Niall drept în ochi.

Meredith îi ajunse din urmă. Aruncă o singură privire spre chipurile lor răzvrătite, înghiţi în sec şi apoi se răsuci pe călcâie, făcând cale întoarsă.

— Crezi că, doar pentru că Helena şi Ryker au o parte din sângele tatălui meu, nu sunt fratele şi sora mea? întrebă Diana după ce fata plecă.

— Spun doar că sângele nu creează o legătură. Se bătu cu pumnul drept în piept, ca un războinic primitiv care promulgă o lege. Însă loialitatea, da.

Înţelese perfect ce voia să spună: ducele de Wilkinson fusese un ticălos neloial faţă de odraslele lui nelegitime. Îşi

înălţă bărbia. La naiba, avea dreptate în privinţa aceasta!

— Poate că sângele nu creează legătura de familie.

Nu din punctul de vedere al lui Niall.

— Dar nu poate fi ştearsă.

Niall avea dreptate doar parţial. Sângele crea *o oarecare* legătură. Aşa cum Diana avea să fie tulburată şi legată pentru totdeauna de răul pe care îl săvârşise mama ei, Diana şi Ryker erau la rândul lor legaţi.

— Oricât de tare şi-ar dori-o, adaugă ea încet, pentru sine.

Simţindu-i privirea pătrunzătoare aţintită asupra ei, îşi chemă slujnica. Nu venise acolo ca să se plângă de trecutul sau de prezentul ei ori de viitorul care o aştepta.

— Meredith! Camerista veni în fugă. Voi duce eu astea, zise ea, luând caietul cu schiţe de la cameristă. Te poţi întoarce la trăsură.

Meredith ezită.

— Milady?

Înghiţi în sec şi îşi mută rapid privirea către Niall.

Diana observă ironia momentului.

— Este fratele lui Lord Chatham, spuse ea cu blândeţe, observând vag cum trupul lui Niall se încordează. Şi este aici pentru binele meu. Nu voi păţi nimic. Meredith ezită în continuare. Du-te, insistă ea. Înainte să înceapă ploaia.

— Excelenţa Sa…

— Nu ar vrea să stai în ploaie, minţi ea cu uşurinţă.

Adevărul era că ducelui nu îi păsa nici de Meredith, nici de Diana. Nu fusese mereu aşa. Cândva, fusese un tată devotat, care o adorase. Simţi cum i se contractă muşchii pieptului.

— Du-te, repetă ea, de data aceasta pe un ton puţin mai aspru decât intenţionase.

Meredith făcu o reverenţă formală, îl ocoli pe Niall şi o ţâşni înapoi pe cărarea cu pietriş.

O rafală de vânt străbătu parcul. Vântul rece mişcă crengile de deasupra lor, iar frunzele verzi dansară într-un ritm inegal, urmându-le mişcarea. Diana simţi privirea lui

Niall asupra ei şi se urni din loc.

— Parcă ai zis că nu va ploua, îi aminti el.

Cu fiecare pas hotărât pe care îl făcea, el ridica pietriş cu cizmele lui Wellington din piele neagră. În timp ce majoritatea bărbaţilor purtau pantofi care se legau, cu toc jos, încălţămintea lui Niall erau un semn de funcţionalitate şi putere, o dovadă că Niall nu ţinea cont de modă. Cizmele i se potriveau de minune.

— Am minţit, spuse ea, apucându-şi strâns caietele. Ieşi de pe cărarea frumos pavată şi se îndreptă spre marginea lacului.

— Ai minţit-o şi pe fată în legătură cu tatăl tău.

Diana se îndreptă de spate.

— Ducele nu te-ar vrea în public fără o servitoare prin jur, care să îţi apere virtutea.

Diana pufni. Ca asta să fie adevărat, era nevoie de un tată căruia să îi pese şi de un gentilom *interesat* să îi revendice virtutea.

— Am nevoie de un paznic, Niall, dar nu ca să-mi protejeze virtutea.

Vru să îşi retragă cuvintele imediat ce le rosti. Se făcu roşie ca focul şi se simţi umilită. „Te rog, nu mai spune nimic. Te rog, abandonează subiectul!”

Poate că era mai gentilom decât îl crezuse el, căci nu o mai întrebă nimic. Diana se opri pe malul lacului şi se aşeză atât de aproape, încât apa aproape că îi ajungea la tivul rochiei.

Ţinând creionul cu mină de cărbune într-o mână, deschise caietul cu schiţe la o pagină goală. Apoi se concentră asupra apei unduitoare. Sau încercă să o facă.

Se încruntă şi îşi lăsă capul pe spate. Niall trona deasupra ei. Era aproape imposibil să îşi limpezească gândurile când un bărbat feroce ca un urs îi bloca lumina.

— Te aşezi, te rog?

— Nu.

Continuă să supravegheze împrejurimile pustii. Muncea mereu. Oare cum era să treci prin viaţă întotdeauna pregătit? Cum nu înnebunea căutând pericolul

în orice crăpătură şi în fiece colţişor? Oftă.

— Nu mă pot concentra când zăboveşti pe lângă mine.

Niall se opri din cercetat împrejurimile şi se uită urât la ea.

— Nu zăbovesc. Te păzesc.

Diana zâmbi.

— Abia a trecut de 7.00 dimineaţa. Şi stă să plouă. Lorzii şi doamnele nu vizitează Hyde Park la ora aceasta, cu atât mai puţin pe ploaie.

I se părea logic.

— Nu lorzii şi doamnele îţi vor moartea, spuse el pe un ton atât de realist, încât Diana se înfioră, iar zâmbetul îi pieri.

Întrucât nu mai avuseseră loc incidente dubioase în casă şi părea să nu mai fie niciun pericol, îşi permisese să uite de ameninţarea care o făcuse să apeleze la Ryker. Dar nu putea nega realitatea. Bărbatul acela, care era mereu pe urmele ei, reprezenta dovada acestui lucru. Pur şi simplu, îşi permisese să pretindă că era amicul ei, nu paznicul ei.

— În regulă, încuviinţă ea.

El îşi ridică sprâncenele negre ca smoala.

Oare se aşteptase să fie iraţională şi să nu înţeleagă că vorbele lui erau întemeiate?

— Dar poate că ai putea să te îndepărtezi. Doar puţin.

Diana îşi ţinu degetul arătător şi cel mare uşor depărtate.

Niall se îndepărtă câţiva paşi. Era aproape, dar nu trona deasupra ei, îndeajuns de departe ca ea să se poată concentra.

Diana privi din nou în zare, apoi în jur. În văzduh, nu se mai auzea cântecul vânturelului, întrucât furtuna atârna greu în aer.

„O doamnă nu trebuie să fie prinsă de ploaie, Diana… Ploaia duce la răceli. Răcelile duc la nasuri roşii. Nasurile roşii duc la gentilomi care îşi pierd interesul”.

„Da, mamă”.

Diana îşi încolăci degetele în jurul creionului. Toţi anii

aceia irosiţi pe lecţii care nu contaseră… Lecţii despre cum să pui mâna pe un soţ şi cum să fii formală şi politicoasă. Pe vremea când ţinuse ascunsă o listă cu detalii despre toate trăsăturile şi caracteristicile bărbatului cu care avea să se căsătorească într-o zi. Până când viaţa îi dovedise cât de onorabili erau bărbaţii de fapt.

Chiar şi mama ei manifestase, în aparenţă, trăsăturile pe care încercase să i le insufle Dianei. Se alesese, în schimb, doar cu o căsnicie pustie. Una care o transformase într-o femeie fără inimă, care avea să îşi dea ultima suflare pe coridoarele din Bedlam.

„Am făcut-o pentru tine, Diana, şi aş face-o din nou… Eşti fiica mea. Suntem la fel… într-o zi, vei înţelege asta”.

Se auzi un pocnet. Creionul se frânse în două. Se holbă în gol la bucata de cărbune pe care încă o ţinea în mână. Da, chiar era fiica ducesei de Wilkinson, pentru că nu o regreta, nici nu o iubea pe femeia care îi dăduse viaţă. Tot ce simţea pentru ea era o ură aprigă şi înspăimântătoare.

Simţind că Niall o priveşte cu atenţie, Diana lăsă creionul din mână şi se întinse după altul. O picătură de ploaie îi căzu pe nas, iar ea o şterse.

— Nu ar fi mai bine să ne întoarcem aici când este însorit? bombăni Niall în barbă.

Asta ar fi anulat scopul pentru care se aflau acolo.

— Trăim în Anglia, Niall, îi aminti ea şi începu să deseneze. Aici nu este *niciodată* însorit.

El chicoti. Sunetul acela răguşit şi plin o făcu să îşi ridice capul atât de repede, încât îi alunecă boneta pe spate. În săptămâna de când se mutase în locuinţa lor, îl auzise râzând doar rece şi ironic.

— A fost soare în două din ultimele trei zile, sublinie el, aranjându-şi pălăria, apoi ducându-şi rapid mâinile la loc, pregătit de bătălie.

Diana continuă schiţa.

— Nu am crezut că te temi de puţină ploaie, îl tachină ea.

Un alt tunet îndepărtat zgudui pământul.

— Nu mă tem de nimic, replică el, ochii licărindu-i periculos.

Oare nu fusese tachinat niciodată? Ryker şi fraţii lui de pe stradă nu îi păreau genul glumeţ. Şi, uite aşa, zidul acela de gheaţă dintre el fu clădit la loc. Licărirea din ochii lui i-ar fi redus la tăcere pe cei mai mulţi bărbaţi, dar poate că nebunia Dianei prinsese deja rădăcini, căci nu se mai temea de Niall Marskman.

— Toată lumea se teme de ceva, Niall, spuse ea uşor, fără să bată în retragere în faţa provocării din privirea lui neiertătoare.

Flăcări străluciră în privirea lui.

— Doar cei slabi se tem.

Oare aşa o vedea? O creatură slabă, patetică şi care se umilise în faţa lui Ryker Black? Tonul lui Niall îi dădu de înţeles că discuţia se încheiase. Cu un an în urmă, supusă şi ascultătoare în toate cele, poate că ar fi renunţat să continue acel subiect. De fapt, nici măcar nu l-ar fi deschis. Dar nu mai era fata aceea… Şi, cu siguranţă, nu era slabă.

— Când s-a rupt osia de la trăsură, am fost azvârlită prin ea, spuse ea încet. Am aterizat pe podea şi m-am lovit la cap aici.

Îşi duse degetele la marginea tâmplei, iar el privi pe sub pleoape locul în care avusese cândva un cucui îngrozitor. Ochii i se întunecară precum o mare furtunoasă.

— Geamurile s-au spart, împroşcându-mă cu sticlă. Diana îşi întoarse palma stângă şi studie cicatricea în formă de săgeată pe care i-o lăsase un ciob de sticlă zimţat în ziua aceea. Carnea uşor încreţită îi aminti de accident, ducând-o înapoi în trecut, în timp ce groaza din ziua cu pricina începea să revină încet. Ţipetele ei se amestecaseră cu strigătele vizitiului când trăsura se înclinase într-o parte, incontrolabil, clipele devenind lungi, cât o eternitate. Diana se concentră să respire calm. Se forţă să nu se mai uite la cicatrice şi îl privi drept în ochi: Doar pentru că i-am cerut ajutor lui Ryker nu înseamnă că sunt slabă. Ci înseamnă că sunt isteaţă pentru că am ales viaţa, şi nu mândria.

Înainte să se piardă în starea de nebunie care îi afecta

pe mama şi pe tatăl ei, Diana avea de gând să trăiască viaţa din plin. Şi, întrucât ştia cât de perfizi erau gentilomii de fapt, viaţa aceea cu siguranţă *nu* includea şi *nu* avea să includă vreodată un soţ.

Capitolul 9

Niall trebuia să recunoască meritul doamnei.

Isteaţă şi curajoasă, era mult mai inteligentă decât crezuse el cu o săptămână înainte, când o descoperise furişându-se pe aleea lui. Pe de altă parte, aşa cum îi amintise de nenumărate ori, Diana avea acelaşi sânge ca Ryker şi ca Helena. Poate că nu se născuse pe stradă, unde nu ar fi supravieţuit nici măcar o zi, dar avea o forţă aparte, ceea ce îl făcea să o respecte mai mult, în felul lui ranchiunos.

Încă o rafală de vânt bătu puternic în jurul lor, iar el îşi îndreptă rapid pălăria, trăgând de bor în jos.

— Cum este? întrebă ea, dând pagina în caietul ei cu schiţe. Viaţa în St. Giles, adăugă ea.

Dezgustătoare. Mirosea ca un rahat încălzit într-o zi de vară. Nemiloasă. Şi, oricum, de ce voia să ştie?

— Ai fost acolo, spuse el morocănos, nevrând să vorbească despre casa lui.

Nu când acest lucru îi aducea aminte că fusese alungat pentru eşecurile lui. Pentru că nu reuşise să îi protejeze şi să îi apere pe cei care depindeau de el.

— De două ori, încuviinţă ea. Prima oară nu am văzut mai nimic după…

Atacul lui Diggory. Obrajii îi căpătară o nuanţă cenuşie, amintindu-i cât de fragilă era.

— Şi apoi când l-am vizitat pe Ryker.

Când îl vizitase pe Ryker. Dacă asta însemna faptul că se deghizase şi se strecurase pe aleea lui, atunci el era tatăl nebun al regelui George întors dintre morţi.

— Dacă îţi spun, te grăbeşti ca să putem pleca,

prinţesă?

Nu i-o ceruse doar din pricina furtunii care se apropia, ci şi pentru că era neliniştit de faptul că se aflau într-un parc pe unde nobilii se plimbau după bunul-plac.

— Diana, îi aminti ea.

El mârâi.

— Nu îţi spun Diana.

Fătuca era un pic mai prejos de regalitate, dar acesta nu era singurul motiv. Dacă renunţa la formula de adresare cuvenită, ar mai fi îndepărtat un zid care îi despărţea.

— Dar eşti fratele lui Ryker, spuse ea, lăsând ideea aceea neterminată.

— Şi? se răsti el.

Ea oftă şi o altă briză îi duse suflarea aceea uşoară până la urechi.

— Iar eu sunt sora lui Ryker.

Sprâncenele lui aproape că se uniră, formând o linie continuă.

— Aşa că suntem aproape…

Doar nu avea de gând să o spună?

— Aproape înrudiţi.

O spusese.

— Nu eşti sora mea, zise el tăios.

Nu când îi admirase şoldurile curbate şi îngustimea taliei.

Parcă îi lovise căţelul, atât de îndurerată părea. La naiba, el care se crezuse imun la privirea rănită a unei lady!

— Murdar. St. Giles e murdar, zise el, revenind la subiectul despre care vorbiseră înainte ca ea să îi spună că îi era ca un frate.

Gata, îi spusese. Doar că ea nu dădu să se ridice, ci strâmbă din nasul obraznic.

— Nu e deloc descriptiv.

Mârâi, luptându-se cu imboldul de a o azvârli peste umăr şi de a o scoate din parcul rece ca gheaţa.

— Nu ai spus că trebuie să fiu descriptiv.

— Evident, se înţelege de la sine, dacă îţi cer să îmi zici cum este St. Giles.

— Ba nu se înţelege de la sine.

O persoană înţeleaptă făcea presupuneri doar dacă era pregătită pentru alt rezultat decât cel dorit. La cât de drepţi îşi ţinea umerii înguşti, nu avea de gând să plece de pe malul lacului, aşa cum nici el nu şi-ar fi lăsat clubul în grija lui Killoran. Îşi dorea să privească în lumea lui. Ei bine, avea să îi ofere detalii cu generozitate.

— Străzile sunt pline de târfe şi cerşetori la fiecare colţ. Uşile şi ferestrele de la magazine stau deschise, ca duhoarea dinăuntru să iasă din coşmelii.

Căci până şi mirosurile râncede din bordeluri erau mai bune ca mirosurile greţoase din casele locuite de hoţi şi târfe nespălate.

Diana păli şi îşi reluă recunoscătoare desenatul, tăcută. Oare o îngrozise vorbindu-i direct? În parte, aşa avusese de gând, să o şocheze şi să o facă să tacă şi, în acelaşi timp, să se grăbească, pentru a pleca din locul acesta blestemat…

— Dar clădirile? Dar…? Se opri şi îşi dădu capul pe spate. Din ce sunt făcute?

Diana era de neînduplecat.

— Habar n-am. Se scărpină pe frunte. Nici nu se gândise vreodată la asta. Nu prea conta din ce erau făcute zidurile sau tavanele, cât timp te apărau de vreme rea. Eu…

Îşi coborî privirea şi văzu peste umăr ce schiţa.

Străzile pe care i le descrisese începuseră să se materializeze cu măiestrie pe pagină, sub mişcările ei abile. De aceea întrebase despre bordeluri. Ca să le poată schiţa. Niall ştia la fel de multe despre artă precum ştia despre manierele curtenitoare, dar putea să îi aprecieze îndemânarea.

Ea îşi înclină capul, iar el nu mai putu vedea ce desena.

Apoi începu ploaia.

Vântul bătea cu putere, udându-i hainele şi făcându-l să tremure. Nu mai suferise aşa de când îşi investise toată averea furată în Iadul şi Păcatul. Era ironic că o membră a

nobilimii pe care o urâse toată viaţa îl forţa să se lupte din nou cu intemperiile.

— Plouă, îi aminti el tăios.

— Plouă mărunt, spuse ea, fără să îşi ia privirea de la caietul cu schiţe. Este cu totul altceva…

O rafală de vânt îi fură cuvintele, înăbuşindu-le.

Niall cunoscuse tot soiul de ciudaţi pe stradă. Dar o nobilă care să stea pe jos şi să deseneze în timpul unei vijelii nenorocite? Îşi frecă mâinile, încercând să îşi încălzească degetele care îi îngheţaseră. Cum reuşea să îşi mişte degetele ca să schiţeze pe frigul acela blestemat? Îşi încleştă tare dinţii ca să nu îi clănţănească. Cerule mare! Nu îi fusese deloc dor de agonia brutală pe care o aducea trăitul afară, în intemperii, aşa cum o făcuse mai bine de unsprezece ani din viaţă. Nu avea să uite niciodată ce iad fusese. Se desfăta, în schimb, cu căldura şi siguranţa date de faptul că locuia în clubul lui. Un club pe care nu avea să îl vadă până când sora lui Ryker nu îşi găsea un soţ care să îi poarte de grijă.

— Ar trebui să încerci să porţi mănuşi, Niall, îi sugeră Diana, trasând încă o linie pe pagină. Se opri şi îl măsură din priviri. Sau măcar o mantie.

— Mănuşile şi mantiile îţi încetinesc mişcările.

Fiind o doamnă născută în înalta societate, nu avusese niciodată nevoie de dexteritate ca să scoată cuţitul şi să înjunghie un om pentru a-şi salva viaţa. Chiar dacă vedea pericolul din faptul că se rupseseră nişte osii, nu fusese nevoită să se lupte cu altă persoană pentru dreptul de a mai respira o dată.

Ce îngâmfată era nobilimea! Poate că ea era în avantaj când venea vorba despre avuţie, putere şi prestigiu, dar nu ştia nimic despre supravieţuire. Vântul se înteţi. Îşi trecu privirea peste orizontul gri.

Lady Diana nu făcu nicio mişcare care să îi dea de înţeles că avea să se oprească din desenat. Se aplecă peste caiet. Nu lăsă să se vadă că ploaia îi deteriora schiţa sau pagina cu pricina, ci îşi văzu veselă de desenat. De fapt, ai fi zis că ieşise la un picnic în parc, dar nu era aşa. Erau

acolo ca să îi tolereze frivolităţile. Îndura ploaia pentru plăcerile ei.

Toate resentimentele lui vechi de când lumea ieşiră învolburate la suprafaţă, aşa cum se întâmpla deseori în faţa lorzilor şi a doamnelor care îşi puneau propriile interese mai presus de ale altora. Dădu să o critice aspru, dar ea se opri brusc şi întoarse caietul.

Ploaia începuse să păteze desenele în creion de pe pagini, dar nu diminuă cu nimic caracterul genial al lucrărilor ei. Bordelurile prinseseră viaţă, înflăcărate; aproape că auzea larma hârâită în timp ce târfele îşi vindeau serviciile marinarilor beţi.

— Bineînţeles, nu este perfect. Se înşela. Ilustrase totul, de la drumurile pavate denivelate la clădirile dărăpănate. Într-o zi, când voi merge acolo, voi putea surprinde mai bine lucrurile.

O spusese aşa cum o lady ar povesti despre o viitoare călătorie pe continent, nu pe unele dintre cele mai periculoase străzi din Anglia. El rânji cinic. Filfizonii dintre care unul avea să se însoare cândva cu ea vizitau străzile acelea periculoase doar ca să îşi joace averile şi să se culce cu târfele lor. Nici măcar unul dintre ei, întreg la minte, nu şi-ar pune în pericol soţia de viţă nobilă.

— Niciun soţ nu te-ar lăsa să pui vreodată piciorul în St. Giles.

Un soţ care avea să îi revendice trupul, să îi fure inima şi…

Diana închise brusc caietul şi începu să îşi adune lucrurile.

— Nu îmi fac griji în privinţa aceasta. Nu am de gând să mă căsătoresc, bombăni ea.

Niall se lăsă în jos şi începu să adune lucrurile, nerăbdător să plece de acolo.

— Poftim!

Se ridică şi o ajută şi pe ea să se ridice.

Ţinând strâns caietele cu schiţe şi creioanele, Diana aşteptă ca el să strângă pătura. El o împături degrabă şi o vâri la subraţ, apoi porniră la pas iute pe potecă.

Apoi îşi dădu seama ce spusese Diana.

Se opri brusc, călcâiul afundându-i-se în noroi.

Cerurile se deschiseră într-un potop violent, la fel ca furtuna care se dezlănţuia în el. Apa îi curgea şiroaie pe obraji, orbindu-l, şi clipi des ca să îndepărteze stropii de ploaie. Aruncă pătura într-o parte şi se duse cu paşi apăsaţi spre ea, prinzând-o de antebraţ.

Ea icni, răsuflând puternic. Caietele îi căzură la pământ, între ei.

— Niall.

Vocea îi tremură, semn că se temea.

Foarte bine. Fătuca prostuţă ar fi trebuit să se teamă de el în clipa aceea. O strânse mai tare de braţ.

— Ce naiba ai spus? ţipă el în vânt.

Budele lăsate şi ude îi atârnau în jur, accentuându-i buzele pline, stacojii, făcute pentru păcat, acum de un roşu aprins, în contrast cu obrajii ei palizi. Căpşune. Îi aminteau de fructul acela văratic şi de prima dată când gustase din astfel de bucurii.

„La naiba, nu te uita la gura ei! Şi nu te gândi la cât de tare îţi doreşti să îi revendici buzele, să afli dacă au gust de căpşune şi bunătate!”

Doar că… Diana vorbi, iar el nu reuşi să îşi întoarcă privirea.

— Care parte?

Uluirea din întrebarea ei îi înăbuşi ardoarea.

— Cea despre căsătorie, spuse el furios.

— Ah…

Un văl de furie îi acoperi ochii, orbindu-l cu mânie. „Atât are de spus?”

Dând dovadă de o forţă surprinzătoare, Diana profită de faptul că era distras şi îşi smuci braţul din strânsoarea lui. Îşi adună repede caietele ude.

— Poate că ar fi mai bine să purtăm această discuţie în trăsură. Se îndreptă mândră de spate, cu mişcări regale, chiar şi pe o furtună dezlănţuită.

Simţi stropi de ploaie pe obraji, arzându-i pielea. Ignoră disconfortul şi se holbă la ea cum se îndepărta.

Acum voia să scape de nenorocita asta de ploaie? Acum, când era convenabil pentru ea?

Diana o luă la goană. Cine ar fi crezut că o lady stânjenită de fuste ar fi putut alerga cu viteza unui hoţ iscusit de pe străzile londoneze?

Îndurase această ultimă săptămână amintindu-şi mereu că rolul lui acolo era temporar. Statutul marital al acestei lady tâmpe era legat neîndoios de libertatea lui. Imediat ce ea avea să se căsătorească, urma să devină problema altui bărbat, iar Niall avea să fie liber să se întoarcă în casa şi în iadul lui. Dar acum aflase că nu avea de gând să se căsătorească, ceea ce însemna că pur şi simplu era prins în capcană, dacă fraţii lui nu se îndurau cumva şi nu hotărau ca el să se întoarcă acasă. O depăşi cu uşurinţă din cinci paşi mari, oprind-o.

Ea ţipă, ţinându-şi caietele aproape de veşmintele ude leoarcă.

— M-ai speriat…

— De ce ai spus că nu ai de gând să te căsătoreşti? o întrebă cu aceeaşi furie muşcătoare cu care îi interoga pe trădătorii din club. Doar că… îşi coborî privirea. Pelerina din muselină verde stătea lipită de trupul cu forme generoase, accentuându-i feminitatea intensă. Închise scurt ochii. Fusese prea multă vreme fără o femeie. Altfel, nu îşi explica dorinţa pe care i-o stârnea. Dezgustat de sine, clătină tare din cap. Te-am întrebat ceva! îi spuse el poruncitor.

Spre meritul ei, de data aceasta nu bătu în retragere. Ci mai degrabă stătu dreaptă, ca o adevărată zeiţă a ploii, întru totul netulburată de furtuna ce se dezlănţuise în jurul lor.

— Pentru că nu am de gând, spuse ea la fel de hotărâtă ca atunci când îl întrebase ce blestemat de ceai preferă.

Şi apoi plecă din nou, cu paşi apăsaţi.

Nările i se umflară. Dacă avea impresia că răspunsul acela obraznic din câteva cuvinte avea să încheie discuţia, atunci nu era întreagă la minte.

— Diana Verney, nu am încheiat discuţia!

*

Diana oftă, recunoscătoare pentru vântul puternic care îi ascunse răsuflarea tulburată. Şi aşa Niall o credea o fătucă slabă şi tâmpă. Nu voia să-i încurajeze presupunerile acelea deloc flatante.

El o prinse din nou de braţ.

Bineînţeles că nu avea să-i dea pace. Fusese o scăpare din partea ei. Avusese de gând să ascundă informaţia cu pricina de întreaga lume. Şi, fără să îşi dea seama, îi spusese acestui bărbat adevărul. În ochii ca două safire ai lui Niall se vedea o furie încinsă.

Se jucă absentă cu panglica udă a bonetei ei stricate pentru totdeauna şi încuviinţă că era mai mult de atât. Lui Niall îi zvâcnea o venă la tâmplă. Căpătase o culoare cadaverică, dar ce treabă avea măritişul ei cu el?

— Judecând după reacţia ta, ai zice că eşti tatăl meu şi că eşti dezamăgit de mine.

Se dovedi că alesese replica greşită.

— Ţi se pare un joc?

Diana se înfioră când el o strânse mai tare, iar teama pe care o trăise pe aleea din St. Giles se trezi din nou la viaţă. Căci, în clipa aceea, îşi aduse aminte, cu brutalitate, că bărbatul acela care o ţinea cu atâta uşurinţă şi asprime nu semăna deloc cu gentilomii amabili din înalta societate, care nu ar fi îndrăznit niciodată să atingă o lady. Doar dacă voiau să se căsătorească ori să se dueleze la răsăritul soarelui.

— Dă-mi drumul! ripostă ea, fără să cedeze în faţa fricii pe care i-o stârnea.

În mod surprinzător, el îi dădu drumul.

— Ei bine?

Cerule, nu avea să se dea bătut! Şi, întrucât ştia că ar fi ţinut-o acolo până ce fie avea să îşi dea duhul din pricina vremii reci şi ploioase, fie avea să îi răspundă, îi explică:

— Nu am de gând să mă căsătoresc.

Ochii lui Niall se rotunjiră, îngroziţi.

— Toate doamnele vor să se căsătorească.

— Cele mai multe vor. „Doar cele naive şi optimiste”, adăugă în sinea ei. Dar unele nu vor, zise ea.

Cele practice, care ştiau ce pericole te aşteptau când îţi încredinţai viaţa şi viitorul unui bărbat.

— Iar tu te numeri printre unele.

În sfârşit, înţelegea. Însă nu avea de gând să îi explice durerea care o făcuse să ia această hotărâre. Sau teama de ceea ce avea să înfrunte în cele din urmă. Acelea erau frânturi din ea pe care nu voia să le împărtăşească.

— Aşa este.

El îi dădu brusc drumul. Porni un şir necruţător de înjurături şi o apucă frenetic pe cărare. În pofida ploii reci ca gheaţa care îi trecea prin pelerină, obrajii Dianei se încinseră când auzi cuvintele care îi ieşeau pe gură.

— Chiar contează aşa de mult pentru tine dacă mă căsătoresc? se întrebă ea cu voce tare.

Nici măcar tatălui ei nu îi mai păsa aşa tare de faptul că era nemăritată. Pe de altă parte, nu se mai gândea la multe lucruri de când descoperise trădarea soţiei lui împotriva amantei preaiubite, care acum era moartă.

Niall se opri brusc. Îşi scoase pălăria udă şi o plesni furios de picior.

— Ştii de ce m-a trimis Ryker aici?

Vorbiră la unison.

— Ca să mă protejezi.

— Ca să te protejez.

Niall îşi puse pălăria la loc peste buclele negre ude leoarcă. Apa i se scurgea pe obrajii colţuroşi. Dianei îi stătea pe limbă să îi atragă atenţia că i-ar fi fost mai bine fără pălărie, care era udă, dar îi observă vena care i se umflase în colţul ochiului şi se gândi că ar fi fost mai bine să nu o facă.

— Era o întrebare retorică, fir-ar să fie!

Diana bătu din picior, blestemând pământul noroios care o privase de o bătaie sonoră satisfăcătoare. El şi întrebările lui retorice!

— Atunci nu adresa o întrebare dacă nu aştepţi un

răspuns.

— Iată-mă aici, alungat din club, ca să te protejez de un duşman imaginar!

Diana se opri şi nu mai bătu cu piciorul în pământ. Se înfioră, şocată. Nu ar fi trebuit să o surprindă, ţinând cont de cât de puţin îi preţuiseră părinţii ei inteligenţa, la fel ca bărbatul acesta care se îndoia de ea.

— De ce ai crede o femeie? spuse ea şi rămase cu un gust amar în gură.

El clătină din cap, împroşcând-o cu stropi pe faţă.

— Nu e asta. Ştiu multe femei şi am încredere în judecata lor.

Dezvăluirea aceea o făcu să încremenească pe moment. Într-o lume în care nici măcar un singur bărbat dintre cunoscuţii sau rudele ei nu avea încredere în judecata unei femei, iată că el avea. El… El… într-un târziu, pricepu înţelesul cuvintelor lui. Diana îşi duse mâna la gură, ascunzând un icnet în spatele degetelor aproape îngheţate.

— Nu mă crezi *pe mine,* şopti ea.

Nu ştia de ce conta că, aşa cum spusese el, cunoştea multe femei în judecata cărora avea încredere. Fir-ar să fie!

Niall o prinse de încheietură, oprind-o, de data aceasta cu o blândeţe de care ea nu l-ar fi crezut capabil ţinând cont de statura şi de puterea lui. Dar apoi vorbi şi îi spulberă acea iluzie.

— Nu contează dacă te cred sau nu. Îi dădu drumul mârâind, scoţând un sunet gutural ca de fiară revoltată, nu de om. Contează ce crede fratele tău. Iar câtă vreme rămâi necăsătorită, sunt prins – îşi mişcă mâna înainte şi înapoi între ei – aici!

Diana se încordă şi îşi strânse degetele, ca să nu-i plesnească chipul nesuferit. Şi ca să nu plângă. Voia să cedeze în faţa acelei emoţii jalnice. Pentru că era udă până la piele şi nefericită. Era o prostie din partea ei să se simtă rănită de cuvintele acelea rostite cu mânie, şi totuşi o sfârtecau. Căci, la urma urmei, asta era… pentru societate. Pentru tatăl ei. Pentru fratele ei. Pentru Niall. O povară de care s-ar fi lipsit cu toţii. Diana îşi ridică puţin bărbia care îi

tremura.

— Poţi să te duci naibii, rosti ea uimitor de calmă, apoi se îndepărtă cu paşi apăsaţi.

Un fulger de un albastru straniu lumină cerul întunecat.

— Nu am terminat cu tine, prinţesă! urlă el.

„Prinţesă”. Îşi încleştă dinţii.

— Dar eu am terminat cu tine, domnule.

Îl expedie şi mări pasul.

Se răsuci atât de brusc, încât Niall aproape că se ciocni de ea. Se opri şi el brusc.

— Şi, la naiba, nu sunt o prinţesă!

Inima îi bătea nebuneşte. Nici măcar nu îl auzise şi nu îl simţise apropiindu-se. Văzu cum materialul mantiei negre ca tăciunele şi ude leoarcă se agăţa de pieptul lui gros şi de braţele musculoase. Se blestemă în gând că încă reacţiona la masculinitatea aceea puternică, brută. Ploaia îi udase boneta, iar pe obrajii ei se scurgeau şiroaie, înceţoşându-i vederea. Miji ochii, privindu-l printre gene. Mă numesc Diana, urlă ea în furtună, şi nu am de gând să mă căsătoresc. Şi nici nu sunt datoare cu răspunsuri sau explicaţii. Ba, mai mult…

Niall o prinse de ceafă şi îşi apăsă cu putere gura pe a ei.

Diana încremeni şi se agăţă de caietele cu schiţe, în timp ce el îi devoră buzele. O devora de parcă ar fi vrut să o mistuie. Ea gemu şi dădu drumul caietelor, care căzură la pământ. Ca tânără fată, nici măcar un băiat din sat nu îndrăznise să fure un sărut de la fiica ducelui. Ca tânără femeie, ajunsese în Londra tânjind după un strop de pasiune şi după îmbrăţişarea unui gentilom. Nimic din ceea ce aşteptase, îşi închipuise sau visase nu ar fi putut să o pregătească pentru schimbul acela plin de plăceri. Îi simţi respiraţia gâfâită pe buze şi felul frenetic în care i se umfla şi i se dezumfla pieptul.

Îşi răsuci degetele prin buclele lui lungi şi ude, predându-se felului violent în care o poseda.

Niall mârâi şi îi desfăcu buzele, revendicând-o. Simţi

un şoc încins, ca şi cum s-ar fi plimbat cu picioarele goale pe un covor, când carnea lui moale, satinată, îi prădă gura. Îşi atinse şovăitoare vârful limbii de al lui. Un mârâit animalic îi umplu gura când el îi cuprinse dosul cu palmele, trăgând-o mai aproape.

Prin fustele ude, îi simţi mădularul împingându-se insistent în stomacul ei. Ar trebui să îi fie ruşine. Se afla în mijlocul unei alei din Hyde Park, pe o furtună dezlănţuită, sărutând înfometată un bărbat pe care, cu excepţia faptului că se mai întâlniseră o dată, cu un an în urmă, îl ştia de o săptămână. În clipa aceea, îi păsa doar de căldura arzătoare care i se aduna între coapse. Şi de nevoia de a fi mai aproape de el. De a…

Tunetul sfâşie orizontul, iar Niall se smulse de ea atât de repede, încât Diana se împletici. Îşi întinse mâinile ca să se echilibreze, când magia dintre ei se rupse.

— A fost o greşeală.

Cuvintele lui îi tăiară răsuflarea. Se înfioră din nou. Nu din pricina ploii, ci din cauza respingerii ca de gheaţă din privirea lui. Îi oferise primul ei sărut, o redusese la o vâltoare de senzaţii pline de dorinţă, şi aşa vedea el lucrurile? Ca pe o greşeală? „Pe de altă parte, la ce te aştepţi de la un bărbat furios că e blocat aici, cu tine?” Vocea aceea zeflemitoare îi şoptea prin minte.

El îi adună caietele şi i le oferi.

Cu degete tremurătoare, ea se întinse după caietele ude.

— Nu se va mai întâmpla, zise el, făcând-o să încremenească.

„Nu se va mai întâmpla”. Cuvintele lui transformară un moment pasional într-un regret şi o greşeală. Cu dinţii clănţănind, Diana împietri tăcută.

Oricât de proastă ar fi fost părerea lumii despre ea, Diana era prea mândră ca să forţeze un bărbat care nu voia să aibă de-a face cu ea să îi fie paznic. Îşi încleştă maxilarul. Un bărbat care nici măcar nu avea încredere în ea, ba chiar o antipatiza.

Niall Marksman nu îşi dorea rolul de gardian. Deloc.

Era în regulă. Putea pleca, iar Diana avea să continue aşa cum fusese în ultimul an: singură, bazându-se doar pe ea însăşi.

I-ar fi fost mai bine fără el.

Atunci de ce, când ajunseră la trăsură, uzi leoarcă de la ploaia ce nu se mai oprea, simţea că se minţea singură? „Pentru că m-a sărutat. Pentru că este primul bărbat care nu a dat nici măcar doi bani pe statutul meu de fiică de duce şi m-a tratat, în schimb, ca pe o femeie dezirabilă”. Era un lucru năucitor, într-adevăr.

Sau fusese.

Vizitiul sări de pe locul lui şi deschise grăbit uşa. Îi dădu mâna să o ajute, dar Niall se întinse pe lângă el şi, apucând-o pe Diana de talie, o ridică în trăsură de parcă ar fi mânuit un sac de cartofi de la piaţă. Diana mârâi şi îşi frecă spatele, în dreptul taliei, uitându-se urât la Niall.

Meredith ţipă:

— Milady, veţi muri aşa!

Slujitoarea plinuţă se dădu într-o parte a trăsurii, făcându-i loc Dianei.

Fără să arunce măcar o privire în urmă, Niall trânti uşa.

O clipă mai târziu, trăsura se aplecă în faţă când el se urcă lângă birjar.

„Preferă să înfrunte furia furtunii decât să îmi ţină companie în trăsură”. Îşi smulse de pe cap boneta udă leoarcă şi o aruncă pe podea. Foarte bine, n-avea decât să fie nefericit. Imediat ce gândul acela nemilos îşi făcu apariţia, îşi înfipse dinţii în buza de jos, blestemând partea aceea întunecată a sufletului ei care i-ar fi dorit disconfortul, „întocmai ca nenorocita de maică-mea”.

Dianei îi clănţăneau dinţii. Cu degetele amorţite, îşi făcu de lucru cu închizătorile de la gât.

— Of, milady, se agită Meredith şi se grăbi să o ajute pe Diana să îşi dea jos pelerina udă leoarcă.

Cu ajutorul servitoarei, Diana, tremurând, se dezbrăcă de haina supărătoare. Aceasta ateriză peste boneta cu flori pe margine.

— Ştiam eu că n-ar fi trebuit să vă las.

Ochii servitoarei se umplură de lacrimi şi, în pofida felului dur în care o tratase Niall, Diana se înduioşă când văzu că servitoarea ei era îngrijorată din pricina ei.

Se grăbi să o liniştească.

— Sunt…

— Tatăl dumneavoastră o să mă dea afară, milady, se plânse Meredith, apoi izbucni numaidecât în plâns.

Tremurând, Diana se ghemui în rochia ei udă. Acesta era adevărul existenţei ei. Trăia într-o lume în care nimeni nu o vedea cu adevărat. Era o obligaţie. O însărcinare. Şi, altminteri, fără sens pentru toată lumea. Inclusiv Niall. Îndeosebi Niall, paznicul nerăbdător să scape de ea, pe care Ryker îl trimisese să o păzească.

Ochii i se umeziră, iar o singură lacrimă i se prelinse pe obraz. Diana o şterse. „Mă simt nefericită din pricina unei plimbări în timpul unei furtuni”.

— Of, milady, spuse Meredith printre sughiţuri. Plângeţi cumva?

Şi apoi se zgudui din nou de plâns. Şi aşa decurse restul drumului lung prin Londra: Diana încercă să îşi consoleze servitoarea care se smiorcăia, iar Meredith imploră iertare.

În cele din urmă, ajunseră în faţa casei ei de la oraş, roz, tencuită cu stuc. Imediat ce trăsura se opri, legănându-se, Diana deschise cu putere uşa şi sări din ea.

Icni din pricina forţei cu care ateriză. O străbătu un junghi de durere de la călcâi în sus pe picior.

Niall sări de pe capră. Inima Dianei începu să bată mai repede, dar înaintă cu paşi iuţi.

Majordomul, Dumnezeu să îl binecuvânteze, aştepta şi îi deschise uşa.

Intră pe uşă parcă plutind, lăsând o dâră de apă în urma ei şi urcă scările câte două trepte deodată. Hotărârea îi accelera paşii. Imediat ce ajunse în cameră, Diana închise uşa în urma ei. Ignoră faptul că i se făcuse pielea de găină şi se îndreptă spre măsuţa de scris de lângă fereastră.

Îşi trase scaunul, apucă un toc, luă o hârtie… şi se

apucă de scris.

Capitolul 10

În dimineaţa următoare, postat lângă camerele ei de mai bine de o oră, Niall se uită la ceas... din nou.

Diana întârziase.

O oră şi cincisprezece minute. Închise capacul şi îşi vârî ceasul înapoi în haină.

Nu ar fi trebuit să îl surprindă. Încă de când se întorseseră cu o zi în urmă, pe furtună, uzi leoarcă şi neclintiţi în tăcerea lor, nu îşi mai spuseseră nici măcar un cuvinţel. Ea se duse în camera ei, iar el plecase să se schimbe, recunoscător pentru distanţa dintre ei.

Când se îndreptase spre camerele doamnei, servitoarea îl informase că Diana avea să se odihnească restul zilei.

În afară de faptul că îi verificase ferestrele şi încuietorile, aşa cum făcea în fiecare seară, nu o mai văzuse de atunci.

Pentru a zecea oară, Niall îşi scoase ceasul şi verifică ora. O oră şi optsprezece minute. Îl băgă la loc, îşi încrucişă braţele şi se sprijini de tapetul din satin albastru.

Ar fi trebuit să fie recunoscător că doamna nu îl bătea la cap cu discuţii despre ceai şi prăjiturele sau despre străzile din St. Giles. Nu venise acolo să fie prietenul ei, ci ca să-şi vadă de treabă. O însărcinare pentru care, ţinând cont de dezvăluirea pe care i-o făcuse cu o zi în urmă, nu se întrezărea niciun sfârşit proverbial. Atunci de ce se trezise nerăbdător să se ia din nou la harţă cu femeia aceea arţăgoasă?

Pentru că oamenii nu îl provocau, şi era înviorător să se afle în compania unei lady îndrăzneţe şi netemătoare.

Sau cel puţin *fusese* netemătoare.

Privi pieziş spre uşa ei. Doi heruvimi care zâmbeau senini, sculptaţi pe uşa albă, îl priviră batjocoritori. Niall se

încruntă la îngerii insolenţi, chiar dacă neînsufleţiţi.

Pentru prima oară de când ea se ascunsese, el se forţă să se gândească la îmbrăţişarea lor. O sărutase cu o intensitate violentă, mai potrivită pentru târfele cu care se împreunase. Şi, judecând după ezitarea şi apoi abandonul Dianei, nu cunoscuse niciodată îmbrăţişarea unui bărbat.

Trebuia să se simtă îngrozit. El, Niall Marksman, un bărbat cu un nume inventat şi fără o dată de naştere sigură, sărutase o nobilă inocentă. Îl încercase un sentiment primitiv de mândrie masculină pentru că fusese primul care îi sărutase gura copioasă şi stârnise în ea pasiunea ce se regăsea în a face dragoste.

Domnişoara însă fusese de altă părere.

Scoase un sunet dezgustat şi îşi propti călcâiul cizmei de zid. „La ce te aşteptai?” Că avea să se mândrească şi să îi placă să fie sărutată de o haimana? Îmbrăţişarea aceea nu ar fi trebuit să aibă loc vreodată şi, aşa cum îşi făgăduise, nu avea să se repete. Nu era de nasul lui, nu doar pentru că era o lady nobilă, dar şi pentru că se afla în grija lui… Şi pentru că era sora lui Ryker. În furia dezlănţuită în timpul furtunii cu fulgere, lăsase garda jos şi cedase în faţa dorinţei violente de a o avea pe care o simţise încă de când îi observase şoldurile unduitoare cu mai bine de o săptămână în urmă. Neliniştit, îşi scoase cuţitul din teacă, simţind greutatea liniştitoare a lamei grele. La asta se referise Ryker. De aceea îl trimisese pe Niall.

Îşi trecu mânerul aurit dintr-o mână în cealaltă. De când oamenii lui Diggory se infiltraseră în club şi îi stârniseră pe clienţi unii împotriva celorlalţi, Niall fusese zguduit. Mai degrabă şi-ar fi pus cuţitul la gât decât să admită că Ryker avusese dreptate. Cu fiecare lucru rău spus împotriva angajaţilor clubului Iadul şi Păcatul şi cu fiecare golan ce se infiltra în clubul lui ca să încerce să îl răzbune pe Diggory, Niall se dovedea a fi neputincios. Iar într-o lume în care nu deţineai puterea, piereai… La fel şi toţi cei aflaţi în grija ta.

Niall întinse cuţitul, îndreptând muchia pumnalului

spre uşa Dianei. Închise un ochi şi se uită pe deasupra armei la bariera din stejar dintre ei. Că îşi doreau sau nu, Diana se afla în grija lui. Poate că îl dispreţuia fiindcă îşi pierduse controlul pentru o clipă şi o sărutase cu putere. Poate că îl ura deoarece se îndoia că ameninţarea împotriva ei era reală, dar avea de îndeplinit o sarcină. Iar ea era acea sarcină.

Niall îşi coborî braţul pe lângă corp.

Chiar dacă demonstrase forţă şi curaj, faptul că acum se ascundea dovedea că se temea de el. Îşi aminti privirea ei înfocată, licărind de mânie, când el se îndoise că într-adevăr exista o ameninţare la adresa ei. Da, fără îndoială, domnişoara era la fel de furioasă din pricina asta.

Mai aruncă o privire nerăbdătoare spre uşă. Habar nu avea cum să se poarte cu o lady supărată. Femeile cu care avea de-a face erau creaturi primitive şi reale, care mai degrabă ţi-ar fi tras un pumn în nas decât să se ascundă în spatele unei uşi, bosumflată. Nici sora lui, Helena, nici fostele prostituate devenite acum servitoare şi dealeri, nici măcar una dintre femeile de la Iadul şi Păcatul nu s-ar fi încuiat în odaia lor…

Se încruntă. Doar că… cine şi-ar fi închipuit că Diana Verney era în stare să tacă atât de multă vreme? Nu îi stătea deloc în fire domnişoarei pe care o păzise în ultima săptămână, care murmurase melodii, cântase şi zâmbise tot timpul.

Încremeni.

Nu îi stătea deloc în fire.

Semnale de avertizare îi răsunară într-un colţişor dosnic al minţii.

„Nu fi prost! I-ai verificat ferestrele şi uşile înainte să te culci şi te-ai postat în faţa uşii ei la ora 6.00 dimineaţa, ca de obicei”.

Cu toate acestea, se apropie de uşă. Îşi lipi urechea de uşa din lemn şi se căzni să audă ceva.

— Diana?

Îşi vârî cuţitul la loc în cizmă şi bătu o dată.

„Tăcere”.

Inima i se strânse, cuprinsă de un sentiment iraţional, necunoscut: teamă. Îi lăsă un gust acru în gură şi îi făcu sângele să îi clocotească în vene. Încremeni.

Auzi scârţâitul îndepărtat al unei scânduri din podea şi îşi reveni din amorţire. Clătină cu putere din cap. „Nu fi tâmpit!” Ea îşi exprimase limpede neplăcerea; tăcerea ei de acum doar întărea acest lucru. Ce jocuri copilăreşti!

— Prinţesă? o provocă el, încercând să o surprindă şi să o facă să rupă tăcerea aceea încăpăţânată.

Îl răspunse doar bâzâitul puternic al liniştii.

Sângele începu să îi pompeze rapid prin vene, aşa cum se întâmpla în fiecare luptă de pe stradă. Îşi scoase pistolul, cu mişcări lente, atente. Se încruntă şi apăsă mânerul uşii. Acesta se răsuci cu uşurinţă, lăsându-l să intre. Niall cercetă rapid încăperea, trecând peste cuvertura floral frumos aranjată şi oglinda cu ramă de aur. Ţinând pistolul aproape, pătrunse mai adânc în spaţiul delicat, feminin. Cercetă cu privirea fiecare colţ şi crăpătură din camerele imaculate, căznindu-se să îşi controleze gândurile care îi dădeau năvală. Nu putea să… dispară pur şi simplu. Se opri lângă ferestrele lungi până la podea şi încercă fiecare încuietoare. Era deopotrivă uşurat, furios şi frustrat.

„Fir-ar să fie!”

Zgomotul uşor de paşi de pe coridor îl făcu să se întoarcă. Îndreptă pistolul spre intrare şi trase piedica.

Servitoarea Dianei se opri brusc şi făcu ochii mari la ţeava pistolului îndreptată spre pieptul ei. I se scurse toată culoarea din obrajii durdulii. Înghiţi în sec.

— Unde e stăpâna ta? întrebă el, făcând-o să ţipe speriată.

— Pictează, domnule Marksman, se bâlbâi ea.

Lacrimile îi inundară ochii.

Fără să se lase emoţionat de picăturile acelea cristaline, care puteau fi pornite la comandă de un înşelător priceput, încercă să îşi dea seama dacă îl minţea.

— Când? insistă el, făcând un pas în faţă.

Servitoarea se împletici, împiedicându-se de fuste în graba ei de-a pleca de acolo.

— Azi-dimineaţă, spuse ea pe un ton plângăcios. La ora 5.00, cred. Era devreme. Încă întuneric, turui ea, rostind cuvintele fără pauză între ele.

Niall o studie, apoi îşi coborî pistolul.

— De ce nu am văzut-o?

Fata se prăbuşi, sprijinindu-se de cadrul uşii.

— Era înainte să vă treziţi, domnule Marksman, se bâlbâi ea.

— Imposibil, negă el şocat. Se obişnuise cu cel mult trei ore de somn, iar când dormea, o făcea atât de uşor, încât scârţâitul îndepărtat al unei podele l-ar fi putut trezi. Niall o privi pe femeie din nou bănuitor şi înaintă. Ce cauţi aici?

Camerista Dianei îşi plecă privirea.

— Excelenţa Sa vă solicită prezenţa în birou, se bâlbâi ea, cu voce piţigăiată şi răsuflarea întretăiată.

Ducele. Tatăl Dianei. I se încinse gâtul. Oare îi spusese nobilului aceluia rotund şi neghiob că Niall o atinsese cu mâinile lui pline de cicatrice şi umile? Era genul de ofensă care i-ar fi adus mânia şi promisiunea pedepsei din partea oricărui nobil. Oare Iadul şi Păcatul nu fusese cât pe ce să se prăbuşească după ce Ryker fusese descoperit într-o poziţie compromiţătoare cu actuala lui soţie? Iar Ryker era fiul unui duce, devenit lord înnobilat.

Nu conta că Ryker, Niall şi Helena făuriseră o legătură mai puternică decât sângele. Ar fi fost nesemnificativă pentru un filfizon cu nasul pe sus, pentru care Niall avea să fie mereu doar o scursură. Cu o înjurătură ce o făcu pe servitoare să se dea rapid câţiva paşi în spate, îşi vârî pistolul la loc în betelia pantalonilor.

Ieşi cu paşi apăsaţi din cameră. Poate că nu îi spusese nimic ducelui. Poate că omul voia să revizuiască observaţiile şi descoperirile lui Niall din săptămâna pe care o petrecuse acolo. Străbătu coridoarele în pas de marş şi pufni. Şi poate că fusese încoronat prinţ.

Coborî scările şi o luă de-a lungul coridoarelor ce duceau spre biroul lui Wilkinson. Văzu la fiecare pas portrete ale strămoşilor distinşi ai Dianei. Chiar şi

imortalizaţi în timp, se holbau la el de deasupra nasurilor lor nobile. Nu din pricina rudelor importante ale acelei lady, fie ele decedate sau în viaţă, îşi făcea griji Niall, ci mai degrabă din cauza unei singure rude: Ryker Black. Bărbatul care îl însărcinase cu responsabilitatea de a veghea asupra Dianei. Nu de a o maltrata sau de a pofti la ea, ca la o târfuliţă de pe Convent Street.

Ajunse la biroul ducelui. Îşi flexă mâinile şi bătu la uşă o dată. Lovitura zgomotoasă răsună pe coridoarele altminteri tăcute. Niall nu fusese niciodată un ticălos servil care să zgârie pe la uşi ca un animal disperat.

— Intră.

Întâmpinarea aceea jovială nu era a unei persoane care ar fi vrut să îl mănânce de viu la micul dejun. Apăsă cu precauţie mânerul. Intră şi închise imediat uşa după el.

Cu un zâmbet larg creionat pe obrajii lui cărnoşi, tatăl Dianei se căzni să se ridice.

— Intră, domnule Marksman, îl încurajă el, desfăcându-şi larg braţele, atrăgându-i fără să vrea atenţia lui Niall spre colţul încăperii.

Încremeni.

Ryker şi Calum stăteau unul lângă celălalt în colţul odăii.

Iar Niall, care nu era niciodată luat prin surprindere, se legănă pe călcâie. Ar fi venit amândoi doar dacă ar fi păţit ceva unul dintre oamenii lor… Sau dacă se întâmplase ceva la club.

— Ce căutaţi aici? întrebă el aspru, ducându-se cu paşi apăsaţi spre ei.

— Domnule Marksman, te rog, ia loc, îi spuse ducele linguşitor, aşa cum făcea un dandy risipitor când îşi îmbia cunoştinţele să se aşeze la mesele de jocuri.

Niall dădu să îi poruncească nătângului zâmbitor să tacă din gură, dar ameninţarea fioroasă îi pieri de pe buze când văzu privirea dură a lui Ryker.

— Ia loc, îl sfătui Ryker.

Se aşeză pe marginea unui fotoliu.

Excelenţa Sa se aşeză pe fotoliul de lângă el. Îşi

împreună mâinile şi se concentră asupra lui Niall.

— Apreciez munca pe care ai depus-o în ultima săptămână, supraveghind-o pe Diana.

Niall se crispa şi îi cercetă cu privirea pe bătrânul lord şi pe ceilalţi doi bărbaţi, încercând să îşi dea seama dacă ştiau ceva. Dacă aflaseră că Niall o sărutase de fapt pe Diana în public, unde orice trecător putea fi martor la ruinarea reputaţiei ei.

— Nu vreau recunoştinţă, spuse el morocănos. Este o slujbă.

Doar că nu fusese numai atât.

Îi plăcuse să o vadă pe Diana pălăvrăgind, cântând şi schiţând. Avea să ducă secretele acestea în mormânt cu el, când urma să dea ortul popii şi să se întâlnească cu diavolul.

Ryker îşi puse o mână pe spătarul înalt al fotoliului lui Niall, iar el îşi ridică scurt privirea spre fratele lui.

Ducele îşi mută scaunul mai aproape, iar picioarele de lemn zgâriară zgomotos podeaua, captându-i din nou atenţia.

— Şi ţi-ai îndeplinit sarcina cu admiraţie.

Niall ar fi trebuit să fie surd ca să nu observe platitudinea exagerată din vocea ducelui.

— Totuşi, nu ţi-aş cere să rămâi, dacă este… Excelenţa Sa se încruntă şi îşi frecă gânditor mâna la gură. Apoi ochii i se luminară. Dificil pentru tine.

Nimic nu se dovedise a fi dificil pentru el, nici să ucidă un om, nici să şterpelească portofelul elegant al unui lord.

— Dificil pentru mine? repetă el, ca un actor pe o scenă care nu îşi cunoaşte replicile.

Tatăl lui Ryker îl bătu peste mână printr-un gest ciudat, care îl făcu să se zbârlească.

Oamenii nu îl atingeau. Doar dacă erau pregătiţi să îşi înghită dinţii la cină.

Dădu să apuce palma aceea imaculată ofensatoare, dar tatăl lui Ryker continuă pe un ton liniştitor, de parcă ar fi vorbit cu un copil temător, nu cu un ucigaş nemilos.

— Diana ne-a explicat totul, Niall.

Fără să îi pese că lordul acela pompos îi folosise numele mic, Niall se concentră la cuvintele lui.

— Da? Tărăgănă acea unică silabă pe un ton glacial, călit, care îi adusese reputaţia de nemilos. Ce a explicat mai exact?

Ryker, care până atunci tăcuse, îi întinse un bileţel împăturit.

— Ni se întâmplă tuturor, Niall, îl asigură ducele. Şi eu mă întristam când plecam de la Eton în copilărie.

În timp ce tatăl ei bătea câmpii despre locuri şi sunete ciudate şi despre cum îi era dor de cei dragi, Niall despături foaia subţire şi tare, de culoarea fildeşului. Apoi citi:

Dragă Ryker,

Încep prin a-ţi mulţumi. Îţi sunt incredibil de recunoscătoare că ţi-ai făcut griji pentru siguranţa mea.

Ryker îşi făcuse griji pentru siguranţa ei? Dar el fusese cel care o păzise! Nu prea conta că fusese forţat să se mute în locuinţa din Mayfair şi în slujba ei. Nu că ar fi vrut recunoştinţă sau apreciere din partea Dianei, dar nu voia să îi acorde meritul lui Ryker, care nu făcuse nimic. Îşi înăbuşi un mârâit şi continuă să citească.

De asemenea, apreciez că mi-ai oferit serviciile domnului
Marksman...

Zdrobi paginile, în timp ce o furie neagră îl orbi pentru moment şi nu mai văzu scrisul acela elegant al Dianei. Nu Niall, aşa cum insistase să îi spună la câteva zile după sosirea lui acolo. Ci domnul Marksman. La ce se aştepta, ţinând cont de confruntarea lor violentă din parc?

— S-a întâmplat ceva? întrebă Calum, în priviri citindu-i-se un uşor amuzament.

Da. Vorbea despre el de parcă ar fi fost o iapă de povară.

— Nu, bombăni el.

Tot mai furios, Niall se forţă să citească în continuare, apoi se opri.

Totuşi, domnului Marksman îi este...

Niall citi cele câteva propoziţii de câteva ori şi apoi clipi uluit. Cu siguranţă, îşi imaginase cuvintele de pe foaie. Mai clipi o dată. Dar, ori de câte ori ar fi făcut-o, bileţelul ironic scris de Diana nu se schimba. Îşi încleştă mâna, strângând biletul în palmă.

— Dor de casă? reuşi el să îngâne.

Din spatele lui, Calum râse sugrumat, iar Niall întoarse capul şi îi aruncă o privire întunecată. Ticălosul acela neloial reuşi să îşi controleze amuzamentul vocal, dar rânjetul batjocoritor de pe buzele lui rămase cu fermitate la locul lui.

— Nu trebuie să îţi fie ruşine, Niall, îl linişti ducele, făcându-l să îşi îndrepte atenţia asupra lui.

De parcă l-ar fi ars, Niall aşeză repede pagina aceea groaznică pe marginea biroului lui Wilkinson.

— Nu îmi este dor de casă, spuse el scrâşnind din dinţi, ridicându-se rapid în picioare. Abia apoi pricepu ce îi spusese ducele. Nici nu mi-e ruşine.

Se simţea în diferite feluri: livid, furios, însetat de sânge. La naiba, ruşinat nu se număra printre senzaţiile care îl încercau! Fătuca aceea enervantă. Cerule mare! Avea noroc că nu era acolo. Nu numai că îl concediase, dar îi nimicise mândria şi demnitatea masculină, iar toate astea prin trei fraze. Niall scăpă o înjurătură înfiorătoare.

Pete roşii apărură pe obrajii lui Wilkinson. Se uită cu disperare înspre Ryker.

Judecând după zâmbetul vag de pe buzele cu cicatrice ale lui Ryker, era la fel de amuzat precum Calum. Ticăloşi neloiali. Amândoi.

Mereu stăpân peste toate, inclusiv soarta lui Niall, Ryker puse stăpânire pe biroul ducelui.

— Wilkinson, ne laşi singuri o clipă?

Ducele se căzni să îşi ridice silueta rotundă de pe fotoliu. Scoase o batistă brodată şi îşi şterse fruntea asudată.

— Bineînţeles, bineînţeles. Cu mâna liberă, îl bătu pe Niall între omoplaţi. Ţine minte că nu ai de ce să îţi fie ruşine, fiule.

„Fiule”.

Niall se încruntă la Calum, care se amuză din nou.

Se părea că Diana reuşise, cu un bileţel umilitor, să alunge precauţia ducelui faţă de Niall. Cerule mare, îl făcuse să pară… *uman.* Niall se albi la faţă şi se îndepărtă iute de Wilkinson.

— Nu mi-e frică de nimic!

— Bineînţeles, bineînţeles.

Când îl auzi vorbindu-i împăciuitor, Niall înaintă furios. Dacă bătrânul nobil o mai spunea o dată, avea să îi arate el…

Încremeni când văzu privirea cunoscătoare a lui Ryker. Fusese dat afară din club tocmai din cauza acestei lipse de control. Niall respiră adânc. Se forţă să îşi relaxeze umerii, îşi sprijini şoldul de marginea biroului, cu o falsă nonşalanţă şi aşteptă.

Imediat ce uşa se închise în urma ducelui, Ryker vorbi:

— Ţi-e dor de casă? spuse el tărăgănat, ridicând din sprânceană.

Acum că ducele plecase, Calum râse. Se aplecă în faţă şi se prinse cu mâinile de braţele fotoliului, până ce lacrimile îi şiroiră pe obraji, fornăind ca un porc prins de bucătăreasă. Şi, chiar dacă îl rosese mereu faptul că Ryker era şeful grupului lor, acum era recunoscător pentru prezenţa lui. Pentru că fratele lui nu tolera râsul…

Faţada calmă a lui Ryker se prăbuşi şi i se alătură lui Calum, râsul lui răsunând ca un tunet în biroul cavernos.

Se părea că liderul de stradă neînfricat se amuza. Pe seama lui Niall.

Niall îşi ridică degetul mijlociu.

— La naiba cu voi! mârâi el. Cu amândoi!

Ei doar râseră şi mai tare.

După ce îşi recăpătară controlul, Ryker arătă spre foaia de hârtie.

— Sora mea mi-a scris pentru tine.

Ryker nu o recunoscuse pe Diana mai bine de un an. Dintr-odată, era rudă cu el? Acea lady care se furişa pe alei şi vizita parcuri singură pe furtună merita mai multă loialitate de atât. Păli. De când îi păsa lui ce avea nevoie sau ce merita o nobilă? „De când te-a invitat să mâncaţi prăjituri împreună, ştergând astfel linia ce vă despărţea”. Era singurul motiv pentru care îi era loial în momentul acela. Deşi trădătoarea care se bucura să scape de el nu îi merita loialitatea.

— Deci acum ţi-e soră? îl luă Niall peste picior pe Ryker.

De furie, ochii albaştri ai lui Ryker căpătară o nuanţă închisă ca noaptea. Înaintă năvalnic şi, bucuros de luptă, Niall îşi ridică pumnii.

Calum se băgă rapid între ei şi îşi puse câte o mână pe pieptul fiecăruia.

— Ajunge, porunci el, fiind mereu împăciuitorul din grupul lor pestriţ.

Ryker se mai relaxă şi îşi recăpătă rapid controlul asupra emoţiilor. Îşi trecu scurt palmele peste partea din faţă a hainei lui negre, se opri şi arătă spre bileţel.

— Nu ţi-ai dorit această însărcinare.

Nu. Nu şi-o dorise. *Nu şi-o dorea nici acum.*

— Scrisoarea Dianei a lăsat să se înţeleagă că eşti nefericit aici.

„Eram”. Cu o zi în urmă, în Hyde Park, când Diana îşi dezvăluise intenţiile sau, mai bine zis, faptul că nu intenţiona să îşi găsească un soţ, fusese atât de prins de implicaţiile pe care le avea acest lucru asupra viitorului lui, încât nu încercase să îşi ascundă groaza. Nici nu se gândise că Dianei i-ar fi păsat de reacţia lui.

Rănise mulţi oameni. Pe alţii îi schilodise. Pe unii îi ucisese. Infracţiunile acelea nemiloase din trecutul lui îl făcuseră imun la sentimente.

Sau cel puţin aşa crezuse.

„Am rănit-o”.

Adevărul îl lovi ca un pumn în stomac.

Simţi că Ryker şi Calum se holbează la el, aşa că se duse la fereastră şi se uită la străzile de jos. Apucă marginea pervazului şi se aplecă în faţă, privind în gol la drumurile pavate. De când o descoperise afară, pe alee, se dovedise a fi ceea ce urâse dintotdeauna: un bătăuş feroce.

Cu doar câteva zile în urmă, nu i-ar fi păsat deloc dacă ar fi rănit sau ar fi vătămat un lord ori o lady. Dar Diana nu semăna deloc cu doamnele înveşmântate în satin, care se uitaseră în lungul nasurilor la el pe când fusese un copil cerşetor cu faţa murdară.

Văzu imaginea lui Ryker în ochiul de fereastră din cristal. Stătea chiar lângă umărul lui.

— A fost nedrept din partea mea să îţi cer să intri în această lume pe care o urăşti aşa de mult, începu Ryker. Şi pentru tine, şi pentru Diana.

Da, aşa fusese.

— Eşti înlocuit. Calum va fi paznicul Dianei.

Era întocmai ce-şi dorise de când Ryker îl anunţase ce planuri avea cu el: era eliberat din rolul nedorit şi se putea întoarce la club.

Niall se răsuci pe călcâie.

— Calum? Inima îi bătu nebuneşte în piept. L-ai numi pe *Calum* să o păzească?

Secundul lui Ryker îşi pocni degetele.

— Ce naiba vrea să însemne asta? îl provocă el, făcând un pas ameninţător spre Niall.

Se uită la bărbatul înalt, cu păr castaniu, pe care îl ştia de când fuseseră amândoi băieţi şi se bătuseră pentru aceleaşi resturi de mâncare, şi îl văzu în el pe băiatul acela irascibil. Furia abia controlată nu se potrivea cu bărbatul care conducea în chip raţional.

— Înseamnă că nu poţi fi paznicul ei.

Calum îşi coborî genele maronii, acoperindu-şi ochii, dar nu înainte ca Niall să observe licărirea sălbatică din ei. La urma urmei, nu conta cât de mult îşi controla un bărbat

emoţiile. Când i se puneau la îndoială abilităţile, era obligat să îşi dovedească puterea şi valoarea.

— Adică?

Iar Calum era pus pe bătaie.

Niall strânse pumnii, nerăbdător să dea frâu liber frustrărilor care îl încercau, chiar dacă asta însemna să îşi pocnească fratele în mutra batjocoritoare. Făcu un pas în faţă.

— Ajunge! zise Ryker, pe un ton de necontestat. Am o întâlnire cu doamna Smith.

Noua contabilă. O fiinţă rigidă, severă, care preluase registrele după un şir de angajări nereuşite.

— Tu, zise el arătând spre Calum, o vei păzi pe Diana. Niall, adăugă făcând un semn din cap spre uşă, eşti liber să vii cu mine.

Ryker se îndreptă cu paşi apăsaţi spre uşă.

„Pleacă! Te lasă să te întorci în lumea căreia îi aparţii”. Fratele lui apucă mânerul.

Niall intră în panică.

— Nu am dat niciodată greş într-o însărcinare, răbufni el.

Împotrivirea aceasta izvora din nevoia lui de a se controla, de a-şi stăpâni emoţiile şi responsabilităţile care i se atribuiseră. Din nimic altceva.

Ryker se întoarse şi îl cercetă cu privirea. Apoi se uită spre Calum. Acesta ridică din umeri nedumerit.

Ryker îşi frecă bărbia cu degetul mare şi cu arătătorul.

— I-ai dat motive Dianei să creadă că nu vrei să te afli aici.

Ba nu o făcuse. Niall nu spuse nimic. Nici nu voia, nici nu avea să numească vreodată Mayfair casa lui.

— Nu renunţ la responsabilităţile primite.

— Despre asta este vorba? Despre responsabilităţile tale?

Calum îi adresă o întrebare pe care mintea lui încerca să o evite.

El încuviinţă neliniştit, simţind minciuna din gestul

acela scurt, silenţios.

Ryker îşi coborî braţul pe lângă corp.

— Prea bine. Nu este o treabă veşnică. Ci doar până ce confirmi că Diana este bine sau până când se căsătoreşte.

„Nu îmi fac griji în privinţa aceasta. Nu am de gând să mă căsătoresc”.

Era un detaliu pe care Ryker, ca frate al ei, merita să îl ştie. Dar ceva îl opri să-i spună. Senzaţia că ar fi trădat un secret la care Diana era îndreptăţită… Chiar dacă asta însemna că avea să rămână captiv în lumea ei.

— Crezi că nu sunt potrivit să îi port de grijă? se răsti el.

Ryker ridică din umeri cu nonşalanţă.

— Cred că vreau să mă asiguri că nu există nicio ameninţare la adresa ei. Am angajat şi detectivi care să verifice.

„Detectivi. De parcă detectivii aceia respectabili ştiau ceva despre lumea rău famată”.

— Nu au descoperit nimic. Se uită la ceasul cu pendulă din colţul încăperii. Tu *ai descoperit* motive pentru îngrijorarea Dianei?

Iată un subiect de conversaţie sigur, care îl împiedica pe Niall să se întrebe de ce voia să rămână în continuare paznicul Dianei în loc să dea fuga la clubul lui.

— Nu.

Îi enumeră apoi cercetările pe care le făcuse prin casa de la oraş a ducelui şi în ceea ce privea rutinele zilnice ale Dianei.

Nu observase niciodată vreun indiciu că s-ar afla în pericol sau că exista vreo ameninţare la adresa ei.

Ryker încuviinţă.

— Deci cât va dura?

Niall tresări.

— Cât va dura?

— Să hotărăşti dacă ea este în siguranţă, clarifică Calum pentru Ryker.

Mintea i se blocă. Dacă acoliţii lui Killoran sau ai lui

Diggory aveau de gând să o rănească pe Diana, cu siguranţă, ar fi observat vreun indiciu în acest sens în ultima săptămână pe care o petrecuse acolo. Dar nu văzuse nimic. Nicio perdea nelalocul ei. Nicio fereastră sau o uşă deschisă în mod suspect. Niciun servitor necunoscut. Sau un bileţel de ameninţare. Nimic.

— Niall? insistă Ryker.

— E prea devreme să îmi dau seama, zise el, evitând un răspuns care să pună capăt timpului pe care avea să îl petreacă acolo. Nu voi pleca prematur, riscând ca Di… Şi Ryker, şi Calum ridicară din sprâncene. Ca sora ta să fie rănită, se corectă el cu întârziere, făcând o grimasă.

Ryker încuviinţă încet din cap.

— Prea bine. Când… *dacă* ajungi la concluzia că nu există nicio ameninţare, te poţi întoarce.

După ce dădu acest ordin, asemenea unui rege, Ryker se îndepărtă cu paşi apăsaţi. Calum îl urmă.

Imediat după plecarea lor, Niall se îndreptă spre uşă.

Acum trebuia să o găsească pe fătuca aia pătimaşă care încercase să îl concedieze.

Capitolul 11

Niall pleca, iar Diana ştia asta, pentru că ea pusese totul la cale. „Este vina mea”.

Stătea la fereastră şi îşi ferea privirea de soarele strălucitor al dimineţii. Se forţă să privească spre stradă, la trăsura neagră smălţuită ce purta blazonul ameninţător al fratelui ei.

Doi lei încleştaţi în luptă. Evocau moarte, putere şi întuneric, un simbol perfect pentru bărbaţii care stăpâneau lumea interlopă din Londra. Diana urmări cu degetul o picătură de ploaie singuratică rămasă după furtuna violentă.

Oare ce viaţă dusese Niall ca băiat şi apoi ca bărbat, de se umpluse cu atâta ură? În dispreţul lui faţă de nobili se

simţea o forţă de viaţă palpabilă. O considera pe Diana una dintre ei, iar el o ura din acest motiv, fără să ştie că fusese izgonită din rândul nobilimii. Şi că nu voia să se întoarcă vreodată. Nu avea niciun rost să se mai gândească la Niall ori să întrebe despre el, pentru că nu avea să mai fie acolo.

Ryker şi Calum sosiseră cu puţină vreme în urmă şi fuseseră conduşi în biroul tatălui ei.

Se aşteptase la asta. Întrucât îi scrisese fratelui ei cu o seară în urmă, era de aşteptat ca Ryker să vină să îl elibereze pe Niall de responsabilităţile lui. Nu aveau să îşi ia la revedere, nici să o tachineze, nici să îi mai adreseze întrebările lui retorice pe care le ura atât de tare. Oftă şi dădu drumul draperiei aurii. Aceasta pică la loc, împiedicând-o să mai vadă străzile.

Era mai bine să nu se mai gândească la asta.

Niall avea să plece şi, întocmai ca servitorii care veneau şi plecau din gospodăria lor, la fel urma să o facă bărbatul acela pe care Ryker îl însărcinase să o păzească. Îl văzuse pe Calum intrând şi ştia că el avea să îl înlocuiască pe Niall.

Podeaua scârţâi, iar Diana se răsuci, ciocnindu-se de o siluetă musculoasă şi înaltă ca un turn. Ea ţipă şi lovi cu pumnul.

Niall pară cu uşurinţă lovitura înainte să îşi atingă ţinta. „E aici!”

— Niall, şuieră ea. Oare venise să îşi ia la revedere?

— Te aşteptai la altcineva, prinţesă?

„Prinţesă”. Formula aceea de adresare batjocoritoare care făcea aluzie la nemulţumirea lui.

El îi dădu drumul rapid. Un muşchi îi tresări în tâmpla stângă.

Oare de ce era nemulţumit? Doar nu îi refuzase Ryker dreptul de a se întoarce la clubul lui? Îşi umezi buzele, iar el îşi plecă ochii spre gura ei. Irisurile îi deveniră întunecoase şi sclipitoare, ca o furtună cu trăsnete. Diana se opri numaidecât din mişcarea aceea ce îl distrăgea.

— Ai venit să îţi iei la revedere? spuse ea şovăitoare.

Nu îi părea genul căruia să îi pese dacă îşi lua rămas-

bun sau nu.

— Ţi se pare că sunt genul căruia să îi pese dacă îşi ia rămas-bun sau nu? întrebă el cu o voce şoptită, mătăsoasă.

— Ăăă… nu.

Îi părea genul de bărbat căruia nu îi păsa prea mult de nimic. Societatea spunea acelaşi lucru şi despre Diana, iar ea ştia că era o minciună.

— Nu, îi confirmă el.

Niall înaintă cu paşi apatici, ameninţători, ca un tigru pe punctul de a ataca.

Vai!

— Eşti furios, spuse ea, ocolind grăbită masa şi oprindu-se în spatele canapelei care era acum ca un obstacol între ei doi.

Nu îi era frică de Niall, dar văzuse cu ochii ei puterea furiei lui şi prefera să nu se lase arsă de strălucirea aceea.

— Sunt furios.

Şoapta aceea mătăsoasă o agită şi mai tare. Diana înghiţi în sec şi continuă să se retragă.

— Ştii de ce, prinţesă?

— Diana, îl corectă ea iute, continuând să se dea în spate. Ăăă… nu.

El se încruntă.

— Da? întrebă ea.

De fapt, nu avea nici cea mai mică idee. Putea doar să ghicească.

El se opri la o distanţă de cinci paşi de ea.

— Deci care variantă e corectă, prinţesă?

Niall îşi încrucişă braţele la piept şi aşteptă. Şi apoi furia lui căpătă sens.

— Ryker nu a fost de acord să te trimită de aici.

Nu spusese ce trebuia. Sau, mai bine zis, fusese ipoteza greşită. Diana icni din nou când el se năpusti asupra ei. Se împletici de propriile picioare în graba de a păstra distanţa între ei.

— Ah, dar a fost de acord, toarse el, iar inima Dianei tresări.

Fusese de acord. Ceea ce însemna că Niall nu mai

avea să locuiască acolo.

— Aşadar, ai venit să îţi iei rămas-bun.

Simţi un junghi de durere în inimă. Ce prostie! Despărţirea lor fusese inevitabilă. Dacă nu se întâmplase când l-ar fi prins pe cel care îi voia răul, atunci peste cinci săptămâni, oricum avea să se întâmple, când ea urma să se urce pe vasul ce avea să străbată Atlanticul. Dar la naiba cu toate!… îi plăcuse timpul petrecut cu el acolo. Fusese singura persoană – fie ea lord, lady, servitor sau membru al familiei – care nu o tratase ca pe o domnişoară fragilă şi tâmpă. Diana alungă senzaţiile îngemănate de tristeţe şi regret şi îi întinse mâna tremurândă.

Niall îi trânti ceva în palmă.

Ea se uită la ghemotocul de hârtie, clipind cu sălbăticie, şi îl desfăcu lent, scoţând la iveală o scrisoare. Îşi ridică privirea şi îl văzu pe Niall privind-o sarcastic.

Scrisoarea ei, mai precis.

Ah, de aceea era furios. Diana aşeză pagina încreţită pe o măsuţă încrustată cu trandafiri.

— Ah…

Ochii lui împietriţi licăriră.

— Asta ai de spus?

Diana îşi umezi buzele. Se părea că iar spusese ce nu trebuia.

— I-ai scris fratelui meu…

— E şi fratele meu, îi aminti ea.

El deschise şi închise gura la loc, ca un păstrăv smuls din Tamisa. Şi bolborosi:

— *Nu* eşti sora mea.

— Nu am spus că aş fi. Cu siguranţă, nu nutrea sentimente fraterne pentru un bărbat al cărui sărut îi încingea trupul şi care îi ocupa gândurile şi când era trează, şi când dormea. Doar subliniam faptul că Ryker este fratele meu, că tu şi Ryker sunteţi de asemenea…

— Am spus că *nu* sunt fratele tău.

— Fraţi care nu au acelaşi sânge.

El îşi duse mâinile la ochi. Îşi mişcă buzele de parcă s-ar fi rugat în tăcere. După care îşi coborî braţele pe lângă

corp. Stăpânul din St. Giles, stoic şi mereu controlat, preluase din nou frâiele.

— I-ai spus că îmi era dor de casă.

Se părea că încheiaseră dezbaterea pe tema fraternităţii lor. Diana oftă.

— Cred că ştim amândoi ce am scris în bileţel. Doar că... în plus, continuă ea, ridicând un deget, chiar *îţi este dor* de casă, se simţi ea obligată să sublinieze.

Doar nu scrisese o minciună. Oare îi era ruşine de asta?

Niall lovi din impuls şevaletul. Diana întinse mâinile şi prinse cadrul. Îl îndreptă şi se încruntă la Niall... îi văzu privirea rece. Înghiţi în sec. Dumnezeule! Diana făcu un pas mic, apoi încă unul.

— Ar trebui să fii eliberat din postul acesta. Se lovi cu călcâiul de marginea canapelei şi se înfioră, dar continuă să se retragă. Eşti liber să pleci.

— Ai dreptate. Ar trebui să plec.

Încântată că reuşise, în sfârşit, să pătrundă prin încăpăţânarea lui obişnuită, zâmbi şi se ciocni de un şevalet. Cadrul din lemn tremură, înclinându-se într-o parte. Diana se duse repede în spatele lui şi îl prinse înainte să cadă, plasând în acelaşi timp obiectul mic între ei.

Niall ridică din sprânceană.

Ea înghiţi în sec. Cine ar fi ştiut că până şi o sprânceană putea fi ameninţătoare? Toată lumea avea sprâncene. Pe de altă parte, totul la bărbatul acesta emana pericol.

— Chiar îţi este dor de clubul tău, nu-i aşa?

Sprânceana aceea neagră reveni lent la locul ei.

Aşadar, nu fusese o minciună.

El se apropie de ea, făcând-o să se mişte din nou. Diana se ciocni de uşă, care îi împiedica în mod eficient evadarea.

Niall întinse o mână, iar ea icni, ţinându-şi răsuflarea. Dar el se întinse pe lângă ea şi încuie uşa.

Încuiase uşa. Erau singuri acolo. Iar el aştepta. Şi privea.

„Vai, mie!”

Avea să rămână acolo.

— Nu îţi doreşti să fii aici, spuse ea şovăielnic, încercând să discute raţional cu el.

— Nu.

Diana se încruntă. Ar fi trebuit să îi aprecieze sinceritatea.

— Nu îţi place de mine, îi aminti ea.

Cu siguranţă, nu trebuia să i se aducă aminte aşa ceva. Amărăciunea îi lăsă un gust înţepător în gură şi privi peste umărul lui.

El îşi trecu încheieturile degetelor aspre şi cu cicatrice peste maxilarul ei, forţând-o să îl privească din nou în ochi. Era un gest surprinzător de tandru. Aroma de ţigară de foi şi de bergamotă care plutea mereu în jurul lui îi inundă simţurile. Diana flutură puternic din gene. Era un amestec ciudat, deopotrivă masculin şi dulce, care o făcu să şi-l închipuie ducându-şi briciul spre pometii aceia rigizi şi bărbierindu-şi seara târziu barba scurtă şi închisă la culoare care îi acoperea maxilarul.

— Nu îmi place de nimeni, Diana.

„Diana”. În sfârşit, îi spusese pe nume cu vocea aceea călită pe stradă, primitivă şi brută, dar atât de frumoasă tocmai din acest motiv. Atât de diferită de cea a filfizonilor şi a gentilomilor care o curtaseră şi o vizitaseră cândva. Oameni care se dovediseră a fi lipsiţi de coloană vertebrală, pentru care conta doar faptul că ea era fiica unui duce. Şi care o considerau acum o femeie cu sângele pătat. Pe când bărbatul *acesta* ştia întocmai ce rău săvârşise mama ei, şi totuşi o trata aşa cum ar fi tratat pe oricine altcineva. Diana se concentră să tragă aer în piept şi se lipi de uşă. Îşi lăsă capul pe spate şi îi întâlni privirea străpungătoare.

— Nu este adevărat, Niall, îi aminti ea cu răsuflarea tăiată. Îţi place de Helena, de Ryker, de Calum şi de Adair. Şi, fără îndoială, de angajaţii din clubul tău. Îţi pasă de ei.

El continuă să o mângâie cu tandreţe, mişcarea aceea ritmică distrăgându-i uşor atenţia şi stârnind fiori delicioşi.

— Sunt rude.

Inima îi zvâcni. „Rude”. Iar ea nu însemna nimic pentru el. Diana îşi înclină capul, alungând atingerea dintre ei. Dădu să plece de lângă el, dar el îşi ridică coatele, blocându-i evadarea.

I se tăie răsuflarea. Se urcase în stejari din Somerset care fuseseră mai înguşti decât statura puternică a lui Niall Marksman.

— Ţi-e teamă?

Îi simţi pe piele respiraţia cu miros de ţigară de foi.

— Nu mă tem de tine, Niall, spuse ea pe un ton care îi dezminţea cuvintele.

El chicoti, iar mişcarea aceea uşoară le apropie piepturile. Oare îi simţea inima cum îi bătea nebuneşte?

— Aşa este. Nu cred că te temi de ceva, prinţesă.

Numele acela, folosit cândva ca s-o tachineze, părea acum un fel de formulă de adresare plină de afecţiune, rostită însă pe un ton ţâfnos.

— Nu îmi eşti antipatică, Diana.

Ea zâmbi.

— Cred că sunt două complimente, venind din partea ta.

Ca să-şi liniştească mâinile care îi tremurau, îşi puse palmele pe haina lui neagră ca tăciunele şi simţi caşmirul moale din care era făcută.

El îşi coborî fruntea şi o lipi de a ei.

— Te plac destul de mult.

Se forţă să o recunoască, cu o voce la fel de aspră precum prundişul de pe vechile drumuri romane. Bănuia că Niall Marksman nu făcuse niciodată o astfel de mărturisire unei persoane cu statutul ei social.

— Din acest motiv rămâi ca paznic al meu?

El îşi apropie buzele de urechea ei, iar ea îi simţi respiraţia ca o mângâiere imorală ce stârni în ea dorinţa să descopere mai mult din îmbrăţişarea lui.

— Cine a zis că rămân?

Diana îşi întoarse puţin capul, aşa că gurile li se apropiară.

— Nu îţi iei rămas-bun, şopti ea, în timp ce gurile

aproape că li se atinseră. Doar dacă nu ai venit să mă muştruluieşti înainte să pleci.

*

O căutase pe Diana cu un singur scop: ca să stabilească acele condiţii în care avea să se scurgă timpul pe care aveau să îl mai petreacă împreună. Nu un armistiţiu nerostit, ci unul real. Unul în care Niall o trata pe Diana cu politeţea pe care o merita. Era un pas înainte care nu îi reuşise în aproape zece ani în relaţia lui cu nobilii care frecventau Iadul şi Păcatul, fiind şeful pazei de la club.

Putea zâmbi la comandă şi sporovăia cu nonşalanţă. Dar îşi pierduse această abilitate când pericolul şi trădarea se infiltraseră în imperiul lor.

Acum, cuvintele ei îl luaseră prin surprindere.

„Să mă muştruluieşti”.

Erau doar câteva cuvinte, dar, rostite de vocea gravă şi răguşită a Dianei, aveau o desfrânare aparte. Îl făcură să îşi închipuie că îi desfăcea nasturii în formă de perlă de la spatele rochiei şi că îi dădea jos rochia din satin moale, scoţându-i la iveală pielea goală, ca să o poată admira. Apoi i-ar fi coborât şi mai tare materialul verde peste sâni, peste şolduri şi apoi ar fi lăsat-o să cadă pe podea.

Niall închise scurt ochii. Îi simţi aroma de iasomie îmbătătoare a pielii.

— Niall? şopti ea, forţându-l să deschidă ochii.

Fu o greşeală.

Buzele ei stacojii pline tremurară, făcându-l să privească fix spre ele. Înghiţi în sec, dureros. Pornise la drum cu intenţia de a ridica un nou zid în relaţia lor, dar se transformase în ceva periculos.

Ea scoase limba şi îşi plimbă vârful roz peste contururile pline ale buzelor.

— Ce s-a…?

„Sunt pierdut!” Mârâi rugător şi o sărută cu sălbăticie. Ea se lovi zgomotos cu spatele de uşă, în timp ce el o sărută de nenumărate ori. Faptul că tânjea după sora lui

Ryker şi o atingea era un semn al întunecimii din sufletul lui. Dar Niall nu se prefăcuse niciodată, nici nu se afişase vreodată ca fiind altceva decât un bărbat care lua ceea ce avea nevoie. Iar în clipa aceea, avea nevoie de ea. Fără să îşi ia gura de pe buzele ei, îşi trecu mâinile peste trupul Dianei, învăţându-i curbele şoldurilor, memorându-le. Îi cuprinse sânii mari prin materialul neted al rochiei de mătase, apropiindu-i.

Diana scânci, iar el îşi trecu limba prin gura ei. Avea gust de pere şi de miere, un gust dulce mai îmbătător ca orice opiu periculos. Se desprinse de gura ei şi o sărută pe colţul maxilarului, apoi mai jos, găsind punctul în care pulsul îi bătea cu sălbăticie, în ritm cu al lui.

— Eşti al naibii de moale, îi şopti el răguşit, cu buzele lipite de gâtlejul ei ca de satin.

Chiar dacă ponegrise mereu materialul acela rafinat şi elegant, îşi dorea acum să o întindă pe el, să o deschidă şi să o invadeze.

— Niall, gemu ea, încleştându-şi şi descleştându-şi degetele în părul lui.

Îl străbătu o senzaţie primitivă de satisfacţie când auzi tonul răguşit cu care îi rostise numele. Ea, o lady cu bucle blonde din înalta societate, în puritatea şi inocenţa ei, tânjea după el, Niall, un ins umil, care nici măcar nu avea un prenume care să îi aparţină cu adevărat. Simţi cum i se încing venele şi i se aţâţă pofta.

Îi cuprinse şoldurile şi se împinse în abdomenul ei. Ea se înmuie în braţele lui, iar el o ţintui de uşă, ancorând-o aproape de el. Îşi simţi mădularul umflându-i-se dureros în pantaloni. Tânjea să se elibereze, să îi ridice fustele şi să se îngroape în ea. O sărută pe decolteu, pe carnea moale. Inspiră adânc mirosul ei floral. Subtil şi cu o aromă sugestivă de vară, atât de diferit de toate celelalte femei cu care făcuse dragoste înainte, al căror parfum înţepător îi împunsese nasul.

În acele clipe de delir, el auzi zgomote de paşi venind spre salon, îşi auzi pulsul bătându-i zgomotos în urechi, se desprinse rapid din îmbrăţişare şi îi aranjă rochia.

Cu ochii încărcaţi de pasiune, Diana clipi rar.

— Ce…?

El îi atinse buzele cu vârful degetului, făcând-o să tacă. Îi dădu o buclă blondă rebelă după ureche, descuie uşa şi se aşeză repede pe poziţie în partea cealaltă a încăperii.

Uşa se deschise, iar tatăl Dianei intră în încăpere. Nu observă sau nu îi păsă că Niall se afla în colţul îndepărtat al salonului. Bărbatul cu obraji rotunzi zâmbea.

— Diana, zise el când intră în încăpere.

— Tată, se bâlbâi ea.

Orice bărbat ar fi trebuit să arunce o singură privire la obrajii ei stacojii şi la buzele umflate şi ar fi ştiut exact ce făcuse înainte să intre în odaie. Mai puţin bărbatul acesta, din câte se părea. Ducele scoase o foaie groasă de pergament din buzunar şi o flutură vesel.

— Nu o să-ţi vină să crezi ce am aici, zise el, dănţuind.

Cu braţele împreunate la spate şi cu privirea ţintă în faţă, în poziţia pe care o adoptase la Iadul şi Păcatul, Niall se înfurie tot mai tare. Ducele ar fi trebuit să îl azvârle naibii afară, pe treptele imaculate ale casei din Mayfair, iar asta numai după ce l-ar fi pocnit până ce îi dădea sângele pe nas. Vina îi inundă măruntaiele. Ce nebunie îl posedase oare? Nu o dată, ci de două ori o atinsese pe Diana cu mâinile lui pline de cicatrice. O lady care îi era interzisă nu doar din pricina statutului ei social, ci şi din cauza sângelui ei… Era sora Hellenei şi a lui Ryker.

Ea îl privi pe furiş. La cât de patetică era încercarea ei de a ieşi dintr-o situaţie dificilă, nu ar fi rezistat o zi în Dials. Îşi veni în fire şi îşi aminti cine era ea şi ce făcuse el.

Iar în clipa aceea, se dovedi că Diana avusese dreptate cu mai bine de o săptămână în urmă, când se furişase pe aleea de lângă Iadul şi Păcatul pentru a cere protecţie. Doar că nu avea neapărat nevoie de protecţie împotriva duşmanului pe care şi-l închipuise că s-ar ascunde printre umbre, ci mai degrabă din pricina unui tată zăpăcit şi, implicit, neglijent. Ducele nu îi putea purta de grijă.

— Nu m-ai întrebat ce am aici, o mustră ducele, fluturându-i hârtia pe la nas.

— Ce anume?

— O invitaţie.

O invitaţie? Ca duce, cu siguranţă primea nenumărate invitaţii la evenimentele acelea infernale găzduite de nobilime. „Totuşi, într-o săptămână de când ai venit aici, domnişoara şi tatăl ei nu au participat la niciunul”. Era un detaliu la care se gândise doar în treacăt. Pur şi simplu, era recunoscător că nu fusese obligat să participe la evenimentele acelea din înalta societate. Acum era atent la detaliile acestea la care se gândise doar în treacăt.

Diana apucă hârtia cu degete tremurânde.

— O invitaţie? se căzni ea să întrebe.

Cu coada ochiului, observă că îl privi din nou pe furiş.

— Lord şi Lady Milford găzduiesc un bal. O bătu uşor pe mână pe Diana. Ţi-am spus că invitaţiile vor începe din nou să vină. Şi apoi vor urma pretendenţi care te vor curta şi apoi te vei căsători.

În timp ce el continuă să sporovăiască, Diana citi foaia de pergament.

Deci din cauza asta era solitară. Nu pentru că ar fi fost arogantă sau îngâmfată, ci mai degrabă din lipsă de invitaţii din partea celor care aveau acelaşi statut social ca ea. Iar el, care se mândrea cu faptul că nu simţea nimic, fu săgetat de un junghi în piept la ideea că Diana, domnişoara încântătoare care fredona, cânta şi schiţa pe ploaie, fusese alungată din rândul societăţii. Erau cu toţii nişte proşti.

În timp ce ducele continuă să pălăvrăgească, Niall clătină din cap dezgustat. Aşa erau nobilii. Îngăduitori cu ei înşişi. Nesimţitori. Fără inimă. Nu le erau loiali nici rudelor, nici semenilor lor. Ca un băiat născut pe stradă, care acorda întâietate propriei supravieţuiri, înalta societate făcea acelaşi lucru când venea vorba despre reputaţie şi putere, lucruri pe care le preţuia atât de tare. Şi totuşi, o haimana din St. Giles le jura credinţă şi celor pe care îi considera familia lui. Nobilii nu ştiau nimic despre familie.

— Întoarce-te la ce făceai, fetiţo! Tatăl ei o bătu uşor

pe buclele blonde, de parcă ar fi fost o copilă de 9 ani, nu o femeie de 19. Te las să te întorci la brodatul tău.

Brodat? Niall se încruntă. Era acolo de o săptămână şi o zi, dar până şi el ştia că Diana Verney nu se atingea de cadrele acelea de lemn inutile.

— Domnule Marksman, îl salută ducele cu întârziere. Sunt încântat că ai ales să rămâi şi să ai grijă de Diana mea.

Niall tăcu ca o stană de piatră. Nu se gândise deloc la fericirea şi dorinţele ducelui când se luptase ca să îşi păstreze postul. O făcuse din încăpăţânare, pentru că nu era dispus să îşi recunoască eşecul. „Şi pentru că ai dispreţuit ideea de a fi înlocuit de Calum”.

Alungând adevărul acela nedorit care îi şerpuia prin minte, Niall îşi încrucişă mâinile în faţă.

Wilkinson cel corpolent ieşi, în sfârşit, din încăpere, lăsându-i pe Niall şi Diana… singuri.

Ea citi foaia pe care o ţinea în mână de parcă nu o citise deja de trei ori. De parcă nu ar fi ştiut ce conţinea de fapt pergamentul acela crem scump. O aşeză peste unul dintre multele ei caiete din piele cu schiţe.

Dacă Niall nu ar fi cercetat-o îndeaproape, ar fi ratat tremurul uşor al degetelor ei lungi şi elegante. Dar o studiase cu atenţie şi detestă semnul acela de slăbiciune. Trăda frica şi neliniştea ei. Poate că în urmă cu o săptămână nu ar fi contat ce simţea femeia aceasta. Dar asta fusese înainte să o cunoască. Acum o cunoştea. Şi, îi plăcea sau nu, blestemata aia de încruntătură tremurândă conta şi pentru el.

— Nu vrei să participi?

Diana nu se prefăcu a nu înţelege. Clătină uşor din cap, îşi trecu vârfurile degetelor peste măsuţa încrustată.

— Ştii că tata nu a mai zâmbit de mai bine de un an? întrebă ea melancolică.

Cu braţele în continuare încrucişate la piept, Niall se lăsă cu un umăr pe perete.

— De fiecare dată când îl văd zâmbeşte larg.

— Este o diferenţă între a zâmbi şi *a zâmbi,* Niall.

O buclă căzu peste fruntea lui încruntată. Nu avea să priceapă niciodată logica unei lady.

Diana veni spre el, parcă plutind. Se opri atât de aproape, încât îi despărţea doar un lat de palmă. Era atât de aproape, încât îi simţi mirosul de flori de vară plutind în jurul lui. Oare cu ce aromă se dădea după ureche? Un lord născut cu acelaşi statut social ca ea ar fi cunoscut denumirile florilor şi, poate, mirosurile lor. Dar, în afară de cerşetorii care încercau să îşi vândă bobocii ofiliţi şi aranjamentele florale răspândite prin biroul lui Ryker de când se căsătorise, Niall n-ar fi ştiut să facă diferenţa între un trandafir şi o buruiană.

Colţurile buzelor ei se curbară şi îi apărură gropiţe în obraji, dar zâmbetul acela nu îi ajunse până la ochii trişti.

— *Acesta* e un zâmbet fals, Niall, zise ea uşor, renunţând apoi la masca aceea. Aşa zâmbeşte tata de când...

De când mama ei încercase să o ucidă pe Helena.

— De aceea nu participi la evenimente simandicoase, cugetă el cu voce tare, în timp ce bucăţile de puzzle proverbiale începeau în sfârşit să se potrivească.

De aceea nu avea vizitatori sau peţitori şi de aceea nu se plimba prin oraş. Diana se izolase.

— Crezi că nobilimea ar putea fi atât de împietrită încât să ierte o femeie care i-a vândut pe copiii nelegitimi ai soţului ei şi apoi a încercat să îl omoare pe unul dintre ei?

I se citea o durere atât de adâncă în privire, încât Niall simţi cum i se strânge stomacul.

— Nelegiuirile mamei tale nu îţi aparţin, spuse el morocănos.

Era un adevăr de pe stradă pe care Diana nu ar fi avut cum să îl ştie, dar era un adevăr. Ducesa nemiloasă, care devenise complicea lui Mac Diggory şi încercase să ucidă pe cineva, nu semăna câtuşi de puţin cu Diana, femeia curajoasă care făcea schiţe în ploaie.

Diana se duse spre un şevalet din apropiere.

— Nu, încuviinţă ea. Dar am acelaşi sânge ca ea.

Abia auzi cuvintele acelea şoptite, dar fusese instruit

încă din leagăn să simtă mişcările şi sunetele subtile ale unei persoane. Uneori, pentru a fura. Alteori, pentru a se năpusti asupra unui inamic care nu bănuia ce îl aştepta. Şi o auzise pe Diana.

De-a lungul anilor, Niall fusese paznic. Se luptase pentru fraţii şi surorile lui şi pentru cei din banda lui din St. Giles, apoi continuase să se lupte în clubul Iadul şi Păcatul. Niciodată în cei 30 sau 31 de ani de viaţă pe care îi adunase nu încercase să aline pe cineva.

Nici nu se aşteptase careva de la el să o facă… Pentru că fuseseră îndeajuns de înţelepţi ca să ştie că Niall Marksman era incapabil să ofere altceva decât forţă brută şi putere.

Diana, cu umerii plecaţi şi vocea distantă, era un teritoriu nou pentru el. Necunoscut. Asemănător discuţiei despre ceai şi despre trădare pe care o purtaseră în cea de-a treia zi pe care o petrecuseră acolo, însă la un nivel mai profund, întrucât trecuseră pe teritoriul neexplorat al emoţiilor ei.

Niall îşi trase de lavaliera ţeapănă. Prefera să scoată sabia şi să se lupte cu un bărbat decât să treacă prin asta. Dacă şi fost vorba de altcineva, inclusiv de fraţii şi surorile lui, nu s-ar fi sinchisit să încerce.

— Ştii că eşti singura persoană care nu se teme de mine? recunoscu el, cuvintele lui captându-i treptat atenţia. Nu mă refer la fraţii mei sau la Helena, clarifică el, spintecând văzduhul cu mâna. Ci la angajaţii mei. La clienţii de la club. La străinii de pe stradă.

Indiferent de grad sau de statut, toţi se dădeau la o parte din calea lui pe trotuar, iar lui îi plăcea că era aşa.

— Nu mi-ai dat niciun motiv să îmi fie teamă de tine, sublinie ea.

Era o nătângă dacă într-adevăr credea aşa ceva.

— Aproape că te-am ucis pe alee.

Cât de uşor i-ar fi putut zdrobi traheea atunci! Chiar şi cea mai mică presiune aplicată incorect i-ar fi stins lumina efervescentă, îl trecu un fior rece.

— Asta nu se pune, obiectă ea, alungându-i gândurile

chinuitoare. Ai crezut că vreau să îţi fac rău.

Colţurile buzelor ei pline zvâcniră, iar lui Niall i se tăie răsuflarea. Iată diferenţa despre care vorbise Diana! Căldura acea strălucitoare, care îi îndulcea chipul în formă de inimă şi îi dansa în ochi precum mâna de stele ce reuşeau să străbată prin cerul întunecat al Londrei. La această diferenţă se referise.

Din ziua în care respirase întâia oară, nu fusese niciodată capabil de o asemenea puritate. Îi amintea, fără să fie nevoie, cât de diferiţi erau în toate privinţele.

— Bărbatul care m-a crescut… Diggory, începu el, aducând la viaţă numele acelui monstru.

Acelaşi bărbat cu care se învoise mama ei, ducesa. Diana înlemni, iar zâmbetul îi pieri, fiind înlocuit de un întuneric sumbru. Ce ciudat că Niall şi Diana fuseseră legaţi mai întâi de asta, într-un mod cât se poate de neverosimil. Era un criminal. Un ucigaş.

Ca el însuşi.

„Ucide-l… sau vei fi ucis, Niall!”

Auzi limpede porunca aceea usturătoare în mintea lui. Încă simţea pumnalul muşcând din veşmintele lui jerpelite. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare. Nu îşi permisese să se gândească la zilele cu pricina. Alungase cu grijă şi voit astfel de gânduri. Până acum. „Nu îl asculta! A murit”. Era mort şi în iad, arzând alături de Satana însuşi. Se forţă să continue:

— Diggory a fost un hoţ. Un violator.

Diana păli, dar rămase locului, fără să plângă, fără să leşine, aşa cum ar fi făcut cu siguranţă orice altă lady dacă i-ar fi vorbit despre astfel de rele.

— Sunt eu la fel ca Diggory? întrebă el.

O parte din sufletul lui fusese pângărit de Mac Diggory. Nu conta cine devenise Niall, ci mai degrabă ce făcuse cândva.

— Bineînţeles că nu, spuse ea cu atâta vehemenţă, încât inima lui, până atunci amorţită, îi crescu în piept.

— M-a crescut de când eram un bebeluş. De fapt, niciun om născut pe stradă nu fusese vreodată inocent.

Veneau pe lume într-o pătură din pietre şi pământ şi creşteau înconjuraţi de rău. El continuă: Consideri că legătura mea cu Ryker este searbădă? Nu am acelaşi sânge ca el, dar l-am numit fratele meu.

— Bineînţeles că nu, zise ea şi încremeni imediat ce rosti.

El îi făcu cu ochiul.

— Nu este acelaşi lucru, Niall, adăugă ea încordată.

Niall ridică din umeri.

— Ba este întocmai acelaşi lucru, scumpo. Îşi atinse un bor de pălărie imaginar. La fel ca ideea ta că am fi răspunzători pentru nelegiuirile altui bărbat… sau ale altei femei.

Nu avea de gând să îi spună adevărul: că era întru totul odrasla lui Diggory. Ucisese, furase şi aproape că omorâse oameni în bătaie. Cât despre Diana… Sufletul ei pur nu avea niciun semn de răutate, nicio nelegiuire care să-l învinuiască. Iată diferenţa dintre ei, pe care nici măcar el, un ticălos cu sufletul putrezit şi istovit, nu se îndura să o rostească.

Întinse mâna, iar Diana i-o privi bănuitoare.

— Un armistiţiu, spuse el morocănos. Unul adevărat, cât timp voi fi aici. Nu vei mai scrie scrisori ca să mă concediezi, iar eu…

Ea îşi înclină capul. Niall tuşi.

— Iar eu nu voi mai fi un ticălos nefericit de fiecare dată când suntem împreună.

Ea râse scurt în timp ce îşi aşeză cu încredere degetele lungi şi elegante în palma lui.

— Un armistiţiu, spuse ea încet.

El o prinse de mână.

Capitolul 12

Cele două săptămâni trecură ca prin vis.

Adevărul acesta o alină întrucâtva pe Diana în timp ce

se afla la marginea sălii de bal a marchizului şi marchizei de Milford. Căci, dacă acele paisprezece zile trecuseră atât de rapid, atunci la fel ar fi trebuit să se întâmple şi cu o seară petrecută în casa unei amfitrioane importante.

Asta îşi spusese că să se liniştească în timp ce camerista o ajutase să se pregătească, apoi în timpul călătoriei interminabile cu trăsura şi câtă vreme aşteptase, la nesfârşit, să fie primită.

Doar că timpul se scurgea greu.

Diana îşi înăbuşi un oftat şi se uită la invitaţii prezenţi.

Amfitrioana plinuţă care îndrăznise să sfideze dispreţul societăţii şi o invitase pe Diana la balul ei fusese amabilă cu ea. Marchiza şi soţul ei devotat o întâmpinaseră cu căldură, de parcă ar fi fost o altă lady, nu fiica unei nebune implicate într-un complot ucigaş.

Nu, nu amfitrionul şi amfitrioana erau răspunzători pentru nefericirea Dianei, ci mai degrabă marea de invitaţi bârfitori. Aceiaşi oaspeţi care se holbaseră la Diana din clipa în care fusese anunţată. Se uitaseră la ea de parcă ar fi fost o ciudăţenie care evadase de la circul Piccadilly. Şi, de fapt, cam aşa era.

Întrucât mama ei era închisă la Bedlam, iar tatăl ei neloial avusese copii nelegitimi, pe care apoi îi pierduse, prin asociere, şi Diana putea fi ciudată.

Iar acum era şi un paznic fioros postat în colţul sălii de bal, urmărindu-i cu atenţie fiecare mişcare, lucru care nu făcea decât să sporească şoaptele care îi însoţeau numele.

Deşi stătea pe un scaun cu spătar în formă de scoică, lângă celelalte doamne fără partener, Diana trebuia să admită că era oarecum liniştitor să îl ştie pe Niall acolo. O făcea să se simtă mai puţin singură.

Niall stătea cu mâinile la spate şi cu chipul cizelat încremenit într-o mască dură, provocându-i pe toţi să îndrăznească numai să se apropie de el. Diana îl cercetă nestânjenită cu privirea. Mama ei îi spusese deseori că lorzii din Londra deţineau puterea, dar, văzându-l pe Niall insuflând teamă într-o întreagă sală de bal plină cu nobili ostentativi, nu putea să nu observe că el stăpânea orice

încăpere în care intra.

Oaspeţii lui Lady Milford îl ocoleau, iar Diana se holba, năucită.

Cu nici trei săptămâni în urmă, simţise aceeaşi teamă şi aceeaşi panică în prezenţa lui Niall. Chiar dacă asprimea lui primitivă îi făcuse inima să îi bată mai puternic, simţise un amestec de conştientizare trupească a lui ca bărbat şi de groază în egală măsură.

Se uită la dansatorii care executau paşii întortocheaţi ai unui cadril şi continuă să îl cerceteze cu privirea. Cu vreo zece sau doisprezece centimetri mai înalt ca majoritatea oaspeţilor prezenţi, ieşea în evidenţă în sala de bal aglomerată nu din pricina înălţimii lui sau a lavalierei stacojii legate cu măiestrie la gât, ci datorită aurei lui puternice. Era întruchiparea motivului pentru care fuseseră sculptaţi bărbaţii.

Chiar în clipa aceea, un dandy plin de culoare trecu prea aproape de el, iar Niall se încruntă. Tânărul se împletici şi o apucă degrabă în direcţia opusă, iar Niall se întoarse cu promptitudine la supravegherea sălii de bal.

Nu încăpea îndoială că bărbatul de la marginea încăperii nu era oaspete, ci un paznic în toată regula. Muşchii puternici ai braţelor şi umerilor întindeau materialul veşmintelor lui elegant croite ce îl făceau să pară un bărbat pregătit pentru luptă. Din când în când, îşi ridica buza, o dovadă vizibilă a dispreţului faţă de frivolitatea pe care era obligat să o observe. Nu voia să aibă de-a face cu aristocraţia, iar în privinţa aceasta, Diana simţea că exista o legătură între ei. Nici ea nu îşi dorea să se afle acolo. Chiar dacă susţinuse contrarul, Niall se dovedise a semăna cu Diana mai mult decât ar fi crezut sau i-ar fi plăcut vreodată.

Privirile li se întâlniră. Se uitară unul la celălalt cu îndrăzneală, fără căinţă, iar Diana simţi o căldură în abdomen. Niall îşi înclină subtil capul, încetând să se uite la ea. Diana îşi plecă umerii, lăsându-se în scaunul cu spătar în formă de scoică îngrozitor de ţeapăn.

Niciun bărbat nu ar fi trebuit să aibă o privire încinsă atât de periculoasă. O licărire ce putea să o aprindă doar

prin promisiunea a ceea ce se întâmplase între ei.

Inima începu să îi bată cu sălbăticie când îşi aduse aminte cum o sărutase. Cum o atinsese. O îmbrăţişare care nu fusese dată pe furiş şi nu fusese plină de regrete, precum cea din parc, ci una în care o ţintuise între braţele lui groase şi musculoase. În braţele lui Niall, Diana nu se gândea la viitorul deprimant care o aştepta sau la nefericirea trăită în ultimul an. În schimb, se desfăta cu simplul fapt că era în viaţă. În timp ce Niall continuă să privească cu atenţie sala de bal, Diana îl devora din priviri. „Vreau să cunosc mai multe alături de el”. Tânjea să îi simtă palmele bătătorite pe piele. Căci în îmbrăţişarea lui splendidă nu era „Diana cea nebună” sau „o lady smintită”, ci mai degrabă o femeie vie şi liberă.

O tânără lady se puse între ei, iar Diana icni. Îşi ridică privirea şi rămase uimită. Femeia aceea, pe care o cunoştea oarecum, Lady Penelope Chatham, care fusese implicată într-un scandal în timpul sezonului trecut şi care se căsătorise ulterior cu fratele vitreg al Dianei, se holba la ea.

Diana observă zâmbetul răbdător al lui Lady Penelope Chatham şi sări în picioare.

— Milady, o salută ea degrabă, făcând automat o reverenţă adâncă.

Cercetă în zâmbetul acela o urmă de răutate, dar văzu doar căldură în el şi în ochii ei albaştri blânzi.

Pielea o ardea acum din pricina atenţiei care li se acorda. La urma urmei, nu se întâmpla zilnic ca două cumnate înstrăinate să se întâlnească într-o sală de bal aglomerată.

— Să le dăm un subiect despre care să vorbească? sugeră Lady Chatham, mişcând din sprâncene şi îi întinse braţul.

Diana o privi cu precauţie. Spre deosebire de prietenia pe care o legase cu Helena, Ryker fusese foarte limpede în privinţa sentimentelor pe care le nutrea pentru fiica legitimă a ducelui de Wilkinson: nu voia să aibă de-a face cu ea. De aceea fusese deopotrivă o smerire şi o

umilire pentru ea să îl caute şi să îi ceară ajutorul. Diana nici măcar nu fusese invitată la nunta lui, două la număr, de fapt. Cu ce i-ar fi putut fi de folos soţiei lui, ţinând cont că era fiica celei care orchestrase dispariţia lui Ryker cu ani în urmă?

Lady Chatham nu mai zâmbi.

— Îţi înţeleg ezitarea.

Diana se crispă şi aşteptă ca aceasta să emită tot soiul de acuzaţii imorale binemeritate împotriva descendenţei Verney.

— Nu am fost cea mai loială cumnată.

— Poftim, milady? rosti Diana impulsiv.

— Te rog! zise Lady Chatham de data aceasta, ridicându-şi din nou braţul.

Întrucât fusese refuzată şi respinsă de familie şi de societate, Diana nu avea să fie niciodată una dintre acele doamne care ar fi umilit intenţionat pe cineva în mod asemănător. O prinse pe Lady Chatham de braţ.

Un zumzet puternic, precum o mie de albine roind, umplu sala de bal.

— Aşa cum ţi-am spus, îi şopti zburdalnic Lady Chatham, aplecându-se spre ea. Acum au despre ce să vorbească.

În pofida faptului că trebuia să suporte balul organizat de Lord şi Lady Milford, Diana reuşi să zâmbească.

— Aşa e mai bine. Vicontesa îi făcu cu ochiul. Nedumereşte-i cu un zâmbet şi apoi să vezi cum vor rămâne toţi cu gura căscată.

În timp ce se plimbară prin sala de bal, Diana o studie cu atenţie pe soţia lui Ryker cu coada ochiului. Apropiată de vârsta ei, era surprinzător de sinceră, spre deosebire de masca pe care o purta vicontele cu chip împietrit. Diana se uită prin mulţime şi îşi găsi cu uşurinţă fratele. Stătea lângă Niall, pe margine. Amândoi păreau la fel de nefericiţi să fie forţaţi să îndure balul lui Lady Milford. Niall însă urmărea fiecare mişcare a Dianei, precum un vânător ce-şi păzea prada. Se înfioră, fiindu-i milă de cel care ar fi fost îndeajuns de prost să îl sfideze pe Niall Marksman.

— Nu te lăsa păcălită de încruntarea lui. De fapt, este un om cald şi iubitor.

Lady Chatham îi întrerupse gândurile şi o făcu să îşi întoarcă privirea spre ea.

— Milady? chiţăi ea.

— Soţul meu, clarifică vicontesa.

Diana se simţi uşurată. Preţ de o clipă îngrozitoare, crezuse că cealaltă femeie observase că era interesată de Niall. Apoi îşi dădu seama ce îi spusese vicontesa. Cald şi iubitor? Diana ridică din sprâncene. Era convinsă că existaseră soldaţi nemiloşi în armata regelui care fuseseră mai calzi ca Ryker Black.

Vicontesa o bătu uşor peste mână.

— Să nu îi spui că ţi-am zis. Îşi preţuieşte reputaţia de om morocănos.

La fiecare pas pe care îl făceau, stârneau şoapte în urma lor şi totuşi Lady Chatham nu dădu niciun semn că ar fi auzit sau că i-ar fi păsat de acele bârfe. De la scandalul care zguduise societatea, Diana se crezuse imună la astfel de murmure, dar acum, când se plimba la braţ cu soţia lui Ryker, care zâmbea şi nu era deloc afectată, recunoscu că se minţise singură. În timp ce vicontesa trecea de perechile care le priveau cu gura căscată şi se îndrepta spre colţul sălii de bal, Diana *se* simţea tot mai inconfortabil. Poate că acolo voia să îi ceară socoteală pentru că îndrăznise să îi ceară o favoare lui Ryker. La urma urmei, ce drept avea Diana să îi ceară ceva?

Imediat ce se opriră, Diana spuse rapid:

— Ai vrut să îmi spui ceva anume, milady? întrebă ea cu o sinceritate pe care guvernanta ei acră reuşise să o înăbuşe timp de nouăsprezece ani.

Lady Chatham o privi. O licărire de regret îi aprinse ochii albaştri frumoşi.

— Ţi-aş cere, ţinând cont că suntem cumnate, să îmi spui Penelope.

Diana îşi muşcă buza de jos, aşteptându-se să fie o capcană.

Soţia lui Ryker se uită fix la ea.

— Am fost nepăsătoare, murmură tânăra vicontesă. Nu am încercat prea mult – chiar deloc – să te caut ca să fim prezentate. În plus, eşti sora lui Ryker.

Orchestra încheie dansul scoţian vioi, iar când începu următoarea melodie, Diana încercă să îşi croiască drum printre gândurile care o năpădiseră.

— De ce m-ai fi căutat? replică ea pe un ton inexpresiv. Privi în jur, să se asigure că nu erau văzute de nimeni. Mama mea a greşit faţă de Ryker şi de Helena şi nu m-aş aştepta să devii prietena mea.

Se întâmplaseră prea multe între familiile lor. Chiar dacă Helena iertase, Ryker nu o făcuse, şi, prin urmare, Diana şi fratele ei cel mai mare nu aveau să cunoască vreodată pacea.

Lady Chatham făcu o grimasă, o prinse pe Diana de mâini şi le strânse cu putere.

— Şi eu, şi Ryker am greşit când te-am înlăturat din familia noastră din pricina… lucrurilor care s-au petrecut din cauza părinţilor tăi.

Diana protestă uşor şi dădu să se tragă din strânsoarea ei.

Lady Chatham însă o ţinu bine.

— Nu este locul potrivit să îndreptăm lucrurile, dar ţi-aş cere să o luăm de la capăt, în calitate de cumnate.

Diana încuviinţă.

— Mi-ar plăcea foarte tare, spuse ea încet, iar Lady Chatham zâmbi din nou.

Cumnata ei îşi drese vocea.

— Eu şi Ryker am vrea să ni te alături la un mic dineu.

Un mic dineu?

— Ryker credea că vei…

Lady Penelope închise numaidecât gura şi se îmbujoră.

Ce credea Ryker mai exact?

— Aş fi onorată, acceptă Diana cu precauţie.

Invitaţia aceea urmărea şi altceva.

Penelope zâmbi.

— Splendid!

Apoi îi oferi din nou braţul.

Diana o luă automat de braţ şi îi permise să o îndrume prin sala de bal. Vicontesa strâmbă din nas.

— Nişte evenimente îngrozitoare, bombăni ea. Înainte, le aşteptam cu nerăbdare, mărturisi ea.

— Şi eu la fel, îi dezvălui Diana.

Într-adevăr, existase o vreme în care fusese deznădăjduit de romantică şi visase la dragoste şi la căsătorie, la un final fericit ca în cărţi. Deşi… se uită din nou la soţia lui Ryker. Nu era chiar adevărat. Ryker şi soţia lui păreau foarte îndrăgostiţi, la fel şi Helena şi soţul ei. Însă ei meritau să fie.

Cele două se priviră, iar Lady Penelope o apăsă cu blândeţe pe braţ, compătimind-o, iar în clipa aceea, Diana nu se mai simţi singură. Fredonând o melodie discordantă ce rivaliza cu dansul scoţian al orchestrei, vicontesa aruncă o privire prin sala de bal.

— Eşti bine, da? Cu domnul Marksman?

Diana se împiedică şi apoi, îmbujorată, se îndreptă iute.

— Milady? întrebă ea când Lady Penelope schimbă brusc subiectul.

Lady Penelope se uită în jur, îl găsi pe Niall cu privirea şi dădu discret din cap în direcţia lui. El se încruntă şi mai tare.

— Am înţeles că i-ai scris soţului meu şi am vrut să mă asigur că nu te simţi incomod în prezenţa domnului Marksman. Aşadar, pe lângă încercarea de a face pace între familii, o căutase şi din acest motiv.

— Crezi că de aceea i-am scris lui Ryker, milady? întrebă ea cu precauţie. Pentru că am vrut să îl înlocuiască pe domnul Marksman întrucât m-aş teme de el?

Domnul Marksman, care exista în locuinţa şi în mintea ei doar ca Niall.

— Nu este aşa? insistă Lady Penelope. La cât de directă era, femeia aceasta neşovăielnică ar fi fost singura potrivită pentru Ryker Black.

— Nu este aşa, îi răspunse ea, clătinând din cap.

Diana se temea de moarte şi de faptul că avea să îşi piardă minţile. Însă nu se temea de nicio persoană, fie aceasta bărbat sau femeie... inclusiv de nemilosul Niall Marksman. Nu mă tem de domnul Marksman.

— Sincer? întrebă Lady Chatham şi o privi cu şi mai multă apreciere în ochii ei expresivi.

— Sincer, milady, confirmă ea.

Diana aruncă o privire spre Niall şi Ryker, care conversau încet. Niall încuviinţă din cap la ceva ce îi spusese Ryker, apoi îi întâlni privirea. Inima începu să îi bată mai tare.

— Îmi place şi mai mult de tine, Lady Diana, îi spuse vicontesa zâmbindu-i larg. O luă de mână şi o conduse înainte. Vino, permite-mi să te prezint câtorva dintre puţinii nobili prietenoşi. Îţi promit că sunt doar câţiva.

Diana simţi privirea pătrunzătoare a lui Niall aţintită asupra ei în timp ce se lăsa trasă de Lady Penelope.

*

Niall miji ochii şi se holbă cum Penelope i-o prezentă pe Diana contelui de Maxwell. Individul care, cu zâmbetul lui ştrengăresc şi pielea lui fără cicatrice, îşi azvârlise monedele la mesele lui de joc, iar acum la ale lui Killoran.

Acelaşi individ îi luă mâna şi i-o duse la gură, sărutând-o pe interiorul încheieturii.

Niall mârâi.

Nevoia de a-şi croi drum printre perechile care ţopăiau prosteşte pe ringul de dans şi de a-i smulge lui Maxwell mâna din încheietură îl umplu pe Niall cu o sete de sânge ce izvorâse înainte doar din luptele de stradă.

— Iar furnizorii noştri de spirtoase ne-au jecmănit...

Contele îşi mâzgăli numele pe blestematul ei carneţel de dansuri, ceea ce însemna că, pentru întâia oară de mai bine de două ore, Diana, care nu avusese niciun partener şi stătuse pe scaunele acelea singuratice din spatele încăperii, urma să aibă un partener. Şi nu unul oarecare, ci pe Lord Maxwell cel cordial şi zâmbitor.

— Numărul membrilor a scăzut…

La naiba cu Penelope Black cea băgăcioasă! Oare de ce o prezenta pe Diana unui lord care bea prea mult, paria şi mai mult, deseori cu o târfă sau două în poală?

— Calum a devenit şeful paznicilor la Bârlogul Diavolului…

Niall clipi.

Ryker pufni.

— Văd că ţi-am captat atenţia.

— Du-te naibii, bombăni el, făcându-l pe Ryker să chicotească gros.

Râdea, îl tachina, era vesel… Ce naiba îi făcuse Penelope Black stăpânului nemilos al lumii interlope?

— Nu ai ascultat un cuvinţel din ce am spus, zise Ryker, încrucişându-şi nonşalant braţele la piept.

Tensiunea pe care o emana trupul lui era în contradicţie cu indiferenţa pe care o afişa. Poate că Ryker Black era capabil să glumească şi să râdă, dar nu era genul care să se lase ignorat.

— Îmi văd de responsabilităţi, se răsti Niall, iar un servitor care trecu îndeajuns de aproape ca să îl audă bâjbâi cu tava în mână. Lacheul în livrea înghiţi în sec şi reuşi să îşi îndrepte tava, după care o şterse în direcţia opusă.

— Diana, zise Ryker inutil.

Da, Diana. Tânăra lady cu care încheiase un armistiţiu, ai cărei obraji se aprinseră, stacojii, când Lord Maxwell îi spusese ceva.

— Dacă nu cumva sunt şi alte responsabilităţi despre care nu ştiu.

— Vino cu mine, îi porunci Ryker.

Contele o duse pe Diana pe ringul de dans şi îşi puse mâna pe talia ei prea jos. Niall miji ochii. Ticălosul îndrăzneţ îşi trecu vârfurile degetelor chiar pe deasupra feselor ei generoase. Pe mâna unui astfel de gentilom ar fi lăsat-o Penelope şi Ryker pe Diana?

— Lucrez, spuse el fierbând de mânie. Nu conta că ea făgăduise să nu se mărite cu niciun gentilom. Conta că, în

clipa aceea, avea obrajii roşii ca florile stacojii cu care Penelope umpluse nenorocitul de club, în timp ce filfizonul ăla spilcuit valsa cu ea.

— Calum este aici, îi aminti Ryker.

— Ca invitat, bombăni el. Spre deosebire de Niall, care era angajat ca paznic, strict ca să vegheze asupra bunăstării Dianei.

— Nu este pentru tine, insistă Ryker.

Niall observă tonul de bariton răguşit al lui Ryker. Sentimentul de panică îi licări uşor în ochii duri. Toţi aveau demonii lor. Teama lui Ryker de mulţimi era demonul lui. Niall se mai opri o clipă, privind la marea de lorzi şi doamne elegante, oamenii aceia pe care îi dispreţuise toată viaţa, şi o găsi în cele din urmă pe Diana în centrul lor.

Cu uşurinţa hoţilor de buzunar care fuseseră cândva, Niall şi Ryker îşi croiră drum afară din clădire, în grădinile lui Lady Milford.

Odată ajunşi afară, Ryker trase adânc aer în piept. Niall îşi vârî mâna în haină şi scoase două ţigări de foi şi îi dădu una lui Ryker. Uneori, un bărbat avea nevoie de încrederea pe care i-o dădea un fum zdravăn.

Ryker ezită.

— Nu va şti, îl încurajă Niall, aprinzând vârful ţigării lui de foi de la făcliile ce străjuiau cărarea cu pietriş.

Nu era un secret că Ryker jurase să se lase de ţigări de foi pentru soţia lui. Tot ea schimbase decorul din club şi rolul prostituatelor, aşa că Ryker Black era mai degrabă secundul acum.

— Ba ştie totul, bombăni Ryker, deşi avea în privire o licărire care lăsa să se înţeleagă că nu avea motiv să fie nervos şi morocănos.

Niall chicoti aspru şi mai trase un fum din ţigara de foi, umplându-şi plămânii cu fum. Se aşternu o tăcere prietenoasă între ei, în timp ce Ryker îşi recăpătă controlul asupra senzaţiei de panică ce pusese stăpânire pe el.

Niall scutură scrumul şi se uită la stelele ce reuşeau să pătrundă prin învelişul gros al cerului nocturn de deasupra Londrei.

„Unde vrei să te duci?” Auzi în minte întrebarea Dianei. Dormise doar sub cerul care se aşternea deasupra Londrei. Nu îşi permisese să se gândească la o viaţă în afara oraşului. În timp ce ea, cu fiecare pictură şi fiece cuvânt, vorbea despre altă lume decât cea de acolo.

— A mai fost o încăierare în club, spuse Ryker brusc.

Niall îşi întoarse capul într-o parte. Îl inundară aceleaşi sentimente de panică şi de furie ce îl cuprindeau ori de câte ori era vorba despre siguranţa lor.

— Unul dintre paznicii lui Killoran, continuă Ryker. Ne-a avertizat că, dacă vreunul dintre oamenii noştri îi mai ameninţă pe ai lor, lucrurile vor lua o întorsătură şi mai rea. Ştii ceva despre asta?

Deci din cauza asta îl chemase Ryker afară. Ca să-l interogheze. La naiba cu Killoran! Niall simţi o căldură mocnită pe gât, apoi înjură şi îşi aruncă ţigara de foi pe jos şi o zdrobi cu călcâiul.

— Are o soră.

A fost o informaţie utilă. Proprietarul clubului Bârlogul Diavolului se dovedise mai curajos decât îl crezuse Niall prin faptul că intrase în salonul lor ca să transmită un mesaj şi să le devasteze şi mai tare clubul. Sau era al naibii de prost. Totuna.

Fratele lui încremeni.

— I-ai ameninţat sora?

Niall îşi ridică bărbia şi tăcu, afişând un aer răzvrătit. Nu avea să ceară iertare. Acţionase când ar fi trebuit de fapt să o facă ceilalţi.

Ryker rosti un şir de înjurături, pierzându-şi controlul, lucru ce nu îi stătea în fire.

— La naiba, Niall! Nu ameninţăm femei. Nu suntem Diggory şi călăii lui.

Spintecă văzduhul cu ţigara de foi, rămăşiţa subţire aprinsă licărind în întuneric.

— El ameninţă tot ce am clădit.

Securitatea lor. Siguranţa lor. Pacea lor. Toate acestea ar fi putut dispărea, iar atunci ce s-ar fi ales de ei? Black, cu titlul lui de viconte şi pământurile pe care le

deţinea, ar fi continuat să ducă o viaţă într-o pace relativă. Niall, Calum, Adair şi toţi ceilalţi care depindeau de ei aveau să fie distruşi.

Fratele lui nu spuse nimic vreme îndelungată, apoi rosti:

— Ne-a ameninţat clubul. Ne vrea membrii, concluzionă Ryker. Dar nu ne coborâm la nivelul răutăţii lor. Nu ameninţăm femei şi copii. Privirea îi deveni glacială şi furioasă în timp ce mai trase un fum din ţigara de foi. Scoase un cerc de fum. E limpede?

Ca o noapte luminată de lună. Ryker nu avea să accepte să i se discute ordinele în această privinţă.

De când fusese bătut ca un câine ca să se supună, pe Niall îl irita să fie forţat să asculte. Fusese nevoie de o frăţie de bărbaţi şi de femei care trecuseră prin acelaşi iad ca să scape de băiatul mârâit care căuta mereu să se ia la bătaie. Acum încă, gândind ca un bărbat, înţelegea necesitatea de a respecta ordine pentru binele grupului. Niall încuviinţă scurt din cap.

Fratele lui îşi termină ţigara de foi şi o zdrobi cu cizma.

— I-au găsit pe atacatorii Penelopei.

Niall tresări şi îşi îndreptă spatele când îl auzi.

Ryker îşi întoarse privirea, dar nu înainte ca Niall să observe spasmul care îi contorsionă faţa. Atacul recent în urma căruia soţia lui aproape că fusese ucisă. După ce el fusese încolţit pe străzi, Penelope plătise cu o lamă de cuţit înfiptă într-o parte. În cele din urmă, cei doi indivizi scăpaseră.

— Cine? întrebă el.

Îl ţintuise pe unul dintre ei la pământ, sub el, dar reuşise să scape de netrebnicul poliţist. Sau mai degrabă poliţistul fusese cumpărat de liderul bandei.

— Nu erau oamenii lui Killoran, îi explică Ryker. După uciderea lui Diggory, oamenii s-au împărţit. Unii dintre ei l-au contestat pe Killoran ca fiind înlocuitorul lui. Au încercat să îl răzbune pe Diggory.

Niall puse toate lucrurile cap la cap. Când trăiai pe

străzi, se ducea mereu o luptă pentru putere când un lider se prăbuşea.

— De unde…?

— Killoran mi-a făcut o vizită.

Formulase răspunsul greşit. Îl formulase ca un gentilom, evocând imaginea unor lorzi politicoşi, care se întâlneau şi sorbeau brandy şi ţigări rulate. Când Killoran intra în casa lor, Niall se gândea la întuneric şi la pericol.

Îşi strânse pumnii.

Odrasla aia a Satanei intrase în Iadul şi Păcatul, iar Niall se aflase în districtul Mayfair, făcând pe însoţitorul Dianei, sărutându-i buzele stacojii, urmând-o prin parcuri, servind ceai şi prăjiturele cu ea. Ba, mai rău, îi plăcuse fiecare moment blestemat petrecut în prezenţa ei. I se puse un nod de ruşine în gâtlej şi se căzni să rostească ceva:

— Ce a vrut?

— Un armistiţiu de sânge. Ryker îl privi drept în ochi. O făgăduială că disputa va continua între cluburi, dar că familiile noastre şi angajaţii noştri vor fi în siguranţă.

Niall dădu să spună ceva. Trebuia să fii nebun să ai încredere într-o făgăduială a lui Broderick Killoran.

— Şi îl crezi?

Neîncrederea lui răsună puternic în liniştea nopţii.

Ryker încuviinţă brusc din cap.

— Da.

Plin de furie, Niall se îndepărtă cu paşi apăsaţi de privirea aceea dură.

— Şi totuşi, va continua să stârnească încăierări în clubul nostru, spuse el fierbând de mânie.

Ryker îl potoli cu o privire glacială.

— Killoran a spus că a fost din pricina vizitei tale şi că orice alte astfel de vizite vor fi răsplătite cu aceeaşi monedă.

În spatele acuzaţiei aceleia aproape deloc voalate se ascundea o încărcătură însemnată.

Niall fluieră printre dinţi. Îl subestimase pe nătărăul ăla nefericit. Cât se poate de îndrăzneţ, Killoran nu doar că intrase în Iadul şi Păcatul, dar se folosise de cuvintele şi

acţiunile lui Niall ca să-l denigreze în faţa fraţilor şi a angajaţilor lui. Neliniştit, mai scoase o ţigară de foi şi o aprinse de la o făclie din apropiere. Trase adânc şi lung din ea, lăsând-o să îi inunde plămânii. Expiră lent.

Prundişul scârţâi sub cizma grea a lui Ryker, semn că se mişcase.

— Te poţi consola cu o treabă.

Niall, care încă fremăta de furie şi de nelinişte, mai trase o dată din ţigara lui de foi.

— Te întorci mâine.

Şi se înecă apoi cu gura aia de fum. Umerii îi tremurară din pricina izbucnirii bruşte, iar ochii i se umplură de lacrimi înţepătoare. Să plece? Bineînţeles, era logic. Atacatorii fuseseră prinşi şi se ajunsese la o învoială cu Killoran, aşa că Diana nu mai avea nevoie să hoinărească prin Londra în tovărăşia lui, cel plin de cicatrice. Şi totuşi, inima îi bătea cu putere, inundată de o panică stranie.

Ryker îl privi ciudat.

— Te simţi bine?

— Am inhalat prost, bombăni el când reuşi să îngâne un răspuns coerent. Era o minciună. Nu se mai înecase cu o ţigară de foi de când trăsese prima dată dintr-una, pe când fusese un orfan de pe stradă. Nu crezi că e riscant să stea fără paznic?

Fratele lui îi numără pe degete detaliile pe care le repetase deja Niall în mintea lui.

— Killoran a jurat că am încheiat un armistiţiu. Atacatorii tăi şi ai Penelopei au fost prinşi, la fel cei care lucrează cu ei.

Bineînţeles, erau suficiente motive să renunţe la postul lui din locuinţa Dianei Verney.

Atunci de ce simţea un gol ciudat şi dureros la gândul că avea să se întoarcă la salonul de jocuri de noroc? Pentru că ea fusese singura persoană care îl tratase ca pe altceva decât un golan nemilos de pe stradă. Până şi fraţii lui îl considerau un ticălos dur şi de o ignoranţă crasă, care îi păzea şi îi proteja, nimic mai mult. Iar asta ar fi trebuit să îşi dorească şi el. Îşi petrecuse întreaga viaţă drept un

conducător interlop nemilos.

Nu era aşa?

— Eşti convins? întrebă el morocănos, încercând să îşi limpezească gândurile.

Ryker ridică din umeri.

— A mai avut loc vreun atac sau a apărut vreun indiciu în sensul acesta de când ai fost însărcinat să o păzeşti?

Era mai degrabă un interogatoriu metodic din partea cuiva care îl însărcinase pe Niall cu o treabă decât o întrebare plină de îngrijorare din partea unui frate. Niall îşi încleştă dureros dinţii. Nici măcar un suflet nu îi era loial Dianei Verney.

Clătină din cap.

— Atunci, iată răspunsul! Ryker îşi scoase ceasornicul şi verifică ora. Probabil că Penelope mă caută.

Îşi vârî lănţişorul din metal al ceasornicului înapoi în buzunar, dar zăbovi.

Preţ de o secundă, Niall se gândi că poate Ryker avea să îi ceară să o mai păzească o vreme pe Diana. Dar apoi acesta spuse:

— Vom ţine un dineu.

Niall îşi înclină capul când auzi.

— Un dineu?

Ryker Black evita cu orice preţ evenimentele găzduite de înalta societate.

— Penelope crede că Diana ar trebui să le fie prezentată unor posibili peţitori, îi explică fratele lui.

Cuvintele acelea rostite cu nonşalanţă îl loviră pe Niall ca un pumn în stomac. Black îl fixă cu o privire pătrunzătoare.

— Întrucât tu nu vei mai fi, iar Wilkinson… e distras, va avea de beneficiat de pe urma unui soţ.

Îi zvâcni un muşchi în tâmpla dreaptă. De ce naiba îi spunea lui toate astea?

— Aşa crede Penelope? Sau tu? întrebă el iute şi tăios, înainte să se poată opri. Niall nu voia să ştie că, după plecarea lui, avea să fie înlocuit de vreun nenorocit spilcuit.

— Eu. Ryker se mai uită o dată la ceasornic. Îl vârî în buzunar şi apoi îl privi în ochi pe Niall. Mulţumesc, spuse el, ursuz ca întotdeauna. Ştiu că urăşti lumea asta la fel de mult ca mine.

Ba chiar mai mult.

— Mulţumesc că ai pătruns oricum în ea şi că te-ai asigurat că Diana nu păţeşte niciun rău.

Îi mulţumise.

O sarcină îndeplinită.

O treabă bine făcută.

Niall se holbă la silueta înaltă a lui Ryker, care se îndepărta de el, multă vreme după plecarea lui terminându-şi ţigara de foi.

„Mă întorc acasă”.

Iar pentru prima dată, îl blestemă pe Ryker pentru că îl forţase să preia această sarcină şi îl blestemă din nou pentru că i-o smulsese atât de iute.

Capitolul 13

Seara fusese un succes răsunător din toate punctele de vedere. Tatăl ei zâmbise cu adevărat pentru prima dată după un an. Diana reuşise să încheie o prietenie timidă cu cumnata ei, la a cărei nuntă nu fusese invitată, dar care în seara aceea o invitase la o mică serată pe care avea să o găzduiască împreună cu Ryker la sfârşitul sezonului. Era semnul unui nou început alături de familia ei.

Nici măcar înalta societate nu fusese întru totul dispreţuitoare. Dansase de mai multe ori. Odată cu Lord Maxwell. Altă dată cu cumnatul lui Lady Penelope, Lord Christian St. Cyr. Bineînţeles, ambele dansuri fuseseră coordonate cu grijă de vicontesă, astfel încât Diana să nu stea toată seara pe margine.

Iar Diana reuşise să se concentreze asupra unui singur detaliu: Niall nu îi cercetase dormitorul.

Neputând dormi, stătea cu genunchii ridicaţi la piept pe bancheta tapiţată de lângă fereastra ce dădea înspre străzile londoneze liniştite. Strălucirea palidă a lunii pline se iţea din când în când de după norii grei şi scălda pietrele cubice într-o lumină blândă.

Nici măcar nu o însoţise în camerele ei.

Pentru întâia oară de când fusese numit paznicul ei, Niall nu îi cercetase metodic şi detaliat camerele, ca apoi să plece pe furiş şi tăcut ca un hoţ de buzunare din Londra, urându-i scurt „noapte bună”.

De fapt, când se întorseseră de la Lord şi Lady Milford, stătuse la distanţă în urma lor şi apoi dispăruse pe coridoarele ce duceau spre aripa servitorilor, unde se afla şi camera lui.

Lăsă cartea pe care o abandonase deja pe banchetă şi îşi plecă bărbia pe genunchi, frecând-o în spate şi în faţă de materialul moale al cămăşii de noapte albe. Niall Marksman nu era genul de bărbat care să îşi neglijeze datoriile. Nu i se potrivea deloc paznicului feroce, care se stabilise pe poziţie în sala de bal a lui Lady Milford de parcă ar fi fost conducătorul armatei regelui şi îşi ducea oamenii la luptă.

Nu avea sens.

Doar dacă pleca. Atunci totul căpăta sens. Se opri din mişcările distrase pe care le făcea când se gândi la acea posibilitate ce prinsese rădăcini în mintea ei cu două ore mai devreme, când ajunseseră acasă. Poate că se hotărâse, până la urmă, că voia să fie liber. Poate că…

Un zgomot uşor de paşi pe coridor străbătu liniştea matinală. Inima îi stătu în loc, iar groaza trăită când găsise uşile şi ferestrele deschise şi când se rupseseră osiile se trezi din nou la viaţă. O groază uitată. O groază la care nici măcar nu se mai gândise de când Niall intrase în casa lor ca să vegheze asupra siguranţei ei.

Se muşcă de interiorul obrazului şi se întinse rapid în spate, desfăcând în tăcere cerculeţul care ţinea perdeaua strânsă. Îşi ţinu respiraţia când perdeaua grea din satin se răsfiră.

„Nu fi toantă! Creezi monştri din umbre, aşa cum te-a

acuzat tatăl tău”.

Cu siguranţă, era doar vreun servitor care stingea lumânările înainte să se retragă pentru orele de dimineaţa devreme.

Podeaua scârţâi, iar ea se muşcă tare de interiorul obrazului. Se ghemui lângă perete, încercând să se contopească cu el. Ciuli urechile pentru a putea auzi ceva. Ceasul cu pendulă ticăia exagerat de tare, accentuând tăcerea grea. Diana se concentră asupra secundelor ce se scurgeau apăsat şi, cu fiecare bătaie ce trecea fără ca vreun inamic şi dea perdeaua la o parte şi să îi găsească ascunzătoarea, tensiunea se risipea.

„Te porţi prosteşte”, îşi spuse ea în gând. Niall avusese dreptate să se îndoiască. Cine i-ar fi vrut răul? Legătura ei cu Ryker era în cel mai bun caz îndepărtată, iar în cel mai rău caz, inexistentă. Drept urmare, nu putea fi folosită vreodată ca pion ca să îi facă rău lui sau oricui altcuiva. Nici măcar tatăl ei nu o mai vedea. Gândind din nou logic, Diana îşi înclină capul îndeajuns ca să se uite prin crăpătura din perdea.

Îşi duse vârfurile degetelor la gură, înăbuşindu-şi un ţipăt.

Strălucirea sinistră a lumânării accentua cămaşa albă a unui bărbat. Clipi rar.

Un bărbat înalt.

Un bărbat foarte înalt.

Un bărbat pe care îl cunoştea, cu umeri imposibil de laţi şi muşchi încordaţi de boxer.

„Niall?” se întrebă ea în gând.

Nu ar fi avut cum să confunde silueta aceea. Se părea că Niall se dezbrăcase de haina stacojie şi rămăsese doar în pantalonii vişinii, cămaşa albă şi în cizme. Degetele Dianei zvâcniră, simţind nevoia de a apuca o pensulă şi de a-l imortaliza aşa cum era acum, fără să ştie, cu spatele la ea, privind una dintre numeroasele ei picturi. Diana se aplecă în faţă şi, ţinându-şi răsuflarea, îşi înclină cu îndrăzneală capul pe după perdea. I se tăie răsuflarea. Era ceva atât de intim în faptul că se afla aşa de aproape de un bărbat, de

acest bărbat fără vestă, lavalieră şi haină. Materialul elegant al cămăşii de bumbac îi accentua muşchii spatelui.

Ar fi trebuit să îl anunţe că era acolo. Ar fi trebuit să o facă din clipa în care el intrase în încăpere. Şi, cu siguranţă, nu ar fi trebuit să îl spioneze pe furiş.

Niall se mişcă, iar Diana simţi un nod în gât şi se ascunse la loc. Închise ochii şi se rugă în gând să nu o fi descoperit spionându-l ca o copilă obraznică. Podeaua scârţâi, iar ea se lipi de perete.

Se aşternu tăcerea şi, ţinându-şi răsuflarea, Diana se uită pe după marginea perdelei.

Blestemă în gând.

Niall se dusese lângă alt şevalet, dar nu se mişcă din loc. Nu părea dispus să iasă din salon. Diana simţi un iz aromatic de fum. Mirosi în tăcere aerul. Curiozitatea o trase înapoi, să mai arunce o privire.

Cu braţele încrucişate la piept, Niall ducea din când în când o ţigară de foi la buze şi trăgea adânc din ea.

Diana îşi ridică capul. În copilărie, se ghemuise deseori lângă canapeaua din piele a tatălui ei în timp ce acesta se ocupa de treburile ducale, ţinând deseori o pipă mică din lemn, sculptată, între dinţi. Până într-o zi în care îi descoperise mama ei. Fumegând de furie, le ţinuse o morală usturătoare şi Dianei, şi soţului ei pentru că îndrăzniseră să facă ceva atât de vulgar, adică să fumeze. Ba, mai mult, în casa lor sacră. Fusese ultima oară când Dianei i se permisese să se plimbe fără să fie urmată îndeaproape de o dădacă şi ultima dată când simţise aroma de tutun… Până acum. Oare ce ar fi spus mama ei dacă l-ar fi văzut pe bărbatul acesta născut pe stradă, în salonul ei, care îi păzea fiica şi lăsa acum o dâră de scrum de ţigară de foi în urma lui în timp ce fuma peste tot? Ţinând cont de nelegiuirile de care se făcea ea vinovată, părea potrivit şi corect ca până şi acest aspect al vieţii ducesei să se spulbere.

— Ai de gând să dormi pe banchetă?

Tonul jos de bariton al lui Niall răsună în salon. Diana icni şi se aplecă într-o parte. Se prinse degrabă de margine,

reuşind să nu cadă din ascunzătoarea ei… Din ascunzătoarea ei deloc impresionantă.

Îşi simţi pielea încinsă din pricina umilinţei şi se uită scurt la încuietoarea ferestrei. Scrută întunericul de afară şi oftă – nu puteau fi mai mult de zece metri până jos. Din păcate, era impulsivă şi avea tendinţa de a pălăvrăgi. Dar nu era laşă.

Mai oftă o dată şi dădu perdeaua la o parte.

— Ai ştiut tot timpul că sunt aici?

Îşi coborî picioarele pe marginea banchetei, iar cămaşa de noapte i se aşeză încet în jurul gleznelor. „Ticălosul!” Deşi nu reuşea să îşi dea seama dacă era mai furioasă pe el pentru că o descoperise sau pe ea însăşi pentru că nu reuşise să facă nici măcar un lucru atât de simplu şi să se ascundă.

Un colţ al gurii lui Niall se ridică şi îi apăru o gropiţă pe obrazul cu cicatrice, făcându-l să pară mai blând, deşi era mereu dur şi ameninţător.

— Este slujba mea să aud şi să văd totul, scumpo.

„Scumpo”. O spusese pe un ton nonşalant, nepăsător, şi totuşi Diana avu impresia că o mie de fluturi îi fuseseră eliberaţi în stomac, iar acum îşi sărbătoreau libertatea dansând sălbatic.

— Dacă nu auzi când cineva se furişează, sfârşeşti cu gâtul tăiat şi cu un cuţit în burtă.

Încăperea se răci, ca un semn de rău augur, la cuvintele lui dure. Diana tremură. Se ghemui şi îşi strânse mai tare halatul. Oare ce viaţă dusese? Îi mai privi o dată cicatricele. Medalii de onoare ce îi mutilau chipul. Se întrebă oare cine îl rănise şi ura faptul că Niall trăise o asemenea suferinţă. Se simţi ruşinată pentru că fusese întru totul absorbită de sine şi nu se gândise la necazurile altora.

— Ştii ceva despre astea? întrebă ea inutil, fără să vrea să ştie vreodată şi totuşi având nevoie să afle.

El mai trase un fum din ţigara de foi şi răsuflă lent.

— Ştiu multe despre astea, spuse el ţâfnos, revenind la accentul lui londonez gutural.

Şi totuşi, prin faptul că îi răspundea vag o ţinea la distanţă. Oare ca să se protejeze? Sau oare şi el, ca toţi ceilalţi, o credeau prea slabă de înger ca să afle adevărul despre lumea din jurul ei?

Îl privi fumând, vrăjită de nonşalanţa lui calmă şi nepăsătoare. Curând, el va trebui să plece, iar când ea urma să ajungă la Bedlam, nu avea să mai conteze cine era, ce fusese sau cine avea să fie cândva Niall Marksman. Sau nu ar fi trebuit să conteze. Era doar o altă persoană aflată în trecere, care intra şi ieşea din viaţa ei. Nu foarte diferită de părinţii ei sau de peţitorii care vizitaseră cândva chiar acea încăpere. Dar, în cele trei săptămâni pe care le petrecuseră împreună, Niall devenise o parte a vieţii ei. Singura persoană care îi vorbise simplu şi nu o tratase ca pe o fiică de duce ce trebuia răsfăţată. Şi totuşi, era ciudat cât de puţine ştia despre el.

— Aşa te-ai ales cu ele?

El ridică din sprânceană.

— Cu cicatricele tale, zise arătând înspre obrazul lui drept.

El scutură vârful ţigării de foi într-o vază din apropiere, de parcă ar fi vorbit în timp ce serveau ceaiul, despre subiecte banale, cum ar fi vremea.

— Uneori.

Răspunsul lui laconic îi dădu de înţeles foarte limpede că îşi dorea ca Diana să tacă.

Ea se împinse uşor în picioare, dar nu reuşi să îşi mişte membrele.

— Ţi s-a întâmplat des? insistă ea, dorindu-şi ca, înainte de plecarea lui Niall Marksman, să dărâme câteva dintre zidurile pe care le clădise în jurul lui şi să înţeleagă cine era. Au încercat să fure de la tine?

O imagine înduioşătoare se contură în mintea ei: Niall, un băiat cu o claie de bucle negre şi ochi albaştri temători, luptându-se pentru viaţa lui, în timp ce cineva încerca să îi fure cele câteva lucruşoare pe care le avea.

Niall înlemni, cu ţigara de foi în mână.

— Asta crezi? întrebă el, tonul acela batjocoritor din

discuţia lor de mai devreme revenind odată cu întrebarea ei îndrăzneaţă. Că am fost un băieţel sărac, speriat şi inocent, care dormeam pe alee, desfigurat de bărbaţi mai mari şi mai duri?

Diana înghiţi în sec şi îşi flutură neliniştită mâinile pe lângă gât.

— Eu… da… nu…

Făcu un pas spre ea, iar hotărârea cu care se mişcă o făcu pe Diana să se împleticească dându-se în spate. Se prinse de marginea unei mese din mahon, ca să se ţină pe picioare. Forţându-se să nu o ia la fugă, speriată şi tăcută, aşa cum sigur se aştepta Niall.

— Eu îi înjunghiam pe oameni în timp ce dormeau.

Auzi un bâzâit monoton în urechi. Nu îl credea. Refuza să înghită minciunile pe care i le spunea. Clătină din cap ca să-şi limpezească mintea, dar bâzâitul produs de sentimentul de confuzie rămase acolo.

Rânjind dur şi trist, Niall continuă să îşi fumeze ţigara de foi, înspăimântător de calm ţinând cont de cât de confuză era ea.

— Nu am fost un biet ţânc de pe stradă, cum îţi închipui tu, Diana. Am ucis la poruncă.

În cuvintele lui răsună un adevăr care o amorţi pe dinăuntru, penetrând zidurile. Recunoştea că era un ucigaş, iar postura lui deloc căită, de nezdruncinat dădea de înţeles că nu avea nicio neliniște sufletească din pricina aceasta. Şi totuşi, dintre toate acele cuvinte înfiorătoare şi hidoase pe care i le spusese, doar două îi captară atenţia.

„La poruncă”.

Îşi lărgi strânsoarea de marginea mesei şi se forţă să îşi desfacă degetele.

— Cine ar cere aşa ceva? întrebă ea încet, ducându-se spre el.

Niall o privi cu precauţie, aşa cum ar privi probabil o stafie în miez de noapte venită să îl bântuie pentru nelegiuirile rostite cu voce tare.

— Despre ce vorbeşti? spuse el pe un ton gutural atât de gros, încât Diana trebui să se forţeze ca să-l priceapă.

Se opri în faţa lui şi atinse cu vârful arătătorului cicatricea albă înfiorătoare care începea în colţul nasului şi îi străbătea obrazul drept, arcuită în sus. El se înfioră, dar nu se trase din mângâierea ei slabă.

— Ai spus că te-au pus să ucizi.

Era o diferenţă. Una mică. Şi totuşi, semnificativă. Oare îşi dădea seama de asta?

El se crispă, apoi îşi stinse degrabă ţigara de foi de masa încrustată cu trandafiri, aruncând mucul mic într-o parte.

— Ai auzit ce ai vrut.

— Am auzit ce ai spus, îl corectă ea încet, privind cercul mic alb chiar de deasupra sprâncenei lui.

Oare cum ajungea cineva să aibă un semn atât de mic, de precis?

El îşi încleştă maxilarul, iar Diana îşi dădu seama că în el se purta o luptă. O luptă ca să o ţină la distanţă, aşa cum, fără îndoială, îi ţinuse pe toţi ceilalţi. Pentru că, indiferent cât de nefericit te-ai fi simţit singur într-o lume solitară, era mult mai periculos, mai sfâşietor să locuieşti printre oameni care râneau şi te batjocoreau.

În pofida diferenţei lor de statut social, Diana şi Niall semănau foarte mult când venea vorba de cât contau pentru ceilalţi.

— Câţi ani aveai? îl îndemnă ea uşor, când văzu că el nu îi spune nimic.

— 7? 8? Nu ştiu.

Ea îşi înclină capul.

El chicoti aspru şi gol.

— Nici măcar nu ştiu câţi ani am, prinţesă. Mama m-a vândut lui Diggory când eram bebeluş.

Diana îşi lăsă mâna să îi cadă pe lângă corp şi o ascunse printre pliurile fustei, ca el să nu vadă că îi tremura uşor. Avea să o considere o slăbiciune şi o confirmare a părerilor proaste pe care le avusese despre ea.

— Diggory, repetă ea.

Din nou numele acela. Simţi o apăsare grea în piept.

Niall încuviinţă din cap.

Vorbea despre rău, despre o persoană care vânduse un copil unei brute. Era un lucru rău ce egala nelegiuirile mamei ei. De fapt, era întocmai *aceeaşi* nelegiuire de care se făcea vinovată mama ei. Doar că ducesa de Wilkinson nu luase niciun ban pentru că i-l dăduse mai întâi pe Ryker şi apoi pe Helena acelui monstru. O făcuse doar pentru a-şi păstra statutul social.

— M-a învăţat cum să folosesc cuţitul. M-a forţat să scap de rivali şi de duşmani.

Privirea îi deveni distantă, iar în clipa aceea, era limpede că nu o mai vedea nici pe ea, nici altceva în afară de viziunile din mintea lui. Îşi dorea cu disperare să poată pătrunde în mintea lui, să îi alunge demonii. Să îi aline durerea.

— Era un băiat, spuse el, pe un ton ciudat de absent. Ryan. Făcu o grimasă plină de amărăciune când îşi aminti. Un mic hoinar. Se mişca mai rapid decât un şobolan ce aleargă prin gunoaie. Diggory îi observase viteza şi a încercat să se folosească de ea ca să îi fure pe cei care mergeau la teatru lângă Drury Lane. L-a luat la el. Nu se pricepea deloc la furat din buzunare, zise el, mai mult pentru sine. Am încercat să îl instruiesc, dar…

„Dar…” Cuvântul acela pluti în aer, la fel de real de parcă l-ar fi rostit.

— Dar, îl îndemnă ea cu blândeţe, cuprinzându-i obrazul cu mâna şi forţându-l să îşi întoarcă chipul spre ea.

El clipi, fără să spună nimic. Oare îşi amintise că era şi ea acolo?

— Eu nu mai puteam să fur din buzunare. Mă făcusem prea mare. În schimb, voia să ucid pentru el. Eu nu voiam.

Diana îşi prinse tare buza de jos cu dinţii, imaginându-şi-l pe Niall băiat. Probabil fusese un răzvrătit, cu o licărire sfidătoare în ochi şi bucle negre căzute pe frunte.

— Ce a făcut? întrebă ea, având nevoie ca Niall să îşi termine povestea atât pentru el, cât şi pentru ea.

— Doi dintre oamenii lui Diggory îl ţineau pe unul dintre rivalii lui. Un bărbat forţos şi ticălos. Îl chema Boyd. Nici măcar Satanei nu i-ar fi fost de folos.

Vocea îi deveni aspră, iar ea tânji să îl îmbrăţişeze şi să îl ţină aproape. Ştia însă că, dacă ar fi făcut-o, legătura dintre ei s-ar fi rupt, iar el şi-ar fi încheiat povestirea. Aşa că stătu locului, fără să se mişte, aşteptând ca el să continue. Iar de data aceasta nu îl îndemnă, ci aşteptă, în timp ce ceasul cu pendulă ticăia, marcând clipele ce se scurgeau.

— L-a luat pe Ryan, spuse el în cele din urmă.

„Oh, Cerule mare!”

— I-a pus cuţitul la gât.

„Nu!”

— Mi-a spus să aleg. Fie îl ucideam pe rivalul lui, Boyd…”

Înghiţi în sec atât de tare, încât mărul lui Adam îi zvâcni puternic. Fie îl ucidea el pe Ryan.

Diana se înfioră, simţind cum carnea i se răceşte dinspre interior. „Nu, nu, nu!” îşi spuse în mintea ei, tăcut, inutil. Sperând la un alt sfârşit decât cel pe care îl bănuia deja. „Te rog, să nu o spună. Te rog…”

— Nu am putut s-o fac. Mi-a promis că data viitoare o să mă înec cu sângele meu, aşa cum se îneca Ryan cu al lui.

Diana înghiţi în sec, simţind fierea cum o arde în gâtlej.

— A fost ultima oară când am ezitat, adăugă el încet. După aceea, m-a pus să îmi însemn omorurile în cocioaba aia căreia îi ziceam casă. De fiecare dată când luam o viaţă, mă punea să scobesc în perete cu cerneală neagră. Îşi atinse absent pieptul, privind în depărtare. Ucide sau vei fi ucis, zise el, încet şi distant, trăind amintiri pe care doar el le putea vedea.

Când simţi că i se puse un nod în stomac, Diana respiră adânc, ca să nu verse. În clipa aceea, se dovedi a fi ca mama ei, căci, pentru numele lui Dumnezeu, dacă ar fi avut un cuţit la ea şi Mac Diggory ar mai fi trăit, i l-ar fi înfipt bucuroasă în inimă pentru ce le făcuse lui Niall şi acelui băiat, Ryan.

Ochii i se inundară de lacrimi şi clipi des, ca să le alunge. El le-ar fi considerat doar un semn în plus al

fragilităţii ei.

— Erai un copil, spuse ea încet, când avu îndeajuns de multă încredere în sine că poate rosti ceva. Indiferent că aveai 8, 9 sau 10 ani. Ai fost forţat să faci… Pentru numele lui Dumnezeu, era o laşă, căci nu reuşea să rostească acele cuvinte! Şi totuşi, nu ar fi fost drept faţă de el. Ai fost forţat să ucizi, Niall, reuşi ea să îngâne în cele din urmă. „Cum pot fi atât de calmă, când mi se frânge inima în bucăţi?” Ai făcut acele lucruri pentru că ai fost forţat, repetă ea. Nu ai în sânge cruzimea aceea.

Spre deosebire de ea, care era legată pe vecie de răul ce îi curgea prin vene.

*

Nu mai spusese asta nimănui. După ce Ryker îl doborâse pe călăul lui Diggory şi îl eliberase, Niall fugise de fosta lui viaţă fără să mai privească vreodată în urmă. Iar asta însemnase şi să nu împărtăşească niciodată secretele acelea întunecate şi rele care îi câştigaseră de timpuriu un loc în iad.

Până acum.

Până la această femeie. O mână de femeie fragilă, care nu ar fi rezistat nici măcar o zi în Dials şi care credea cu inocenţă că o perdea mai grea ar fi fost îndeajuns să îi ascundă prezenţa de cineva care se pricepea aşa de bine la furişat, ca el.

Şi totuşi, chiar dacă rostise acele vorbe întunecate, Diana era lângă el oricum. Singurele semne că fusese tulburată erau tremurul uşor al mâinilor şi freamătul vag al buzei de jos. O privi în ochii ei albaştri expresivi şi căută un semn de dezgust, dar văzu doar tristeţe, regret şi – se trase înapoi, mutându-şi privirea de la ea – milă.

— Nu vreau să-ţi fie milă de mine, se răsti el, pregătit de ceartă, având nevoie de ceartă.

Oare de ce îi împărtăşise acele lucruri? De ce acum, deşi reuşise să ţină bine ferecate orice gânduri despre Diggory şi faptele negre pe care le săvârşise pentru el?

Ea clătină din cap, iar părul ei blond împletit fără cusur îi căzu pe umăr.

— Nu mi-e milă de tine, şopti ea.

Buza de jos plină îi tremură.

— Te pricepi la fel de prost la minţit ca la furişat, Diana Verney, bombăni el.

Ea se apropie de el atât de mult, încât îi simţi aroma floralã ce îi săruta pielea plutind în jurul lui. Îşi umplu plămânii cu izul acela purificator de inocenţă. Inocenţă într-o lume plină de întuneric.

— Eşti dispus să îţi asumi vina pentru lucruri pe care ţi le-au făcut alţii pe când erai copil, spuse ea încet.

— Te înşeli.

Diana nu dădu niciun semn că ar fi auzit avertismentul periculos din afirmaţia lui.

— Oare? ripostă ea, dispusă să îl înfrunte, mai îndrăzneaţă decât cei mai mulţi bărbaţi din St. Giles. Când ai ucis ultima oară pe cineva?

Îşi petrecuse toată viaţa crezând că doamnele elegante precum Diana erau slabe şi le lua cu leşin, că erau nişte imitaţii patetice de oameni. Şi totuşi, Diana nu se pierdu cu firea, nici nu o luă la sănătoasa, îngrozită de dezvăluirile lui. Respectul acela reticent pe care i-l purtase în aceste trei săptămâni era înlocuit acum de o apreciere mai profundă, mai trainică pentru puterea şi curajul ei.

Niall îşi întoarse privirea.

— M-a prins când am ţinut o parte din prada dintr-un jaf. M-a înjunghiat.

Se frecă în locul în care lama aceea feroce îi străpunsese carnea.

Diana îşi înăbuşi un icnet ducând mâna la gură.

Îl inundă groaza trăită în ziua aceea de demult. Ţipetele lui în timp ce lama îi străpunsese pielea. Suferinţa cumplită. Îi apărură broboane de sudoare pe frunte şi închise scurt ochii, alungând amintirile.

— Fratele tău m-a salvat, reuşi el să îngâne, deşi i se contractase gâtlejul. Ca să cunoască profunzimea legăturii dintre el şi cel care avea acelaşi sânge ca ea. Răsuflă

sacadat şi deschise ochii. După aceea? Niall ridică din umeri. Am plecat din cocioaba aia şi am jurat să nu mai ucid niciodată şi să nu mă mai întorc vreodată în locul acela.

Şi nu o mai făcuse.

Picăturile argintii din ochii ei licăriră de tristeţe. Ea îl prinse de mâini.

— Şi *de aceea* nu eşti un monstru, aşa cum te consideri.

Niall observă cât de diferiţi erau. Era captivat de atingerea aceea. Pielea Dianei era albă ca un crin, moale ca satinul şi cu manichiura îngrijită, iar a lui era plină de cicatrice, de semne, iar unghiile îi erau crestate. Nu avea dreptul să o atingă în vreun fel cu mâinile lui pătate pentru totdeauna cu sângele celor pe care îi ucisese.

Şi totuşi, ea nu părea să se teamă, ceea ce îl nelinişti. Fusese mai uşor, mai sigur să o considere o domnişoară răsfăţată, care se temea de lumea din jurul ei. Dar descoperise, întrucât nu şovăise când îi spusese cele mai întunecate poveşti din trecutul lui, că era mai puternică decât cei mai mulţi bărbaţi pe care îi cunoştea.

— Ţi-ai închipuit că sunt altfel decât în realitate, se răsti el, smucindu-se din strânsoarea ei. Poate că nu am mai ucis pe nimeni, dar am bătut oameni. I-am ameninţat.

Făcuse şi alte lucruri îngrozitoare pe care nici măcar el nu i le putea spune. Pentru că ştia că i-ar fi zdrobit inocenţa şi mai mult decât o făcuse vorbindu-i despre secretele lui macabre.

Ea se legănă pe călcâiele goale.

— Da, ei bine, mă aştept ca oamenii cu pricina să o fi meritat, fără îndoială.

Iată! Câteva cuvinte pline de încredere dovediră din nou că nu îi era teamă, dar şi bunătatea înnăscută din sufletul ei.

— Ce fel de femeie eşti tu, Diana Verney? se întrebă el cu voce tare.

— Una practică, răspunse ea automat. Una îndeajuns de înţeleaptă ca să îşi dea seama că ai făcut ce a trebuit să

faci ca să supravieţuieşti, Niall.

Îi atinse cu vârful degetului cicatricea de deasupra sprâncenei, cea pe care i-o lăsaseră ţigările de foi ale lui Diggory, iar el se împotrivi dorinţei aprinse de a se apleca să adâncească mângâierea aceea moale ca untul.

— Şi una care se bucură că eşti viu datorită acestui lucru, murmură ea încet.

El tresări. Nu se îndoise niciodată de loialitatea fraţilor lui, dar nimeni, nici măcar femeia care îi dăduse viaţă, nu mulţumise Cerului pentru existenţa lui. Avea un scop: să îi ţină pe oameni în siguranţă şi să creeze locuri de muncă pentru bastarzii de pe stradă, în afară de scopul pe care îl avea ca şef al paznicilor, ce nevoie avea cineva de el? Se simţi incomod din pricina sincerităţii brute a Dianei şi a voioşiei neobişnuite pe care i-o stârnea mărturisirea ei în piept, aşa că îşi trase mâna dintr-a ei. Se duse cu paşi apăsaţi spre picturile ei, oprindu-se lângă una foarte cunoscută.

Chiar şi în acuarele, reuşise să surprindă clădirile în paragină şi straturile de murdărie şi de noroi ce acopereau dalele de piatră inegale din St. Giles. Nu orice parte din St. Giles. Se uită îndeaproape.

— E din ziua în care eu şi Helena… am vizitat clubul, se bâlbâi ea.

Ziua în care Helena îl împuşcase pe Diggory, iar Diana Verney dăduse buzna în Iadul şi Păcatul în braţele lui, căutând ajutor.

Trecu la următorul tablou. Scena era dintr-un alt capăt al Londrei. Vegetaţia abundentă din Hyde Park creionată pe fundalul unei furtuni turbulente, în timp ce ploaia cădea cu putere peste două siluete: o femeie zveltă, îmbrăcată într-o pelerină… şi el. Aruncă o privire peste umăr şi o găsi pe Diana, cu obrajii ca focul, chiar şi în încăperea întunecată.

Niall îşi întoarse privirea.

Îşi aminti ceva ce îi spusese în timpul acelei furtuni.

— Toate sunt locuri în care ai fost, spuse el încet, punând cap la cap mulţimea picturilor ei.

Diana îşi drese vocea, iar el mai degrabă o simţi decât o auzi apropiindu-se, zăbovind lângă umărul lui.

— Nu prea multe, recunoscu ea, confirmându-i bănuiala. Se răsuci, iar fustele albe se rotiră odată cu ea, şi apucă un caiet. Dar sper să o fac, adăugă ea.

Îi întinse micul caiet din piele ca o ofrandă.

Niall ezită. Nu era genul de om care să urmărească ori să vrea să pătrundă în gândurile, speranţele şi visurile altcuiva.

Diana îi împinse caietul de schiţe deschis, hotărând în locul lui.

— Vreau să merg aici, spuse ea cu entuziasm în vocea lirică.

Îşi înfipse degetul în pagina cu pricina, distrăgându-i atenţia de la obrajii ei viu coloraţi şi făcându-l să se concentreze asupra desenului. Privi fascinat albastrul adânc al apelor. Din apele ca safirul se înălţa un munte crestat, acoperit de arbuşti şi tufişuri verzi.

— E St. George’s, îi explică ea cu o nerăbdare molipsitoare.

El privi pagina în timp ce Diana vorbea.

— I se spune Noua Londră.

Niall pufni sec şi ironic şi îşi mută scurt privirea de la ea la schiţă.

— Pagina aia nu are nimic din Londra.

— Ei bine, dalele de piatră provin din Ţara Galilor, explică ea, arătând spre drumul gri pavat de pe strada cu pricina, dar, altminteri, sunt de acord.

Iar când vorbi din nou, o făcu precum o femeie care părea să fi uitat de prezenţa lui Niall.

La naiba, el ura locul acela îndepărtat la care ea visa şi după care tânjea atât de intens!

— S-a format din vulcani – îşi trecu degetele peste apa pe care o pictase cu atâta măiestrie – şi se spune că nisipul din St. George’s este roz şi se simte moale ca satinul sub picioarele desculţe.

Până şi lui, unul dintre ucigaşii blazaţi din Londra, îi era greu să nu fie atras de tărâmurile acelea fantastice pe

care le picta Diana. Vocea ei căpătă un ton îndepărtat, distant.

— Şi apa se zice că e albastră precum cerul. Îşi ciuguli vârful degetului, studiindu-şi lucrarea, după care rupse lent, cu meticulozitate, pagina din caiet. Încercările mele par să fie prea întunecate şi, ori de câte ori aş lua-o de la capăt, pur şi simplu nu îmi iese cum trebuie. Până ce nu o văd…

El pufni. Singura insulă pe care o cunoscuse el vreodată era Anglia reginei, iar apele erau la fel de negre precum străzile lor.

— Cine spune asta?

Ea ridică brusc privirea şi se ciocni de capul lui plecat. El mârâi, ignorându-i scuzele. Ea dădu să spună ceva de câteva ori.

— Cine spune ce anume? rosti ea impulsiv.

El făcu semn cu bărbia spre schiţa pe care o ţinea în mână.

— Despre apele şi nisipurile lor sofisticate.

Ea se îmbujoră uşor.

— Păi…

El miji ochii, întrucât dusese o viaţă îndeajuns de extenuantă ca să îşi dea seama când o domnişoară ocolea adevărul. Avea şi ea secretele ei. Toţi aveau. Dar, la naiba, pe ale ei le detesta!

— Verişorii Hellenei prin alianţă, spuse ea în cele din urmă, reticentă. Provin dintr-o familie de călători pe mare. Fratele vicontesei Redbrooke este negustor şi ne-a povestit despre St. George’s.

Niall, care nu dădea doi bani pe nimeni şi pe nimic, se trezi că era gelos pe acest individ necunoscut care îi povestise Dianei despre locuri în care el nu fusese niciodată şi nici nu avea să ajungă vreodată.

În timp ce neliniştea sufletească punea stăpânire pe el, ea lăsă pagina din mână şi rosti cu nonşalanţă:

— Din pricina oceanului vast şi a cedrilor numeroşi, mulţi oameni care au locuit acolo au devenit corsari şi… Şopti apoi pe un ton confidenţial: Piraţi. O buclă îi ieşi din coada împletită larg şi îi căzu peste ochi.

El zâmbi melancolic, iar ea îşi dădu şuviţa blondă după ureche. Vorbea despre piraţi de parcă ar fi fost personaje romantice, care ar fi trebuit să fie imortalizate în paginile unei cărţi, nu nişte ticăloşi însetaţi de sânge, care prădau şi jefuiau. Cât de diferit priveau lumea!

— Piraţii ţi se par romantici?

Un astfel de detaliu l-ar fi făcut să o dispreţuiască cu trei săptămâni în urmă. Acum era doar un lucru pe care îl îndrăgea la domnişoara aceasta inocentă care îl fascinase.

— Nu, spuse ea încet, pe neaşteptate. Dar este distractiv să îţi închipui uneori o lume plină de entuziasm, în care bărbaţii şi femeile navighează pe mări şi se aventurează în ape diferite de ale noastre.

„Ale noastre”. Când vorbea aşa, între ei se crea o legătură intimă, de parcă ar fi trăit în aceeaşi lume. O iluzie. Nimic mai mult. Diana se îndepărtă de el şi luă cu ea urma aceea fragilă de căldură.

Niall îi privi fiecare mişcare prudentă în timp ce se îndepărtă, oprindu-se în cele din urmă în faţa picturii cu scena din St. Giles.

— Pleci.

Nu era o întrebare.

— I-au prins pe cei care au încercat să o ucidă pe Penelope, spuse el morocănos, oferindu-i mai multe informaţii decât i-ar fi dat altcuiva.

Ea privi în spate.

— Într-adevăr? întrebă ea prudentă.

Aştepta ceva de la el. Îşi dădea seama de asta după licărirea din ochii ei ca de cobalt, dar nu se pricepuse niciodată să descifreze emoţii sau sentimente, aşa că doar încuviinţă brusc din cap.

— Înţeleg.

Ce înţelegea mai exact? Poate că era din pricina orei timpurii şi a şocului suferit în urma dezvăluirilor pe care i le făcuse Ryker mai devreme, dar Niall nu reuşea să priceapă nimic. Diana înaintă din nou cu mâna întinsă.

El o privi preţ de o clipă, după care i-o cuprinse cu mâna lui plină de cicatrice.

— Mulţumesc, spuse ea încet. Mulţumesc că ai rămas, deşi nu ţi-ai dorit niciodată să fii aici. Chiar şi atunci când nu ai crezut că ar exista vreo ameninţare. Diana îşi trase mâna, iar el suferi că îi pierdu atingerea. La revedere, Niall.

Iată! „La revedere”. Două cuvinte care vorbeau despre final, semn că timpul lui acolo se sfârşise.

Ea apucă schiţa cu St. George’s şi i-o înmână.

— Îţi aparţine, zise ea încet. Un dar.

Lui i se păru că ochii îi licăreau de tristeţe. Ori să fi fost doar speranţa lui egoistă?

— Ca să-ţi aminteşti de mine.

De parcă ar fi putut să o uite vreodată. Tulburat de acest gând, se uită la darul pe care îl primise.

Auzi zgomotul uşor al paşilor ei în timp ce se îndepărta, iar o senzaţie de panică îi umplu pieptul. Avea să fie ultima oară când o vedea. De atunci înainte, drumurile lor nu ar fi avut de ce să se mai întâlnească, iar vieţile lor nu ar fi avut de ce să se mai intersecteze.

Niall se duse după ea cu paşi mari.

Diana se opri şi privi în urmă.

— Te conduc în camerele tale, spuse el morocănos. Pentru ultima oară.

Ea îi zâmbi din nou vag.

— Nu mai am nevoie de ajutor ca să merg în camerele mele, Niall. Am făcut asta singură cu mult timp înainte să vii şi voi continua să o fac după ce vei pleca.

Şi apoi plecă.

Capitolul 14

Diana înaintă în tăcere pe coridoarele întunecoase. Răsufla repede, sacadat şi se căzni să nu se lase copleşită de torentul de emoţii ce ameninţa să o tragă la fund. Ura durerea pe care o trăise Niall. Ura faptul că urma să plece în dimineaţa aceea şi că nu avea să îl mai vadă vreodată. Cuvintele pe care i le spusese Niall prinseseră rădăcină în mintea ei şi aveau să rămână acolo pe vecie, mult timp

după plecarea lui.

Durerea îi spintecă inima. Departe de privirea lui intensă, atotştiutoare, cedă în faţa atacului violent de tristeţe, furie şi regret faţă de toate lucrurile pe care le trăise. Şi ceva mai rău care îi tăia răsuflarea şi îi umplea fiecare ungher al fiinţei ei: ura. Ură faţă de cei care îi făcuseră atâta rău lui Niall. Iar ura aceea veni însoţită de resentimente pline de amărăciune faţă de membrii înaltei societăţi cărora nu le pasase de necazul unui băieţel de pe stradă… Şi faţă de ea însăşi pentru că se făcea vinovată de aceeaşi acuzaţie.

În timp ce înainta, privi la casa de la oraş, un cămin pe care îl luase de-a gata. Acum îl privea aşa cum cu siguranţă o făcuse Niall, observând cadrele aurii complicate. Cutia franţuzească din malahit, doar o completare pe o masă lăturalnică aurită vopsită… Ambele obiecte, dovezi extravagante de avuţie şi privilegiu. I se făcu ruşine.

Diana primise mereu doar cele mai bune lucruri. Dusese o viaţă extravagantă şi opulentă ca scumpa fiică a ducelui de Wilkinson, lipsită de temeri şi de foamete. Fără să cunoască vreodată răul ce sălăşluia în sufletul unei persoane. Întru totul izolată de întunericul pe care Niall fusese forţat să îl îndure. La vârsta la care ea luase ore de pictură şi învăţase mişcările line ale unei reverenţe, mâna lui Niall fusese străpunsă de un cuţit. Îşi făurise o existenţă din nimic şi crease un imperiu care sprijinea bărbaţi, femei şi copii. Triumfase în adversitate şi ieşise din el un bărbat puternic, cu convingeri şi curajos. O cuprinse un sentiment de admiraţie faţă de tot ce făcuse şi faţă de cine era el.

Iar ea?

Încetini pasul, oprindu-se în dreptul unei oglinzi italieneşti în stil rococo. Sticla netedă oglindi ochii trişti şi plini de regrete ai unei femei care îşi permisese să fie modelată într-o domnişoară zăpăcită şi prostuţă.

„Scopul tău este să fii supusă şi ascultătoare”.

Predica severă pe care i-o ţinuse mama ei de nenumărate ori răsună în cotloanele din mintea ei. Zâmbind

larg, Diana scoase limba. Un gest copilăros, ca o mică luptă împotriva tuturor lecţiilor sociale.

Poate că avea acelaşi sânge ca mama ei şi că se îndrepta la rândul ei spre nebunie, dar, pe drum, nu avea să îşi vândă sufletul pentru rang şi privilegiu. Se simţi de parcă cineva i-ar fi dat jos o capă de pe umeri, de parcă ar fi fost eliberată, deşi în alte privinţe avea să rămână captivă. Iar în acea noapte întunecoasă, găsi întrucâtva mângâiere în acest lucru. Se forţă să îşi mute privirea de la oglindă şi îşi reluă drumul lung spre camerele ei.

Odată intrată, închise uşa în urma ei. Apoi, în sanctuarul camerei, îşi încrucişă mâinile la piept şi se sprijini pe uşa grea. Aerul rece al nopţii care îi mângâie chipul îi aduse o linişte mângâietoare.

Aerul nopţii?

Se opri, coborându-şi lent braţele pe lângă corp. Privi rapid înspre fereastra deschisă din cealaltă parte a încăperii. O briză uşoară flutura draperiile cu model floral, făcând materialul să danseze zgomotos.

Îşi umezi buzele. Era o prostie să reacţioneze aşa la o fereastră deschisă. Existau nenumărate motive pentru care putea fi deschisă.

Dar existau şi nenumărate motive pentru care nu ar fi trebuit să fie…

Simţi fiori de nelinişte pe şira spinării şi se îndepărtă încet de lângă uşă. Podeaua scârţâi, ca un semn de rău augur în tăcere.

— Meredith? strigă ea, bâlbâindu-se, cu voce tremurătoare.

— Milady?

Diana ţipă şi se întoarse spre camera de garderobă.

Servitoarea ieşi iute.

— Iertaţi-mă, milady, spuse ea, cu vocea grea de somn.

Fata puse mâna la gură şi căscă.

Diana se relaxă şi îşi duse o mână la inima care îi bătea nebuneşte.

— Nu. Asta e tot. Eu doar îmi imaginam monştri în

umbre.

Făcu o grimasă. Asta e tot. Nu mai am nevoie de tine, spuse ea, îmbujorându-se jenată.

Ce prostie!

Meredith se duse degrabă spre uşile de sticlă care ajungeau până la podea.

— E în regulă, îi strigă Diana, oprind-o. Lasă-le aşa! Eşti liberă restul nopţii, zise ea.

— Sunteţi convinsă, milady?

Fata ezită, dar când Diana încuviinţă din cap, făcu o reverenţă şi plecă, închizând uşor uşa în urma ei.

Imediat ce fata plecă, Diana răsuflă încet printre buzele apropiate.

— Nu fi nătângă, şopti ea.

Se dovedea a fi o domnişoară laşă, aşa cum fusese acuzată de prea mulţi, imaginându-şi monştri în umbre. Atacatorii lui Lady Penelope fuseseră prinşi. Diana se duse cu paşi apăsaţi spre fereastră şi se întinse.

Apoi se opri. Privi în grădina îngrădită de ziduri din spatele casei lor de la oraş. Luna plină intra şi ieşea dintre norii grei, aruncând din când în când grădina năpădită de buruieni într-un întuneric desăvârşit. Cămaşa ei de noapte din bumbac foşni uşor când se prăbuşi în genunchi şi îşi puse braţele pe pervaz. Îşi puse bărbia peste mâinile împreunate şi se holbă în jos.

Oare de câte ori nu stătuse în copilărie în acelaşi loc? Cu ochii închişi, îngenunchea pe marginea ferestrei şi încerca să numească florile după parfumurile ce pluteau până în camera ei. Mama ei se mândrise nespus de mult cu grădinile acelea, le îngrijise cu o dragoste părintească. Diana privi tristă la tufişul de trandafiri roz acum neîngrijit şi la gardurile vii ce ar fi trebuit tunse de mult. Mama Dianei nu iubise nicicând aşa... Nu pe ea. Pe nimeni, de fapt. Ducesa se dovedise a fi incapabilă să simtă acea emoţie blândă. În schimb, îi umpluse Dianei copilăria cu ordine, porunci şi lecţii despre bună-cuviinţă. Nu dăduse niciodată dovadă de afecţiune sau căldură, sau mândrie. Până când îşi făcuse ieşirea în societate, iar mama ei văzuse în ea un

premiu pe care să îl mărite care să sporească rangul şi averile familiei.

Fu cuprinsă de amărăciune şi închise fereastra, trântind-o cu un zgomot puternic. Se ridică în picioare, se răsuci şi icni.

O siluetă cheală, mătăhăloasă rânji încet. O lovi un miros de usturoi şi bere.

Ţipă, dar el îi puse palma la gură, înăbuşind sunetul. Groaza îi cuprinse mintea şi îi străbătu trupul. Ţipă în palma aspră şi goală a străinului brutal, dar sunetele erau înăbuşite şi îngropate în mâna lui.

— Nu mi-ai uşurat deloc treaba, căţea nenorocită! îi şopti el la ureche.

Şi mai îngrozită, se încovoie şi se zvârcoli în strânsoarea lui aspră. Bărbatul îi întoarse braţul la spate, iar ei îi dădură lacrimile, îşi smuci capul înainte şi înapoi, uitându-se cu disperare spre uşă. „Niall…”

— Fără din astea, o certă el, trăgând-o încă o dată de braţ, iar lacrimile îi şiroiră pe obraji. Şefu’ nu-i deloc mulţumit de cât de greu a fost. Vrea s-o facă singur. Îşi linse buzele. Dar n-a zis că n-aş putea să mă bucur de tine mai întâi, prinţesă.

Măruntaiele i se răsuciră de repulsie şi se zbătu din nou. Îi sfâşie palma cu dinţii şi icni când gustul metalic al sângelui îi inundă gura.

El mârâi.

— O să-ţi doreşti să n-o fi făcut!

Şuieratul metalului răsună în încăpere, amestecându-se cu gâfâielile ei aspre, înăbuşite. Un geamăt jalnic i se desprinse de pe buze, pierzându-se în mâna lui grea. Bruta ştirbă îşi trase braţul în spate.

„Cerule mare!”

Se trase înapoi, ghemuindu-se. El o lovi în tâmplă. Văzu o explozie de stele, iar pământul se afundă şi se clătină sub picioarele ei. Totul era în ceaţă, iar Diana se căzni să îşi vină în fire, dându-şi vag seama că o târa înspre uşa de legătură din camerele ei. Frica îi creştea la fiecare pas. În clipa în care avea să o scoată din camerele ei, din

casa ei, era ca şi moartă.

O usturară ochii, plini de lacrimi inutile care îi înceţoşau vederea. „Nu vreau să mor aşa!” Îşi adună puterile pentru a se elibera, înfigându-şi tare picioarele în covorul Aubusson subţire.

Bruta mătăhăloasă înjură în barbă şi se răsuci rapid. Apoi, preţ de o clipă miraculoasă, îşi luă mâna de la gura ei. Diana trase aer în piept, panicată, pregătindu-se să ţipe ca să trezească toată casa. Ţipătul acela sfârşi însă prin a fi un şuierat tremurat când el o prinse de gât şi o lovi de perete. Un junghi de durere îi străbătu şira spinării.

— Am zis să-ţi ţii gura, căţea! Îşi apropie faţa de a ei. Nu am fost clar?

Diana se chinui să respire, sufocându-se şi pierzându-şi răsuflarea. Strânsoarea lui neiertătoare era menită să o pedepsească şi să o ucidă. O ardeau plămânii în timp ce trăgea de antebraţele lui încordate.

Privirea îi rătăcea frenetic şi observă o vază Wedgwood liliachie în apropiere. Lovi masa cu picioarele. Vaza de porţelan explodă în liniştea nopţii.

Iar în timp ce atacatorul ei îşi slăbi strânsoarea de la gâtul ei şi începu să o târască din nou prin încăpere, Diana se rugă.

*

Niall rămase printre picturile Dianei multă vreme după plecarea ei.

Da, aşa cum subliniase Ryker mai devreme, trebuia să fie eliberat de însărcinarea primită. Atacatorii Penelopei fuseseră prinşi, iar el era liber să se întoarcă.

— Vino-ţi naibii în fire! bombăni el, scoţând încă o ţigară de foi din haină.

Se duse spre un sfeşnic cu lumânări, aprinse ţigara şi trase un fum zdravăn. Era obosit. Nu exista nicio altă explicaţie pentru melancolia nenorocită pe care o simţea.

Trebuia să se fi dus de mult la culcare. Dar Niall nu fusese niciodată genul de bărbat care să îşi dorească, să

aibă nevoie ori să tânjească după somn. Când închizi ochii şi laşi garda jos, duşmanii se furişează şi îţi recompensează pacea aceea furată cu un cuţit în stomac… şi o tăcere veşnică.

Peste câteva ore, lucrurile lui aveau să fie împachetate şi urma să plece călare din zona rafinată a districtului Mayfair din Londra spre zona cu infractori în care sălăşluiau păcătoşii până la moarte. Doar că, în timp ce ieşea din salonul Dianei, aşa cum ajunsese să îl considere, Niall mai aruncă o privire în spate, la tabloul acela sinistru al străzii din St. Giles.

„Mă întorc acasă”.

Însă, în timp ce rătăcea pe coridoarele tăcute, îşi dădu seama că nu deprinderile şi obiceiurile lui de demult îl ţinuseră treaz, ci mai degrabă ea. Diana Verney.

Cu ţigara de foi în mână, Niall străbătu cu paşi apăsaţi coridoarele ducelui de Wilkinson, la fel de metodic ca atunci când verifica clubul Iadul şi Păcatul. Doar că nu descoperi niciun desfrâu la beţie sau vreun râs tunător. Ci mai degrabă o linişte uşoară, plină de pace, cum Niall nu ştiuse până atunci că putea exista.

Şi nu avea să îi fie dor de nimic. De nici un singur lucru.

„Mincinosul dracului!”

La naiba, nu avea să îi fie dor de fătuca aia exasperantă. Mai trase un fum din ţigara de foi, umplându-şi plămânii cu el, apoi expiră lent un cerc mic şi alb.

Străbătu coridorul cu paşi apăsaţi şi tăcuţi, înăbuşiţi de covorul gros.

Până să îşi cunoască fraţii de pe stradă, oamenii se dovediseră a fi inconsecvenţi, fuseseră siluete trecătoare care intraseră şi ieşiseră din viaţa lui. Oameni care sfârşiseră închişi la Newgate sau în carena vreunei corăbii. Iar aceştia fuseseră cei norocoşi, care nu plătiseră cu moartea pentru nelegiuirile lor. Drept urmare, nu se gândise deloc la târfele sau la angajaţii de la mesele de joc care renunţaseră brusc la slujbele lor şi trecuseră la alte speculaţii. Oamenii plecau. Oamenii mureau. Erau singurele

lucruri clare din viaţă.

Studie fiecare portret al strămoşilor Verney, cu capetele lor acoperite de peruci, bărbaţi şi femei puternici imortalizaţi în vopsea. Oameni cu nasuri lungi şi nobile şi frunţi înalte. Se putea prea bine ca acelaşi artist să fi creat cu iscusinţă fiecare portret de-a lungul timpurilor. Îşi încetini paşii şi străbătu coridorul, privind toate rudele severe ale Dianei, ale căror buze înguste transmiteau dispreţ pentru cei care îndrăzneau să se uite la ei. Erau indivizi cărora le curgea prin vene sânge de regi şi de lorzi şi care le transmiseseră acel sânge pur copiilor lor la fel de nobili.

Niall se opri lângă un cadru auriu; pictura aceea nu se potrivea cu toate celelalte. O doamnă cu aer regal şi rece se încrunta lângă un domn cu privirea blândă. După silueta lui corpolentă şi obrajii rumeni, îşi dădu seama că era ducele de Wilkinson. Era o contradicţie între chipul ducelui şi severitatea aspră a soţiei lui. Totuşi, nu perechea nobilă îl făcuse pe Niall să încremenească, ci Diana, zâmbitoare şi radiantă, aşa cum fusese cu ani în urmă. Zâmbea, avea gropiţe în obraji, iar ochii albaştri îi licăreau, toate acestea fiind ilustrate cu iscusinţă de artist.

Niall îşi stinse absent ţigara de foi pe masa de mahon din hol şi aruncă mucul.

În copilărie, se culcase pe podeaua pătată din cocioaba lui Diggory ce îi servise drept pat. Primul lui partener într-ale hoţiei, Connor, dispăruse şi nu se mai întorsese niciodată. Nimeni nu mai auzise vreo vorbă sau vreun sunet de la el şi nu îl mai văzuse vreodată pe copilul acela cam de aceeaşi vârstă ca el. Pe atunci, se holbase îngrozit la crăpăturile din tavanul jerpelit, ştiind încă de mic adevărul: nimeni nu ar fi observat şi nimănui nu i-ar fi păsat dacă Niall Marksman ar fi dispărut brusc într-o zi.

În această privinţă, Diana nu era foarte diferită de cei dinaintea ei. Avusese nevoie de un paznic. El îi fusese paznic, iar acum slujba lui se încheiase. I se strânse pieptul şi se forţă să îşi mute privirea de la tablou şi îşi continuă drumul la etaj.

Tocmai din pricina acestei slăbiciuni era mai bine să plece. Dacă erai slab pe stradă, mureai. Niall trebuia să se întoarcă în St. Giles şi să reclădească zidurile acelea groase de ură pe care le construise cu ani în urmă faţă de toţi bărbaţii, femeile şi copiii cu acelaşi statut social precum cel al Dianei Verney.

Ajunse pe palier. Pe neaşteptate, privirea îi alunecă spre celălalt capăt al coridorului, unde dormea acum Diana. Bineînţeles, întrucât fusese forţat să îşi petreacă ultima lună în compania ei, era firesc că se crease o legătură între ei.

O legătură care îl făcuse să tânjească după cuvintele pe care le rostea şi după buzele ei ca de satin, moi şi în formă de fundă.

— Eşti al naibii de prost, bombăni el, clătinând tare din cap.

Să tânjeşti după o doamnă din înalta societate era o nebunie pentru care un bărbat merita să fie hăcuit. Faptul că îşi împlinise acea dorinţă nu o dată, ci de două ori şi că visase la asta în fiecare noapte după aceea era o trădare pentru care Ryker trebuia să îl spintece bucuros. Niall nu avea niciun drept să o atingă pe Diana Verney cu degetele lui mânjite de sânge.

O porni spre camera lui, după care încremeni. Lumânările aruncau umbre ce zburdau şi dansau pe covorul imaculat de culoarea fildeşului. Sau, mai bine zis, pe covorul aproape imaculat. Se întoarse încet. Fără să îşi ia privirea de la urma ştearsă de pe podea, Niall se furişă spre ea. Era o mică discrepanţă. Dar, pe străzile din St. Giles, să ignori o mică discrepanţă conducea la greşeli fatale.

Se lăsă pe vine şi îşi trecu încheieturile degetelor peste pata proaspătă.

Îşi ridică mâna aproape de ochi şi studie resturile de pe degete. Inima începu să îi bată cu putere în timp ce se ridică şi cercetă atent coridorul. Îşi scoase cu grijă pistolul de la betelie şi, îndreptându-l înainte, se uită în jur.

Fără să se poată stăpâni, privirea îi alunecă în josul coridorului, spre camerele Dianei. Ce prostie! Acum îşi

închipuia şi el monştri, la fel ca ea. Vreun servitor neglijent lăsase urma aceea de noroi. Cu siguranţă, o servitoare supusă avea să se ocupe în orice clipă de ea.

Şi totuşi, privi preţ de o clipă îndelungată uşa curbată de la camera Dianei.

Se auzi un sunet îndepărtat de sticlă spartă din încăperile ei, iar Niall se puse în mişcare. Îşi auzi sângele vuindu-i în urechi în timp ce goni pe coridor. Puteau fi o mulţime de motive pentru urma aceea sau pentru sticla spartă. Şi totuşi, în adâncul lui, un războinic de pe stradă, ştiu adevărul cu mult înainte ca mintea lui logică să îl accepte.

Niall împinse uşa de la camera Dianei şi încremeni. O pauză infimă care îi costase pe prea mulţi bărbaţi vieţile şi care lui Niall îi adusese prea multe cicatrice pe corp. Şi totuşi, groaza din momentul acela avea să îl urmărească pe vecie, până când urma să îşi dea şi ultima suflare fără de valoare. Diana, pământie la faţă, ţinută strâns de un bărbat mătăhălos ca un urs, îl privea cu groaza cuiva care se holba în ochii morţii şi ştia că soarta aceea întunecată avea să triumfe în cele din urmă. Inima îi bătea nebuneşte în piept.

Ticălosul înjură aspru în barbă şi îi puse Dianei un pumnal la gât.

Cerule mare!

— Marksman. Bărbatul îl cunoştea. Treci încoace! Închide naibii uşa! Şi dacă scoţi un sunet, îi tai gâtul.

Buza de jos a Dianei tremura, dar altfel nu dădea nimic în vileag. Deşi orice altă persoană, indiferent de statutul ei social sau de soarta ei în viaţă, ar fi tremurat şi ar fi plâns, ea tăcea cu stoicism. Cum o crezuse vreodată slabă? Se mişcă încet, ca să nu-l sperie pe cel care o ţinea captivă, şi închise uşor uşa în urma lui.

— Acum încui-o, porunci străinul ştirb.

Niall îşi coborî arma pe lângă corp, îşi ridică palma liberă, încercând să îl calmeze, şi se lăsă pe vine, fără să îşi ia privirea de la bruta aia mătăhăloasă.

— Bun aşa. Şi acum ridică-te foarte încet.

În timp ce se supuse, bărbatul îşi slăbi strânsoarea

asupra gâtului Dianei, îndeajuns cât Niall să vadă muşchii gâtului ei lung şi elegant săltând. Îl cuprinse furia, asemenea unui şarpe ce se târăşte pregătit să atace, ce îi alimentă sămânţa aceea întunecată de ură. Nu îşi permise să cedeze în faţa fricii. Dacă ceda în faţa fricii, Diana avea să se aleagă cu gâtul spintecat. Inima îi bătea cu putere.

— Nu trebuia să fii aici, îl mustră bărbatul, trăgând-o pe Diana aproape.

Ea scânci şi închise ochii.

Pe Niall îl apucă o sete de sânge profană, care îl întări. Clipele bărbatului erau numărate. Doar că, din pricina avantajului pe care îl avea, era prea fudul şi arogant ca să-şi dea seama că Niall avea să îl ucidă chiar în încăperea aceea. Niall se forţă să rânjească indiferent.

— Am o coordonare excelentă.

Bruta cu obrazul ciupit de vărsat mârâi.

— Taci dracului din gură şi aruncă pistolul!

— Nu o face, Niall, se bâlbâi Diana, sfârtecându-l cu tremurul din vocea ei.

— Gura, căţea!

Cuţitul tremură pe gâtul Dianei, iar ea îşi mişcă buza de jos.

Bărbatul privi în jur cu ochii lui închişi la culoare, ca nişte mărgele. Deci îşi dădea seama că nu avea scăpare. Dacă ar fi folosit pistolul, i-ar fi trezit pe toţi din gospodăria ducelui de Wilkinson şi aveau să-l găsească pe ticălos. Dacă ar fi ucis-o pe Diana, Niall ar fi supravieţuit şi l-ar fi omorât pe ţopârlan.

— Am zis să-l laşi jos, Marksman! şuieră bărbatul.

Pe de altă parte, oamenii disperaţi fac lucruri disperate.

Niall înaintă un pas, cu pistolul îndreptat înspre podea.

— Nu mai face niciun pas, zise ticălosul tare şi îi crestă pielea Dianei.

Un ţipăt strangulat i se blocă în gâtlej, iar o picătură stacojie i se scurse pe gât spre decolteul modest al cămăşii de noapte, pătând materialul alb.

Diana îl privi pe Niall rugător, implorându-l din priviri.

I se puse un nod în stomac şi, preţ de o clipă ameţitoare, îl cuprinse groaza – fu amorţit, vlăguit – pe care o simţise băieţelul acela speriat, obligat să aleagă între Ryan şi valoarea propriului suflet. Niall încercă să privească spre bruta mătăhăloasă.

— Cine te-a trimis? se forţă el să întrebe, apropiindu-se.

Necunoscutul pufni.

— Crezi că ţi-aş spune? Nu ar fi trebuit să fii aici, repetă el, repetând mărturisirea aceea grăitoare.

— Ei bine, sunt.

Continuă să se apropie de el.

— Am zis să te opreşti şi să arunci arma, repetă necunoscutul. Timbrul tremurat al vocii lui groase trăda că era pe punctul de a-şi pierde controlul. Apăsă lama de gâtlejul Dianei, iar ea gemu uşor. Am zis să arunci…

Niall aruncă pistolul într-o parte. Panicat, atacatorul urmări arma cu privirea. Fu o greşeală. Dintr-o singură mişcare, Niall luă pistolul şi trase. Detunăturii puternice îi urmă un ţipăt de agonie, iar atacatorul îşi scăpă arma şi se împletici în spate, ţinându-se de umăr. Niall ţâşni spre el, dar bărbatul sări peste balcon şi dispăru.

Niall fugi afară, cercetă grădina şi îl văzu pe necunoscut chiar când atinse pământul mârâind zgomotos.

Niall aruncă rapid o privire spre Diana, care era pământie la faţă, apoi din nou spre atacator, care dispăruse.

Se înjură în gând că îl lăsase să scape, apoi se întoarse spre Diana, care rămăsese nemişcată. O luă repede în braţe şi îi îngropă faţa la pieptul lui.

— Şşt, îi şopti el. Acum că adversarul lui dispăruse, îşi dădu seama cât de aproape fusese Diana de moarte, iar sângele începu să îi vâjâie în urechi, înăbuşind plânsetele ei. Eşti în siguranţă, spuse el aspru, încercând să se liniştească şi pe sine, nu doar pe ea.

Trupul Dianei se convulsiona în timp ce plângea în hohote la pieptul lui.

— Niall…

Pieptul îi era umed din pricina lacrimilor ei. Iar el crezuse că era indiferent la picăturile acelea cristaline… Dar femeia din braţele lui îi dovedea că nu era.

— Am… Am crezut…

Se opri şi izbucni din nou în plâns.

Niall îşi puse obrazul pe creştetul ei.

— Eşti în siguranţă, continuă el, rostind cuvintele ca pe o litanie.

Ca să îşi aducă aminte că era în siguranţă. Că încă era cu el.

Se auzi zgomot de paşi pe coridor. Mânerul se împotrivi persoanei care încerca să pătrundă în încăpere.

— Diana! se auzi strigătul înnebunit al ducelui. Deschide uşa!

Mânerul se mişcă.

Lăsând-o din braţe fără tragere de inimă, Niall îşi recuperă arma şi deschise uşa.

Aruncă o privire rapidă spre slujitorii în livrele şi către duce şi le permise să intre.

Mai mulţi servitori intrară în încăpere, cu ducele corpolent în urma lor.

— Marksman, se bâlbâi el, ce înseamnă…

Întrebările intimidante ale ducelui se opriră brusc când bărbatul văzu sângele de pe podeaua fiicei lui. Păli de tot în timp ce o trase pe Diana pe coridor. Niall ar fi vrut să o tragă înapoi şi să nu îi mai dea drumul, ca să se asigure că era în siguranţă. Că nu era rănită. Ce s-a întâmplat? şopti ducele.

— Fiica ta avea dreptate. Niall îşi încleştă maxilarul. Cineva vrea să o ucidă.

Capitolul 15

La câteva ore după atac, Diana stătea cocoţată pe canapeaua de piele din biroul tatălui ei. Lumina soarelui

pătrundea prin ferestrele până la podea, razele acelea de soare blânde părând opusul iadului ce se dezlănţuise.

Poliţistul venise şi plecase, iar bărbaţii pe care majordomul tocmai îi condusese înăuntru erau cei pe care Niall îi numea familia lui: Ryker, Adair şi Oswyn. Cum stăteau aşa, unul lângă celălalt, la intrare, păreau o mică armată pregătită de bătălie. Era un grup feroce. Bărbaţi înalţi, puternici, care ar fi înfricoşat pe toată lumea, iar cu nici patru săptămâni în urmă Diana s-ar fi numărat printre ei.

Ducele, care stătea la biroul lui, se ridică.

— Domnilor, îi întâmpină el.

De parcă ar fi fost o vizită de curtoazie. De parcă nu s-ar fi infiltrat niciun bărbat în casa lor şi nu i-ar fi pus cuţitul la gât Dianei şi… Gâfâind, ea alungă acel gând şi se ridică cu întârziere.

— Te rog să ne scuzi, Diana, spuse tatăl ei pe un ton blând, precum cel pe care îl folosise când se julise la genunchi în copilărie.

Cinci perechi de ochi se întoarseră spre Diana. Cinci bărbaţi care ar fi alungat-o şi i-ar fi discutat soarta. Toată viaţa ei, alţii luaseră decizii în locul ei şi în legătură cu ea. Fusese redusă la tăcere de guvernante, dădace şi chiar de părinţi. Cel mai rău însă era că singura persoană cu adevărat responsabilă pentru acest lucru fusese chiar ea. Ea se lăsase redusă la tăcere. Până în acea clipă.

— Nu plec, spuse ea încet.

— Vrea cineva brandy? o întrebă tatăl ei şi se îndreptă dezaprobator spre barul bine aprovizionat.

Îşi trecu mâna peste carafele de cristal şi apoi se opri, întorcându-se lent.

Ea îi aruncă o privire lui Niall. Stătea lângă biroul tatălui ei, cu mâinile împreunate la spate, aşteptând inexpresiv.

— Diana, continuă tatăl ei pe tonul acela superior care o călca pe nervi, nu este locul potrivit pentru tine.

Se uită precaut la grupul de bărbaţi înfricoşători.

Fu şocată. Deşi Ryker era fiul lui, iar Niall intrase în

casa lui şi o salvase, tot îi privea cumva diferit pe aceşti bărbaţi care îi fuseseră mai apropiaţi ca oricine altcineva. Îi considera mai puţin demni. Şi, cu toate eşecurile lui care ieşiseră la lumină în ultimul an, cel din urmă mit despre cât de măreţ era tatăl ei se nărui sub ochii ei.

— Dar unde ar trebui să mă aflu, tată? întrebă ea. Ascunsă în camerele mele, în siguranţă?

Camerele în care Niall fusese forţat să împuşte din nou pe cineva. „Pentru mine. Din pricina mea”.

Îşi muşcă interiorul obrazului.

— Diana, spuse tatăl ei, ridicându-şi sprâncenele albe, şocat.

Lăsă încet carafa din mână.

Da, preţ de 19 ani, fusese Diana cea supusă şi naivă, pe care mama ei încercase să o manipuleze în viaţă ca pe o piesă de şah. Fata care fusese cândva nu ar fi îndrăznit niciodată să facă un lucru atât de îndrăzneţ cum ar fi să pună la îndoială dorinţele tatălui ei.

— Nu plec, repetă ea, îndreptându-şi umerii.

Niall se postă lângă ea. Tresări când el apăru pe neaşteptate, iar inima i se umplu de căldură când văzu că o sprijinea, alungând senzaţia de frig care o urmărise de dimineaţă.

— Rămâne, porunci Niall pe un ton ca de oţel ce nu lăsa loc de împotrivire.

Oricare alt gentilom ar fi exclus-o. Îşi dăduse seama de la prima lor întâlnire că Niall nu semăna cu niciun bărbat pe care îl ştia.

Ducele încuviinţă reticent şi arătă înspre canapea.

— Prea bine, zise el, îngustându-şi buzele.

Însă, în timp ce Diana şi tatăl ei îşi reluară locurile, ceilalţi bărbaţi prezenţi rămaseră foarte încordaţi.

Ryker rupse tăcerea.

— Niall?

Niall le povesti evenimentele ce se petrecuseră în dimineaţa aceea, devreme. În timp ce îl asculta cum povestea detaşat, Diana îşi împreună mâinile în poală, ca să-şi liniştească degetele ce îi tremurau.

„Ai insistat să rămâi. Ai putea măcar să îl asculţi”.

— Cineva vrea să o ucidă… Confirmă atacurile precedente…

Cum putea fi atât de uimitor de calm după ce… după ce…? Mintea ei evită să se gândească la groaza trăită în dormitorul ei. Dar, cu jacheta lui portocalie ţipătoare din lână şi pantalonii cafenii, părea doar un gentilom care discuta chestiuni banale la un pahar de vin de Porto, fumând ţigări de foi.

— S-a cercetat casă, să vedeţi dacă există alţi atacatori? îl întrerupse Adair pe Niall.

Niall se încruntă. Da, era limpede că îl enerva când i se punea la îndoială munca. Nimeni nu ar fi fost imun în faţa unei asemenea neplăceri, inclusiv fraţii lui.

— Am vorbit cu Diana.

Ryker miji ochii spre Diana, iar ea se îmbujoră sub privirea lui atentă. În caz că observase şi altcineva că îi folosise numele mic, nu lăsară să se vadă.

— Am adunat servitorii. I-am interogat şi pe cei care au fost treji în timpul atacului, şi pe cei care au dormit. Am cercetat împreună cu poliţiştii toate încăperile, fiecare fereastră şi fiecare uşă. Nici urmă de intrare forţată.

În încăpere se simţea o atmosferă posomorâtă.

Atacatorul se strecurase înăuntru fără prea mari eforturi, aşa cum ieşise. În mod normal, trebuia să fie moartă… Şi ar fi fost dacă Niall nu s-ar fi întors în camera lui şi dacă ea nu ar fi reuşit să răstoarne vaza aceea în timp ce necunoscutul o târa afară.

Îi apărură broboane de sudoare pe frunte. Îşi aminti gustul metalic al sângelui şi i se făcu greaţă. „Nu te gândi la el. Nu te gândi la el!” Închise scurt ochii, alungând amintirile. Groaza îi umplea pieptul. Ţipătul acela când Niall nimerise ţinta…

„A fost ultimul om pe care l-am ucis…”

„A fost forţat să ridice din nou arma din pricina mea”.

I se tăie răsuflarea şi o duru pieptul. El avea asta în sânge şi nu se putea schimba.

— A fost oare un act de răzbunare din pricina acelui

bărbat? întrebă tatăl ei.

„Bărbatul acela”. Parcă era un copil care vorbea despre Omul Negru, temându-se ca nu cumva să îl mănânce. Diana privi înspre Niall care, neînfricat şi îndrăzneţ, era opusul tatălui ei în toate privinţele.

Bărbaţii din încăpere se holbară la Niall şi aşteptară. El ridică din umeri:

— Nu cred că e unul dintre oamenii lui Diggory.

Diana se încruntă. Asta însemna… că ea avea un duşman?

Ryker îşi încrucişă braţele la piept.

— Pe ce te bazezi când spui asta?

— Nu a ucis-o pur şi simplu, sublinie Oswyn, trecându-şi dosul palmei peste scăfârlia cheală. Ar fi ucis-o dacă ar fi vrut-o moartă. De ce s-o lase în viaţă?

Niall îşi frecă bărbia cu podul palmei.

— Mă ducea la altcineva, izbucni ea, amintindu-şi acest amănunt pe care îl uitase în haosul ce se crease după atac.

El o privi întrebător.

— Mi-a zis că m-am dovedit prea dificil de ucis şi că bărbatul pentru care lucra voia să mă ucidă cu mâna lui.

— De ce nu mi-ai spus asta? întrebă Niall, apropiindu-se de ea.

Ea îşi ridică bărbia.

— Am uitat, Niall.

— Nu poţi uita astfel de detalii, Diana, spuse el scrâşnind din dinţi, făcând-o să se ridice în picioare. Ai uitat şi alte lucruri?

— Nu ştiu, spuse ea, pe punctul de a-şi pierde minţile. Dacă am uitat ceva, nu prea aş avea cum să-mi amintesc, nu? ripostă ea, găsind o mângâiere calmă în propria frustrare.

O ţinea să nu cadă în abisul de teamă şi de nebunie pe marginea căruia o dusese atacatorul ei.

— Niall! strigă Ryker, iar Niall şi Diana se întoarseră în acelaşi timp spre ceilalţi oaspeţi care îi priveau ciudat. Cine ar vrea să îi facă rău fetei?

Ryker adresă întrebarea tuturor celor din încăpere, făcându-i să se concentreze din nou asupra subiectului discutat.

Fata. Aşa o trata lumea. Cu excepţia lui Niall.

Niall se încruntă. Oare se supără şi el din pricina formulei de adresare înjositoare?

— Nimeni, izbucni ducele, clătinând din cap atât de brusc, încât părul îi căzu peste frunte. Cine *ar putea* să îi vrea răul?

Ea se încruntă uşor. Toată nobilimea o bârfea şi se purta urât cu ea. Dar bârfa era întru totul diferită de încercarea de a-i face rău.

— Doamna are cel puţin *un* duşman, sublinie Adair.

Oswyn îşi prinse bărbia între degetul mare şi arătător.

— Păcat că l-ai nimerit doar în umăr. Eu l-aş fi ucis pe loc.

Cu câtă libertate îi vorbea paznicul lui Niall despre astfel de lucruri care îl bântuiau aşa de tare! Diana îşi apăsă vârfurile degetelor pe tâmple.

Niall făcu un pas în faţă, pregătit de atac.

— Te îndoieşti de felul în care i-am purtat de grijă? se răsti el.

Bărbatul mai vârstă ajunse degrabă faţă în faţă cu Niall.

— Toată lumea ştie că nu mai poţi ucide, bombăni el. Trebuia ucis.

Adair se puse iute între ei.

— Ajunge! se răsti Ryker.

Diana sări în picioare, dovedind încă o dată că era o laşă. Nu putea să stea lângă Niall în clipa aceasta, ştiind că aruncase întunericul peste sufletul lui.

— Îmi permiteţi? zise ea, cu gâtlejul zvâcnindu-i.

La urma urmei, sângele avea ultimul cuvânt, iar cel al mamei ei avea să strălucească în fiecare acţiune a Dianei. Nu reuşi să îl privească pe Niall în ochi, aşa că îl ocoli.

— Diana! o strigă el, îngrijorarea ţâfnoasă din vocea lui de bariton fiind atât de diferită de persoana nemiloasă care intrase la început în casa ei. Întinse mâna şi o prinse

de antebraţ. Te însoţesc.

Diana observă că toţi cei din încăpere se concentrară pe gestul acela intim şi posesiv.

— Ai căutat prin toată casa. Nu am nevoie de escortă.

Cu toate acestea, Niall îi aruncă o privire lui Oswyn. Cei doi se înţeleseră din priviri, iar când ea ieşi din încăpere, paznicul mai în vârstă o urmă îndeaproape.

Iar cu fiecare pas cu care se îndepărta de Niall, povara de vină de pe umerii ei se îngreuna tot mai mult.

*

După ce întâlnirea cu ducele luă sfârşit, Niall îi însoţi pe Ryker şi pe Adair înspre foaier.

— Arăţi ca naiba, spuse Ryker.

Niall îşi încordă maxilarul când îşi aminti groaza trăită cu câteva ore în urmă. I se răsuciră măruntaiele când îl asaltă imaginea Dianei cu un cuţit la gât. Cu o smucire rapidă, ticălosul acela nemilos i-ar fi putut tăia gâtul chiar acolo. I se făcu greaţă.

— Da, aşa se întâmplă când împuşti un atacator necunoscut în toiul nopţii, îngână el.

— Da, încuviinţă Ryker. Doar atât?

Poate că era lipsa de somn, sau poate că era lupta pe viaţă şi pe moarte pe care o dusese, dar, când îl auzi pe Ryker, vru să spună ceva, însă nu reuşi.

— I-ai spus Diana, sublinie Adair.

— De mai multe ori, adăugă Ryker.

Niall se împletici şi apoi se îndreptă rapid. Le aruncă ambilor fraţi o încruntătură nimicitoare şi privi în jurul lui. La naiba, nu erau la club, unde toţi le erau loiali!

— Tăceţi naibii din gură! şuieră el, deschizând o uşă din apropiere şi împingându-i înăuntru.

Scrâşni din dinţi. Dintre toate camerele nenorocite în care puteau să nimerească, intraseră chiar în sanctuarul Dianei.

Având chef de bătaie, Niall închise uşa cu călcâiul cizmei şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Ei bine, spuneţi ce aveţi de spus, să terminăm odată cu asta.

În lumea lor, vorbeau foarte direct. Nu se făceau aluzii şi nu se ocolea adevărul.

— Cred că tocmai am spus-o, sugeră Adair, rânjind uşor. Eşti nemăsurat de intim cu domnişoara.

— *Nemăsurat de intim?* bolborosi Niall. E… E…

Ryker ridică din sprânceană.

— O lady? termină Adair în locul lui.

Niall se încruntă.

— Sora lui Ryker? O inocentă?

— Da, e toate acestea. Sau fusese. V-aţi făcut înţeleşi, spuse Niall scrâşnind din dinţi. La un moment dat, Diana devenise pentru el mai mult decât spusese Adair. Îşi trecu o mână prin păr. V-aţi aşteptat să mă port cu ea ca o bestie nenorocită? se răsti el.

Fraţii lui îi răspunseră la unison:

— Da.

Da, ei bine, aveau dreptate. Niall reuşise să schiţeze câte un zâmbet în faţa nobililor pe care îi ura atât de mult, pentru binele clubului Iadul şi Păcatul şi doar ca să-şi sporească averile. În afară de asta, le explicase foarte limpede că ar fi preferat să danseze cu diavolul prin flăcările iadului decât să mai aibă de-a face cu înalta societate.

Niall simţi o mână mare pe umărul lui şi se uită să vadă cine îl atinsese. Ryker îl privi direct în ochi.

— Ai reuşit să o alungi.

Niall se încordă. Despre ce vorbea?

— Expresia aceasta de panică din ochii tăi. Ryker îşi mişcă mâna în sus şi în jos, arătând spre Niall. Trebuie să nu te mai îndoieşti de tine.

Să se îndoiască de sine? Din acest motiv credea Ryker că nu era în apele lui? Pe de altă parte, de ce ar fi crezut altceva? Când îl alungase de la club, cu aproape patru săptămâni în urmă, Niall fusese atât de distras de propriile eşecuri, încât se răstise şi şuierase la Ryker din pricina noii însărcinări pe care i-o dăduse. Ryker nu avea de unde să

ştie că în cele aproape treizeci de zile petrecute cu Diana nu dusese dorul clubului nici măcar cinci minute adunate. Nu, Niall avea palmele transpirate şi un nod în stomac pentru că Diana fusese foarte aproape de pieire.

— Spune-mi de ce anume ai nevoie, schimbă Ryker subiectul, distrăgându-i lui Niall atenţia de la gândurile lui tumultuoase spre chestiuni pe care le putea înţelege şi controla.

— De Oswyn, spuse el automat.

În afară de Ryker, Calum, Adair şi Helena, în el avea cea mai mare încredere. Fusese primul om pe care îl angajaseră şi îşi dovedise loialitatea de nenumărate ori de-a lungul anilor. Inventarie în minte locuinţa ducelui din Mayfair. O intrare pentru servitori în bucătărie. Uşile de la intrare.

— Voi mai avea nevoie de patru paznici, spuse el în cele din urmă, cerând mai mulţi oameni.

Înainte, se îndoise de Diana. Nu avea să mai fie la fel de neglijent cu viaţa ei. Nu din nou.

— S-a făcut, încuviinţă Ryker. Se uită la Adair. Va rămâne şi Adair aici. Iar Calum la club.

Adair nu dădu niciun semn că ar avea îndoieli sau că l-ar fi enervat că era trimis să locuiască printre nobili.

— Vei dori să îi trimiţi paznici şi Hellenei, îi aminti Niall, iar privirea lui Ryker se întunecă de îngrijorare.

— I-am dat deja de ştire lui Somerset.

Întrucât se retrăseseră la moşia lor de la ţară peste vară, Helena şi soţul ei nu aveau de unde să afle despre cele petrecute şi ar fi fost o pradă uşoară din pricina aceasta. Şi totuşi – Niall se foi, agitat –, Diana nu fusese ucisă în patul ei. În lumea lipsită de scrupule a lui Diggory, care funcţiona după principiul „ucide sau vei fi ucis”, singura răzbunare care conta era să omori pe cineva. Nu ar fi contat cine, cum sau când o făcea. Se opri în faţa picturii cu St. George’s şi se holbă la apele acelea albastre precum cerul: un paradis mitic cu nisipuri roz şi atât de diferit de realitatea infernală a acelei lumi. Îşi prinse bărbia cu mâna. Din câte îşi amintea însă Diana despre atacul din acea

dimineaţă, nu doar că cineva o voia moartă, dar dorea să o ucidă cu mâna lui.

O umbră acoperi pictura.

— Îţi sunt recunoscător că ai salvat-o pe Diana.

Îşi îndreptă umerii, încordat.

— Credeai că nu aş face-o? întrebă el, uitându-se la tablou.

— Cred că ţi-ai da viaţa ca să salvezi orice membru al familiei noastre, chiar şi pe cei care au legături mai puţin strânse cu noi.

Cum era Diana.

Cu cuţitul la jugulară, poruncindu-i lui Niall să nu dea drumul la armă, ea dăduse dovadă de mai mult curaj decât ar fi arătat orice bărbat din Dials dacă s-ar fi confruntat cu aceeaşi soartă înfiorătoare. Din pricina curajului şi a tăriei ei, le semăna mai mult decât avea să îşi dea vreodată seama Ryker… şi mai mult decât i-ar fi plăcut lui Niall să recunoască. Şi totuşi, Ryker nu o considera una de-a lor.

— Ştiu că nu ţi-ai dorit această însărcinare.

Acum şi-o dorea. La un moment dat, totul se întorsese pe dos şi se schimbase, iar lumea lui cândva logică se întunecase. Acum mai degrabă s-ar fi tăiat singur cu propriul cuţit decât să o lase pe Diana pe mâinile altcuiva, inclusiv ale fraţilor lui.

— Dacă vrei…

— Locul meu este aici, spuse el tăios, întorcându-se.

Şi-ar fi încredinţat viaţa lui Adair sau lui Calum. Dar acum nu era vorba de pielea lui inutilă, ci despre viaţa Dianei.

Ryker încuviinţă din cap. Se uită peste umărul lui Niall.

— Ce tablou interesant, remarcă el cu nonşalanţă, deşi proprietarul salonului de jocuri de noroc nu fusese niciodată şi nu avea să fie vreodată nonşalant.

Niall se crispă şi îşi dădu seama că se uita la alt tablou. Se putea distinge uşor silueta Dianei alături de Niall, care se încorda. Niall se îmbujoră şi slăbi lavaliera, simţindu-se incomod.

— Poate îl cumpărăm pentru club? întrebă Adair, glumind pentru prima oară în ziua aceea.

Niall îi arătă degetul mijlociu fratelui lui, care chicotea.

— Urmează să îmi spui că iei ceaiul şi nişte biscuiţei cu doamna.

„Prăjituri”.

— Ce-ai spus? întrebă Ryker şocat.

Dumnezeule, acum gândea cu voce tare? Ce efect avea viaţa din Mayfair asupra lui?

Simţi o căldură în gât, stânjenit, şi îşi drese vocea.

— Ţinând cont de ce s-a întâmplat aici cu câteva ore în urmă, nu cred că este momentul potrivit să mă luaţi peste picior ori să glumiţi, spuse el nerăbdător.

Pe de altă parte, aşa fusese mereu în St. Giles. O persoană ucisă sau un atac asupra cuiva însemna doar o altă zi obişnuită pe străzi. Drept pentru care nu aveau să considere că ziua aceea fusese în vreun fel diferită. Niall îşi încordă maxilarul. Deşi, când Penelope aproape că fusese ucisă, Ryker devenise ca o umbră incoerentă şi iraţională a unui cuţitar de pe stradă.

Ryker îl privi pe Adair.

— Bineînţeles, spuse Ryker solemn. Îşi mişcă bărbia şi se îndreptă spre partea din faţă a încăperii. Apoi se opri. Dacă ai nevoie de ceva, dă-mi de ştire numaidecât.

Niall încuviinţă. Imediat ce Ryker plecă, iar Adair ieşi să mai vorbească odată cu servitorii, Niall o porni pe coridorul opus, spre etaj. Avea nevoie să o vadă pe Diana. Să-i confirme că era într-adevăr bine. Văzuse mai multe cadavre şi ucisese mai mulţi bărbaţi decât un călău din Londra. Până când avea să îşi dea ultima suflare, urma să îşi amintească privirea ei plină de groază în timp ce atacatorul o ţinea de talie. I se întoarse stomacul pe dos.

„Dacă mai întâi i-aş fi verificat camerele… Dacă aş fi fost acolo, urâţenia aia nu ar fi atins-o…”

Niall se opri în faţa camerelor ei, chiar când uşa se deschise. Servitoarea Dianei ieşi degrabă pe coridor, trecând repede pe lângă Oswyn.

— Cum se simte Lady Diana? o întrebă Niall imediat ce fata închise uşa în urma ei.

Camerista păli, întorcându-şi privirea de la noul paznic feroce postat lângă odăile stăpânei ei.

— Excelenţa Sa se odihneşte, spuse servitoarea cu glas stins. A cerut să fie lăsată în pace în dimineaţa aceasta.

Ţinând cont de agitaţia din urmă cu câteva ore, era firesc ca Diana să aibă nevoie de somn. După o luptă, când ritmul inimii îşi revenea la normal, realitatea începea să se aştearnă şi aducea cu sine o epuizare până la oase. Şi totuşi… Niall privi frustrat spre uşă. Crezuse sau oare sperase în mod ridicol că ea avea nevoie să îl vadă la fel de mult cum avea el nevoie să o vadă pe ea.

Servitoarea se foi când pe un picior, când pe celălalt.

— Asta e tot, spuse el brusc, iar ea o ţâşni de acolo.

Niall se postă prompt lângă Oswyn.

— Ai nevoie de odihnă, îi spuse bătrânul paznic ca un tată fiului. Niall ştia mai puţine despre legăturile dintre taţi şi fii decât ştia despre regulile înaltei societăţi londoneze.

— Nu plec, zise el, uitându-se fix în faţă.

— Niall, sunt aici. Du-te! Oswyn îşi puse palma grea, plină de cicatrice pe umărul lui Niall. Era o mână capabilă. O mână care îi salvase pielea de mai multe ori decât ar fi meritat. Domnişoara nu va păţi nimic trei ore, cât dormi tu, îl îndemnă el, simţindu-i ezitarea.

Privi reticent în spate, către uşa ei, apoi se îndreptă spre camera lui.

Capitolul 16

Toată lumea reacţiona diferit când vedea un om împuşcat.

Unii ţipau. Alţii leşinau. Mulţi tremurau, păleau şi amuţeau.

Diana se retrăsese.

Sau, în cazul acesta, afişa o mască, fredonând şi pictând şi purtându-se aşa cum o făcuse încă din prima zi în care Niall devenise angajatul ducelui de Wilkinson. Şi nu vorbea deloc cu Niall.

Trecuseră două zile de când bruta o atacase în dormitorul ei şi, chiar dacă încercase să vorbească cu ea, Diana doar îi zâmbea şi îi răspundea scurt şi la obiect.

Dacă ar fi putut să râdă, atunci acest moment ironic cu siguranţă l-ar fi făcut să izbucnească în râs. De când intrase în casa ducelui, îşi dorise ca Diana Verney să nu mai trăncănească, să nu îl mai întrebe nimic şi să nu mai fie interesată de el. Acum că o făcuse, îi părea rău că o pierduse pe Diana dinainte.

Postat în partea din faţă a camerei, Niall îi studia cu îndrăzneală mişcările. Din când în când, Diana îşi înclina paleta şi îşi trecea pensula peste pânza înainte goală.

„Poate că nu s-a retras. Poate că a văzut ce monstru eşti”. Îşi încordă maxilarul. Fusese inevitabil. În ciuda tuturor eforturilor ei de a-l transforma într-un fel de prieten, fusese mereu Niall, bastardul cu un nume de familie inventat, care nici măcar nu avea o zi de naştere. Spre deosebire de indivizii aceia simandicoşi cu numele lor lungi şi titlurile aferente. Genul de individ pe care îl merita. Încremeni. Nu că şi-ar fi *dorit* să o merite. Nu avea de ce. Nu îl interesa să aibă pe cineva în viaţa lui. Avea clubul, iar ea, chiar dacă protesta şi susţinea contrarul, avea să se căsătorească într-o zi cu un lord imaculat, cu mâinile nemânjite de sânge.

Nu mai avea răbdare.

— Ai terminat?

Diana se opri cu pensula pe paletă.

Nu putea nici măcar să îl privească. Se enervă la culme şi hotărî să alimenteze emoţia aceea mult mai sigură.

— Abia m-am apucat…

Îi aruncă o privire dură cameristei care se posta, de asemenea, de pază ori de câte ori Diana şi Niall erau singuri. Fata sări în picioare, cu suportul pentru broderie în

mână, şi ieşi iute. Niall trânti uşa după ea.

Cu buzele stacojii în formă de fundă crispate, Diana se întoarse lent şi privi în jur după servitoarea ei.

„Se teme de tine. Îţi poţi da seama din faptul că evită să te privească în ochi”.

— Domnule…?

— Dacă îmi spui „domnule Marksman”, spuse el fierbând de mânie, te pun pe genunchi şi îţi dau bătaie la fund!

Ea îl privi mirată, buzele formându-i un cerc perfect, iar cu aceeaşi şovăire de care dăduse dovadă cu patru săptămâni în urmă, când o găsise furişându-se pe aleea lui, lăsă paleta din mână şi aşeză pensula pe margine.

— M-ai ameninţat cumva că îmi vei da bătaie la fundul gol?

Deşi era şocată şi indignată, tot reuşea să evoce imagini imorale şi încântătoare cu ea întinsă goală în poala lui, în timp ce el îi mângâia fesele rotunde cu palma.

— Ar trebui să o fac, spuse el cu vocea schimbată. Te porţi ca o copilă.

Diana îl privi în ochi. Indignarea ei prinse viaţă şi se încinse, emoţia aceea volatilă colorându-i obrajii şi transformând-o la loc în acea lady de neclintit care îi întorsese lumea cu susul în jos.

— Cum îndrăzneşti? întrebă ea.

Observă totuşi că nu încercă deloc să se mişte de lângă tabloul acela. Niall îşi dădu jos haina şi o aruncă zgomotos pe canapeaua albastră tapiţată.

— Ce faci? chiţăi ea.

Ce ar fi trebuit să facă atunci când ajunsese acolo. Doar că fusese neglijent. Nu crezuse că exista o ameninţare reală şi aproape că o costase viaţa. Îl năpădi senzaţia de teamă. Nu avea să repete greşeala. Niall trase canapeaua, târând-o de-a lungul încăperii.

— Niall?

Aşadar, îi zicea Niall din nou? Ce trădătoare nestatornică! Neavând încredere în propria mânie, Niall smulse masa din mijlocul salonului şi o aşeză de cealaltă

parte.

— Nu trebuie să îţi placă de mine, o informă el, cu răsuflarea tăiată de la efortul de a ridica un scaun Ludovic al XIV-lea din locul lui obişnuit. La naiba, nici măcar nu trebuie să vorbeşti cu mine! Se opri şi îşi trecu dosul mânecii peste fruntea transpirată. Ţi-am spus din prima zi că nu sunt aici ca să-ţi fiu prieten.

La urma urmei, ea insistase. Îl invitase la ceai şi la prăjituri şi îi poruncise să se aşeze. Îl întrebase despre trecutul lui şi îi povestise despre al ei. Iar acum avea să îl înlăture pur şi simplu din viaţa ei ca pe un fir de aţă care trebuia tăiat de la o rochie?

Ea nu spuse nimic, aşa că el îşi ridică privirea. Oare vedea durere în ochii ei nevinovaţi de căprioară? Sau era doar în închipuirea lui din pricina gândurilor lui patetice? Căci trăsăturile ei delicate erau împietrite într-o expresie solemnă, în contradicţie cu zâmbetul din urmă cu câteva momente. Niall simţi cum îi zvâcneşte un muşchi din colţul ochiului. Expresia ei precaută îi amintea inutil că era genul de bărbat care distrugea totul în jurul lui: viaţa, fericirea. Erau doar visuri iluzorii care aparţineau altcuiva. Era însă în stare de o forţă de neclintit, capabil să ţină oamenii în viaţă. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, avea să o ţină în viaţă!

Niall îşi scoase pumnalul din teacă, iar când auzi sâsâitul metalului, Diana icni.

Se împletici în spate, lovindu-se de tablou. Cadrul se înclină într-o parte şi ateriză pe podea cu o bufnitură zgomotoasă. Căzu şi tabloul, formând o grămăjoară tristă, iar ultimele dungi pictate sângerară picături stacojii şi de culoarea smaraldelor, care se scurseră în jos.

El înaintă fără să îşi ia privirea de la ea.

— Ce faci? gâfâi ea, uitându-se la mobila pe care el o mutase prin încăpere.

Niall pricepu adevărul… Diana căuta o ascunzătoare.

Durerea îi explodă în piept. Ştia atât de puţine despre el, încât îl credea în stare să o rănească. Niall îndreptă prima armă pe care şi-o luase după ce i se alăturase lui

Ryker direct spre Diana.

— Trebuie să înveţi să te protejezi. Nu voi fi mereu aici.

Faţa Dianei zvâcni, oglindindu-i preţ de o clipă propria fremătare în faţa acelui adevăr. „Nu e vorba de regret. Se teme, pe bună dreptate, de monstrul din tine. De monstrul care ai fost şi vei fi mereu”.

Din trei paşi mari ajunse la ea, iar Diana sări într-o parte. Prea târziu. Niall întinse mâna şi o prinse de încheietură, oprind-o înainte să fi apucat să facă un pas. Niall îi împinse mânerul pumnalului în mână.

Ea îşi încordă degetele, fără să încerce măcar să îl apuce.

— Ce-i asta?

O armă care conta la fel de mult precum clubul lui. Nu lăsase pe nimeni să îl atingă vreodată, nici măcar pe fraţii lui, până la ea.

— Ia-l! îi porunci el.

— Nu sunt…

Niall îşi lipi faţa de a ei.

— Am spus să iei cuţitul, Diana!

Diana respira întretăiat. Niall îi simţi răsuflarea pe buze, o aromă de mentă şi de ciocolată, şi gustul fricii la fel de tangibil. Diana clătină scurt din cap.

— Nu o voi face, Niall, şopti ea.

El miji ochii.

— La naiba, ia cuţitul!

Chiar dacă gâfâia, Diana rămase de neclintit. Cu umerii traşi în spate, mândră şi neabătută, ca un lider infractor dus la spânzurătoare, mândră până la capăt. În hotărârea ei îndrăzneaţă, îi tăia respiraţia şi îl exaspera deopotrivă, neştiind dacă voia să o sărute până ce avea să îşi piardă minţile ori să o scuture bine.

Ea îşi umezi buzele, iar el îşi înăbuşi un mârâit din pricina slăbiciunii pe care o avea pentru ea. Înjură şi se răsuci.

— Nu vrei să înveţi să te aperi? încercă el altă abordare. Apelă la logica şi la raţionamentul ei. Tu, aceeaşi

femeie care a venit în St. Giles într-o brişcă închiriată şi care a cerut un paznic…

— Nu am cerut un paznic, spuse ea scrâşnind din dinţi. Ryker mi-a dat unul.

Unul.

— Pe mine.

Diana îşi înclină capul, într-un mod adorabil.

Niall se lovi cu mânerul pumnalului în piept.

— M-a trimis *pe mine,* prinţesă. Dar eşti genul acela de lady care nu vrea să îşi mânjească mâinile cu sânge, o mustră el cu o batjocură forţată care o făcu să pălească. Vrei să fii răzgâiată, răsfăţată, continuă el, ignorându-i icnetul indignat, împungând-o voit. Te mulţumeşti să îţi pictezi nenorocitele de tablouri fericite, în timp ce alţii te protejează…

Diana întinse palma. Degetele acelea lungi şi zvelte îi tremurau uşor, devastându-l. „E pentru binele ei”. Niall ştiuse dintotdeauna cum să forţeze pe cineva să facă o mişcare. Diana nu făcea excepţie.

— Dă-mi-l! spuse ea, fierbând de mânie.

Era o femeie mândră, curajoasă, care nu ar fi sacrificat viaţa altcuiva din pricina slăbiciunii ei.

Niall îi înmână pumnalul încrustat cu pietre preţioase. Îl cumpărase în chip onorabil, cu primii bani câştigaţi la Iadul şi Păcatul, iar Niall jurase să îşi schimbe viaţa şi să lucreze doar pentru el însuşi.

Diana îl cântări, de parcă l-ar fi probat, familiarizându-se cu el. Cuţitul acela îi salvase pielea inutilă de mai multe ori decât ar fi meritat.

— Este doar o unealtă, îi spuse el. Silenţioasă şi periculoasă nu doar pentru cel atacat, ci şi pentru cel care îl mânuieşte. Se duse în spatele ei şi o prinse de mână. Dacă nu vrei să înveţi să te aperi pentru tine însăţi, fă-o pentru cei de care îţi pasă!

Ea îşi lăsă capul pe spate.

— Nu pot înjunghia un om, Niall!

Printre genele ei blonde şi dese, i se revărsa dorinţă din ochi. Îşi plecă uşor capul fără să vrea. Încremeni. Apoi

atras neputincios tot mai aproape de ea, ca să o mai guste o dată, Niall îşi coborî şi mai mult gura spre ea. Diana închise ochii şi se întinse, oferindu-i gura ei, transmiţându-i un mesaj limpede: îl voia. Încă îl dorea. Poate că îl considera un monstru, dar încă tânjea după el. Îl străbătu un resentiment plin de amărăciune şi se retrase degrabă din braţele ei.

— Bine. Atunci, loveşte-mă!

Parcă spusese că avea de gând să îl detroneze pe rege, atât de năucită păru.

— Să te *lovesc?* ripostă ea.

Înăbuşindu-şi dorinţa, Niall îi smulse cuţitul din mână şi îl aruncă pe jos. Vârful lui se înfipse în lemnul de esenţă tare cândva imaculat, iar lama tremură din pricina forţei cu care fusese azvârlit.

— Trebuie să ştii să te aperi cumva.

Diana făcu ochii mari, privind când la Niall, când la pumnal.

El îşi suflecă mânecile.

Când îi văzu tot braţul expus, Diana ridică atât de tare din sprâncenele blonde, încât Niall avu impresia că aveau să se contopească curând cu părul de pe cap.

Niall stătea cu braţele pe lângă corp.

— Ei bine? o îndemnă el.

— Eşti nebun, şopti ea.

Nu se clinti când Niall îi dădu târcoale.

— Trebuie să îţi cobori bărbia. Îi aplecă uşor capul, zăbovind cu degetele pe ceafa ei ca de satin. Îl străbătu un val nou de dorinţă. Şi acoperă-ţi chipul, murmură el şi se duse în faţa Dianei, ridicându-i braţele în poziţia de luptă corectă.

Diana oftă şi îl pocni ineficient. Nici măcar nu îl julise.

— Poftim. Am terminat acum? Fără să aştepte un răspuns, trecu pe lângă el.

Niall o prinse de talie, iar ea icni şi i se tăie răsuflarea, în timp ce el o duse înapoi în faţa oglinzii.

— Nu am terminat, şopti el, cu buzele aproape lipite de ale ei, până când nu îţi spun că s-a încheiat lecţia şi că

eşti îndeajuns de instruită. Ne-am înţeles? Era obişnuit să le poruncească paznicilor pe care îi avea în subordine la Iadul şi Păcatul.

Diana clătină din cap. Mişcarea aceea bruscă aproape că le uni gurile.

— Nu voi accepta să mi se dea ordine.

El închise ochii. Bineînţeles că nu avea să accepte. Nu putea să accepte. Era deopotrivă o războinică spartană zveltă şi o sirenă, iar el – şi orice bărbat – ar fi fost neajutorat în faţa poruncilor ei.

— Prea bine. Vrei, te rog, să ridici braţele? o îndemnă el, arătându-i poziţia.

Ea se supuse.

— Acum, loveşte-mă!

*

„E nebun!”

Diana era convinsă de asta prin prisma femeii care se îndrepta spre un viitor marcat de nebunie, dar mai degrabă şi-ar fi tăiat braţul decât să îl lovească violent.

Îşi coborî braţele pe lângă corp.

— Ţi-am spus deja, zise ea scrâşnind din dinţi, că nu am de gând să înjunghii pe nimeni ori să te pocnesc.

Fusese singurul care o tratase ca pe egala lui în toate privinţele. O lăsase să pătrundă în lumea lui şi o încurajase să îi vorbească despre a ei. Îi salvase viaţa. Nu avea să îl lovească, indiferent de cât de multe ori i-ar fi cerut-o. Diana îl ocoli din nou.

El i se puse rapid în faţă, nelăsând-o să fugă.

— Lasă-mă naibii să te învăţ, prinţesă!

„Iar denumirea asta!” Diana îşi încleştă maxilarul.

— În regulă.

Niall se mai relaxă puţin.

— Câtă vreme nu trebuie să te lovesc, clarifică ea.

El trase câteva înjurături. Dar pe Diana nu o mai şoca de mult. De un an, mai precis.

— Într-o zi, voi pleca şi vei rămâne cu crai şi ticăloşi

care vor încerca să-ţi fure un sărut şi să te pipăie pe furiş.

Irisurile ca de obsidian îi licăriră sălbatic.

Preţ de o clipă, Dianei îi stătu inima în loc. Oare de unde acea furie înăbuşită? Oare se umplea de ranchiună când şi-o închipuia cu alt bărbat? De ce ar fi făcut-o dacă nu îi păsa de ea? Oricum, indiferent ce simţea sau nu Niall Marksman pentru ea, nu avea să permită altui bărbat să o mângâie după ce o mângâiase el.

— Nu îţi face griji în privinţa asta, Niall, spuse ea uşor, trecându-şi palmele peste pieptul lui.

Fu o greşeală.

I se uscă gura. Căldura cărnii lui îi arse mâinile chiar şi prin cămaşa de in

El închise ochii, iar genele de culoarea cărbunelui îi ascunseră puterea brută ce radia din ochii lui albaştri.

— Deoarece crezi că gentilomii sunt onorabili?

El rânji batjocoritor.

Diana simţi un junghi de durere în piept. Chiar credea că era precum tatăl ei şi ceilalţi membri nemiloşi ai înaltei societăţi, care îi considerau superiori pe lorzii înnobilaţi?

— Deoarece şi-au demonstrat deja lipsa de interes.

Bărbaţi care nu ar fi şovăit să o interneze în clipa în care ar fi dat semne de nebunie. Drept urmare, nu o interesa să se lege de vreun astfel de laş neloial şi lipsit de coloană vertebrală.

El mârâi sălbatic, ca o bestie primitivă, întrerupând starea aceea de conştientizare încărcată.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Diana, cum să te învăţ dacă nu vrei să mă loveşti?

— Nu te voi răni, Niall, spuse ea simplu, ridicând uşor din umeri.

Câtă vreme putea, nu avea să atingă pe nimeni într-o manieră violentă şi, dacă ar fi făcut-o, cu siguranţă cel lovit nu avea să fie Niall.

Ca un leu feroce la care se holbase uluită la Royal Circus, el se apropie lent, ameninţător, ca un prădător ce o pândea.

— Loveşte-mă, şopti el.

Diana se dădu un pas în spate.

— Nu, se bâlbâi ea.

Nu ştia cum să se poarte cu Niall în ipostaza aceea de prădător furios, mârâitor.

— Loveşte-mă! îi ceru el, umflându-şi pieptul, iar materialul cămăşii se undui, scoţându-i în evidenţă muşchii de bărbat care se luptase pe străzi şi se ridicase. Diana privi smocurile de păr negre ce se iţeau în partea de sus a cămăşii lui de in elegante. I se uscă gura.

— Eşti atentă? întrebă el pe un ton aspru.

Cu obrajii încinşi, ea îşi ridică brusc capul.

— Nu o voi face, Niall.

— Eşti o laşă!

Ea icni. Ce părere proastă avea despre ea! Nu ar fi trebuit să o doară atât de tare. Şi totuşi, o durea.

— Cum îndrăzneşti?

— Nu îţi place adevărul? Zâmbi rece precum îngheţul de iarnă. Că eşti doar o prinţesă răzgâiată, care se aşteaptă să fie păzită, dar care nu e dispusă să se implice în luptă?

Simţi cum agonia îi spintecă pieptul ca un cuţit bont. Se căzni să spună ceva, să îi răspundă indignată, dar nu reuşi.

El continuă, fiind de neînduplecat.

— Nu ai nimic de spus? o luă el peste picior ironic şi dur, părând doar o umbră a bărbatului pe care ajunsese să îl cunoască.

— Nu sunt o laşă, şuieră ea printre vârfurile degetelor, urându-şi răspunsul fragil.

— Dovedeşte-o! o împunse el, apropiindu-se de ea.

Diana se grăbi să se retragă, privind în jur. Fără să vrea, se uită panicată spre uşă. Niall i se puse brusc în cale, iar ea icni.

— Loveşte-mă, şopti el cu glas oţelit. Ştii că vrei să o faci.

Ea îşi strânse pumnii. Nu avea să îl lase să o momească. Asta încerca să facă. Îşi îndreptă umerii şi privi prin el.

— Eşti furioasă. O ocoli încet. E bine. Îţi pompează

prin vene, prinţesă…

Ea îşi întoarse furioasă privirea spre el. Simţi un foc arzând în străfundul fiinţei ei.

— *Nu* îmi spune prinţesă.

— Atunci nu te purta ca una. Îşi desfăcu larg braţele, devenind ţinta ei. Loveşte-mă!

— Opreşte-te, Niall! se răsti ea.

— Loveşte-mă! tună el, bătându-se peste piept. Haide, cu siguranţă, îţi curge prin vene ceva din sângele nemilos al mamei tale…

Diana îl pocni în maxilar atât de tare, încât i se duse capul pe spate. Şuieră din pricina durerii pe care o simţi în încheieturile degetelor, care o trezi din furia orbitoare ce o făcuse să răbufnească. Îşi trase degrabă braţul la piept şi se holbă, apoi se îngrozi. „L-am pocnit”.

Niall chicoti, îi cuprinse mâna rănită şi o frecă, zâmbind ironic.

— Impresionant, prinţesă.

În privire i se citea mândria, iar ea se trase în spate.

— A fost… Se opri şi se încruntă. Diana?

Ea înghiţi în sec.

Toată lumea avea o limită.

Era momentul în care limpezimea minţii se tulbura, nebunia începea să se strecoare şi erai văzut ca un nebun.

Aşa cum se dovedise ea a fi în clipa aceea.

„Cerule mare! Ce am făcut?”

I se făcu greaţă şi îi veni să verse. O ardea gâtul. Îşi înăbuşi impulsul. Cu o tandreţe infinită ce ameninţa să o sfărâme în bucăţi, Niall o trase în braţele lui şi o strânse tare la piept. Inima îi bătea cu putere în spatele zidului aceluia musculos şi puternic; bufniturile regulate se potriveau cu ritmul inimii ei.

Îşi înăbuşi un plânset.

El o mângâie pe ceafă.

— Eu am vrut să mă loveşti.

Da, el voise, iar ea nu, dar, în cele din urmă, furia crescuse, făcând-o să îşi piardă controlul, să nu mai gândească logic, să nu mai fie raţională, dovedind că

semăna foarte bine cu mama ei. Dintre toţi oamenii care ar fi putut s-o înfurie, o făcuse Niall, cel care îi furase inima şi…

Încremeni. Nu. Nu avea de gând să se îndrăgostească, să se mărite ori să îşi încredinţeze inima, sufletul sau orice parte a ei unui bărbat. Şi totuşi… Nu. „Nu, nu, nu!” Doar că, dacă repeta litania aceea disperată în mintea ei, asta nu însemna că era neadevărată. Ea, care văzuse lipsa de loialitate a bărbaţilor, dar care încercase să se protejeze pe ea de durere, iar pe ceilalţi de nebunia ei, se îndrăgostise neajutorată şi fără speranţă de un bărbat care, în cel mai bun caz, o plăcea puţin, iar în cel mai rău caz, o detesta nespus.

Închise ochii.

— Diana?

Tonul acela gros, gutural, care îi şoptea noaptea în vise când toţi din casă dormeau îi străpunse groaza şi o făcu să deschidă ochii. Icni şi se trase de lângă el. Măruntaiele i se întoarseră pe dos de panică, de parcă ar fi fost prinse într-o menghină feroce, de neclintit.

Diana se chinui să tragă aer în piept, deşi plămânii i se strânseseră. Era cea mai mare nebunie. O greşeală ce nu avea de-a face cu diferenţa de statut social dintre ei, ci cu persoana care era ea. Căci, chiar dacă Niall, care ura tot ce reprezenta ea, şi-ar fi dorit un viitor împreună, ea nu i-ar fi putut oferi un viitor care să merite. Un bărbat legat de ea ar fi sfârşit ca tatăl ei, ducele de Wilkinson, cu o soţie închisă la spitalul de nebuni, o casă plină de servitori şi câte un oaspete ocazional care să se holbeze cu milă la el. Diana se trase din braţele lui, împleticindu-se.

— Stai departe de mine! spuse ea gâfâind, întinzându-şi braţele în faţă ca să îl ţină la distanţă.

Ochii lui ca de safir se întunecară, licărind scurt a durere. Îşi coborî numaidecât braţele pe lângă corp. Bineînţeles, doar de atât era în stare: să îi rănească pe alţii. Se uită la urma de un roşu aprins de pe bărbia lui pătrăţoasă uşor despicată.

Diana ridică mâinile.

— De ce nu ai putut să mă laşi în pace? strigă ea, timbrul nebun al vocii ei semănând cu ţipetele puternice ale sufletelor închise la Bedlam.

Îi venea să îşi pună mâinile la urechi, ca să alunge amintirile.

Un muşchi din maxilarul lui Niall tresări, accentuând doar vânătaia fadă ce începuse să se formeze pe pielea lui.

— Nu ai văzut că nu voiam să vorbesc cu tine? spuse ea cu voce răguşită. Încercase să stea la distanţă de el. Încercase, dintr-un puternic sentiment de vină şi de ruşine, să se îndepărteze de Niall, dar, în cele din urmă, el nu o lăsase. Am stat departe de tine! El tresări, iar ea continuă fără milă: Dar nu ai putut să mă laşi în pace!

În sufletul ei, era un întuneric despre care Niall nu ştia nimic, iar ea avea să îl alunge înainte să îl poată vedea. I se strânse gâtlejul.

Ţâşni pe lângă el.

Niall îşi trecu mâna peste faţă, iar de data aceasta o lăsă să plece.

Diana deja gâfâia când o zbughi din încăpere, apoi pe coridoare, atât de repede, încât i se desfăcură buclele de la ceafă. Şuviţele i se revărsară peste faţă şi în jurul umerilor, fluturând sălbatic în timp ce fugea.

Urcă scările câte două trepte deodată, împiedicându-se în încercarea de a evada. Un hohot de plâns i se opri în gât, dar iuţi pasul.

Ajunse în camerele ei şi încremeni cu degetele pe mâner. Paznicul Oswyn ieşi din camera ei şi încremeni şi el. Gâfâielile ei, ameninţările nemiloase ale atacatorului şi ţipetele lui când glonţul tras de Niall îl nimerise se adunară în mintea ei, într-o zarvă de nedescris. Îşi trase din impuls braţele la spate. Nu putea intra acolo.

— E sigur. Am verificat, milady.

Accentul lui londonez gros şi ameninţător o forţă să îşi mişte degetele şi apăsă rapid pe mâner.

Trecu pe lângă pata fadă pe care servitorii nu reuşiseră să o scoată din covor şi se îndreptă direct spre dulapul ei. Deschise uşile cu o smucitură şi îşi trase

pelerina.

Camerista ei intră chiar în momentul când Diana îşi punea pelerina de muselină.

— Milady? întrebă ea şovăitoare.

— Trăsura! porunci Diana în timp ce îşi adună valiza şi un săculeţ cu monede.

Fata ezită.

— Domnul Marksman ştie?

Diana îi aruncă o privire dură, care o o făcu să amuţească şi să facă ce îi ordonase.

Diana ieşi pe coridor, nu cu mult în urma lui Meredith. Fiind fiică de duce, nici servitorii, nici lorzii sau doamnele din înalta societate nu îndrăzneau să o provoace. Nu şi Niall. Nu dăduse doi bani pe statutul ei de fiică de duce. În schimb, o tratase cu o sinceritate brută.

Încheieturile degetelor rănite îi zvâcniră. „Iar eu l-am lovit…”

Îşi iuţi pasul şi străbătu degrabă acelaşi drum pe care venise cu doar câteva clipe în urmă.

Puţin mai târziu, străbătea străzile din Londra. Se uita în gol în timp ce dalele de piatră erau înlocuite de străzile întunecoase şi mai puţin circulate din St. Giles. Trăsura se opri încet, iar Diana se uită amorţită prin spaţiul îngust dintre draperiile din catifea roşie spre cealaltă parte a străzii, spre spitalul Bedlam.

Muşchii pieptului i se strânseră şi se căzni să tragă aer în piept.

O provocase. Voise să o provoace, iar ea ştiuse. Şi totuşi, îi permisese să i se vâre pe sub pielea subţire şi să dezlănţuie latura aceea violentă a sufletului ei.

Ochii i se umplură de lacrimi şi clipi des ca să alunge picăturile acelea cristaline inutile. Dar una îi căzu totuşi din ochi, urmată de alta şi apoi de alta.

Fusese inevitabil. La urma urmei, Diana ştia prea bine ce sânge îi curgea prin vene şi ce soartă urma să aibă într-un final. O soartă care nu putea şi nu avea să includă vreodată o viaţă împreună cu Niall Marksman.

Capitolul 17

Niall nu fusese niciodată fermecător, ca Adair şi Calum, cu femeile şi târfele din Iadul şi Păcatul. În timp ce fraţii lui, cu excepţia lui Ryker, dăduseră mereu dovadă de o uşurinţă înnăscută când venea vorba de a le citi şi împăca pe femei, Niall nu avea răbdarea să îi pese ori să descifreze gândurile acelor creaturi complexe. Totuşi, nu avea nevoie de iscusinţa vreunui crai sau a unui bărbat fermecător ca să îşi dea seama de adevăr în ceea ce o privea pe Diana: nu voia să aibă de-a face cu el.

Tăcerea ei din zilele acelea stăteau mărturie. De când îl văzuse împuşcându-l pe atacatorul ei, nu îl mai privise la fel. „Şi te aşteptai să o facă?”

În clipa aceea, dovedise că era un asasin, deşi ea insistase până atunci că nu ar fi fost aşa. Acum ştia. Îşi aminti groaza de pe chipul ei după ce o învăţase cum să lovească şi cum să mânuiască o armă.

Una fusese să stea de pază în afara salonului ei, când nu se întrezăreau ameninţări, şi cu totul altceva să îşi demonstreze abilitatea de a ucide cu uşurinţă.

Se holbă la şevaletul răsturnat şi la pictura acum uscată, distingând trei siluete. Doi bărbaţi. O femeie. Un dormitor cunoscut. Camerele Dianei în noaptea atacului. I se strânse stomacul. Nu era de mirare că nu mai voia să aibă de-a face cu el.

Înjură şi lovi cadrul de lemn, care alunecă spre podeaua din lemn tare. Se ura pentru că îi păsa că ea îl considera un monstru. De fapt, Diana nu era foarte departe de adevăr. El se folosise de vulnerabilitatea şi de statutul ei, de mama şi de spiritul ei blând ca să o scoată din minţi.

Fiind un bărbat inventiv, care se baza mai degrabă pe logică decât pe emoţie, făcuse ceea ce fusese nevoie ca să îi dea o lecţie Dianei. Pentru asta îl trimisese Ryker acolo: o învăţase cum să se protejeze şi să se apere şi îi oferise

uneltele cu care să se înarmeze împotriva crailor, derbedeilor şi golanilor de pe stradă.

Şi atunci, el de ce simţea un gol pustiu şi bolnăvicios?

Niall îşi trecu mâna peste faţă. Pentru că mai degrabă şi-ar fi tăiat mâna cu care mânuia pumnalul decât să îi pricinuiască ei durere. Îşi văzu chipul palid în oglinda cu ramă aurie din partea cealaltă a încăperii. Urma să îşi amintească groaza şi suferinţa din ochii ei de un albastru-deschis mult după ce avea să plece de acolo şi să nu o mai vadă vreodată.

Auzi zgomotul unor paşi delicaţi în faţa încăperii şi îşi ridică privirea, inima bătându-i puternic.

Fu dezamăgit.

Servitoarea Dianei zăbovi în uşă, aproape ascunsă după cadrul uşii. Fata palidă la faţă îşi drese vocea.

— Domnule Marksman? se bâlbâi ea.

— Da? mârâi el, iar servitoarea se feri cu totul, apoi se iţi din nou de după uşă, evitând cu sârguinţă să îl privească în ochi. Aşa cum făceau toţi bărbaţii, toate femeile şi toţi copiii pe care el îi cunoştea.

Doar Diana îl înfruntase direct. Chiar şi în încăperea aceea, cu puţin timp în urmă, deşi îl ura nespus, îşi ridicase mândră bărbia şi îl provocase de fiecare dată.

— Ce este? repetă el, folosind tonul acela mai blând pe care îl auzise la Calum când vorbea cu fostele prostituate din salonul de jocuri de noroc, însă lui îi ieşi mai degrabă ca un mârâit nerăbdător şi bolborosit.

Fata sperioasă privi prin încăpere, la mobilierul mutat din loc şi la şevaletul răsturnat.

— Milady… continuă ea şi zăbovi lângă uşă.

— Nu e aici, spuse Niall ţâfnos, luându-şi haina de pe scaunul regal şi îmbrăcând-o.

— Da, domnule Marksman. Servitoarea îşi drese vocea. De-aia am venit. A plecat.

— A plecat? repetă el, întorcându-se încet cu faţa spre servitoare.

— A poruncit să i se aducă trăsura, domnule, şi a plecat în grabă.

Inima îi încremeni în piept în timp ce încerca să priceapă ce îi spunea servitoarea.

— A însoţit-o…

— Nimeni, domnule, zise fata iute, frângându-şi mâinile. Ţipă când el străbătu degrabă încăperea şi o apucă de umeri. Vă rog, domnule! îl imploră ea.

— Unde?

Oare chiar el vorbise pe tonul acela aspru şi panicat?

Servitoarea Dianei se uită prin încăpere, iar el o scutură uşor, făcând-o să ţipe din nou.

— St. Giles, domnule. I-a poruncit birjarului s-o ducă acolo.

Îi dădu brusc drumul servitoarei, care se împletici în spate. St. Giles? Ce naiba ar fi putut face Diana acolo?

— La Bedlam, domnule, rosti servitoarea atât de încet, încât aproape că nu o auzi. Se duce la Bedlam.

„Ce naiba?” Senzaţia de panică ce îl cuprinsese crescu; la fel şi ritmul în care îi bătea inima.

— S-a mai dus o dată acolo, din pricina… Din pricina…

Mamei ei.

Niall trase câteva înjurături şi ieşi în fugă din încăpere. O apucă pe coridor, urlând să i se aducă repede calul. Groaza îl sfâşie la fiecare pas. El, Niall Marksman, cuţitar din Dials, era amorţit de frică.

Trecu pe lângă lacheul care îl aştepta cu mantia, ieşi valvârtej pe uşa din faţă pe care o deschisese majordomul şi coborî scările în salturi. Trecătorii îi priviră curioşi mişcările furioase. Niall îi ignoră pe ticăloşii aceia nenorociţi, apucă frâiele şi încălecă.

Strigă şi îl îndemnă pe Chance la galop. Străzile din Mayfair, aglomerate la ora aceea, îl încetiniră şi, cu fiecare moment ce trecea, îi blestemă pe lorzii care îi stăteau în cale. Se concentră la furia aceea, incapabil să cedeze în faţa fricii ce ameninţa să pună stăpânire pe el şi să îl scoată din minţi.

Ce căuta la Bedlam? De ce îşi vizita fătuca aia prostuţă mama, care era o ucigaşă? Diana îşi risca viaţa şi virtutea printre paznicii aceia nemiloşi care i-ar fi furat

bucuroşi virginitatea.

Îi veni să mârâie şi să geamă în acelaşi timp, iar gâtlejul i se strânse.

— Dii! strigă el, aplecându-se când periferia din Mayfair fu înlocuită de zonele mai întunecoase şi mai sărace ale Londrei. Drumurile mai puţin circulate pe care Diana nu ar fi avut ce să caute... singură. La nici două zile după ce hotărâseră că într-adevăr cineva încerca să o ucidă.

Cerule! Avea să o ucidă cu mâna lui pentru că îi făcuse una ca asta şi apoi avea să o ucidă din nou pentru că îl speriase în ultimul hal. Ajunse la marginea cartierului St. Giles şi trase tare de frâie, încetinindu-l pe Chance. Armăsarul energic necheză în semn de protest şi se împotrivi comenzilor. Niall ajustă frâiele, controlându-l. În tot acest timp, privi înnebunit la strada principală liniştită, uitându-se după trăsura ducelui.

„Cerule! La ce-ţi stă mintea?” Îşi puse mâna streaşină la ochi, să se apere de lumina soarelui, şi privi în jur. Îl opri pe Chance cu o singură poruncă.

Şi apoi o găsi. Răsuflă uşurat. Îşi schimbă brusc direcţia, îndreptându-se spre blazonul auriu, ce împodobea o uşă neagră cunoscută. Sări de pe Chance înainte ca animalul să se oprească de tot şi îi făcu semn vizitiului, căruia îi dădu frâiele. Servitorul cu perucă dădu să spună ceva, dar Niall ridică mâna, făcându-l să amuţească.

Apoi întinse mâna şi deschise cu putere uşa de la trăsură. Miji ochii din pricina diferenţei de lumină şi o găsi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Diana Verney, dacă mai faci vreodată...

Însă nu apucă să îşi termine critica răutăcioasă. Trăsura era cufundată într-o tăcere stranie şi apăsătoare, zornăitul trăsurilor ce treceau pe lângă ei întrerupând ameninţător liniştea aceea. Ghemuită în colţul trăsurii, Diana rămase ţintuită locului, fără să dea vreun semn că îl auzise sau că îi păsa de sosirea lui.

— Prinţesă? spuse Niall pe un ton deopotrivă rugător şi ţâfnos, urcând în trăsură.

Vizitiul închise uşa în urma lor. Niall dădu să o critice, dar ea îl întrerupse uşor.

— Crezi că se întâmplă repede? întrebă ea cu o voce ciudat de pustie. Sau crezi că se întâmplă treptat, într-o perioadă mai lungă, şi nimeni nu îşi dă seama până ce nu s-a întâmplat deja? Se adresă geamului din trăsură, iar sticla transparentă îi dezvălui înspre ce anume se holba.

Niall privi în aceeaşi direcţie, spre instituţia de peste drum, şi se încruntă. Groaza şi furia lui dispărură, luându-le locul altă grijă.

— Scumpo? întrebă el lent, aşezându-se precaut pe bancheta din faţa ei.

— Nebunia. Îl privi, în sfârşit, iar suferinţa şi groaza care i se revărsau din privire îl devastară. Îmi voi da seama? se bâlbâi ea şi privi din nou spre spitalul Bedlam de peste drum.

Niall nu voia să cunoască secretele nimănui. Nici măcar pe ale fraţilor lui. O persoană era îndreptăţită la temeri întunecate şi gânduri tăcute fără să se amestece careva. Nu se băga pentru că demonii altor oameni le aparţineau. Nimeni nu îi putea nimici, aşa că nu avea sens să-i împărtăşeşti. Funcţionase aşa mai bine de treizeci de ani. Însă totul se schimbase. Ea îl schimbase, spărgându-i lent zidurile, aşa că acum stătea neajutorat în faţa ei. Îşi dorea cu disperare să alunge durerea aceea intensă de pe trăsăturile ei delicate şi să îi readucă zâmbetul pe care i-l oferise cu atâta libertate de când intrase în casa ei.

Creatura aceasta ca o umbră nu semăna deloc cu energica femeia care îl înfrunta fără probleme şi făcea numai ce voia ea. Agitat din pricina incapacităţii lui de a-i alunga temerile şi de a le lua asupra lui, Niall se apropie de ea până ce li se atinseră genunchii.

— Dacă vei şti ce anume?

Ea nu spuse nimic, iar el o mângâie uşor pe obraz, făcând-o să se uite la el.

Îşi prinse buza de jos între dinţi, înăbuşind un tremur uşor. Oare credea că ar fi crezut-o slabă? Cu patru săptămâni în urmă, aşa ar fi fost. De atunci însă, ea pusese

sub semnul întrebării toate lucrurile pe care el le acceptase ca adevăruri despre nobilitate. Privise în ochi moartea şi nu cedase… până în acel moment.

— Când voi înnebuni.

El îşi înclină capul. Poftim? I se strânse inima. Organul acela nenorocit simţea mai mult acum decât simţise în toată existenţa lui patetică.

— Of, scumpo, spuse el răguşit, apropiindu-se de ea.

Niall o prinse de degetele fără mănuşi. Deşi era început de vară, iar afară era cald, Diana avea mâinile reci. Îi frecă degetele lungi de ale lui, încercând să le încălzească.

— De ce ai crede…? Apoi privi spre geam. Bineînţeles. De aceea nu voia să se mărite. În sfârşit, pricepea. Nu înnebuneşti, scumpo, spuse el, înfiorându-l încercarea lui patetică.

I se frânse inima. Niall îi batjocorise şi îi dispreţuise mereu pe filfizonii dichisiţi care veneau la clubul lui, considerându-i nişte scursori inutile şi patetice. Iar acum îşi dorea să fi ştiut ce să spună ca să o liniştească şi să-i alunge suferinţa.

În cele din urmă, ea îl privi, zâmbind tristă.

— Of, Niall, tu crezi că poţi porunci ceva sau cuiva, iar totul va fi aşa cum vrei tu doar pentru că ai cerut-o. Înghiţi în sec. Dar nici măcar tu nu poţi împiedica asta. O persoană este extensia sângelui ce îi curge prin vene.

Stomacul i se strânse fără să vrea când propriile vorbe se întoarseră împotriva lui. Înjură.

— Nu la asta m-am referit.

Ea trase de pelerină.

— Ba da, zise ea fără urmă de învinuire. Te vezi însemnat de dreptul tău din naştere, Niall, dar mama ta…

El se crispă. Nici nu îşi amintea de când nu se mai gândise sau nu întrebase despre femeia care îi dăduse viaţă.

— Mama ta a muncit cum a muncit ca să supravieţuiască. Asta nu înseamnă că era o femeie rea. Nu înseamnă că era haină. Nu a avut de ales.

Ciudat că, deşi înţelesese şi acceptase că o persoană făcea orice şi totul ca să supravieţuiască pe străzile din St. Giles, nu îşi privise niciodată mama astfel.

— Nu te-a dat pentru că ar fi avut un suflet rău. Nici nu ai de unde să ştii de ce a făcut-o. Îl privi drept în ochi, sfârtecându-l cu agonia din adâncimile lor albastre. Dar mama mea… Nu mi-a transmis doar un rang şi un titlu, detalii care nu contează, de fapt, când vine vorba de valoarea cuiva. Se opri. Mi-a transmis sângele şi nebunia ei. La fel şi tatăl meu… spuse ea aproape şoptit.

Nu ar fi ştiut să îi spună vreodată vorbe frumoase, liniştitoare. Nici ei, nici altcuiva. Niall o trase în poala lui. Ea stătea încordată, iar el o strânse tare la piept până ce se relaxă.

— Nu semeni cu mama ta. Nici cu ducele cel laş.

— Semăn mai mult cu mama decât semeni tu cu Diggory, zise ea înăbuşit, cu gura lipită de pieptul lui.

El se încruntă. Se legase în mod inexplicabil de ticălosul care îl transformase încă de timpuriu într-un ucigaş fără milă. Nu se îndoise niciodată de răul din sufletul lui. Se privise mereu doar în lumina aceea întunecată şi urâtă. Diana răsturnase totul cu susul în jos. Îi ridică bărbia, forţând-o să îl privească în ochi.

— Simplul fapt că te îngrijorezi că devii ca ea înseamnă că nu semeni câtuşi de puţin cu ea, spuse el pe un ton sumbru şi ţâfnos, dorindu-şi ca şi ea să priceapă acest lucru.

Ochii Dianei se umplură de lacrimi, iar picăturile acelea cristaline care, cu o lună în urmă, l-ar fi făcut să o dispreţuiască şi să o ia în derâdere acum îi umpleau pieptul de durere. Cum reuşise Diana într-un timp atât de scurt să conteste fiecare aspect al identităţii pe care şi-o clădise?

— Dar aşa voi deveni, şopti ea uşor.

— Nu m-ai tratat niciodată de parcă aş fi fost diferit de tine.

Ea nu spuse nimic.

— De când te-am cunoscut, completă el. Nu m-ai tratat ca pe o haimana nemiloasă de pe stradă.

— Nu eşti, insistă ea, clătinând zeloasă din cap.

Niall îi duse încheieturile degetelor julite la gură şi le sărută uşor.

— Şi de aceea, scumpo, nu semeni deloc cu mama ta.

Sau cu orice altă persoană pe care o cunoştea el.

*

În ultimul an, Diana se concentrase doar asupra faptului că, în cele din urmă, avea să îşi piardă şi ea minţile. Făcuse legătura între răutatea mamei ei şi sângele propriu şi văzuse cât de uşor cedase tatăl ei. Drept urmare, ştia foarte bine ce viitor o aştepta.

Acolo, în faţa spitalului în care se aştepta să sfârşească într-o zi, Niall o obliga să se privească… separat de mama ei.

Oare mama ei s-ar fi uitat vreodată măcar la Niall Marksman sau la cei pe care el îi numea fraţi? Indiferent de vârsta ei sau de momentul din viaţă în care s-ar fi aflat? Nu, femeia nemiloasă care o pedepsise pe Diana pentru că dansase în ploaie şi concediase o servitoare care devenise prea prietenoasă cu fiica ei mai degrabă şi-ar fi dat foc decât să se amestece cu persoanele care aveau alt statut social. Cruzimea şi asprimea aceea nu erau produse ale nebuniei, ci mai degrabă aşa fusese ducesa de Wilkinson dintotdeauna.

I se tăie răsuflarea şi o inundă o uşurare vindecătoare.

Niall îi sărută din nou încheieturile degetelor.

— De aceea nu vrei să te căsătoreşti.

Ea încuviinţă, deşi fusese mai degrabă o afirmaţie.

Niall nu pricepea. Nu cu adevărat. Societatea se uita la o femeie şi considera că singura soartă care o aştepta era să se căsătorească. De când se născuse, familia ei se aşteptase ca ea să se căsătorească cu un nobil. Când ieşise în societate, oamenii se aşteptaseră la acelaşi lucru. Dar, la urma urmei, ea însăşi visase cândva la o viaţă cu totul diferită.

— Mi-am dorit mereu să mă îndrăgostesc, spuse ea

melancolică, îşi aduse aminte de un lucru. Două păpuşi de porţelan, îmbrăcate elegant, dansând viitorul pe care şi-l închipuise în mintea ei optimistă de copilă. Îşi trase pelerina, privind muselina. Când tocmai învăţasem să citesc, dădaca mă forţa să scriu poezii la nesfârşit. În timpul acesta, ea sorbea dintr-o ceaşcă mică de argint. Nu verifica niciodată mai mult de două pagini.

Niall se foi pe banchetă şi o mişcă în poală astfel încât să o poată privi mai uşor în ochi.

— Şi ce scria pe paginile pe care nu le verifica niciodată?

Dianei i se umplu inima de căldură. Cât de bine o cunoştea! Deşi nimeni altcineva nu o cunoştea.

— Aveam o listă cu toate trăsăturile pe care mi le doream să le aibă viitorul meu soţ.

— Ei bine?

Îşi ridică bărbia, poruncindu-i să îi spună trăsăturile cu pricina, pe care nu le mai împărtăşise nimănui până atunci.

Bărbatul care o târâse în sus pe scări, spre biroul lui Ryker, nu s-ar fi sinchisit niciodată să o întrebe ceva. Nu i-ar fi păsat, pentru că nici măcar nu ar fi plăcut-o. Şi ce liber îi vorbea acum!

— Mi-ar permite să călăresc bărbăteşte.

Singura dată când încercase această faptă scandaloasă fusese închisă în camera ei o zi întreagă şi nu i se permisese să iasă nici măcar ca să ia masa.

Niall chicoti şi îi trasă cercuri mici cu mâna pe talie, iar ea închise ochii, simţind huruitul acela adânc de veselie.

— Nu ar trebui să ceri permisiunea, Diana. Ai face-o pur şi simplu.

Ei îi crescu inima, având impresia că o să-i pocnească. Fusese mereu doar fiica ascultătoare a ducelui. Mai puţin pentru Niall. Tot mai entuziasmată, continuă:

— Să îi placă să culeagă flori şi să picteze.

El izbucni în hohote de râs strangulate, difuze, clătinându-se cu totul, iar ea i se alătură, simţindu-se eliberată. Pentru că era cu ea. Se gândi la fata care fusese odată şi trecu grăbită la următoarele de pe listă:

— Bineînţeles, ar fi onorabil şi afectuos. M-ar iubi mai mult decât pe oricine altcineva, explică ea blând, simţindu-se liniştită şi alinată de mângâierea blândă a lui Niall. Am avea un coteţ plin de câini şi o casă plină de râsete. Toate acestea daruri la care visase în copilărie, dar pe care nu le cunoscuse niciodată cu adevărat. Închise ochii. Şi apoi, la 18 ani, am descoperit cine era tata.

Trăsăturile lui Niall deveniră sumbre, alungând orice urmă de veselie.

— Era un bărbat care nu i-a fost credincios mamei. Amărăciunea îi străpunse pieptul. Îşi ridicase tatăl pe un piedestal al măreţiei. Un bărbat care iubea altă femeie şi avea copii pe care nu îi îngrijea. Nu contase că nu ştiuse despre existenţa lui Ryker şi a Hellenei. Conta că nu aflase despre ei. Mi-a internat mama, care merita să fie internată, dar pe care în acelaşi timp nu a iubit-o niciodată. Nu voi fi ca ea, Niall. O matroană care bea ceai în timp ce soţul meu merge prin cluburi, se culcă cu alte femei şi pierde o avere. Vocea îi tremură de atâta hotărâre. Nu voi fi ca mama mea, Niall. Nu în privinţa asta. Nu mă voi lega de un soţ. Nu de dragul societăţii.

„Pe bărbatul acesta l-ai vrea”. Şoapta aceea periculoasă îi dănţui prin minte. Îşi trecu vârfurile degetelor peste o cicatrice albă în formă de semilună de pe mâna lui. Oare cum se alesese cu rana aceea? Cine îl ţinuse *pe el* în braţe când fusese rănit şi suferise?

Rămaseră aşa vreme îndelungată, secundele transformându-se în minute, iar minutele pierzându-se într-o senzaţie temporală. Niall nu încercă să umple tăcerea ori să rostească vorbe frumoase sau liniştitoare, aşa cum ar fi făcut, poate, un gentilom din înalta societate. Iar Diana găsi mângâiere şi pace în acest lucru, ceva mult mai profund şi mai semnificativ decât platitudinile goale.

Când o îndepărtă de la pieptul lui, ea dojeni bariera pe care o ridicase din nou, cea care îi forţa să accepte realitatea.

— Nu ar trebui să fii aici, Diana. O mută din poala lui, iar ea se aşeză pe bancheta opusă. Nu ştim cine vrea să te

ucidă ori să te rănească, dar, dacă nu sunt cu tine, nu te poţi furişa afară din casă.

Îl privi curioasă. Oare pentru el era doar o însărcinare? Sau ajunsese cumva să conteze pentru el, chiar şi într-o mică măsură? Oh, nu îşi făcea iluzii că Niall Marskman şi-ar fi deschis vreodată îndeajuns sufletul încât să îi pese, mai ales de o lady cu un statut special, pe care îl dispreţuia pe bună dreptate. Dar sigur simţea ceva de vreme ce se îngrijorase ca un nebun, venise după ea şi o ţinuse aşa în braţe. „Cât de patetică sunt dacă tânjesc până şi după astfel de resturi?”

Niall se aplecă, iar un şuierat metalic umplu trăsura când îşi scoase pumnalul din cizmă. Safirele ovale ce împodobeau mânerul licăriră şi străluciră în lumina soarelui ce pătrundea prin draperii. I-l întinse fără cuvinte.

— Poftim, zise el ţâfnos.

Ea nu schiţă niciun gest, aşa că el i-l apăsă în palmă. Diana strânse din reflex mânerul în mână.

— Eu nu…

— Îţi aparţine. Fiecare persoană trebuie să aibă o armă, spuse el morocănos. Arma aceasta m-a slujit bine de-a lungul anilor. A fost primul lucru pe care l-am cumpărat cu banii din clubul meu. Vreau să îl ţii la tine. Mereu.

Ca atunci când el nu avea să mai fie prin preajmă…

Era limpede ce încerca să îi spună, iar adevărul acela o durea de parcă se înjunghiase din neatenţie cu pumnalul în stomac.

— Mi l-ai da mie? întrebă ea, gâtuită de emoţie. Pumnalul aceea însemna atât de mult pentru el! I-l întinse înapoi. Nu îl pot lua, Niall.

Era cel mai important lucru pentru el, după club.

Niall mârâi şi îşi ridică palmele, încercând să o convingă.

— Ia-l!

— Niall…

— Am zis să îl iei.

Buzele îi zvâcniră şi mângâie cu reverenţă safirele enorme încrustate de-a lungul mânerului armei.

Descoperise şi iubea atât de multe lucruri la el! Vedea limpede prin faţada aceea ţâfnoasă pe care o afişa în faţa lumii, vrând ca toată lumea să o vadă: avea o bunătate şi o tandreţe pe care nici măcar el nu le vedea. Pe care nu voia să le vadă. Dar existau, erau reale şi atât de frumoase!

— Mulţumesc, spuse ea încet, aşezând pumnalul pe bancheta de catifea.

El încuviinţă brusc.

— Ar trebui să ne întoarcem.

Da, ar fi trebuit. La casa aceea care fusese ca o cuşcă pustie şi singuratică pentru ea timp de aproape un an. Niall se întinse spre uşă, apoi se opri.

— Uneori, oamenii pur şi simplu sunt răi, Diana. Nu are nimic de-a face cu sângele sau cu nebunia, ci mai degrabă cu felul lor de a fi. Nu există pic de răutate în tine.

Fără să privească în urmă, împinse uşa şi sări din trăsură, lăsând-o singură.

„Nu există pic de răutate în tine”. Vorbele acestea aduceau cel mai mult a compliment venind din partea lui Niall Marksman. Şi totuşi, o emoţionară pentru că erau reale. Îşi dezbrăcase cuvintele de faţada în care le îmbrăcau oamenii de obicei, îi găsise cea mai mare frică şi i-o domolise cu o laudă foarte simplă.

În timp ce trăsura se întorcea încet din St. Giles spre Mayfair, Diana dădu draperia la o parte şi se uită pe geam. Niall călărea lângă trăsură, ca o santinelă, asigurându-se că avea să se întoarcă acasă în siguranţă. Stătea în şa cu uşurinţă, părând un războinic pregătit de luptă, uitându-se după duşmani la orice colţ. Îl căută în el pe băiatul de odinioară. Se umplu de tristeţe, iar inima i se rupse de durere. Un copil flămând şi speriat de pe străzi; cât de uşor ar fi putut fi el în locul acelui băiat, Ryan, ucis pentru ca un lider infractor nemilos să dea cuiva o lecţie. Iar Niall fusese cel norocos. I se permisese să trăiască, dar fusese nevoit să cerşească, asemenea unui câine, şi să ucidă ca să supravieţuiască. „Uneori, oamenii pur şi simplu sunt răi”. Şi totuşi, Niall nu era nici rău, nici hain.

Diana trăise ultimul an legându-se inexplicabil de

femeia care îi dăduse viaţă şi de nelegiuirile de care se făcea vinovată aceasta, iar Niall o forţase să îşi privească existenţa dintr-o perspectivă cu totul diferită. O făcuse să se îndoiască… Poate că nu avea răutatea în sânge doar din pricina părintelui ei. Diana răsuflă lent, umplându-şi plămânii şi fiecare colţişor al fiinţei cu un suflu vindecător.

— Nu sunt ca ea, şopti Diana adevărul acela cu voce tare, rostindu-l, crezându-l pentru prima dată de când fuseseră dezvăluite nelegiuirile comise de mama ei.

Aşa cum Niall nu era Diggory şi nu era definit de faptele întunecate pe care fusese forţat să le comită în copilărie. Diana dădu drumul la draperie, care căzu la loc, fluturând ca o şoaptă.

Se mai uită o dată la Niall. Poate că înainte să plece avea să îl poată ajuta să îşi găsească şi el pacea. Să îl ajute să se vadă aşa cum era de fapt: un bărbat puternic şi curajos, care propăşise când orice alt bărbat s-ar fi prăbuşit sub necazurile pe care le îndurase. Şi ar fi trebuit ca asta să fie de ajuns: să ştie că Niall şi-a găsit drumul, eliberat de mânie.

Şi totuşi, în chip egoist, îşi dorea mai mult de atât. Şi-l dorea în viaţa ei… pentru totdeauna.

Capitolul 18

Mai târziu în noaptea aceea, Diana se uita prin uşile de cristal până la podea ce dădeau înspre grădinile preţuite ale mamei ei. Pământurile acelea erau năpădite de buruieni de prea multă vreme şi aveau cu disperare nevoie de îngrijire. Luna strălucea sus pe cer, scăldând zona împrejmuită cu ziduri într-o lumină fadă.

Dacă nu ar fi văzut licărirea de la ţigara lui de foi, Diana nu l-ar fi observat.

Era prima oară când îl zărea de când se întorseseră în după-amiaza aceea. Preţ de o clipă plină de speranţă, crezuse că poate avea să o lase să pătrundă în viaţa lui. Dar imediat ce îi veni în minte gândul acela, rememoră tăcerea lui distantă în timp ce mersese în urma ei.

Poate că se legase o prietenie, se crease o legătură între ei în ultimele săptămâni, dar nu era genul de femeie pe care Niall Marksman ar fi vrut sau ar fi putut să o iubească. Numai diferenţa de statut social dintre ei ar fi fost mereu prea mare pentru cineva care trebuia să îşi depăşească nişte resentimente bine înrădăcinate faţă de nobili. Trebuia să se mulţumească cu prietenia lui.

Deschise uşile şi aerul de vară timpuriu se revărsă în încăpere, aducând aroma de trandafiri năpădiţi de buruieni.

Niall îşi ridică privirea.

— Prinţesă!

Îşi scutură scrumul de ţigară.

Mai demult, întâmpinarea aceea ar fi fost rostită pe un ton dur. Diana ieşi pe balcon şi îşi sprijini mâinile pe balustrada din piatră.

— Domnule, zise ea încet.

Chiar dacă se aflau la distanţă unul de celălalt, în lumina palidă a lunii, îl văzu zâmbind larg. Ce uşor zâmbea acum! Îşi dori cu egoism ca uşurinţa aceea să se datoreze prezenţei ei în viaţa lui. Să ştie că îi adusese lui Niall ceva din fericirea care îi lipsise ei… până să îl cunoască pe el.

— Nu poţi dormi? întrebă ea.

— Mai cercetez o dată locul.

Ea îşi sprijini obrazul pe braţ.

— Mereu faci asta.

— Nu ştiu să fac altceva.

Nu era adevărat. Ştia ce însemna să te zbaţi şi să te străduieşti, cunoscuse moartea şi durerea. Iar ea îşi dorea nespus să îl poată elibera de acele amintiri şi să le înlocuiască cu unele noi cu ei doi împreună.

— Copacul acela trebuie tăiat. Ar fi trebuit tăiat cu mult timp în urmă, spuse el, făcând-o să se încrunte. Bărbatul care ţi-a invadat camerele nu ar fi reuşit niciodată să intre.

Ea cercetă scurt obiectul furiei lui. Bătrânul stejar apărea în cele mai vechi amintiri pe care le avea despre locul acela. Nu se potrivea în acel oraş mare precum Londra şi tocmai de aceea îl admirase.

— Dacă era hotărât, Niall, absenţa copacului nu l-ar fi oprit.

El se încruntă.

— Măcar l-ar fi descurajat.

— Să nu îndrăzneşti, îl certă ea.

El se încruntă.

— Vorbeşte cu tatăl meu.

Niall zâmbi vag.

— Nu am spus că voi vorbi cu el.

Ea pufni.

— Nu trebuie să o faci, Niall.

La un moment dat, gândurile lor începuseră să se mişte la unison, în armonie, spre deosebire de distanţa glacială care existase între ei cu săptămâni în urmă.

— Am crezut că mă eviţi, mărturisi ea încet.

El ezită, cu ţigara de foi în mână. Aşadar, avusese dreptate. Niall mai trase un fum şi expiră lent un vălătuc perfect de fum alb.

— N-aş putea să te evit nici dacă aş vrea, prinţesă.

„Nici dacă aş vrea... Ceea ce însemna că nu voia”. Era o prostie să se simtă uşurată în urma unui compliment vag... Şi totuşi, doar atât avea să primească vreodată de la el. Diana se ridică pe marginea balconului, iar Niall înjură şi îşi aruncă ţigara de foi.

— La naiba, ţi-ai pierdut... îi mai aruncase o dată vorbele acestea, dar acum se opri brusc, fără să termine afirmaţia. Era un semn delicat de respect la care nimeni nu s-ar fi aşteptat din partea lui Niall Marskman, paznicul neînfricat al clubului Iadul şi Păcatul. Treci înapoi, Diana! o avertiză el.

Poate că i-ar fi ascultat avertismentul cu luni în urmă. Desigur, ar fi făcut-o înainte ca mama ei să fie dusă la Bedlam. Fiicele de duce nu se căţărau în copaci şi, cu siguranţă, nu ca să se întâlnească singure cu un bărbat, în grădină. Poate că şi după ce mama ei fusese închisă Diana ar fi onorat acele aşteptări vechi de când lumea pe care le avea lumea de la ea. În ultimele luni însă, descoperise un control de care avusese nevoie, după care tânjise şi se

desfăta cu el. Îşi întinse braţul şi apucă o creangă ce se întindea spre balcon. O prinse şi se lăsă pe ea. Îi stătu inima în loc şi se înclină când văzu cât de sus era, apoi se îndreptă iute.

Niall ţâşni spre copac, înjurând cu patos. Cu fustele ridicate deasupra genunchilor, Diana coborî din stejar. Creanga crestată de care se ţinea o duse înapoi în acele zile uitate din copilărie.

Imediat ce atinse pământul cu picioarele, Niall ajunse lângă ea.

— Ce…?

— Când eram mică, mama nu mă lăsa în grădini.

Niall se opri brusc.

Întinzând braţele, Diana rătăci prin iarba încărcată de roua târzie şi rece care îi alina picioarele.

— Mi se permitea să ies doar împreună cu guvernanta şi numai pentru lecţiile despre aranjamente şi picturi florale. Diana păşi pe cărarea cu pietriş. Pietrele îi ciupiră carnea moale a picioarelor. Ignoră senzaţia şi se duse hotărâtă spre trandafirii roz *nepreţuiţi*. În toiul nopţii, ieşeam pe furiş. Săream peste marginea aceea. Se răsuci şi arătă spre balcon. Şi coboram din copac.

Îl simţi pe Niall apropiindu-se.

— Ce făceai când ajungeai afară? întrebă el fără reticenţa obişnuită.

— Miroseam bobocii şi furam un singur trandafir de fiecare dată. Chicoti uşor. Era un semn atât de mic de rebeliune, dar mă delectam cu el. Până când… Privi distantă spre un tufiş năpădit de buruieni.

„Nu ai voie să mai mergi în ele. Fiicele de duce nu se caţără în copaci ca nişte coşari de rând”.

— Până când…? o încurajă el.

Niall o prinse cu palmele de umeri şi o trase spre el, aşa cum ar face-o un amant tandru.

— A aflat că mă furişam din casă şi a pus să fie tăiată creanga care se afla cel mai aproape de fereastra mea. Fusese ultima oară când se mai furişase afară. Se lăsă pe el şi schimbă subiectul: Mâine are loc dineul pe care îl dau

Ryker şi Penelope.

Bineînţeles, Niall ştia asta. Ştia tot ce era legat de ea. Se muşcă de obraz ca să nu-l întrebe ce voia să afle de la el. Oare avea să o însoţească? Nu ca paznic angajat de Ryker, ci mai degrabă ca un bărbat care îşi dorea pur şi simplu să fie cu ea.

Îl simţi tresărind.

— Da. O singură silabă, un singur cuvânt, care nu oferea niciun indiciu referitor la ce gândea cu adevărat, cel puţin despre mărturisirea ei. Cred că încearcă să facă pe peţitorii, murmură ea pentru sine.

Îl privi pe Niall. Îi văzu gura încordată şi privirea dură şi îşi dădu seama că avusese dreptate să creadă asta când primise invitaţia cu pricina. Îşi întoarse privirea şi se uită la stelele de pe cer. Se holbă la ele, în grădina năpădită de buruieni, şi mai că putea să creadă că ea şi Niall se aflau în alt loc. Poate la ţară. Departe de Londra şi de aşteptările dure care îi urmăreau pe amândoi aici.

— Fratele tău vrea să fii în siguranţă, spuse Niall în cele din urmă, confirmându-i bănuielile. Crede că un gentilom onorabil se va asigura de acest lucru…

„Când voi pleca”. Nu o spuse, dar cuvintele acelea plutiră în jurul lor de parcă le-ar fi rostit.

Diana se enervă. Avea de gând să apere intrigile puse la cale de Ryker?

— Am aflat din proprie experienţă cât de onorabili sunt *gentilomii.*

Spre deosebire de Niall şi de fraţii lui, care dăduseră dovadă de mai multă loialitate decât întreaga aristocraţie la un loc.

— Şi nu mă voi căsători pentru asta. Se opri, apoi continuă: Cu siguranţă, nu cu un nobil, repetă ea.

Sau cu oricine altcineva. Sau cel puţin aşa hotărâse cu un an în urmă. Căsătoria fusese un vis la care renunţase cu uşurinţă, deoarece fusese privată complet de bunătate. Şi apoi îl cunoscuse pe Niall. Iar el i se strecurase în inimă şi o făcuse să simtă, să tânjească şi să dorească din nou… Toate acele pericole în faţa cărora jurase să nu cedeze.

— Sunt şi câţiva bărbaţi buni, spuse Niall forţat.

Dianei i se întoarse stomacul pe dos. Oare încerca să o vâre pe gât altcuiva, ca să nu mai fie răspunzător pentru ea?

— Ah, da? întrebă ea, ridicând din sprânceană.

— Cumnatul tău, de exemplu.

Da, Helena fusese binecuvântată cu acea uniune fericită. Nu îi scăpă însă din vedere că nu îl numise pe Ryker.

— Şi? întrebă ea, ridicând din nou din sprânceană.

El se scărpină pe frunte.

— Sunt convins că sunt şi alţi gentilomi buni, bombăni el.

Diana se foi în braţele lui şi îi privi chipul.

— Asta crezi? Că ar trebui să mă mărit cu un gentilom *onorabil?*

Un muşchi zvâcni pe linia maxilarului lui Niall, care închise brusc ochii.

— Nu contează ce cred eu.

— Pentru mine contează, ripostă ea rapid.

În timpul pe care îl petrecuse acolo, Niall devenise mai mult decât un paznic pentru ea. Fusese singurul prieten adevărat din viaţa ei. Ba, mai mult, avea nevoie să afle că pentru el conta dacă ea se căsătorea cu altcineva.

Niall îşi vârî mâna în haină şi mai scoase o ţigară de foi. Diana i-o luă cu iscusinţă dintre degete şi o ţinu departe de el. O aruncă într-o parte. Oare îşi dădea seama că îşi ascundea răspunsurile şi emoţiile în spatele acelei ţigări aprinse?

El îşi încrucişă braţele, încruntându-se din pricină că îi aruncase ţigara.

Oare chiar nu ştia că era singurul bărbat pe care şi-l dorea? Că era singurul căruia şi-ar fi încredinţat viitorul, ştiind că ar fi protejat-o şi i-ar fi permis libertatea aceea care îi fusese refuzată toată viaţa?

— Asta vrei? repetă ea.

El dădu să spună ceva.

— Eu…

Dianei îi stătu inima în loc.

— Vreau să fii în siguranţă.

„În siguranţă”.

O dorinţă goală, lipsită de sens. Se îndepărtă de el şi îşi încrucişă braţele la piept, ca într-o îmbrăţişare singuratică, apoi privi peste umărul lui. În sus, la cer. Oriunde, dar nu în ochii lui, care mereu vedeau mai mult decât trebuia.

Înainte să intre în viaţa ei, drumul ei fusese ales. Urma să aibă parte de libertate de explorare şi să îşi găsească fericirea departe de mulţimile sufocante ale societăţii politicoase din Londra. Cu ajutorul Hellenei, îşi trasase un drum şi găsise o cale… Iar Niall fusese doar o persoană aflată în trecere prin viaţa ei până avea să se îmbarce pe vasul acela şi să plece.

Totul se schimbase. De când apăruse Niall, nu se gândise mai deloc la călătoria aceea iminentă. I se puse un nod în gât. Oare cum avea să fie când urmau să fie despărţiţi nu doar de străzile londoneze, ci de un întreg ocean?

El întinse mâna şi o mângâie pe obraz. Palma îi era aspră şi bătătorită, o palmă de războinic îndelung trudită. Mâini care construiseră unul dintre cele mai măreţe imperii de jocuri de noroc din Londra. Şi mâini care fuseseră forţate să ucidă.

— Vreau să fii fericită, spuse el răguşit.

Bineînţeles, chiar dacă el credea că unul dintre acei nobili respectaţi i-ar fi putut oferi acest dar greu de obţinut.

— Nu voi fi fericită căsătorită cu *vreun* nobil. Continuă nerăbdătoare, ignorându-i protestul: Vezi vreun bărbat onorabil în cluburile tale? contracară ea, pe un ton sarcastic care îl făcu pe Niall să se încrunte.

Până şi tatăl ei stătea mărturie a perfidiei nobililor.

— Nu mă voi încredinţa nimănui, Niall.

Se opri şi îşi întoarse privirea de la el. Îşi deschisese deja sufletul în faţa lui. Nu avea să îl lase să îi vadă şi această slăbiciune.

— Te temi, aşa că ai jurat să nu te căsătoreşti

niciodată, dar într-o zi vei cunoaşte un gentilom care nu este ca tatăl tău. Un bărbat care te va face fericită şi care îţi poate dărui toate acele lucruri pe care ţi le-ai dorit.

„L-am găsit deja”.

Simţi o împunsătură dureroasă în inimă. Îi aducea aminte, deşi nu era nevoie, că pentru el nu avea să fie niciodată mai mult decât o însărcinare. Poate că o plăcea, aşa cum afirmase. Poate că îi plăcea să vorbească cu ea, chiar să-i împărtăşească lucruri despre sine. Dar nu avea să îi dăruiască vreodată inima. Poate că era incapabil să încredinţeze cuiva inima lui bolnavă.

Diana se apropie de el şi îşi ridică palmele.

— Tu…

El se îndepărtă rapid, respingându-i printr-un simplu gest vorbele pe care voise să le rostească.

— Ar trebui să te întorci în camera ta.

Nu avea de gând să cerşească fărâme de afecţiune de la el. Nici să se umilească în faţa lui.

— Înţeleg.

Înţelegea prea bine, mai mult decât ar fi vrut. Încuviinţă scurt din cap şi se răsuci. Ajunse doar până la baza copacului, când Niall se întinse şi o prinse de încheietura mâinii, întorcând-o din nou spre el.

Diana icni tare şi i se tăie răsuflarea.

— Ce crezi că înţelegi?

Ochii lui i se întunecară, iar în ei se citea o emoţie pe care ea nu o putea identifica. Nuanţa lor de safir deveni aproape neagră.

Diana înghiţi în sec.

— Că nu contează pentru tine dacă mă căsătoresc sau nu.

— Te înşeli, şopti el, punându-şi mâna pe trunchiul copacului, blocând-o. Când mi te închipui căsătorită sau când mă gândesc că un bărbat ţi-ar face curte, îmi doresc să redevin luptătorul acela de pe stradă, aşa cum am fost crescut să fiu, şi să îl sfâşii cu mâinile goale.

Ea rămase cu gura căscată.

Niall întinse şi cealaltă palmă şi o mângâie din nou pe

obraz.

— Nu sunt un lord fandosit. Nu sunt capabil de cavalerism şi cumpătare. Nu te pot avea, dar nici nu vreau să te aibă altcineva.

Dianei i se tăie răsuflarea şi îşi înclină capul pe spate, având nevoie de sărutarea lui.

El înjură şi o împinse numaidecât în spatele copacului.

— Linişte! îi porunci el la ureche.

Inima îi bătu cu putere când el îşi scoase iute pistolul şi se duse spre mijlocul grădinilor.

— Un servitor a zis că a auzit pe cineva furişându-se afară, spuse Adair încet şi foarte surprins, venind din partea din faţă a grădinilor.

Fratele lui Niall.

Nu auzi răspunsul lui Niall din pricina distanţei dintre ei doi. Privi pe furiş, din mica ei ascunzătoare, spre cei doi bărbaţi care vorbeau.

— Te-ai lenevit, zise Adair tărăgănat, acceptând ţigara de foi pe care i-o întinse Niall şi aprinzând-o de la unul dintre felinare.

— Nu m-am furişat, bombăni Niall, iar Diana zâmbi când îi auzi enervarea băieţoasă.

Acum că îl vedea alături de fratele lui, uşor tachinat, îl putea privi într-o postură nouă, de frate, necunoscută până atunci.

Adair chicoti.

— Poate că nu, dar, chiar şi când nu te furişai, erai mereu atent la mişcările tale.

Simţi o tristeţe dureroasă când îşi aminti cum fusese existenţa lui Niall până atunci. Cum trebuie să fi fost să îşi păzească mereu vorbele sau paşii, când cea mai mare îngrijorare a lui nu fuseseră bârfele urâte despre el, ci mai degrabă nevoia de a supravieţui?

— Ryker vrea să vii, spuse Adair. Vrea să mergem toţi.

Niall pufni.

Mai întâi, Helena îi ceruse să participe la balul ei, iar acum Ryker făcea acelaşi lucru cu dineul lui nenorocit.

Diana încremeni când îşi dădu seama că vorbeau despre dineul formal al lui Lady Penelope.

— Penelope îl organizează ca să o mărite pe fată. Adair mai trase un fum din ţigara de foi. Cu cât se căsătoreşte mai repede, cu atât ne vom întoarce mai curând. Ar trebui să fii încântat.

Ea cuprinse trunchiul de copac, iar scoarţa crestată i se înfipse în palme. Abia după ce Niall vorbi reuşi să răsufle din nou, deşi nu îşi dăduse seama că îşi ţinuse răsuflarea.

— Nu mă preocupă când pot să mă întorc, ci siguranţa lui Lady Diana.

Adair aruncă ţigara de foi şi o călcă cu cizma.

— Bineînţeles. Dinţii albi ca perlele îi licăriră în noapte. Dar ar fi de preferat să se afle în siguranţă *şi* căsătorită cu vreun lord dichisit, ca să ne putem întoarce.

Îl înghionti pe Niall cu cotul în braţ.

Fratele ei, tatăl ei, cumnata ei, Adair… Toţi vorbeau cu atâta uşurinţă despre căsătoria ei cu un nobil ca Lord Maxwell! Vedeau în gentilomul acela avuţie, putere şi influenţă. Cât de tare se înşelau!

Contele de Maxwell, cu câinii lui, nu avea nici măcar o fărâmă din tăria şi puterea lui Niall Marksman.

După ce aflase de trădarea tatălui ei şi fusese martoră la uşurinţa cu care îşi trimisese soţia la Bedlam, Diana se hotărâse să nu se căsătorească niciodată. Până să îl cunoască pe Niall, nu ştiuse că existau şi bărbaţi ca el. Bărbaţi loiali, care s-ar fi luptat cu orice demoni, reali sau închipuiţi. Bărbaţi care ar fi putut fi parteneri de viaţă.

Şi îl dorea.

În viaţa ei… pentru totdeauna.

Ar fi trebuit să o îngrozească această descoperire. Totuşi, dacă Niall avea să plece, voia să fure cât mai multe momente posibil alături de el.

Adair porni spre uşă, iar ea îşi ţinu răsuflarea când se opri şi se uită la Niall.

— Vin şi eu imediat.

Adair încuviinţă din cap şi apoi se îndepărtă cu paşi apăsaţi.

Niall rămase ţintuit locului, holbându-se la uşă, apoi, după câteva minute ce i se părură interminabile, se întoarse la copac.

— Vino! Trebuie să te întorci în camerele tale, zise el ca o dădacă ce zoreşte un copil neastâmpărat.

Se urcă pe creanga joasă şi o ridică fără efort şi pe ea. Se căţărară apoi în linişte până ce o ajută să treacă peste balustrada de la balcon.

Era atât de hotărât să o îndepărteze de el!

Cum să îl facă să priceapă că o voia în viaţa lui?

Capitolul 19

Niall o ajută pe Diana să se caţăre peste balustradă şi o urmă. De când ajunsese în casa aceea, fusese în camera ei în fiecare zi şi în fiecare noapte. Cumva, clipa aceea, în afara acelor verificări formale şi indiferente, era foarte diferită. Încordarea vibra în încăperile întunecoase, accentuată de răsuflarea Dianei.

Dorindu-şi cu disperare să frângă senzaţia aceea de conştientizare apăsătoare, Niall făcu ceea ce ştia mai bine: cercetă încă o dată camera. O simţi privindu-l, urmărindu-i fiecare mişcare.

Niall privi spre patul din mahon cu baldachin, cu cadrul lui masiv din lemn. Cearşafurile albe şi cuvertura la fel de albă dată la o parte erau ispite imorale care făceau ca soarta să râdă de Niall şi de slăbiciunea lui. Închise scurt ochii.

— Ce este? murmură Diana, tonul ei gros răsunând mai aproape de el, dându-i de ştire că se mişcase.

El reuşi să clatine din cap.

— Ar trebui să plec.

Ea se apropie de el, parcă plutind, iar aroma ei de flori şi inocenţă îi inundă simţurile.

— Rămâi!

Un singur cuvânt ce îl inundă. Invocat de propria

foamete imorală.

Înghiţi în sec.

Diana îl prinse de mână, iar atingerea ei delicată îl forţă să îşi descleşteze pumnul. Ea îi apăsă mâna pe piept. Îi simţi inima bătându-i puternic, constant, nebuneşte. Dumnezeule!

— Am zis să rămâi, Niall, repetă ea cu o voce de sirenă deopotrivă rugătoare şi poruncitoare.

Existau o mie şi unul de motive pentru care ar fi trebuit să plece.

Era sora lui Ryker, la un pas de regalitate şi despărţită pentru totdeauna de Niall prin dreptul ei din naştere.

Şi exista un motiv pentru care să rămână: ea. Era un bastard în toate sensurile cuvântului, căci, în pofida tuturor acelor motive, tot o dorea.

Se predă gemând şi îi acoperi gura cu a lui. Diana se topi lângă el, sânii ei zdrobindu-i pieptul în timp ce îi răspunse cu disperare la sărut. Îi desfăcu buzele şi îi atinse limba cu a lui, înghiţindu-i geamătul. Răsuflarea ei avea aromă de migdale – era îmbătătoare, ameţitoare şi dulce.

Diana îl cuprinse cu braţele pe după gât şi, cu o îndrăzneală care îi făcu sângele să îi curgă năvalnic prin vene, îi înclină capul de parcă ar fi avut nevoie să fie mai aproape de el. De parcă ar fi tânjit după clipa aceea la fel de îndelung ca el. Niall o luă în braţe şi o duse spre pat, aşezând-o în mijloc.

Pieptul i se umfla tare şi repede, aşa cum se întâmplase când fugise de poliţişti hotărâţi, şi se dădu câţiva paşi în spate, oferindu-i şansa să se răzgândească. Totuşi, să-i întoarcă spatele şi să nu aibă parte de ea ar fi fost un lucru mai greu ca orice luptă pe care o purtase pe străzi, dar nu ar fi învinuit-o niciodată pentru o astfel de decizie. Ştia prea bine că merita mai mult decât să se culce cu un bărbat care avea mâinile mânjite cu sânge.

Diana se ridică în coate şi îl privi întrebătoare printre genele blonde şi grele.

— Spune-mi să plec, zise el răguşit. Ştiuse din ziua în care furase prima dată resturi de mâncare de la un alt puşti

sfrijit şi disperat că locul lui era doar în St. Giles. Aminteşte-mi că nu am dreptul să te ating.

Pentru motive care n-aveau legătură doar cu diferenţa de statut social dintre ei. Cu faptul că între ea, Ryker şi Helena exista o legătură prin naştere.

— Niall, şopti ea, ridicându-se în şezut, fustele fluturându-i în jur. Încă nu ştii?

El clătină din cap.

Diana îl privi fix în ochi.

— Nobilii aceia spre care m-ai împinge… Nu au nicio fărâmă din curajul, onoarea sau tăria pe care le ai tu doar în degetul tău mic.

Cuvintele ei îl străpunseră.

— Nu vreau un nobil sau pe altcineva. Întinse mâna spre el. Te vreau *pe tine.*

„Sunt pierdut”. Niall mârâi. Se dezbrăcă de haină şi o aruncă într-o parte. Haina căzu pe podea, zgomotos. Iar Diana se holbă la el pe măsură ce se dezbrăca şi îşi scotea cizmele. Niall se duse cu paşi apăsaţi spre pat şi se urcă lângă ea şi îşi plimbă mâinile pe trupul ei.

Ea îl prinse de mână şi îşi împreună degetele cu ale lui.

— Ai fost singurul care nu m-a tratat de parcă aş fi făcută din porţelan fragil. Să nu cumva să îndrăzneşti să te porţi altfel cu mine acum!

Se ridică pe genunchi, se duse sfioasă spre el, îl cuprinse cu braţele pe după gât şi îl sărută.

Toate reţinerile lui Niall se topiră.

Îşi auzi pulsul bubuindu-i în urechi ca un tunet şi îi răspunse la sărut, mângâind-o şi memorându-i curbura şoldurilor. Se trase în spate, iar ea ţipă uşor, căznindu-se să îl tragă din nou aproape.

— Eşti atât de frumoasă, şopti el, sărutând-o în colţul buzelor.

Îi supse lobul urechii, iar ea icni, pe jumătate gemând, pe jumătate râzând.

— Şşt, îi şopti el la ureche.

— Mă gâdili.

Îi cuprinse fesele cu mâinile, le strânse uşor şi o trase aproape. Ea icni scurt.

— Nu am de gând să te fac să râzi, scumpo, îi făgădui el.

Orice urmă de amuzament dispăru din ochii ei expresivi în care apăru o dorinţă la fel de intensă ca a lui. Îi revendică din nou gura, iar limbile li se duelară. Sângele îi dădu năvală în mădular când ea îi răspunse cu îndrăzneală la îmbrăţişare. Se căzni să desfacă şirul de nasturi delicaţi ai rochiei, cu mâini tremurânde.

„Tremur”.

El, care în tinereţe se culcase cu târfe pe alee şi apoi avusese iubite în Iadul şi Păcatul, acum era smerit şi nesigur cum nu mai fusese toată viaţa lui. Renunţă să încerce a-i desface rochia, aşa că trase de material, iar nasturii zburară în toate direcţiile, bâzâind zgomotos pe cuvertură şi pe podeaua din lemn, rostogolindu-se în toate părţile. Dorindu-şi nespus să o vadă în sfârşit goală, Niall îi împinse în jos corsajul şi cămăşuţa.

Diana se îmbujoră şi îşi împreună repede braţele în jurul corpului.

— Nu o face, îi porunci el, iar ea se opri.

Şi îşi lăsă braţele să îi cadă pe lângă corp.

— Atât de frumoasă! şopti el. Cu reverenţă, îi cuprinse cu palma una dintre moviliţele pline şi îşi trecu vârful degetului peste sfârcul ei mărit. Nespus de frumoasă, zise el cu voce răguşită, după care îi cuprinse sfârcul cu gura.

Ea gâfâi, umplând liniştea din toiul nopţii, iar când îşi înfipse mâna în părul lui, ţintuindu-l aproape de ea, el se desfătă cu încurajarea aceea îndrăzneaţă. Supse şi mai tare, trăgând în gură bucata aceea de carne umflată, trecându-şi limba peste ea, până când gemetele ei sălbatice ricoşară din căpriori. Trecu apoi la sânul neglijat.

— Niall, îl imploră ea, încleştându-şi şi descleştându-şi degetele în părul lui.

— Am vrut să fac asta din clipa în care te-am văzut, spuse el gâfâind lipit de pieptul ei.

Îşi vârî mâna între picioarele ei şi îşi trecu palma

peste cârlionţii pufoşi ce îi apărau feminitatea.

— Prima dată când am intrat în club? întrebă Diana.

Scânci şi gemu, desfăcându-şi larg picioarele pentru el.

În pofida focului ce ardea în el, Niall rânji. Era tipic Dianei Verney să îi pună întrebări cercetătoare chiar şi în toiul dorinţei.

— Nu atunci, recunoscu el, vârându-şi un deget în ea.

Ea icni zgomotos şi zvâcni în braţele lui.

— Pe alee? se bâlbâi ea.

Într-un abandon minunat, începu să îşi ridice şoldurile într-o mişcare lentă, ritmică, împingându-se în mângâierea lui. Nectarul ei umed îi acoperi degetele, făcându-le să alunece.

Pe frunte îi apărură broboane de sudoare şi închise ochii, încercând să se concentreze la întrebarea ei.

— În a treia zi petrecută aici, reuşi el să îngâne, mai vârând un deget înăuntru.

Ea ţipă, iar el îi înghiţi sunetul cu un sărut. Limbile li se împleticiră prelung.

— Mergeai cu mişcări legănate pe coridoare, şopti el aproape de gura ei, continuând să îi mângâie miezul umed. Cu cealaltă mână, îi cuprinse şoldul stâng generos. Cântai ceva.

— Da? întrebă ea, cu ochii strâns închişi.

Începuse să se unduiască într-un ritm mai rapid, mai nebun. Era aproape. Umezeala ei îi acoperea degetele.

— Dar nu din pricina şoldurilor tale.

O sărută pe gât, în jos, până ce îi găsi din nou sânul. Zăbovi cu gura pe carnea sensibilă.

Diana scânci şi imploră incoerent, încercând să îl îndrume spre vârful umflat.

— Atunci de ce?…

Întrebarea ei se încheie abrupt, cu un şuierat, când el îi mângâie sfârcul.

— M-ai invitat să mă aşez la masă cu tine. La vremea respectivă, îi fusese ruşine de propria slăbiciune patetică pentru că se lăsase vrăjit de faptul că ea privise dincolo de

răul care îi mânjea persoana şi sufletul. Acum înţelegea că acela fusese momentul în care Diana îi furase inima. În care dovedise că nu semăna nici măcar cu huliganii de pe străzile din St. Giles, care îl vedeau doar ca pe o bestie. Iar de atunci am fost al tău, îi mărturisi el gemând gutural în timp ce îşi scoase pantalonii şi îi împinse spre marginea patului.

Ea îl mângâie pe obrazul cu cicatrice.

— Niall, şopti ea, privindu-i chipul. Eu…

Îngrozit de cuvintele care îi stăteau pe buze, îi acoperi gura şi o mângâie din nou. Aveau să aibă destul timp mai târziu pentru a înfrunta realitatea. Mai târziu, avea să îşi înfrunte faptele şi emoţiile care voiau să îi spargă pieptul. În clipa aceea, avea să cunoască un singur lucru: pe ea, în felul acela brut şi primitiv ce urma să îi lege. Îşi apăsă podul palmei de mugurul ei, iar ea se încovoie, împingându-se în atingerea lui.

Diana se retrase din sărutul lor.

— Vreau să te simt întru totul, spuse ea cu voce răguşită, cu buzele lipite de ale lui, în timp ce trăgea hotărâtă de cămaşa din lână.

Cererea şi eforturile ei hotărâte fură ca una dintre găleţile acelea cu apă cu care fusese stropit în copilărie în timp ce încerca să doarmă pe furiş în faţa vreunui magazin din Londra.

Icni şi se trase în spate. Pieptul i se umflă de forţa dorinţei şi a panicii care îl încercau.

— Ce crezi că faci? întrebă el pe un ton grav şi poruncitor, care potoli numaidecât foametea din ochii expresivi ai Dianei.

— Niall? se bâlbâi ea, holbându-se la el tristă şi năucită.

Se simţi de parcă fusese lovit în stomac când îi văzu durerea şi nedumerirea. Se scărpină frustrat pe frunte.

— Nu trebuie să mă vezi, spuse el ţâfnos, întinzându-se după ea.

Ea îi prinse mâna.

— Nu. Se opri, privindu-l cu înţeles. *Vreau* să te văd.

În întregime!

De groază, i se puse un nod în gât şi se chinui să înghită în sec. Nu îşi dezvăluise niciodată tot corpul plin de cicatrice nici unei femei cu care se împreunase. Nici măcar fraţii lui nu văzuseră urmele de pe trupul lui. Cuvintele tatuate pe el. Dacă i se dezvăluia astfel Dianei, avea să rămână vulnerabil pentru totdeauna, în moduri în care nu mai fusese până atunci.

Dacă l-ar fi forţat şi dacă i-ar fi poruncit să o facă, şi-ar fi luat pantalonii, i-ar fi tras pe el şi ar fi plecat, chiar dacă asta l-ar fi ucis. În schimb, ea aşteptă răbdătoare, cu trupul dezvăluit în faţa lui, transmiţându-i un mesaj limpede. Avea încredere în el şi îi cerea acelaşi dar în schimb.

Înnebunit, Niall privi în jur, la camerele demne de o prinţesă. Căci nu avea legătură cu încrederea. Una era să îi povestească despre nelegiuirile pentru care avea să plătească într-o zi la porţile iadului şi cu totul altceva să îi arate dovada răului ce sălăşluia în el.

Se războia cu el însuşi. Clipele se scurseră şi apoi, cu degete amorţite, îşi apucă marginile cămăşii. Nu voia să îi revendice inocenţa până ce nu avea să îl vadă, pe el şi defectele lui, întru totul. Fără să o poată privi în ochi, Niall îşi azvârli cămaşa pe podea şi aşteptă.

Salteaua gemu uşor în timp ce Diana se târî spre el. Se opri atât de aproape, încât căldura trupului ei îl mângâie pe al lui, apoi suspină uşor.

— Of, Niall, şopti ea, atingând cu vârfurile degetelor una dintre numeroasele cicatrice care îi ciuruiseră pielea.

El tresări în timp ce ea îşi trecu degetul arătător în chip aproape iubitor peste o urmă crestată, în formă de fulger, dintr-o parte. Apoi zăbovi asupra acelor cinci cuvinte de deasupra inimii lui. *Ucide sau vei fi ucis.* Minutele i se părură ore în timp ce ea, cu o tandreţe nesfârşită, mângâie acele cinci urme. Diana îşi coborî capul.

— Nu, o imploră el, întrucât o cunoştea atât de bine încât ştia ce avea de gând să facă.

Ea îl ignoră şi sărută fiecare cicatrice. Ca şi cum prin

mângâierea aceea tandră ar fi putut să vindece înseşi amintirile, coşmarurile şi urmele. Dar poate că, la urma urmei, aceasta era puterea ei, pentru că în braţele ei nu se gândea la demonii din trecut, ci doar la ea.

Diana se ridică în şezut şi se concentră asupra unei singure cicatrici, pe care până atunci o neglijase. Nu era o urmă lăsată de un glonţ sau de un cuţit, ci mai degrabă un semn înfierat. Buzele îi tremurară şi ochii i se umplură de lacrimi.

Altă dată, şi-ar fi bătut joc de picăturile acelea şi le-ar fi privit ca pe un semn al slăbiciunii ei şi le-ar fi îndepărtat. Nu îi fusese nimănui milă de el şi nici nu avea să permită cuiva să îi fie milă de el. Dar acum, când vedea agonia ce se scurgea din ochii ei albaştri, inima îi zvâcnea şi îi bătea mai tare din pricina dovezii că îi păsa de el.

— Nu doare, se forţă el să spună când ea îşi trecu în sfârşit vârfurile degetelor peste litera D înfierată pe veşnicie în pieptul lui.

Tatuajul pe care i-l lăsase bărbatul care îl forţase să ucidă şi care fusese stăpânul lui Niall în primii zece ani ai existenţei lui.

— Nu, şopti ea, ridicându-şi ochii de la rana aceea veche şi privindu-l în ochi. Dar te-a durut cândva şi mă aştept să te doară şi mai tare acum, în alte feluri.

Câtă dreptate avea femeia aceasta care nu se temea şi nu se ruşina să vorbească despre emoţie!

Îşi aminti propriile ţipete amestecându-se cu râsul lui Diggory când îi atinsese pieptul cu flacăra pârjolitoare. Se căzni să respire, să alunge groaza de demult…

Atunci, Diana îi sărută carnea încreţită, iar mângâierea ei tandră îl făcu să deschidă ochii.

— Nu mai este. Nu te mai agăţa de el, îl îndemnă ea. Nu îţi va mai face rău vreodată.

El tresări şi se încordă. Şi apoi adevărul vorbelor ei îl lovi, tăindu-i răsuflarea. Trăise toată viaţa temându-se. Se temuse multă vreme după ce scăpase din ghearele lui Diggory. În încăperile din Iadul şi Păcatul, Niall se luptase cu groaza că imperiul lui avea să se prăbuşească, iar el

urma să redevină băiatul acela disperat şi flămând de pe stradă, forţat să ucidă ca să supravieţuiască. Aceeaşi teamă pusese stăpânire pe el de fiecare dată când se infiltraseră inamici în club, iar toate coşmarurile ieşiseră la suprafaţă după ce Penelope fusese atacată. De aceea fusese alungat de la club. În sfârşit, pricepea.

Diana îşi trecu degetul arătător peste litera D pe care el o urâse mult timp.

— Ori de câte ori o vei privi, nu te gândi la el, ci la mine. Îşi ridică privirea spre el. Gândeşte-te la noaptea aceasta petrecută în braţele mele.

Niall gemu şi o sărută apăsat. Bărbăţia i se trezi la viaţă, pulsând în dreptul taliei Dianei, iar el o întinse sub el. Îi găsi din nou centrul feminităţii şi îi mângâie pliurile alunecoase până când gemetele ei răsunară în camerele silenţioase. Trupul Dianei se încordă, iar mişcările ei căpătară un ritm nebun, frenetic.

— Te rog, imploră ea, zgâriindu-l cu unghiile pe spate.

Îşi desfăcu picioarele, iar el şuieră şi se aşeză deasupra ei. Mădularul îi vibra şi îi pulsa, iar el tânjea să o pătrundă brusc şi adânc.

— Uşurel, şopti el, ca un îndemn pentru amândoi. Apoi lent, centimetru cu centimetru agonizant, îi pătrunse pliurile ude, alunecând în teaca ei strâmtă. Înlemni când bărbăţia îi ajunse la bariera subţire ce îl despărţea de extaz. Nu vreau să te rănesc, zise el cu voce răguşită, lipindu-şi fruntea de a ei.

— Nu ai putea să mă răneşti vreodată, răsuflă ea.

El gemu, îi revendică gura şi se împinse, trecând de zidul acela. Diana înţepeni, iar el o sărută, înăbuşindu-i ţipătul.

Sunetul acela de durere străbătu prin vâlvătaia de dorinţă ce îi umbrea simţurile, făcându-l să îşi recapete întrucâtva controlul, când de fapt îşi dorea doar să se împingă în ea tare şi repede.

— M-am înşelat, zise Diana, cu ochii închişi. M-a durut.

Buzele în formă de fundă îi tremurară uşor, iar când o lacrimă îi alunecă pe obraz, pe Niall îl năpădi un val de

tandreţe.

— Îmi pare atât de rău, scumpo, îi şopti el la ureche.

O sărută de la lobul urechii fraged până pe frunte. Apoi pe obraz şi după aceea pe buze.

Limbile li se încâlciră într-un ritual de dorinţă care îi puse sângele din mădular în mişcare.

Gemetele Dianei se preschimbară în rugăciuni frânte şi răguşite de dorinţă, iar el începu să se mişte. Ieşi şi o pătrunse din nou, de nenumărate ori. Lent. Dându-i timp să se obişnuiască încet cu senzaţia pe care i-o crea şi cu mărimea lui. Ea îl cuprinse strâns cu braţele. Apoi începu să îi întâmpine împingerile până ce ajunseră să se mişte la unison, împreună. Diana îşi ridică şoldurile înnebunită, la fiecare mângâiere.

Ea se încordă şi se strânse în jurul mădularului lui. Cerule, avea să se termine!

— Termină pentru mine, o imploră el şi îşi vârî mâna între ei ca să îi mângâie mugurul lunecos.

Diana se destrămă ţipând, iar el o urmă în acel abis magnific, pătrunzând-o încă o dată şi apoi prăbuşindu-se în timp ce se sfârşi în valurile ei lungi şi unduitoare.

Gâfâind, Niall se prăbuşi, sprijinindu-se pe coate, ca să nu o strivească. Piepturile li se umflau şi li se dezumflau la unison, iar inimile le băteau nebuneşte.

Când pasiunea i se domoli, îşi dădu seama ce se întâmplase de fapt. Cerule, o rănise! Niall se retrase, dar zâmbetul satisfăcut de pe buzele ei îi dezminţi gândurile.

— Nu am mai simţit niciodată aşa ceva, murmură ea.

Cum stătea cu ochii închişi, arăta ca o felină ce mâncase smântână.

Iar el, Niall Marksman, un bărbat care nici măcar nu avea un nume al lui, simţi cum zâmbea larg fără să simtă vreo urmă de vină, mânie sau teamă, pe care Diana le văzuse în el. O sărută uşor pe gură şi se rostogoli pe o parte, trăgând-o lângă el.

Aveau timp mai târziu pentru nebunia celor petrecute. Nu voia să distrugă acel moment gândindu-se la realitate. Îşi trecu palma peste abdomenul ei plat, mângâindu-i pielea

moale şi satinată. De la dreptul din naştere până la trupul ei, era opusul lui întru totul. Dar văzuse în el mai multe decât văzuse el însuşi.

O respiraţie uşoară îi pătrunse gândurile.

Diana dormea.

Se întinse, trase cuvertura mototolită de sub ei şi îi acoperi trupul gol. Dar nu înainte să îi privească rotunjimile dulci. Mădularul îi zvâcni la viaţă, tânjind să o cunoască din nou.

Îşi înăbuşi un geamăt.

Era timpul să plece. Avea vreme să lămurească toate astea mai târziu. Dar trebuia să plece înainte să fie descoperit. Una era ca ea să îi încredinţeze darul virtuţii ei şi cu totul altceva era ca el să îi distrugă reputaţia în rândul nobililor care, capricioşi cum erau, ar fi înlăturat-o din nou cu nerăbdare din rândurile lor.

Fără tragere de inimă, Niall îşi coborî picioarele peste marginea patului şi se ridică. Diana gemu uşor şi se afundă mai adânc în pat, alunecând în locul pe care îl ocupase el înainte. Niall se îmbrăcă privind-o. Respiraţia ei uşoară umplea camera, fermecătoare în feluri pe care înainte le considerase periculoase.

Niall se duse spre măsuţa ei de toaletă aurită şi îşi lua mantia. Apoi înlemni.

O bucată mică de pergament cu iz oficial strălucea în odaia altminteri întunecată.

Diana sforăi uşor, atrăgându-i pentru scurt timp atenţia de la hârtia aceea. Se asigură că încă dormea şi se uită din nou la foaia cu pricina.

Nu avea motiv să îi scotocească prin lucrurile personale şi, cu siguranţă, nu prin scrisorile uitate pe măsuţa de toaletă.

Cu toate acestea…

Niall apucă foaia şi o citi.

Milady,

Au intervenit schimbări în privinţa condiţiilor de

călătorie convenite. His Lady's Honor va pleca pe mare cu o săptămână mai devreme, la ora convenită inițial.

Căpitan Nathaniel

Niall mototoli foaia.

— Ce naiba e asta? şuieră el.

Diana se ridică brusc în pat. Cuvertura alunecă, dezvelindu-i sânii. Dacă nu ar fi fost plin de o furie clocotitoare, imaginea ei de sirenă aţâţătoare l-ar fi ispitit să renunţe la propriile gânduri. Ea se frecă la ochii pe jumătate închişi.

— Despre ce…

Se duse cu paşi apăsaţi spre ea, iar ea se opri, plină de vinovăţie.

— Ah, aia…

Atât avea de spus? *Aia?* Concentrându-se la mânia care îl vindeca de durere, Niall îi azvârli documentul care ateriză zgomotos pe cuvertură.

— De aia aveai nevoie de un paznic timp de şase săptămâni, zise el înaintând spre ea, în timp ce toate piesele puzzle-ului se potriveau, în sfârşit.

Venise la Ryker cu condiţii clare.

Diana se încruntă, apucă cearşaful şi îl trase la piept. Cu cealaltă mână, luă foaia.

— Tu şi Ryker aţi presupus că va fi până la finalul sezonului. Nu am avut niciun motiv să vă informez, zise ea pe un ton atât de pragmatic, încât Niall ameţi.

El se împletici când făcu un pas în spate, privi în jur şi i se făcu greaţă, ca atunci când, copil fiind, furase prima dată de la cineva.

— Şi nu ai avut niciun motiv să mă informezi între timp? întrebă el pe un ton poruncitor, când reuşi să se controleze să vorbească fără să ţipe.

În toate aceste săptămâni, se strecurase în inima lui şi spusese că îi era prietenă. Niall se înfioră. Iar în tot acest timp, ea plănuise să plece spre St. George's, oriunde ar mai fi fost asta.

În sfârşit, domnişoara avu bunăvoinţa să se îmbujoreze. Se jucă agitată cu bucata de hârtie pe care o ţinea în mână, foaia aceea blestemată, care îi dădea de veste că timpul ei acolo aproape că se sfârşise.

— Nu m-am mai gândit la asta de când ai intrat în viaţa mea, Niall, spuse ea uşor.

Se ridică şi apucă repede un halat şi îl îmbrăcă direct pe trupul ei gol.

El îşi trecu o mână prin păr şi râse sec când o auzi.

— Sunt flatat, scumpo!

Ea se înfioră când îi auzi tonul superior şi ironic, dar refuză să se simtă vinovată. Intrase în clubul lui nenorocit, îi întorsese lumea cu susul în jos, îl forţase să pătrundă şi el în lumea ei, i se strecurase în inimă, iar în tot acest timp nu avusese de gând să rămână acolo mai departe de începutul verii. Lui i se întoarse stomacul pe dos şi se răsuci, neputând s-o privească. Să se uite la singura persoană în care avusese încredere şi pe care o iubise, care avea să se urce la bordul unei corăbii şi să plece din viaţa lui. Era o pierdere cu totul diferită decât dacă s-ar fi măritat şi ar fi rămas în Londra. Aveau să fie despărţiţi de o mare şi de o lume.

Podeaua scârţâi, iar el se înroşi. Nu o auzise apropiindu-se. Îi furase până şi simţul ascuţit care îl ţinuse în viaţă până atunci. Diana îl atinse şovăielnic pe mână.

— Ai putea veni cu mine?

El chicoti – un sunet la fel de gol ca în cele şase săptămâni dinainte ca ea să intre în viaţa lui.

Diana se puse în faţa lui.

— E o întrebare, zise ea uşor. Vino cu mine! repetă ea.

„Vino cu mine!”

Să plece.

Din St. Giles şi din Iadul şi Păcatul, de lângă fraţii lui şi toţi cei care depindeau de el. Scoase un sunet dezgustat şi se îndepărtă rapid, simţind nevoia să se îndepărteze de ea. Simţind nevoia să se protejeze din nou.

— Ştii că nu pot pleca, Diana. Viaţa mea e aici.

Ea tresări, iar în ochi îi licări o durere de parcă ar fi lovit-o. Se simţi sfâşiat în două când o văzu. Îşi dorea să fi fost un bărbat mai bun pentru ea. Unul care să o merite. Apoi ea se îndreptă şi îl privi cu aceeaşi tărie demnă de care dăduse dovadă încă de când se întâlniseră pe aleea de lângă club.

— Clădeşte-ţi o viaţă nouă, alături de mine!

Vorbele ei atârnară în văzduh, puternice şi convingătoare. Îi supseră energia din membre şi îl lăsară fără cuvinte şi fără gânduri. Îi cerea să renunţe pur şi simplu la munca lui din Iadul şi Păcatul şi să plece cu ea, îl implora să uite de cei care depindeau de el şi de stabilitatea de care avea nevoie.

Ea îşi puse vârful degetelor pe buzele lui.

— Nu trebuie să răspunzi acum, Niall.

— Nu. Am timp până când pleacă nenorocita ta de corabie! urlă el ca o fiară, aşa cum fusese dintotdeauna.

Fără măcar să tresară, Diana continuă:

— Pentru mine, nu există viaţă aici.

— Dar pentru mine există, iar tu m-ai pune să-i dau cu piciorul. Când Diana tresări, el se forţă să ignore dovada că o rănise. Doar pentru că ţi-am descoperit planurile.

Arătă mânios spre bucata de pergament pe care ea o strângea aşa de tare în mână, încât i se albiseră încheieturile degetelor.

— Ţi-aş fi spus. Eu…

Icni când Niall o prinse de umeri şi o zgâlţâi uşor.

— Când? ţipă el uşor. Când mi-ai fi spus?

Sau oare contase atât de puţin pentru ea încât ar fi plecat fără să se mai gândească vreodată la bastardul din St. Giles căruia îi dăruise virginitatea? Întrebarea aceea ironică îi şoptea prin minte, usturându-l ca oţetul pus pe o rană deschisă. Ea tăcu, vinovată, iar el îi dădu brusc drumul. Diana se împletici, oprindu-se lângă marginea patului. El zări fără să vrea pata aceea stacojie şi i se puse un nod în stomac.

— Sau ai vrut doar să te culci cu o haimana umilă de pe stradă? întrebă el cu ură.

Diana strânse hârtia blestemată în dreptul gâtului.

— Cum poţi să mă întrebi aşa ceva? şopti ea. Te iu…

— Nu! zise el ferm, apoi aruncă o privire pe furiş la uşa care îi despărţea de Oswyn. Dacă ar fi fost în toate minţile şi ar fi gândit logic, i-ar fi păsat de faptul că bătrânul paznic auzise, fără îndoială, mai mult decât ar fi fost sigur, dar îşi pierduse orice urmă de raţiune în ceea ce o privea pe Diana. Nu vreau vorbe goale!

— Nu sunt vorbe goale, Niall, îi spuse ea stăruitoare, întorcându-şi palmele în sus. Te iubesc. Cu siguranţă, ştii asta.

Neputând să îşi dezlipească privirea de la pagina cu pricina, Niall râse din nou sec.

— Mă iubeşti atât de mult, încât nu mi-ai putut spune şi ai fi plecat pur şi simplu.

Mârâi dezgustat şi se îndepărtă cu paşi apăsaţi.

Diana ţipă frustrată şi se duse hotărâtă spre el. Fluturând pagina aceea ca pe o armă, se aşează între Niall şi uşă.

— Cum îndrăzneşti? Dacă ţi-aş fi spus, nu m-ai fi lăsat să plec. I-ai fi spus lui Ryker sau tatălui meu.

În pofida îngrijorării ei că i-ar fi spus ducelui, Niall îşi dăduse seama de mult că tatăl ei era o umbră frântă care nu ar fi putut să o protejeze.

— Nu i-aş fi spus tatălui tău.

— Bine, atunci lui Ryker.

Niall tăcu, încăpăţânat. Nu ar fi lăsat-o să plece pur şi simplu de capul ei, pe o corabie la bordul căreia s-ar fi aflat doar bădărani, mârşavi şi marinari desfrânaţi.

Ochii şi umerii ei înguşti îşi pierdură din înflăcărare.

— Nu m-ai fi lăsat să plec, şopti ea, ridicându-şi privirea suferindă spre a lui. Dar nici nu mă vrei în viaţa ta. Nu mă vrei cu adevărat, Niall. Ai spus-o chiar tu.

Niall încremeni sub greutatea vorbelor ei.

Buzele ei se răsuciră într-un zâmbet agonizant.

— Ştii că am dreptate, Niall. Trase aer în piept. Dar vreau să mă înşel. Vino cu mine!

Incapabil să lămurească torentul de emoţii şi de

întrebări ce se învolburau în fiinţa lui, el clătină uşor din cap.

— Nu vreau… Nu pot… Apucă mânerul uşii, dar încremeni când o auzi vorbind.

— Eşti un laş, Niall Marksman!

Tresări şi se întoarse spre ea. Îl acuza pe el, Niall Marksman, un bărbat care spintecase gâtlejuri, trăsese cu pistolul şi şterpelise de la cei mai puternici nobili, că se temea.

Şi totuşi, chiar în aceste încăperi, Diana dovedise că infailibilitatea lui era un mit.

— Zici că mă tem, dar şi tu te temi, îl provocă ea. Le-ai permis lui Diggory şi temerilor tale să te ţină captiv în clubul tău.

Un răget de furie îi umplu pieptul.

— Cum îndrăzneşti? spuse el, clocotind de furie. Să ştii că nu mă tem de nimic!

Doar de ea. Femeia care îi dărâmase singură toate barierele pe care le ridicase în jurul lui.

— Doar pentru că o spui nu înseamnă că este adevărat. Continuă fermă: Ai locuit în clubul tău atâta vreme, încât te temi să ieşi din lumea aceea, spuse ea, ignorându-i vorbele. Poţi să mergi oriunde, şi totuşi alegi să nu o faci.

— Nu ştii nimic despre asta, prinţesă! şuieră el.

Erau oameni care se bazau pe el. Un imperiu care le oferea siguranţă bărbaţilor, femeilor şi copiilor de pe stradă, care îi hrănea şi…

— Ştiu că te temi.

Acuzaţia ei şoptită supse tot aerul din încăpere, înlocuindu-l cu o tensiune grea, groasă, palpabilă. Un muşchi din colţul ochiului lui Niall zvâcni, iar Diana îl atinse uşor cu vârful degetelor.

— Chiar dacă tu crezi că suntem foarte diferiţi, adevărul este că semănăm mai mult decât vei recunoaşte vreodată.

Ea îşi coborî braţul pe lângă corp.

— Nu semănăm câtuşi de puţin, Diana, zise el cu

tristeţe. Nu în ceea ce priveşte lucrurile care contează pentru societate.

Şi zicând acestea, Niall plecă. Închise uşa de stejar în urma lui, ridicând o barieră tangibilă, în timp ce încerca să lămurească acuzele pe care i le adusese Diana.

Oswyn se holbă la el, cu o privire ce nu dezvăluia nimic. Iar Niall, unul dintre cei mai violenţi cuţitari din St. Giles, simţi cum îi ardea gâtul de jenă şi de ruşine.

Reuşi să facă un singur pas.

— Nu ar fi trebuit să se întâmple.

Reproşul lui Oswyn îi oglindea propriile gânduri.

Niall încremeni. Poate că bărbatul avea dreptate, dar reputaţia Dianei avea să fie distrusă dacă s-ar fi auzit în casele din Mayfair că se culcase cu un cuţitar de pe străzile Londrei.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, replică el şoptit.

Paznicul care fusese primul angajat al clubului Iadul şi Păcatul dădea dovadă de o îndrăzneală pe care nu o mai arătaseră niciun bărbat, nicio femeie şi niciun copil dintre cei pe care îi angajase Niall.

— Nu se poate întâmpla din nou. Şi să nu zici că nu ştii despre ce vorbesc, Niall! se răsti Oswyn, renunţând la calmul lui caracteristic.

Paznicul cu început de chelie privi rapid în jur şi apoi înaintă. Dacă eşti prins în patul surorii lui Black, clubul nu îşi va reveni niciodată. Cei ca noi, continuă el, fluturându-şi mâna între ei doi, nu se căsătoresc cu fiice de duce. Ci cu târfe şi servitoare; asta, dacă ne însurăm vreodată.

Niall simţi o amărăciune înţepătoare pe limbă. Ştia că prietenul lui avea dreptate. Îl ura pentru asta. Se ura pe sine şi mai mult pentru că pierduse atât de mult din el însuşi într-o perioadă atât de scurtă, în faţa unei femei asupra căreia nu avea niciun drept. „Poate că nu contează. Îşi doreşte mai multe cu tine… Vrea un viitor cu tine”. Alungă numaidecât acele gânduri. Ce viitor i-ar fi putut oferi într-un club de jocuri de noroc? Câtă vreme era legată de el, avea să se afle mereu în pericol. Nu doar pericolul acesta trecător venit din partea unui prădător necunoscut.

Simţi o mână pe umăr şi privi în gol la degetele acelea cu cicatrice şi bătături.

— Să fie singura dată. Va fi secretul tău. Eşti vinovat de nelegiuiri mult mai mari.

Da. Crimă, hoţie şi nenumărate alte păcate.

— Dar a venit momentul să te îndepărtezi de domnişoară. Dacă nu ai de gând să te însori cu ea.

Ironia grea din vocea lui răguşită nu cerea nicio confirmare sau vreo negare din partea lui.

„Vino cu mine!”

Fără să vrea, privi din nou spre uşa ei elegantă, cu arcadă.

Înjurătura aspră a lui Oswyn sparse tăcerea de pe coridor.

— Doar nu crezi că te poţi însura cu fătuca?

Ca să-şi ocupe mâinile, Niall îşi aranjă lavaliera din mătase purpurie.

— Cred că nu e treaba ta ce cred eu, răspunse el pe un ton cult, pe care orice lord l-ar fi identificat cu greu ca fiind fals.

Poate că îl cunoştea pe Oswyn de o viaţă şi poate că lăsa paza clubului Iadul şi Păcatul pe mâna lui, dar nu avea să îi dea socoteală. Şi, cu siguranţă, nu acolo, pe coridoarele din casa lui Wilkinson.

În ochii lui Oswyn licări o emoţie nefirească: bărbatul se simţea rănit.

— Crezi că nu-mi pasă de tine? Tu şi fraţii tăi m-aţi primit şi mi-aţi dat de muncă atunci când mă aştepta doar moartea pe străzi.

Un alt val de vinovăţie îl năpădi pe Niall. Făcu o grimasă. Cerule mare, în ultimele patru săptămâni, vorbise mai mult despre sentimente şi emoţii şi toate acele simţiri incomode care îl făceau pe un bărbat să fie slab decât în toţi cei 30 sau 31 de ani de viaţă ai lui!

— Ştiu, Oswyn, spuse el încet.

Aşa cum ştia că paznicul ţâfnos avea dreptate în privinţa Dianei.

— Mai este problema clubului, sublinie bărbatul.

Oare îi simţise şovăirea?

— Chiar dacă te însori cu fata, societatea nu va privi niciodată cu ochi buni faptul că unul ca noi se atinge de una ca ei.

Şi prea mulţi oameni se bazau pe ei. Adevărul acela răsună puternic în mintea lui.

— E sora lui Ryker, sublinie Oswyn, deşi nu era nevoie.

— Crezi că Ryker s-ar opune uniunii noastre din pricina naşterii mele? întrebă Niall, cu chef de bătaie.

Îşi dorea cu disperare să se bată.

— Nu, zise Oswyn calm, pocnindu-şi degetele. Îşi coborî braţele masive pe lângă corp. De când s-a însurat, ar permite asta şi nu s-ar gândi la toţi cei care depind de el.

Bărbaţi, femei şi copii care se zbătuseră ca să supravieţuiască în St. Giles şi găsiseră, în sfârşit, siguranţă în clubul Iadul şi Păcatul. Niall era o ameninţare la adresa lor, a tuturor, din pricina Dianei.

— Oricum, zise Oswyn, întrerupându-i şirul gândurilor, nu te poţi perinda între cele două lumi. Fie i te alături lui Ryker, ca oaspete onorabil şi respectabil pentru fată, fie…

Niall ar fi trebuit să fie de-a dreptul surd ca să nu audă scepticismul din vorbele lui. „Fie renunţ la ea”.

— Fie mă laşi să-i însoţesc pe duce şi pe fiica lui la dineul lui Ryker şi începi să te îndepărtezi de ea.

„Vino cu mine!”

Îşi simţi inima în gât. Organul acela nenorocit se dovedise a fi real întru totul şi surprinzător de intact.

— Eu sunt paznicul ei, reuşi el să îngâne.

Oswyn pufni.

— Toţi fraţii tăi vor fi de faţă. Şi eu. N-o să păţească nimic.

Niall ezită.

— Nu m-am hotărât ce voi face mâine, răspunse el ambiguu.

Diana nu avea să păţească nimic câtă vreme Ryker, Calum sau Adair erau de faţă. Ameninţarea cea mai mare era însă la adresa lui, nu a Dianei, la faptul că ar fi fost

forţat să participe la un dineu formal alături de gentilomi invitaţi doar ca potenţiali soţi pentru Diana.

Paznicul loial îl privi lung, după care spuse ţâfnos:

— Tu nu ucizi, Niall, îi aminti el. Nu mai ucizi. Nu o spusese că o învinuire sau ca o judecată. Ştii că eu n-aş ezita să omor pe cineva pentru ea.

Da, o ştia. Oswyn şi fraţii lui, chiar şi Helena, fuseseră mai puternici decât el în anumite privinţe după intrigile lui Diggory.

— Aşa cum ştii ce ai de făcut, Niall, murmură Oswyn, strângându-l uşor de umăr.

Da, ştia.

„Trebuie să o las să plece”.

Capitolul 20

În seara următoare, Diana făcu aceleaşi lucruri pe care le făcuse timp de trei ani, stând în faţa aceleiaşi măsuţe de toaletă în timp ce servitoarea ei o ajuta să se îmbrace.

Aşezată la măsuţa de toaletă, Diana se uită la chipul care o privea din oglindă. Avea cearcăne şi ochii injectaţi. Buzele inexpresive. Îşi înălţă capul. Oare camerista ei, ca restul lumii, îi putea vedea tristeţea? Sau nu o mai privea nimeni îndeajuns încât să vadă dincolo de faţada pe care o afişa?

Doar Niall privise… şi văzuse.

— Ridicaţi capul numai puţin, milady, zise Meredith veselă, înclinându-i-l de parcă ar fi mânuit un căţeluş. Poftim.

Servitoarea îi aşeză pe cap o diademă încrustată cu rubine. Era o bijuterie demnă de o regină sau, aşa cum îi spusese Niall la început ironic, şi apoi cu afecţiune, de o prinţesă.

— Mai aveţi nevoie de ceva, milady?

— Asta este tot, răspunse ea din reflex, privirea

zăbovindu-i asupra rubinelor.

Meredith făcu o reverenţă.

— Îl voi informa pe Excelenţa Sa că veţi coborî imediat.

Apoi plecă. După ce se închise uşa şi, în sfârşit, rămase singură, Diana se uită în oglinda cu margini teşite.

De seara trecută, Niall fusese expeditiv şi formal cu ea. Nu o evitase, dar nici nu mai fusese la fel, nu se mai dovedise prietenul ei, aşa cum devenise în ultimele săptămâni, iar pe ea o întrista faptul că pierduse apropierea aceea dintre ei. Căci ştia, chiar şi fără cuvinte care să îi confirme, ce însemna îndepărtarea aceea. Nu avea să vină cu ea. Viaţa lui era aici. Ba, mai rău, nu o considera ca făcând parte din viaţa lui din pricina unei diferenţe sociale ce avea să conteze mereu pentru el.

O bătaie uşoară în fereastră îi întrerupse şirul gândurilor şi se răsuci pe scaun. I se frânse inima.

Niall bătea încet în geam şi ridică din sprânceană, ca o rugăminte tăcută.

Şi, chiar dacă faptul că se afla în spatele uşilor de la balcon fără să fie îmbrăcat în ţinută de seară formală însemna că nu plănuia să participe la dineul dat de Ryker, Diana îi zâmbi. Se ridică în picioare şi îşi mişcă bărbia în semn de salut.

El deschise fără zgomot uşile şi se strecură în camera ei. Cum reuşea un bărbat cu statura şi puterea lui să se mişte atât de silenţios? Închise uşile de sticlă în urma lui şi rămase acolo, nemişcat.

Diana rupse tăcerea.

— Nu vii, zise ea uşor.

El clătină uşor din cap.

— Vei fi în siguranţă cu fraţii mei şi Oswyn…

Ea se mişcă repede, întrerupându-i mărturisirea.

— Nu îmi fac griji pentru siguranţa mea. Îşi făcuse cu patru săptămâni în urmă. Atunci, se gândise să se asigure că avea să fie în siguranţă şi apoi să se urce la bordul corabiei care pleca spre St. George’s. Totul se schimbase. Diana se opri la câţiva paşi de el. De aceea te-ai furişat în

camerele mele? întrebă ea. Ca să-mi spui că nu vei participa la dineul lui Ryker şi să te asiguri că sunt bine? „Te rog, spune-mi că este mai mult de atât. Spune-mi că te-ai gândit la propunerea mea şi că vei veni cu mine când voi pleca!”

Însă licărirea tristă şi plină de regret din ochii lui spunea o poveste cu totul diferită.

— Nu am cunoscut niciodată o femeie ca tine, zise el încet, iar mărturisirea lui melancolică aducea mai mult a rămas-bun decât cuvântul însuşi.

Îşi simţi inima strângându-i-se ca într-o menghină în timp ce el o mângâie cu dosul încheieturilor degetelor pe obraz.

— Din clipa în care te-am prins furişându-te în clubul meu, mi-ai întors lumea pe dos, murmură el, iar ea se apăsă în mângâierea lui distrasă. I-am urât pe toţi cei care aveau legătură cu nobilimea, dar tu nu semănai câtuşi de puţin cu lorzii şi doamnele nobile pe care am ajuns să îi urăsc. Nu m-am gândit niciodată să plec din St. Giles şi, cu siguranţă, nu m-am gândit să plec din Londra.

Diana simţi cum i se înveseleşte inima, doar ca să i se întristeze din nou când el continuă:

— Iar până acum, nu am regretat niciodată responsabilităţile care îmi revin odată cu clubul. Nu pot pleca, Diana.

Menghina aceea se strânse şi mai tare, iar ea abia reuşi să tragă aer în piept, tremurând.

— Ba nu, spuse ea în cele din urmă, când durerea îi permise să vorbească. Poţi pleca, Niall. Chiar dacă o durea sufletul, se îndepărtă de el, iar braţul lui îi căzu inutil pe lângă corp. Dar alegi să rămâi.

Aşa cum alegea să nu o lase să pătrundă în lumea lui. Aşa cum alesese clubul în locul unei vieţi petrecute împreună cu ea.

Chipul lui Niall se crispă.

— Diana…

Nu mai rosti nimic. Ce i-ar fi putut spune, la urma urmei? Poate doar să se răzgândească din pricina vreunui

sentiment de vină nedorit şi inutil pe care probabil i-l insuflase cu acuzaţiile ei.

— Este în regulă, Niall.

Cum reuşise să îl mintă aşa? Cum o spusese cu o voce atât de calmă şi statornică, când simţea că se rupe în bucăţi pe dinăuntru?

Niall îi privi chipul şi deschise gura, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva. Apoi o închise repede la loc. Se duse cu paşi alunecoşi şi tainici spre fereastră.

— Niall, strigă ea când el apucă mânerul uşii.

O privi întrebător.

Se duse spre fereastră şi se opri între el şi uşile de sticlă. Se ridică pe vârfuri şi îl sărută uşor şi scurt. O întâlnire vagă a buzelor care le sigilă despărţirea. Apoi Diana se dădu înapoi.

— Mulţumesc, spuse ea uşor.

El clătină din cap.

— M-ai ajutat să pricep că nu sunt ca mama mea. Diana îl atinse cu vârfurile degetelor în locul în care fusese înfierat cu mult timp în urmă de monstrul acela. Într-o zi, vei descoperi şi tu că nu eşti ca Diggory şi că nu te defineşte niciuna dintre faptele pe care ai fost obligat să le comiţi pentru a supravieţui.

Şi doar atunci avea să meargă mai departe şi să o ia de la capăt.

Poate alături de o femeie pe care avea să o iubească îndeajuns încât să o lase să pătrundă în lumea lui sau chiar să îşi părăsească lumea pentru ea. Cerule! Inima i se frânse încă o dată.

Îi văzu mărul lui Adam săltând.

— Diana…

— Du-te, îl îndemnă ea, zâmbindu-i, deşi avu impresia că muşchii feţei aveau să i se fărâmiţeze. Sau voi începe să cred că mă placi.

El râse dureros şi îşi plecă scurt fruntea pe a ei.

— Of, Diana…

Mânerul uşii se zgâlţâi, alungând orice vorbe ar mai fi rostit. Se uitară spre partea din faţă a camerei.

— Milady? strigă Meredith de cealaltă parte a uşii încuiate. Excelenţa Sa m-a trimis să întreb de dumneavoastră.

Sosise momentul.

— Spune-i că vin numaidecât, strigă ea.

Sunetul de paşi repezi le dădu de înţeles că fata plecase. Diana se întoarse din nou spre Niall şi tresări.

Uşa de la balcon era deschisă doar cât să treacă un om. Se uită afară chiar când el ajunse pe pământ şi îl urmări până ce dispăru în umbre.

Închise uşa, o încuie şi, cu picioarele amorţite, ieşi din odăile ei, apoi străbătu coridoarele şi cobori la parter, unde un lacheu o aştepta cu pelerina pregătită.

— Diana, o salută tatăl ei cu un zâmbet absent, privind în gol la un ceas din aur.

Atât. Trei silabe. Numele ei. Nu mai spuse absolut nimic nici câteva clipe mai târziu, când se urcară în trăsură şi porniră spre locuinţa lui Ryker.

Aşezată pe bancheta de catifea, Diana se uită la tatăl ei, care stătea faţă în faţă cu ea. În timp ce trăsura împodobită cu ramuri hurui pe străzile pavate cu piatră, trecând de stâlpii de pe stradă, lumina lumânării licărea pe chipul tatălui ei. Pe faţa lui cu maxilar puternic, văzu mai multe riduri, un semn al tristeţii şi al tragediei trăite în ultimul an. Ochii lui cândva zâmbitori acum erau goi şi lipsiţi de căldura strălucitoare din trecut.

— Când eram mică… începu ea încet, în timp ce trăsura se umplu de zgomotul roţilor ce se învârteau peste piatra cubică.

Tatăl ei o privi, în sfârşit.

— Am dispreţuit toate lecţiile de matematică. Spre deosebire de Helena, a cărei minte fusese creată ca să descifreze numere, Diana fusese mereu inutilă când venea vorba de ele. Dar eram fermecată de Shakespeare. Ştiai asta? se întrebă ea cu voce tare, adresându-şi întrebarea şi sieşi, nu doar lui.

— Nu ştiam, zise el cu o licărire melancolică în ochii lui mereu trişti.

În copilărie, îl pusese la un loc cu regii mitici şi magicienii din folclor. Acum, că ajunsese la maturitate, îşi dădea seama că trăise cu o impresie fantezistă la care niciun muritor nu ar fi îndrăznit să aspire.

— Mi-am închipuit deseori că sunt Cordelia, iar tu eşti tatăl meu preaiubit. Dar nu fusese niciodată o eroină cu convingeri ferme. La un moment dat, Diana confundase ascultarea cu onoarea şi pierduse elemente esenţiale din identitatea ei… Până să îl cunoască pe Niall. Regele Lear a izgonit-o pentru că rostise adevărul, iar ea s-a întors ani mai târziu, când acesta aproape că înnebunise, continuă ea.

Tatăl ei se încordă, iar trăsăturile ridate i se contorsionară de durere.

— Şi, în cele din urmă, îi dăruieşte dragostea ei. Diana îşi strânse din reflex degetele pe săculeţul de mână. Abia de curând mi-am dat seama, tată.

— De ce anume? întrebă el cu voce răguşită, cu mai multă însufleţire decât îi arătase de când mama ei fusese dusă de acasă.

— Nu am fost niciodată fiica pe care ţi-ai dorit-o cu adevărat…

El protestă, dar ea vorbi peste el.

— Am fost fiica pe care te-ai simţit obligat să o ai.

— Nu este adevărat, zise el, iar chipul i se încreţi.

Cândva, dacă l-ar fi văzut suferind aşa, nu ar mai fi rostit nimic. Dar nu mai era fiica aceea supusă, care punea fericirea lui mai presus de a ei.

— Oare? ripostă ea cu o voce întru totul lipsită de expresie. Ai iubit-o pe mama Hellenei şi a lui Ryker. Mama mea… îşi muşcă interiorul buzei şi apoi se forţă să continue. Mama mea a fost femeia cu care nu ar fi trebuit să te căsătoreşti, şi totuşi ai făcut-o. Din pricina devotamentului vostru faţă de rang şi de statut, aţi pierdut amândoi totul… V-aţi pierdut fericirea. Şansa de a iubi. Familiile reale pe care eraţi sortiţi să le aveţi. Delia Banbury, femeia care fusese amanta tatălui ei, avusese parte doar de suferinţă din pricina relaţiei lor.

Ochii tatălui ei se umplură de lacrimi, iar irisurile albastre pe care le aveau şi Diana, şi Ryker, şi Helena i se smălţuiră.

— Regret multe, Diana.

I se puse un nod în stomac când îl auzi.

— De multe ori m-am gândit şi eu la acelaşi lucru. Dacă nu m-aş fi însurat cu mama ta? Dacă m-aş fi însurat cu mama Hellenei şi a lui Ryker? Creionă în gând imaginea celor trei împreună, o familie bucolică din care Diana nu ar fi făcut niciodată parte, căreia nu i-ar fi aparţinut vreodată. Dar atunci nu te-aş mai fi avut pe tine, Diana, şi nu aş fi renunţat niciodată la a te cunoaşte sau la a te avea în viaţa mea, nici măcar pentru fericirea pe care aş fi trăit-o alături de Delia. Îi acoperi mâna cu a lui, iar ea se uită la palma lui înmănuşată. Îmi pare nespus de rău că nu ţi-am fost tată în ultimul an.

Ochii i se umplură de lacrimi usturătoare. Trecuse atâta vreme de când tatăl ei nu o mai văzuse… sau nu îi mai vorbise cu adevărat.

— E în regulă, şopti ea.

Pierduse atât de mult şi jelise şi mai mult. Iar asta îl schimbase. Nu îi putea ierta absenţa din ultimii ani, dar o putea înţelege. Însă contribuise şi el la propria suferinţă.

— Nu mă voi mărita cu niciunul dintre gentilomii din seara aceasta, zise ea încet, iar el se încruntă când ea schimbă brusc subiectul.

— Este doar o cină, ca să vedeţi dacă vă potriviţi, o linişti el, bătând-o uşor peste mână.

— Nu îmi doresc un soţ de dragul societăţii. „Ca el”. Vorbele acelea nerostite atârnară clare în văzduh, de parcă le-ar fi rostit cu voce tare.

Tatăl ei se înfioră.

— Plec, tată, continuă ea.

El se încruntă.

— Pleci? Unde? Ce?…

— Cu verişorul Hellenei şi al lui Robert, căpitanul Stone.

El se scărpină pe frunte.

Bineînţeles că nu recunoştea numele. Aşa fusese în ultimul an: nu văzuse pe nimeni în jurul lui. Nici măcar pe fiica lui. Înainte ca Niall să intre în viaţa ei, considerase apatia tatălui ei drept un semn al propriului caracter. Dar acum nu mai credea asta. Nu era responsabilă pentru acţiunile părinţilor ei, aşa cum Niall nu era responsabil pentru faptele pe care le comisese forţat de Diggory. Trase aer în piept.

— Plec, tată.

Indiferent că el era sau nu de acord.

El tresări.

— Nu poţi pleca pur şi simplu… Eşti o femeie tânără.

Se aşteptase ca el să aibă această părere. La fel credeau toţi lorzii din societate. Doar Niall se dovedise a fi altfel. I se strânse inima.

— Nu am nimic aici.

Niall nu avea să fie vreodată al ei, iar dacă ar fi rămas în cuşca ei aurită când el avea să se întoarcă în lumea interlopă din Londra, asta ar fi ucis-o. Nu voia să devină o astfel de femeie. Nu din nou.

— Nici măcar pe domnul Marksman?

Ea rămase cu gura căscată. Întrucât tatăl lui stătuse închis în odăile lui, crezuse că nu observase nimic în afară de propria suferinţă.

O licărire de tristeţe dănţui în ochii tatălui ei.

— Am fost nepăsător, dar nu sunt prost. Ţii la el.

Nu, nu ţinea la el. Îl iubea de-a dreptul. Înghiţi în sec şi încuviinţă scurt din cap. Poate că, înainte să se retragă din nou în lumea lui, avea să îi împărtăşească tot ce avea pe inimă… inclusiv suferinţa pricinuită de faptul că Niall nu era dispus să o primească în sufletul lui. Se întâmplaseră prea multe.

— Nu vei rămâne pentru el?

— Nu eşti de acord? întrebă ea precaută.

El se încruntă.

— Aş prefera să găseşti un nobil bun şi onorabil care să aibă grijă să fii în siguranţă şi fericită.

Diana îl privi tristă – pierduse toţi anii de fericire doar

pentru că îşi onorase angajamentul faţă de rang.

— Nu ai învăţat nimic, şopti ea. În copilărie, îl privise doar ca pe un lord binevoitor şi mereu zâmbitor. Bun şi cu servitorii, şi cu lorzii cu statut inferior. Cât de lipsită de substanţă fusese de fapt bunătatea aceea! Tu, care te-ai căsătorit cu mama şi nu cu femeia pe care o iubeai, îmi spui să mă căsătoresc cu un nobil?

Vocea îi tremura din pricina furiei. Ţinând cont de trădările lui, îndrăznea să echivaleze rangul cu vorbe precum *onoare?* În tot acest timp, crezuse că tatăl ei era orb în ceea ce o privea. Iar acum descoperea că fusese orb în ceea ce privea toate lucrurile care contau.

— Nu îl judec, îi explică tatăl ei, mai însufleţit decât în timpul oricărei discuţii private pe care o purtaseră până atunci – de altfel, destul de puţine. Dar niciun tată, continuă el, nu l-ar alege vreodată pe domnul Marksman pentru fiica lui.

O spusese cu blândeţe, ca în copilărie.

Ea simţi un gust amar.

— Atunci oamenii aceia sunt nişte proşti.

Pentru că Niall avea mai multă valoare în degetul lui mic decât toţi nobilii la un loc.

— Vreau să fii fericită.

„Niall mă face fericită. Dacă aş pleca din Londra şi din societatea aceasta sufocantă, aş fi fericită…”

Totuşi, putea avea parte doar de cea din urmă.

— Diana…

Tatăl ei se opri brusc din orice ar fi avut de gând să spună când trăsura se hurducăi şi se opinti.

Diana se prinse de marginea banchetei, ca să nu fie azvârlită în faţă.

Tatăl ei dădu perdeaua la o parte.

— Ce…?

Uşa de la trăsură se deschise, iar Oswyn îşi vârî capul înăuntru.

— Necazuri, Excelenţa Voastră.

— Necazuri? protestă tatăl ei.

Bătrânul paznic întinse mâna înăuntru, spre Diana.

— Trebuie să veniţi cu mine.

Ea întinse mâna şi apoi încremeni, holbându-se la degetele lui bătătorite. Mâinile lui semănau mult cu ale lui Niall, pline de cicatrice.

Dar nu semnele acelea albe şi crestate îi atraseră privirea, ci mai degrabă încheieturile degetelor roşii şi umflate. Simţi un fior de nelinişte pe şira spinării şi se îndepărtă de el.

— Ce fel de necazuri? întrebă tatăl ei, lipindu-şi din nou capul de geam, ca un copil nerăbdător să ajungă la destinaţie. Aici nu e Mayfair. Unde naiba suntem?

Diana privi dincolo de el, la străzile din St. Giles.

„Ce…?”

Oswyn înjură şi îl pocni pe tatăl ei în tâmplă, iar gura ducelui se rotunji puţin, după care bărbatul se încovoie pe banchetă.

Dianei îi stătu inima în loc.

„Fugi!”

Îşi apucă strâns săculeţul şi se aruncă spre cealaltă uşă. O împinse şi sări din trăsură, recăpătându-şi rapid echilibrul. Ignoră durerea care îi radia în sus din picioare şi o luă la fugă pe stradă.

Reuşi să facă doar trei paşi.

Văzu două siluete care traversau strada pavată cu pietre apropiindu-se de ea. Nişte străini înalţi, grosolani, cu urme de vărsat pe feţe, desprinşi parcă dintr-un coşmar, nu de pe străzile londoneze.

Gâfâind, Diana privi în jur. Văzu siluetele vizitiului şi ale lacheului aplecate pe locurile lor, iar sentimentul de panică se intensifică. Se forţă să rămână pe loc.

— Aşa e mai bine, mârâi Oswyn. Nu ai unde să te duci. Paznicul înalt şi solid continuă să vină spre ea şi o apucă de antebraţ. Nu mi-ai uşurat treaba. Nu ne-ai uşurat treaba, de fapt. Acum, vino…

Începu să urle ascuţit când ea scoase pumnalul lui Niall şi i-l înfipse în mână.

Scăpată din strânsoarea lui, Diana se răsuci şi fugi de străinii ce se repeziră stângaci spre ea.

Ţipă de parcă ar fi vrut să doboare cerul nopţii şi fugi… Şi se izbi de un zid masiv. I se tăie răsuflarea şi alunecă în spate, căzând în fund. Cuţitul lui Niall îi alunecă din mână şi zăngăni zgomotos pe pietrele cubice. Îi dădură lacrimile şi se căzni să se ridice, în pofida durerii agonizante ce îi radia pe şira spinării.

Oswyn ajunsese deja acolo, ochii lui pregătiţi de luptă emanând o furie arzătoare. O pocni în tâmplă.

Văzu stele argintii şi auzi un bâzâit puternic în urechi. Diana văzu ca prin ceaţă mai mulţi străini vorbind rapid, unul peste celălalt, după care picioarele îi cedară.

Şi nu îşi mai aminti nimic altceva.

Capitolul 21

Niall nu avusese parte de nicio noapte liniştită în casa ducelui de când sosise acolo.

Acum stătea întins în patul lui de împrumut, pat care, dacă era sincer cu el însuşi, se simţea al naibii de confortabil, şi se holba la pictura murală colorată de deasupra lui.

Încercând să nu se gândească la suferinţa pe care Diana abia reuşise să o ascundă când el îi refuzase propunerea.

Încercând să nu se gândească la felul în care ieşise pe furiş şi îi privise trăsura în care se aflau ea, tatăl ei şi Oswyn, până ce se îndepărtară.

Încercând să nu se gândească la ea înveşmântată în blestemata rochie de mătase de culoarea ametistului şi la decolteul al naibii de îndrăzneţ, stând la masă lângă un anonim, un bărbat pe care familia ei şi întreaga societate l-ar fi considerat o pereche potrivită pentru o fiică de duce.

Încercând…

Şi eşuând.

Niall îşi acoperi faţa cu mâinile.

— N-ar fi trebuit să pleci deja? bombăni el.

Adair chicoti gutural în partea din faţă a odăii. Întrucât supravieţuise intrând pe furiş într-unele dintre cele mai înstărite locuinţe din Londra, nimeni nu se putea strecura la fel de uşor ca el.

— M-ai auzit intrând.

Pe de altă parte, viaţa lui Niall depindea de abilitatea lui de a auzi chiar şi cel mai mic sunet, abilitate care făcea parte din el.

— Aud totul, bombăni el şi îşi coborî mâinile, apoi se ridică în şezut pe marginea patului.

Îmbrăcat cu o haină de culoarea safirului şi o vestă din brocart, Adair părea să se simtă incomod în ţinuta lui de seară, de parcă ar fi fost forţat să îmbrace o cămaşă şi să facă bufonerii prin locuinţa de la oraş a ducelui.

— Plec acum.

Întrucât fusese o afirmaţie, Niall alese să nu spună nimic. În schimb, se dezbrăcă de haină şi o aruncă pe un scaun din apropiere. Haina ateriză pe perna de satin aurie şi rămase acolo.

— Înţeleg că nu ai de gând să vii, mormăi fratele lui, trăgându-se de lavalieră.

— Nu am de ce să fiu acolo, zise el, fără să îl privească pe Adair în ochi. Oswyn a însoţit-o până acolo, iar tu, Ryker şi Calum veţi fi prezenţi.

De ce nu voia fratele lui să plece pur şi simplu? Niall nu voia să fie iscodit şi în alte privinţe. Doar că… se simţea vinovat. „Ar trebui să fiu acolo cu ea”. Iar nevoia aceasta nu avea de-a face cu simţul obligaţiei. În timpul petrecut acolo, Niall ajunsese să ţină la ea. Să o iubească. „O iubesc”.

Stomacul îi tresări cu violenţă şi începu să respire sacadat. Dar nu era cale de ieşire. Se îndrăgostise.

Adair aruncă o privire prin încăpere, după care, îndepărtându-se de uşă, se duse spre biroul Green Man din stejar sculptat.

— Eşti convins? insistă Adair, neabătut.

Niall nu mai fusese sigur de nimic în mai bine de patru săptămâni de când o cunoscuse pe Diana.

— Şi eu aş prefera să nu fiu nevoit să îndur o seară cu o masă plină de…

Adair se opri, privind spre tăblia biroului lui Niall.

Studie cu atenţie singurul obiect de pe el.

— Frumuşel, zise el.

Niall simţi cum i se încinge gâtul şi se duse spre dulapul cu băuturi şi îşi turnă un pahar cu brandy.

— Nu vin, zise el, evitând întrebările lui Adair.

Adair continuă să îl privească, după care se îndepărtă de birou.

— Atunci te voi lăsa singur în seara asta. Probabil eşti nerăbdător să iei o pauză de la responsabilităţile tale. Cum altfel s-ar explica faptul că i-ai cerut lui Oswyn să îţi ţină locul?

Niall se crispă.

— Nu i-am…

„Nu muşca momeala! Nu muşca momeala!” Fraţii lui ştiuseră mereu cum să i se bage pe sub piele. Celor nefericiţi le plăcea tovărăşia, iar Adair era hotărât să îl târască şi pe el în acea vizuină a leilor numită societatea politicoasă.

Adair oftă resemnat şi mai trase o dată de lavaliera lui şifonată. Îl salută cu mâna ridicată şi deschise uşa.

Servitoarea Dianei intră în odaie împleticindu-se. Era îmbujorată şi se uită când la Niall, când la Adair.

— Mă iertaţi, domnule Marksman, se bâlbâi ea.

Timbrul acela suferind şi emoţionat de care dăduse dovadă ori de câte ori se aflase în prezenţa lui nu se atenuase cu timpul. Fata făcea tot posibilul să îl evite. Singura dată când îl căutase voit fusese în ziua în care Diana fugise la Bedlam. Servitoarea înghiţi în sec.

El îşi aşeză cu zgomot paharul pe masă.

— Ce este?

— A venit cineva şi cere să vă vadă. Apoi continuă în şoaptă scandalizată. Un copil.

Adair îl privi întrebător.

— De ce ar avea nevoie un copil de o întâlnire cu tine?

Niall se încruntă.

— Nu ar avea. Cel puţin, nu aici.

La Iadul şi Păcatul, numeroşi flăcăi şi numeroase fete căutau cu disperare de lucru la club. Copiii aceia ai străzii nu ar fi venit acolo.

Meredith îşi prinse fustele în pumni.

— Smith. Se uită la Adair. Majordomul, explică ea, deşi nu era nevoie. A încercat să o gonească, dar ea i-a zis că va trebui să îi dea un şut în fund şopti ea din nou şi se îmbujoră şi mai tare. A zis *fund,* iar acum Smith îi strânge pe lachei şi…

Niall străbătu odaia din trei paşi mari. Trecu pe lângă fată. Nepotrivirile erau pericole pe care doar un nebun le-ar fi ignorat.

Traversară coridoarele în goană. Cu fiecare pas, strigătele şi înjurăturile se auzeau tot mai tare. Mintea lui Niall se umplu de întrebări. El şi Adair ajunseră în capătul scărilor. Se opri brusc când văzu scena. O siluetă mică înveşmântată se lupta cu un majordom de patru sau cinci ori mai în vârstă ca ea.

— Dacă mă atingi, jur pe Dumnezeu că îţi tai boaşele! se răsti fata, îndreptând un pumnal feroce spre majordom.

Doi lachei în veşminte rubinii care înaintau spre ea se opriră brusc şi se uitară unul la celălalt. Se traseră imediat în spate.

— Aici este reşedinţa ducelui de Verney, murmură majordomul şi se dădu repede în spate împleticindu-se, pierzând şi ultima fărâmă de mândrie.

Fata pufni.

— Mă doare în cot şi dacă ar fi împărăţia lui Dumnezeu, zise ea.

Vocea ei i se păru cunoscută. Mintea îi goni, încercând să îşi amintească unde o mai auzise.

— Nu plec până nu… Fata îşi ridică privirea. Îşi dădu jos gluga adâncă a pelerinei ei de culoarea safirului, dezvăluindu-şi chipul cunoscut, cu ochelari. Zâmbi şi îl măsură din priviri. La naiba, era timpul să apari, bombăni ea.

— Mă căutai, tună el.

— Marksman, îl salută ea, rostindu-i numele mai degrabă ca pe un epitet. Ne întâlnim din nou. Majordomul o apucă de braţ, iar ea făcu semn cu bărbia spre el. Spune-i nenorocitului să îşi ia mâinile de pe mine sau fratele meu vă va spinteca pe amândoi şi vă va pune să vă mâncaţi măruntaiele.

— Fratele ei? întrebă Adair din colţul gurii.

— Killoran, murmură el, pornind în jos pe scări.

— Killoran? repetă Adair uluit, urmându-l îndeaproape.

Dacă cineva ar fi descoperit-o acolo, ar fi izbucnit un război de stradă ce ar fi durat până ce ar fi murit şi ultimul membru al bandei lui Killoran sau al familiei lui Niall.

— Da, Killoran! strigă ea. Cel mai curajos şi mai puternic stăpân din lumea interlopă şi, cu siguranţă, cel mai grozav proprietar de salon de jocuri de noroc din împărăţie. Tu cine eşti? îl întrebă ea pe Adair când se opri în faţa ei. Lasă, bombăni ea. Nu are importanţă. Unde putem vorbi?

Membrul acesta mic al clanului Killoran îndrăznea să intre în locuinţa ducelui şi să ceară o întrevedere. Niall fusese înjunghiat de prea mulţi băieţi mai mici decât ea ca să nu îşi ia măsuri de precauţie.

Smith încercă din nou să o apuce pe fată, iar ea îl lovi în fluierul piciorului. Bătrânul şuieră şi se prăbuşi la podea, de parcă ar fi fost împuşcat.

Cleo Killoran îşi dădu ochii peste cap.

— Uită-te la el, bombăni ea. Pleacă de aici! porunci ea. Am afaceri de rezolvat. Nu îţi dai seama de asta, ageamiu prost ce eşti?

Spre meritul lui, Smith se îndreptă de spate şi apoi îl privi pe Niall, aşteptând un semn.

Niall le făcu un semn din bărbie servitorilor care zăboveau pe acolo.

— Ce vrei? întrebă el imediat ce lacheii şi majordomul ducelui plecară.

Domnişoara Killoran îşi ţuguie buzele.

— Am auzit că ai o fire urâtă, Marksman. Într-adevăr, la fel de urâtă ca faţa ta.

Adair rămase cu gura căscată.

— Ce e în neregulă cu el? Îndreptă cuţitul spre Adair. Eşti cumva tâmpit?

În altă situaţie, Niall ar fi fost impresionat şi amuzat de demonstraţia aceasta de personalitate care îl făcea pe Adair să tacă.

— N-am de gând să te întreb de două ori…

— Iar eu n-am de gând să vorbesc cu tine într-un foaier. Aruncă o privire în jur. Un foaier elegant, dar totuşi un foaier.

Cei doi bărbaţi nu spuseră nimic, aşa că fata îi aruncă o privire duşmănoasă lui Niall.

— Vei dori să purtăm această discuţie. Ai încredere în mine!

— Un Killoran care vorbeşte despre *încredere,* bombăni Adair, alegându-se cu o lovitură pe cinste.

Mârâi.

— Zece minute, încuviinţă Niall.

Îi făcu semn lui Cleo Killoran să o ia înainte.

Ochii ei căprui deveniră bănuitori şi clătină din cap.

— Nu te las să mergi în urma mea.

— Iar eu cu siguranţă nu îi voi permite unui Killoran nemanierat, cu un cuţit în mână şi un pistol, să meargă în urma *mea.*

Rămaseră locului. Fata scoase un sunet de dezgust.

— Puteţi să vă duceţi dracului amândoi. Îşi trase gluga la loc, ascunzându-şi buclele de un cafeniu-deschis. Nu am venit să stau faţă în faţă cu unul dintre paznicii nechibzuiţi ai lui Black. Nici măcar ca să discut despre o anumită doamnă pe care nu prea ai reuşit să o păzeşti. Domnişoara Killoran se duse rapid spre uşă.

Dintr-odată, toată energia şi tot aerul din încăpere se scurseră.

Fără să poată respira, Niall se întinse după fată. Ea scăpă cu uşurinţă şi flutură un pistol spre el.

— Mai încearcă o dată aşa ceva, Marksman, şi vă ucid şi pe tine, şi pe fratele tău! îl măsură batjocoritoare din priviri pe Adair. Pe fratele tău la fel de urât ca tine.

— Ce ai vrut să spui? întrebă el aspru, în timp ce

senzaţia de panică i se învolbura în stomac.

Adair îl prinse de braţ.

— E o Killoran, îi aminti el. Lady Diana este în siguranţă.

— Nu aici, porunci sora lui Killoran, ignorându-l în chip ostentativ pe Adair.

Cu sângele curgându-i năvalnic prin vene, Niall o conduse pe coridoare spre biroul ducelui. Replica lui Adair se războia cu ameninţarea voalată a fetei.

Imediat ce închise uşa după ei, Cleo Killoran spuse:

— Ai venit în casa mea şi mi-ai ameninţat familia.

El îşi trase umerii în spate.

— Despre asta e vorba? O vizită asemănătoare celei pe care i-am făcut-o eu fratelui tău?

— Nu ai de-a face cu o copilă, Marksman, se răsti ea. Am aproape 18 ani şi am mai multă putere în salonul meu de jocuri de noroc decât vei avea tu vreodată în al tău.

Îşi ascunse surprinderea. 18 ani? Fiinţa asta oropsită, cu o mulţime de zulufi, aducea mai degrabă a copil răzgâiat, nu a femeie crescută într-un local ca vai de lume. Niall îşi încrucişă braţele la piept.

— Am venit să încheiem o înţelegere nouă între saloanele noastre. Eu te ajut pe tine şi pe ai tăi… Privi spre Adair, care rămase ca o santinelă lângă uşă. Iar tu făgăduieşti să nu răneşti niciodată un Killoran.

Niall tăcu, răzvrătit. Cuvântul unui bărbat era garanţia lui. Când făcea o făgăduială, trebuia să o onoreze. Altminteri, îşi pierdea viaţa.

— De aceea ai venit? spuse Adair, pe un ton inexpresiv. Ca să cerşeşti în locul fratelui tău?

Tânăra se încruntă.

— Noi nu cerşim. Îl ignoră şi se întoarse spre Niall. Însă ne ţinem de cuvânt şi îl onorăm. Am informaţii despre o doamnă care se află în paza ta. Pufni. Sau care ar trebui să se afle în paza ta. Nu eşti un paznic prea bun, Niall Marksman.

Toate simţurile lui Niall se treziră la viaţă şi îşi îndreptă brusc spatele.

— Ah, văd că ţi-am captat atenţia.

Părând să se desfete cu neliniştea lui, Cleo Killoran răsuci cuţitul în mâini.

— Te ascult, spuse el brusc, luptându-se în tot acest timp cu energia plină de furie pe care o simţea.

— Cineva vrea să o ucidă pe doamnă. Nu este unul de-al nostru, zise ea grăbită, îndepărtându-se de Niall, care se duse spre ea. Şi, drept dovadă pentru făgăduiala noastră şi a promisiunii pe care o aşteptăm de la tine, îţi voi da nume.

Pieptul lui Niall se umflă şi se dezumflă cu putere.

— Cine?

— Vreau să-mi dai cuvântul tău, îi ceru ea. Şi o favoare.

— Orice.

Ar fi putut să îi ceară şi partea lui din Iadul şi Păcatul şi i-ar fi dat-o.

— Niall! strigă Adair, ca o avertizare.

Într-adevăr, în altă situaţie, chestiunile precum armistiţiile şi înţelegerile încheiate cu Killoran erau discutate de tot grupul. În clipa în care Cleo Killoran intrase în casă şi menţionase siguranţa Dianei, toate acele reguli vechi se prăbuşiseră.

— Am surori. Nu avem legături nobile, ca neamul tău. Rânjetul de pe buzele ei transmitea o antipatie asemănătoare sentimentelor pe care le nutrise Niall cândva pentru toată nobilimea. Vreau invitaţii şi prezentări în societate pentru surorile mele. Ne-am înţeles?

Nu ţinea de el să facă o astfel de promisiune. Avea nevoie de Helena, de Penelope şi de familiile lor ca să creeze o legătură cu unii dintre locuitorii cei mai lipsiţi de scrupule din Londra. Dar şi-ar fi vândut şi ultima aşchie neînnegrită din suflet pentru siguranţa Dianei.

— Ne-am înţeles.

Cleo Killoran îl măsură din priviri cu ochi epuizaţi şi apoi încuviinţă lent. Scuipă în palma fără mănuşă şi i-o întinse.

Niall i-o strânse ferm, pecetluind înţelegerea lor.

— Vreau nume.

Adair înjură feroce, iar biroul păru să se întunece.

— Cum ar fi putut măcar să afle o astfel de informaţie, Niall?

— Pentru că am urechi, ripostă ea, iar din ochi îi scăpără foc. Sunt şi alţi bărbaţi ca tine, zise ea făcând un semn din bărbie spre Adair, care nu îşi dau seama că o femeie are un creier în cap şi vorbesc în preajma noastră de parcă am fi invizibile. Tânăra îşi trase mâna şi îi zise numele. Diggory.

Se auzi bătaia ceasului, care răsună în încăpere ca un tunet. Ce nume alesese să îi spună!

— Diggory e mort, zise el tăios şi enervat.

Domnişoara Killoran pufni şi spintecă văzduhul cu lama, iar el se dădu din calea pumnalului strălucitor.

— Problema lui Black, inclusiv a oamenilor lui, este că a considerat mereu că doar un bărbat ar merita să deţină puterea, ca mai apoi să îi considere pe ceilalţi o ameninţare.

Ce tot îndruga acolo?

— E vorba de soţia lui Diggory. O spuse de parcă ar fi vorbit cu nătângul satului.

Soţia lui Diggory… încremeni. Amelie Diggory. Fusese cu doar câţiva ani mai mare decât el când locuise în cocioaba aia împreună cu ea. Diggory o lepădase pentru mama lui Ryker, iar Amelie se transformase într-o scorpie cu limba ascuţită. Iar dacă era să se ia după zvonurile care circulaseră pe străzi, fusese închisă şi trimisă în Australia.

— Imposibil, spuse Adair în locul lui. A plecat cu ani în urmă.

— A plecat şi s-a întors. Cleo Killoran îşi ţuguie buzele. Şi s-a bucurat la fel de tare să vadă că fratele meu controla imperiul lui Diggory pe cât s-a bucurat să afle că Diggory a murit făcând treburile murdare pentru ducesa de Wilkinson.

În sfârşit, totul căpătă sens când fata aşeză toate piesele de puzzle până atunci neclare la locul lor. Persoana care încercase să se răzbune pentru moartea lui Diggory era chiar soţia lui.

— A meritat să moară, zise Adair, umplând golul.

— Nu am spus niciodată că n-ar fi meritat-o, ripostă sora lui Killoran. Oricum, ducesa s-a ales cu un duşman puternic. Îl privi pe Niall în ochi. Ochi pentru ochi.

Niall se legănă în spate, simţindu-se de parcă ar fi fost pocnit în plex.

— Diana, şopti el.

Cu nonşalanţă, de parcă ar fi discutat despre vreme, tânăra încuviinţă.

— A pus mâna pe ea.

Preţ de o clipă îndelungată, cuvintele acelea atârnară în văzduh. Niall clipi, încercând să le priceapă. Auzi în urechi un bâzâit puternic, ca un roi de muşte într-o zi fierbinte din Londra.

— Imposibil.

Oare el o spusese sau Adair?

— Te-ai îndoit de loialitatea oamenilor noştri, îl mustră domnişoara Killoran. Ar trebui să te uiţi mai îndeaproape la cei din mijlocul vostru. Omul tău, Oswyn, o duce chiar acum la Lady Diggory.

Avu impresia că îi fuge pământul de sub picioare, iar Niall întinse mâinile, căutând un punct de sprijin pe care îl găsi în marginea unei canapele. „Cerule mare!”

— Imposibil, repetă el, simţindu-şi limba grea.

Nu avea cum. Era la Ryker şi Penny, la un dineu formal.

— Poftim. Domnişoara Killoran îşi vârî mâna în manta şi scoase o bucată mică de hârtie. Sunt aici.

El luă bucata de hârtie cu degete amorţite şi o citi înnebunit.

Adair se întinse pe lângă el şi trase de bucata de pergament de culoarea fildeşului.

— E o capcană nenorocită, spuse el tăios, aruncându-i o privire aspră surorii lui Killoran. Oz nu ne-ar trăda niciodată!

Tânăra se încruntă la rândul ei.

— *Cineva* v-a trădat de când fratele meu a preluat puterea.

În timp ce Adair şi domnişoara Killoran făceau schimb de insulte, Niall se gândi la o seară petrecută cu un an în urmă. Seara în care Oswyn îşi abandonase postul. Soţul Hellenei, ducele de Somerset, reuşise să urce la etaj, iar sora şi contabila lor, Helena, fusese alungată din pricina aceasta. Bileţelul din camera lui Penny o informase despre relaţia anterioară dintre Ryker şi Clara. Niall strivi foaia şi se căzni să descifreze ce anume era real şi ce era fals în lumea aceea uimitor de nestatornică.

— Doar nu o asculţi! se răsti Adair.

Cleo Killoran îşi scutură fustele şi apoi îşi trase gluga la loc.

— Faceţi ce vreţi cu informaţia aceasta. E viaţa ei în joc.

Lui Niall i se puse un nod în stomac. „Gândeşte-te… Gândeşte-te.

— Vino cu mine la dineul lui Ryker. O vom găsi pe acolo şi atunci vei putea alunga orice îngrijorare pe care ţi-a stârnit-o individa asta.

— Individa asta?

În timp ce Cleo Killoran şi Adair se înfruntară din nou, Niall îşi aminti ceva.

„Păcat că l-ai nimerit doar în umăr…”

Mintea îi încetini, apoi i se opri de tot, după care se trezi la viaţă într-o mişcare ameţitoare.

— Nu am menţionat că l-am nimerit în umăr, şopti el.

— Niall?

Auzi ca prin ceaţă întrebarea lui Adair.

Pierdut în propriile gânduri negre, Niall se gândi la dimineaţa de după noaptea în care fusese atacată Diana, la întâlnirea cu fraţii lui şi Oswyn. Acesta îl acuzase în treacăt şi îi amintise despre abilităţile lui şi despre faptul că nu era dispus să ucidă. Nu spusese nici măcar o dată unde îl împuşcase mai exact pe ticălosul care pătrunsese în odăile Dianei. Iar asta însemna un singur lucru…

— Ştia, spuse el cu asprime, cu dinţii încleştaţi.

Adair îl prinse de braţ.

— Despre ce…?

Niall se răsuci şi îşi apucă fratele de antebraţe.

— E Oswyn, zise el cu voce aspră, în timp ce îl cuprindea panica. El e omul din interior. El ne-a trădat! Îi dădu drumul lui Adair şi se împletici, simţindu-se ca o mică corabie azvârlită pe mare în timpul unei furtuni turbulente. Îşi trecu mâinile prin păr. De-aia m-a sfătuit să nu particip.

Iar el o trimisese singură. Gemu jalnic ca o fiară rănită şi ieşi valvârtej din odaie, urlând din toţi rărunchii să i se aducă armăsarul.

— Doar nu o crezi pe fată pe cuvânt? îi strigă Adair.

— Asigură-te că ajunge acasă în siguranţă, îi porunci Niall fără să se uite în spate.

La scurt timp după aceea, galopa pe străzile tăcute din Londra, rugându-se pentru prima oară în cei treizeci şi ceva de ani să fi fost într-adevăr păcălit şi prins într-o capcană.

Căci, dacă nu era aşa, iar sora lui Killoran avea dreptate, atunci în seara aceea o trimisese pe Diana la tăiere.

Şi, pentru prima oară în cei treizeci şi ceva de ani petrecuţi pe pământ, Niall se rugă.

Capitolul 22

Diana se trezi din cauza unei lovituri tăioase în stomac.

Inspiră dureros şi se căzni să se ridice. Se simţea de parcă înaintase cu greu printr-o ceaţă densă şi clipi rar, încercând să îşi dea seama unde se afla. Şi de ce braţele îi erau sucite dureros la spate şi legate la încheieturi.

Şi apoi o năvăliră amintirile. Trădarea lui Oswyn. Iar acum, se părea, răpirea ei.

— Te-ai trezit.

Urmă o altă lovitură, iar Diana şuieră şi se făcu covrig. Se căzni să răzbată prin negura de durere şi să se concentreze cu disperare asupra atacatorului cu cizme de

oţel. Dar capul îi zvâcnea din cauza durerii feroce pricinuite de lovitura pe care o primise.

— Nu mi-ai uşurat deloc treaba, fătucă, continuă femeia cu un accent londonez aspru. Mi-a fost mai uşor să răzbesc înapoi dintr-o colonie de deţinuţi decât să te omor pe tine.

— Mulţumesc, cârâi Diana, urând asprimea aceea din propria voce care trăda frică şi dorindu-şi să fie puternică, în timp ce Niall ar fi fost cutezător şi poruncitor.

Femeia mai în vârstă râse uluită.

— Eşti guralivă.

O lovi în coaste, făcând-o să icnească.

Simţi o senzaţie de agonie explozivă în locul loviturii şi închise strâns ochii, pentru ca femeia aceea să nu aibă plăcerea de a-i vedea lacrimile sau groaza.

Când durerea se mai potoli, Diana se forţă să deschidă ochii şi se înfioră. Îşi cuprinse repede capul cu mâinile legate. În tot acest timp, îşi trecu rapid privirea peste închisoarea improvizată. Măsurând cam jumătate din atelierul ei, odaia era plină de saltele pătate şi o mână de scaune rupte. O masă. Miji ochii. Doi bărbaţi. Unul dintre paznicii aceia era un ticălos neloial. Se umplu de mânie din pricina celui care îi trădase pe Niall şi pe toţi fraţii lui.

— Nu eşti de acord cu condiţiile, o cicăli femeia, distrăgându-i atenţia de la trădătorul de Oswyn, care stătea cu spatele la ea, privind la uşă.

Se forţă să îşi mute privirea de la silueta lui pe care o ura şi se uită la străină. Femeia era sfrijită, cu obrajii pătaţi de noroi şi neîngrijiţi, cu păr brunet unsuros, şi totuşi cu trăsături frumoase, uimitor de elegante.

— Te înşeli. Nu condiţiile sunt problema, ci gazda.

Străina râse limpede şi cristalin, făcând notă discordantă cu răul ce ardea în ochii ei verzi ca smaraldul.

— Nu eşti aşa cum mi-am imaginat că ar fi o fiică de duce.

Diana îşi apropie încheieturile legate şi începu să se mişte înainte şi înapoi, încercând să se elibereze.

— Mă tem că m-ai prins într-o împrejurare

nefavorabilă. În mai multe, de fapt, dacă este să fim exacţi.

Dintr-o mişcare, femeia scoase un cuţit din şorţ şi îl duse la spate.

Diana păli, dar femeia care o ţinea captivă îi tăie legăturile, eliberând-o. Îşi muşcă buza în timp ce sângele îi năvăli din nou în încheieturi.

— Amelie Diggory, îi spuse femeia sfrijită, iar Diana icni. Femeia zâmbi superior. Până şi tu, fiică de duce, ştii numele.

Ţinând cont de faptul că fusese răpită, cel mai probabil în ziua aceea avea să îşi găsească sfârşitul. Ar fi trebuit să fie îngrozită, paralizată. Dar, la naiba, nu avea să îi permită celei care o luase captivă să creadă că reacţionase aşa când auzise numele lui Diggory din alt motiv decât antipatia faţă de el. Chiar dacă însemna să îşi grăbească moartea.

— Ar fi greu să nu îl ştiu, răspunse ea cu buzele strânse. Tatăl tău le-a pricinuit suferinţă multor oameni pe care îi iubesc.

Amelie Diggory îşi înfipse mânerul pumnalului în palma opusă.

— Tatăl meu, pufni ea? Mac n-a fost tatăl meu. A fost soţul meu.

Soţul ei? Dar femeia nu putea să aibă mult peste 30 de ani.

— S-a însurat cu mine când aveam 14 ani.

Dianei i se făcu greaţă. Fusese doar o copilă. Chiar dacă femeia o răpise şi avea de gând să îi facă rău, simţi un val de milă faţă de ea.

Ţipă când Amelie Diggory îşi încolăci degetele în părul ei şi o ridică în picioare. Ochii i se umplură de lacrimi când o trase aproape de ea. Nasurile li se atinseră.

— Târfa de maică-ta i-a adus-o pe femeia aia! se răsti ea.

— Delia Banbury, şopti ea din reflex.

Mama lui Ryker şi a Hellenei. Nelegiuirile ducesei de Wilkinson se iţeau din nou. Aveau să fie prezente mereu, încontinuu, în existenţa suferindă a Dianei, dar şi a fratelui

şi a surorii ei.

Femeia îi dădu brusc drumul, împingând-o cu putere. Diana se sprijini de perete.

— Diggory nu avea nevoie de o târfă de pe stradă când putea să se desfete cu o doamnă. În cele din urmă, am scăpat de ea, adăugă femeia, ridicând cu nonşalanţă din umeri. Am otrăvit-o până ce a dat ortul popii.

Dianei i se făcu pielea de găină. Femeia o ucisese pe mama Hellenei şi a lui Ryker. Cerule mare! Despre răul acesta vorbise Niall. Un rău care trecea dincolo de ceea ce reuşise să întrezărească Diana din atrocităţile comise de mama ei şi care atingea o profunzime ce pătrundea până în întunericul diavolului însuşi. Se îndepărtă de femeia nebună şi apoi se opri brusc.

Cele câteva lumânări aprinse luminau un perete. Atrasă de tencuiala crăpată, Diana se duse într-acolo şi atinse unul dintre numeroasele însemne aparte făcute cu cerneală. Şi ştiu.

Îşi sprijini fruntea de unul dintre acele semne făcute cu multă vreme în urmă şi se căzni să respire.

Acela era locul pe care Niall îl numise *cămin* în copilărie. Acela era peretele pe care fusese forţat să îşi însemneze inventarul tuturor bărbaţilor şi copiilor ucişi. Îşi muşcă buza de jos şi îşi coborî braţul tremurător pe lângă corp. Gândul la el şi la puterea de care dăduse dovadă în întunericul din viaţa lui pătrunse în fiecare colţişor al fiinţei ei, întărind-o. Se îndreptă de spate şi se întoarse spre soţia lui Diggory, privind-o drept în ochi.

— Ce-ar fi să trecem peste lecţia de istorie şi să îmi explici ce caut aici?

Amelie Diggory mârâi.

— Te-aş putea ucide pentru insolenţa ta.

Ea se forţă să zâmbească.

— Haide, o sfidă ea. Oricum ai de gând să mă ucizi. Dar oare de ce? se gândi ea.

— Ochi pentru ochi, repetă femeia care o luase captivă, mânuind lama crestată. Poate că ar trebui mai întâi să-ţi scot un ochi. Ce zici?

Curajul Dianei slăbi. „Nu te uita! Nu te uita!” Femeia nebună voia să o facă să se smiorcăie.

— M-am întors din Australia şi am descoperit că maică-ta nu poate sta departe de soţul meu. I-a cerut ajutorul încă o dată, ca să termine cu Helena. Avea să îl plătească greu pentru treaba asta.

Treaba asta. Uciderea Hellenei. Simţi un gust de fiere, dar îl înăbuşi. Cât de uşor vorbea femeia despre moartea surorii ei!

— Eşti un monstru, şopti ea.

— Eu sunt un monstru? Maică-ta a plătit ca să fie ucisă. O privi ameninţător. De fapt, n-a plătit. N-a vrut s-o facă până ce treaba nu era terminată. Iar Diggory al meu a plătit preţul. Trebuie să plătească…

„Trebuie să plătesc. Trebuie să plătesc… O datorie plătită”.

Îşi aminti vorbele acelea fără sens pe care le rostise mama ei. Diana îşi încleştă dinţii şi trase aer în piept.

Mama ei nu se referise la moartea Hellenei, ci mai degrabă la datoria pe care o avea faţă de femeia din faţa ei.

Viaţa îi era pierdută. Fusese din clipa în care mama ei făcuse o înţelegere cu Diggory, cu ani în urmă.

Amelie Diggory zâmbi afectată.

— Văd că pricepi acum.

Diana căută o replică îndrăzneaţă, dar dinţii îi clănţăneau zgomotos şi se cuprinse cu braţele de talie.

Era o diferenţă între a şti că vrea cineva să te ucidă şi momentul în care te confruntai direct cu asta. Când ştiai că, din clipă în clipă, cineva urma să înfigă un pumnal în tine şi să îl răsucească până ce aveai să îţi dai ultima suflare dureroasă.

Îşi muşcă interiorul obrazului până ce simţi gustul metalic al sângelui.

„Nu vreau să mor… Nu aici. Nu aşa. Nu cu femeia aceasta”.

Apoi îşi dădu seama de adevărul dureros că nu avea să îl mai vadă vreodată pe Niall. Îşi imagină chipul lui. Niall,

care, dintr-un simţ al răspunderii profund, avea să se învinovăţească pentru că o lăsase să plece cu Oswyn. Îşi îndreptă umerii în timp ce deveni tot mai hotărâtă. Nu avea să permită ca Niall să o aibă pe conştiinţă.

— De ce m-ai adus aici? o provocă ea. Pentru că lacheii tăi au dat greş de atâtea ori?

Ambii paznici îi aruncară priviri glaciale.

Soţia lui Diggory chicoti.

— Ai un simţ al puterii exagerat. Dacă aş fi avut de gând să te ucid, aş fi făcut-o deja. Nu mi-ar fi adus nicio satisfacţie să te ucid rapid. Am vrut să ştii ce urmează să se întâmple. Şi apoi să-ţi văd chipul când te spintec ca pe un peşte.

I se încordară muşchii stomacului şi încremeni când Amelie Diggory îi atinse abdomenul cu cuţitul. Înţepătura metalului o muşcă prin materialul rochiei şi simţi pumnalul cum se înfige dureros în carnea moale a stomacului ei.

— Am vrut ca maică-ta să ştie că urmează să te ucid şi că nu putea face nimic ca să mă împiedice. Mi-a luat totul, iar în seara asta voi face la fel.

„Trucul este să aştepţi până ce o persoană ezită şi să profiţi de acea slăbiciune”.

Diana îşi ridică bărbia în semn de răzvrătire şi se holbă peste umărul femeii, spre paznicii din partea din faţă a încăperii.

— Aşa ai răsplătit loialitatea fratelui meu şi a lui Niall, Oswyn? spuse Diana batjocoritor. Oswyn se crispă. După tot ce au făcut pentru tine?

— Tot ce au făcut? întrebă, el cu voce răsunătoare, întorcându-se cu faţa spre ea. Asta crezi? Am fost cu ei de la început şi n-am fost niciodată mai mult decât un paznic.

Diana îşi strânse pumnii.

— Ţi-au dat siguranţă şi stabilitate, ripostă ea, provocându-l cu îndrăzneală.

— Taci naibii din gură! tună el, făcând câţiva paşi lungi spre ea.

Amelie Diggory se întoarse spre el.

— Ajunge! Vorbeşti doar dacă îţi vorbesc eu. Nu

contează ce spune târfa asta. Ai priceput?

Diana se puse în mişcare. O lovi cu pumnul în tâmplă pe cea care o ţinea captivă. Femeia urlă şi scăpă cuţitul din mână, apoi se împletici şi căzu pe genunchi. Diana îşi auzi sângele vuindu-i în urechi, profită de confuzie şi se aruncă după cuţit, chiar când Oswyn se întinse după pistol.

Dar era bătrân, distras şi lent.

Diana o prinse pe Diggory de păr şi o ridică în picioare.

— Lasă-l jos, spuse ea gâfâind, apăsând cuţitul de gâtul femeii.

— Nu mă poţi ucide, o tachină femeia care o ţinuse captivă, acum fiind prizoniera ei.

Se auzi un ţăcănit slab din partea din faţă a odăii. Diana aruncă o privire spre celălalt cuţitar.

— Aruncă arma şi pleacă! porunci ea cu o voce oţelită. Sau îi tai gâtul. Jur că o fac!

Ca să demonstreze că vorbea serios, Diana brăzdă carnea femeii, făcându-i o rană mică.

În pofida bravadei femeii, mişcările ritmice ale gâtlejului ei lăsau să se înţeleagă că îi era teamă. Încuviinţă aproape imperceptibil din cap, iar cuţitarul cu urme de vărsat îşi aruncă arma într-o parte şi plecă.

— Acum tu, Oswyn.

— Oz nu pleacă nicăieri, afirmă Amelie Diggory pe un ton categoric.

Panicată, Diana ridică vocea:

— Am zis să ieşi de aici!

Uşa se deschise larg cu atâta forţă, încât se lovi de perete.

Se bucură când îl văzu pe Niall în pragul uşii, ca un războinic de demult, întunecat şi răzbunător.

Amelie Diggory o prinse pe Diana de încheietura mâinii şi i-o suci la spate, făcând-o să scape arma.

Cu pistolul îndreptat spre Niall, Oswyn recuperă numaidecât cuţitul şi i-l dădu soţiei lui Diggory.

— Măi să fie, e chiar Niall Marksman, stăpânul lumii interlope. Ai venit la timp să vezi cum o spintec pe fiica lui

Wilkinson.

*

Niall văzuse atâtea orori, încât se crezuse imun la ele.

Se înşelase.

Să o vadă pe soţia lui Diggory ţinând cuţitul la gâtul Dianei îi stârni o groază ce avea să îl bântuie până la ultima suflare.

O privi scurt în ochi. Cerule mare! Groaza ce se revărsa din ochii ei grăitori îl sfâşia mai tare ca un pumnal.

— Amelie, o salută el pe femeie, nu cu mult mai în vârstă decât el.

După ce scăpase din ghearele lui Diggory, nu se gândise la cei pe care îi lăsase în urmă. Făcuse tot ce îi stătuse în putinţă să îngroape cele mai întunecate amintiri şi să o ia de la capăt. Iar acum trebuia să înfrunte locul acela din copilăria lui. Şi o persoană din trecutul lui.

— Aruncă arma! Marksman, îi porunci Amelie.

Se căzni să pară calm, aplicând toate lecţiile pe care le învăţase împreună cu Ryker, Calum şi Adair. Lecţii care îl ţinuseră în viaţă când se confruntaseră cu acelaşi rău pe străzi.

— Dacă eşti hotărâtă să o ucizi, de ce să renunţ la armă?

Diana păli.

— Minte, zise Oswyn ferm. O iubeşte.

Niall zâmbi dur şi inexpresiv.

— Eu nu iubesc pe nimeni.

Era o minciună. Inima lui bătea doar pentru femeia care avea acum un cuţit la gât. Iar dacă ea avea să moară acolo, puteau să îl ucidă şi pe el, căci fără ea nu avea să mai existe.

— Te-ai culcat cu ea, ripostă Oswyn, făcând un pas pripit spre Niall, îndepărtându-se de Diana.

„Aşa, vino spre mine…” spuse Niall în mintea lui, ca o litanie.

— M-am culcat cu multe femei, Oswyn.

„Trădătorul naibii!” Niall îşi temperă dorinţa sălbatică de a-l omorî în bătaie pe bărbat, cu pumnii goi. Oswyn avea să moară. Era o certitudine.

Amelie îşi ţuguie buzele.

— Eşti un prost, Oswyn, dacă tu crezi că a însemnat ceva doar pentru că s-a culcat cu o doamnă plictisită care simţea nevoia să fie tăvălită de un cuţitar de pe stradă. Râse aspru şi inexpresiv, aşa cum o făcuse şi el. Cu fiecare mişcare tremurătoare a femeii, lama se legăna lângă gâtul Dianei. Nu ţi-a prea păsat niciodată de nimeni. În privinţa asta, ai moştenit ce era mai bun de la Diggory.

„Nu eşti ca Diggory”.

— Totuşi, ai venit, zise ea, gânditoare.

Incapabil să o privească pe Diana în ochi, ca să nu piardă fărâma de control pe care o deţinea, Niall încuviinţă scurt din cap.

— E sora lui Black, iar dacă plec de aici cu ea moartă, s-a zis cu viitorul meu în Iadul şi Păcatul. Se forţă să mintă.

„De ce m-am împotrivit atât de mult? De ce nu i-am acceptat propunerea?” Îşi simţi inima ca într-o menghină. Ar fi trebuit să fie la dineul blestemat al lui Ryker, suportând un eveniment din înalta societate, iar peste câteva zile, să se urce împreună pe o corabie ce pleca spre un loc cu nisipuri roz şi ape azurii, lăsând toate astea în urma lor.

— Trebuie să moară. O datorie trebuie plătită.

Cealaltă lecţie pe care o ştia şi pe care le-o dăduse Diggory prin bătaie tuturor băieţilor şi fetelor care îi făcuseră treburile.

— Doar nu eşti atât de proastă încât să crezi că o poţi ucide pe fiica unui duce şi să scapi pur şi simplu nepedepsită? întrebă el pufnind.

Amelie îşi încordă braţul, iar inima lui Niall începu să bată mai repede, de panică. Oamenii disperaţi făceau lucruri disperate. El era dovada vie în acest sens.

— Nu contează dacă scap sau nu, zise ea oarecum panicată. Nu mă tem de moarte.

— Toată lumea se teme de moarte, zise Diana încet,

iar Niall înjură în gând.

— Tacă-ţi fleanca, târfă ce eşti, ţipă Amelie, apăsând mai tare lama în carnea ei.

Diana îşi muşcă buza de jos.

— S-ar părea că ne aflăm într-un impas, încuviinţă Niall. Va trebui să îl ucid mai întâi pe Oswyn, ca apoi să ne concentrăm la rezolvarea chestiunii dintre noi doi.

Paznicul râse în hohote, de parcă ar fi auzit cea mai bună glumă.

— Nu mă poţi ucide. Nici pe mine, nici pe altcineva, Marksman. N-ai mai ucis pe nimeni de când ai plecat din cocioaba asta.

Era adevărat. Mâinile i se încleştară din reflex pe pistol. Simţi metalul rece în palmă. „Nu muşca momeala…”

Obosit să se joace de-a şoarecele şi pisica cu soţia lui Diggory, Niall trase piedica pistolului.

— Zi-mi ce vrei!

— Vreau să moară. Vreau să plătească pentru moartea lui Diggory.

— Pe Diggory l-a plătit ducesa. A murit din pricina deciziei pe care a luat-o.

Amelie mârâi, şi apoi privirea i se înflăcără.

— Oswyn! ţipă ea, îndreptând cuţitul spre uşă.

În încăpere răsună o detunătură puternică.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Niall se uită spre intrarea din încăpere şi îl văzu pe Adair cu braţul întins şi ţeava pistolului încă fumegând. Diana profită de faptul că femeia fusese distrasă, se smuci din strânsoarea ei şi o apucă de încheietură.

Cuţitul căzu pe jos, şi se aruncară amândouă după el. Diana ieşi triumfătoare. Niall şi Adair fugiră spre ele, după care se opriră brusc, când Amelie scoase un pistol din buzunar.

Se auzi ţăcănitul slab al piedicii când îndreptă pistolul spre spatele Dianei.

— Diana! ţipă Niall.

Cu braţul tremurând, el ţinti şi trase.

Buzele lui Amelie se ţuguiară într-o grimasă rotundă,

iar pistolul îi căzu pe podea cu un zăngănit, apoi femeia se prăbuşi la podea, moartă.

Se isprăvise.

Capitolul 23

În următoarele două zile de la răpirea Dianei, casa de la oraş a ducelui de Wilkinson primi un şir constant de oaspeţi şi vizitatori. Veniră poliţişti să vorbească nu cu ea, ci mai degrabă cu tatăl ei despre răpire. Când un duce şi fiica lui aveau neplăceri, societatea le acorda atenţie. Cât despre faptele eroice pe care le săvârşiseră Niall şi Adair în ziua respectivă? Ei bine, fuseseră lăudate mult mai puţin decât cele pe care le săvârşise Ryker, fiul nelegitim al unui duce.

Asta îi amintea de ce Niall ura lumea aceea. Şi de ce o ura şi ea. Îi amintea şi mai acut de diferenţa de neînvins dintre ei, care pentru Niall conta mai mult decât însemnase vreodată pentru ea.

Diana stătea la fereastră, privind spre grădinile mamei ei, şi îşi plecă fără să vrea obrazul pe genunchi, simţind satinul rece pe piele. Privi spre încercările de schiţe şi picturi din încăpere.

Spre locul acela spre care plănuia să călătorească, chiar dacă tatăl ei nu era de acord ori se împotrivea.

Singură.

Căci, chiar dacă avuseseră numeroşi vizitatori, printre care şi fratele ei, Ryker, care trecuse pe acolo de mai multe ori, un anumit bărbat nu venise.

„Niall”.

În dimineaţa de după *Marele eveniment,* cum îl numeau ziarele de scandal, Diana îşi spusese că Niall avea să fie asaltat de întrebări despre răpirea ei. În după-amiaza aceea, când încă nu venise, Diana se gândise că trebuia să se ocupe de siguranţa celor din Iadul şi Păcatul. Oameni care depindeau de gândirea lui iute şi de abilităţile lui. La

urma urmei, el şi fraţii lui fuseseră trădaţi de un prieten din interior. Drept urmare, Niall nu putea să plece pur şi simplu ca să o viziteze pe Diana.

În a doua dimineaţă, începuse să înţeleagă adevărul dureros: nu avea să vină. Şi nu fiindcă nu conta pentru el, aşa cum îi spusese cu insistenţă lui Amelie Diggory, ci pentru că nu era o domnişoară proastă care să nu vadă lucrurile cum erau de fapt. Îşi riscase viaţa şi se întorsese într-un loc pe care îl visa doar în cele mai întunecate coşmaruri ale lui, ca să o salveze. Nu, nu era din pricină că nu îi păsa.

Ci din cauză că nu îi păsa *îndeajuns.*

Simţi lacrimi înţepătoare pe gene şi clipi ca să le alunge. Ura picăturile acelea inutile.

Auzi paşi pe coridor şi se înveseli. Îşi înălţă capul şi privi spre partea din faţă a încăperii. Iar inima, organul acela prostuţ şi plin de speranţă, se prăbuşi.

În cadrul uşii îi văzu pe majordom şi pe Lady Penelope. Era o femeie cu o privire blândă. Inteligentă.

— Vicontesa Chatham, murmură majordomul şi se retrase, lăsându-le singure.

Diana se ridică numaidecât în şezut şi îşi coborî picioarele peste marginea banchetei. Apoi se ridică în picioare.

— Mi…

— Sper că nu mă iei cu milady, spuse Penelope, zâmbindu-i cu blândeţe. Nu sunt o fiinţă cuviincioasă şi plictisitoare care ţine la ceremonie.

— Aşa e, murmură Diana.

O tânără care se căsătorise cu un străin ca să îşi salveze reputaţia şi apoi se mutase într-un salon de jocuri de noroc cu siguranţă se născuse curajoasă. Un curaj pe care Diana abia acum îl căuta şi îl descoperea în ea însăşi.

Musafira ei zăbovea în cadrul uşii.

— Vrei să iei loc? o întrebă Diana cu întârziere.

— Da. Mulţumesc.

Diana se aşteptă la priviri îngrijorate şi preocupate, dar nu avu parte de aşa ceva. Şi faptul că Penelope nu se

purta cu menajamente cu ea, aşa cum făcuseră Ryker, servitorii şi tatăl ei, îi ridică o povară de pe umeri.

— Sper că nu te deranjează. Soţul meu stă de vorbă cu tatăl tău şi mi s-a părut că am întârziat mult cu vizita aceasta, îi explică ea înaintând.

Penelope se duse fără să se întrerupă spre canapeaua de culoarea fildeşului indicată şi se opri.

Diana privi la obiectele care îi atraseră atenţia cumnatei ei.

— Îmi permiţi? întrebă Penelope, arătând spre colecţia de picturi.

Diana încuviinţă şovăielnic. În afară de Niall şi de servitorii care făceau curăţenie în odaie, nimeni nu îi mai văzuse lucrările, cu excepţia foştilor ei profesori de arte. O smerea oarecum să îşi expună astfel picturile. Lucrările ei erau o fereastră spre experienţele şi visurile ei de viitor limitate.

— Te pricepi, zise Penelope, studiind schiţa scenei din St. Giles.

Diana îi mulţumi încet, iar cumnata ei o privi scurt peste umăr, apoi se concentră din nou asupra picturii cu pricina.

— Nu sunt doar politicoasă, zise ea direct, iar Diana zâmbi pentru prima dată în două zile. Cumnata mea, contesa de Sinclair, este o artistă înzestrată. A fost guvernanta mea şi mi-a insuflat aprecierea faţă de artă, chiar dacă eu şi surorile mele am fost nişte eleve groaznice şi nu ne-am putut compara câtuşi de puţin cu lucrările lui Juliet. În urma influenţei ei, *mi-a plăcut* mereu să schiţez, dar nu am nici pe departe atât talent ca tine.

Diana dormise doar câteva ore adunate. Şi, dacă nu ar fi făcut-o, tot bănuia că sporovăiala Penelopei Black ar fi avut acelaşi efect ameţitor asupra ei.

Lady Penelope continuă să înainteze prin încăpere şi zăbovi în faţa unei zile ploioase surprinse în Hyde Park. Cu o curiozitate nestânjenită, se aplecă şi cercetă cu atenţie pictura.

— Ai vrea nişte gustări? chiţăi Diana, disperată să o

distragă de la imaginea cu ea şi Niall împreună.

Penelope se întoarse şi clătină din cap.

— Nu, mulţumesc.

Diana fu uşurată când Penelope i se alătură pe canapeaua spre care îi făcuse semn.

Rămaseră tăcute vreme îndelungată, iar Diana o privi pe femeia încântătoare cu care se căsătorise fratele ei. Avea o bunătate inerentă *ce* le lipsea multor nobili. Şi totuşi, probabil că Diana avea sufletul întunecat, căci se holba la ea şi o invidia în sinea ei pentru că ştia cum se simţise Niall în ultimele două zile. Pentru că ştia cum îşi petrecuse el ultimele două zile, în timp ce ea putea doar să ghicească.

— Cum se simte? întrebă ea încet. Se îmbujoră imediat ce rosti întrebarea. Adică ei, se corectă ea degrabă. Cum se simt domnul Marksman şi domnul Thorne?

Penelope aruncă o privire spre pictura cu scena din Hyde Park şi, de data aceasta, o privi cu înţeles pe Diana.

— E bine, zise ea cu o solemnitate necaracteristică. Poliţistul l-a interogat scurt în legătură cu evenimentele petrecute, iar de atunci a fost…

„Ocupat cu clubul”. Îşi simţi inima străpunsă de durere, la fel de reală de parcă Penelope ar fi rostit cu voce tare acele cuvinte.

Se bucură de situaţia creată când intră o servitoare cu o tavă cu prăjituri şi un ceainic. Fata aşeză tava, făcu o reverenţă şi apoi plecă.

— Doreşti o ceaşcă de ceai? întrebă ea, evitând cu sârguinţă privirea tinerei vicontese.

— Te rog. În timp ce acceptă ceaşca întinsă, Penelope continuă să vorbească. Mama spunea deseori că o ceaşcă de ceai englezesc ar vindeca toate suferinţele din lume. Apoi şopti pe un ton oarecum zburdalnic: Bineînţeles, nu a ţinut cont de faptul că ceaiul provine, din fapt, din India.

Diana îşi turnă şi ea o ceaşcă şi se uită la conţinutul călduţ. Ce ciudat! Să treacă de la a fi răpită dintr-o trăsură, de la a avea un cuţit la gât şi de la a fi într-un final salvată de Niall şi de Adair la a lua ceaiul şi a conversa despre el.

— Cu câteva luni în urmă, spuse brusc Penelope, când m-am căsătorit cu Ryker, m-am mutat în Iadul şi Păcatul. Niall a fost cât se poate de furios din cauza prezenţei mele acolo.

Diana şi-l închipui pe Niall aşa cum fusese prima oară când îl întâlnise. Nechibzuit. Batjocoritor. Plin de dispreţ. Da, aşa cum îl cunoştea ea, Niall cu siguranţă nu ar fi fost deloc încântat să îşi vadă imperiul invadat. Şi chiar de o doamnă nobilă.

— Eram hotărâtă să îl fac să mă placă, continuă Penelope. După ce am fost înjunghiată, m-a bandajat, m-a cărat pe străzile din Londra şi înapoi acasă. De atunci, m-a considerat sora lui. Ochii îi licăriră. Ce-i drept, o soră pe lângă care încă e prudent.

— Pentru că i-ai salvat viaţa, te va respecta şi îţi va fi loial pentru totdeauna, spuse Diana încet.

Avea să onoreze fapta aceea curajoasă prin loialitatea şi prietenia lui.

— Da, fu de acord Penelope. Se trase pe marginea canapelei şi se aplecă în faţă. A întrebat de tine.

Diana ridică din sprâncene când auzi.

— Da? Oare ce spusese? Oare întrebase de ea doar din politeţe?

— Da, îi confirmă Penelope încuviinţând din cap. În ambele dăţi în care soţul meu s-a întors de la tatăl tău, Niall l-a întrebat iute: „Şi Diana?”

Diana îşi înălţă capul, întrebătoare.

— Niall nu întreabă despre nimeni. Nici măcar despre fraţii lui. Dar despre tine… Zâmbi cu blândeţe. A întrebat. De mai multe ori.

Diana îşi încolăci involuntar degetele în fuste şi, ca să le ţină ocupate, îşi luă ceaşca de ceai.

— Te gândeşti prea departe, spuse ea încet, fără să se prefacă a nu pricepe ce îi zicea Penelope.

— Poate că da, recunoscu Penelope. Dar nu cred.

Se auziră paşi apăsaţi în dreptul salonului, iar Diana nu mai fu nevoită să îi răspundă.

Tatăl ei îşi drese vocea, iar cele două doamne se

ridicară.

— Lady Chatham, o întâmpină el cu formalitatea a doi străini care acum se întâlneau pentru prima dată, de parcă nu ar fi fost vorba de o tânără şi de socrul ei.

Asta devenise tatăl ei. Întrucât nu putea privi dincolo de titlul acela ciudat, pierduse mult în ceea ce îi privea pe Ryker, Helena şi familiile lor. Aşa fusese cu treizeci şi doi de ani în urmă, când alesese o altă femeie în locul celei pe care o iubea cu adevărat. La fel era şi acum, cu fiica lui.

— Lord Wilkinson, îl salută Penelope. Presupun că soţul meu mă aşteaptă.

O prinse pe Diana de mâini şi o strânse uşor. Apoi plecă, lăsându-i pe Diana şi pe tatăl ei singuri.

Toată viaţa crezuse că tatăl ei era diferit de mama ei. Când ea fusese severă, el zâmbise. Se purtase cu amabilitate faţă de servitori, în timp ce ducesa nici măcar nu se uita la ei. Dar, din multe puncte de vedere, erau la fel. În chipuri care nu ar fi putut fi vreodată bune.

Tatăl ei îşi vârî degetele mari în betelia pantalonilor şi se legănă uşor.

— Fratele tău a venit să vorbească cu mine.

— O dovadă de devotament, recunoscu ea.

Deşi avea toate motivele să o urască. Deşi ar fi putut să o învinovăţească pentru rolul pe care îl jucase mama ei în dispariţia lui şi a Hellenei, nu o făcuse. Se oferise să o ajute, crezând-o pe cuvânt.

— E un băiat bun, zise el, iar ochii i se umplură de lacrimi. Apoi, părând să îşi amintească unde se afla, se aşeză pe locul în care stătuse mai înainte vicontesa. Am vorbit îndelung despre dorinţa ta… de a pleca. Tatăl ei se opri. Ţinând cont de tot ce s-a întâmplat, crede că ar fi… Muşchii feţei i se contorsionară de durere. Credem că ar fi mai bine pentru tine să laşi în urmă Londra. Cel puţin pentru o vreme.

Ea deschise gura şi încercă să spună ceva. Ce voia să zică tatăl ei?

— Vreau să spun că îţi voi da fondurile, aşa cum mi-ai cerut. Dacă plecarea de aici te va face fericită şi te va

elibera de… Flutură din mână. De tot ce s-a întâmplat cu mama ta, de neglijenţa mea şi de tot ce s-a petrecut în ultimele săptămâni, atunci vreau să pleci. Pentru tine.

Îi oferise tot ce îşi dorise de mai bine de un an. Oportunitatea de a-şi controla fondurile şi de a explora lumile acelea despre care citise doar în cărţi. Să plece, să picteze şi să descopere dacă St. George's chiar era un tărâm cu nisipuri roz şi ape azurii.

— Mulţumesc, tată, zise ea încet.

El încuviinţă din cap tremurând.

— În trăsură… m-am înşelat în legătură cu domnul Marksman. A fost o greşeală din partea mea să sugerez că ar fi mai puţin demn de tine din pricina naşterii lui. Tatăl ei oftă apăsat. După ce ai fost răpită şi mi-am venit în fire, nu am dat fuga spre vreunul dintre gentilomii aceia cuviincioşi pe care i-am numit prieteni de-a lungul timpului.

Bărbaţi care nu mai trecuseră pe acolo după scandalul cu soţia lui, se gândi Diana, dar nu o spuse cu voce tare. Tatăl ei fusese rănit îndeajuns. Chiar dacă avea defecte, ea nu voia ca el să sufere.

— Singurii în care am avut încredere că mă pot ajuta să te aduc înapoi au fost Ryker şi fraţii lui. Tatăl ei o privi lung, chinuit. În timp ce fugeam spre ei, m-am gândit cum erai în copilărie. Erai mereu atât de *fericită,* Diana!

Se opri, iar ochii Dianei se umplură cu lacrimi.

— Când zâmbeai, îţi apăreau gropiţe în obraji şi ochii îţi străluceau.

Datorită zâmbetului lui.

— Şi nu te-am mai văzut zâmbind de aproape un an. A fost prea egoist din partea mea să mă gândesc la asta doar după ce ai dispărut. Şi apoi m-am gândit că, dacă erai cumva în siguranţă, tot ce mi-aş fi dorit în viaţă ar fi fost să fii fericită, zise el, iar umerii îi tremurară când izbucni într-un hohot de plâns. Şi nu mi-a păsat dacă asta însemna să fii cu domnul Marksman sau să pleci spre St. George's. Dar voiam să îţi ofer ce îţi doreai.

Lacrimile se prelingeau pe chipul Dianei, iar ea le lăsă să se rostogolească, fără să le şteargă.

— Of, tată, şopti ea, ducându-se spre el. Îl strânse în braţe în timp ce el plânse. Iar el o strânse la rândul lui.

— Îmi pare atât de rău, se bâlbâi el, plângând şi icnind. Îmi pare atât de rău că nu ţi-am fost alături. Că v-am dezamăgit pe tine şi pe mama ta. Că…

— Şşt, şopti ea, strângându-l tare în braţe, aşa cum făcea în copilărie, când se julea la genunchi şi încerca să se aline în îmbrăţişarea lui. Te iert.

Şi, în sfârşit, simţi o pace liniştitoare.

Îi dăruise aproape tot ceea ce îşi dorea.

Dar nici măcar tatăl ei nu îi putea dărui ceea ce îşi dorea cel mai mult: inima lui Niall Marksman.

*

Cu mâinile împreunate la spate, Niall se uită la încăperile aglomerate ale salonului Iadul şi Păcatul.

Mesele erau pline de oaspeţi care aruncau cu bani grei. Auzi sunetul paharelor de cristal ciocnite în timp ce băutura curgea.

Lipsise cinci săptămâni, se întorsese doar de o zi, dar nimic nu se schimbase. Totul continuase ca şi cum nu ar fi plecat deloc.

Niall se uită la contele de Maxwell, care bea brandy la masa lui privată. Şi îşi aminti de balul acela blestemat când tânărul lord îşi ţinuse mâna pe talia Dianei în timp ce dansaseră. Oare avea să îi facă curte? Să o peţească? Să îi câştige inima? Închise scurt ochii.

Totul se schimbase.

— Te simţi bine, nu-i aşa?

Distras de la gândurile lui, se uită la Adair. Părea uşurat să scape din Mayfair şi să se întoarcă în St. Giles.

— Că te-ai întors, adăugă el, arătând spre încăpere. Adair ridică din umeri. Sunetele de aici. Mirosul. Aici suntem acasă.

„Acasă”, se gândi Niall. Ciudat! De-a lungul anilor, locul acesta reprezentase siguranţă şi stabilitate, dar nu îl considerase niciodată căminul lui. *Cămin* era un cuvânt ce

se găsea mai degrabă într-o carte de ficţiune, care descria un loc în care familiile locuiau, râdeau şi îşi clădeau amintiri. În timp ce Iadul şi Păcatul nu fusese niciodată cu adevărat un cămin. Nu pentru Niall.

Se auziră strigăte din mijlocul clubului, iar cei doi priviră la unison spre masa cu ruletă, pregătiţi şi pricepuţi să vadă pericolul în orice sunete neaşteptate. Mai mulţi gentilomi bătură un câştigător norocos pe spate şi îi făcură semn unei fete care servea la mese să le aducă băuturi ca să sărbătorească.

Niall se relaxă.

Da, toate lucrurile erau la fel ca înainte. Zi de zi, minut cu minut, la fel în toate privinţele. Monotonia aceasta îi adusese siguranţă… dar îl împiedicase să trăiască cu adevărat.

„Ai locuit atâta vreme în clubul tău, încât ţi-e teamă să ieşi din lumea aceea. Poţi merge oriunde şi totuşi alegi să nu o faci”.

Niall se mai uită o dată la clubul lui. Calum vorbea cu un dealer la masa de faraon. Tinerele se mişcau printre mese, turnând băuturi, şi apoi plecau mai departe. Erau lucruri familiare. Sigure. Aşa cum preferase să fie şi viaţa lui după ce scăpase din ghearele lui Diggory. Mai privi o dată, melancolic, la clubul acesta măreţ, clădit cu sângele, sudoarea şi fremătările unui cuţitar de pe străzile londoneze.

— Nu sunt probleme, murmură el pentru sine.

— Nu au mai fost în cele două zile de la vizita *ei,* recunoscu Adair.

Cleo Killoran. Femeia aceea măruntă care îl îndrumase singură pe

Niall spre Diana şi care dăduse în vileag planul sinistru urzit împotriva clubului ei şi al lor. Pentru asta, Cleo Killoran şi orice persoană pe care ea o numea rudă avea să aibă parte de loialitatea de neclintit a lui Niall. Sora mai mică a lui Killoran reuşise şi un lucru aparent imposibil: să facă pace între două localuri rivale.

Lord Maxwell se ridică în picioare şi, cu paharul în

mână, se plimbă prin club. De la veşmintele lui elegante şi chipul fără cicatrice până la rangul pe care i-l acordase cine ştie care rege antic, era tot ceea ce Niall nu avea să devină vreodată. Cândva, acest lucru îl măcinase. Dar acum nu mai simţea la fel.

— Nu vor mai fi probleme, prezise Niall, urmărind cu privirea mişcările leneşe ale contelui şi apoi ignorându-l. Nu din partea lui Killoran.

Asta nu însemna că bărbatul nu avea să continue să se dea bine pe lângă clienţii lor. Dar Niall ar fi pariat pe viaţa lui că pusese capăt sabotajului prin înţelegerea dintre familiile lor.

Adair mârâi.

— Vom vedea în timp.

Niall fusese cândva un cinic la fel de blazat. Până să o întâlnească pe Diana. Inima îi tresări, simţind o nevoie dureroasă de a o revedea.

— Mă scuzi, te rog? zise el încet.

— Bineînţeles, zise Adair, ridicând din sprâncenele blonde.

În lumea lor foarte bine ordonată, Niall nu făcea niciodată lucruri atât de scandaloase cum ar fi să lase pe altul în locul lui la pază. Nici măcar pe Calum, pe Ryker sau pe Adair. Niall mai aruncă o privire şi încuviinţă din cap, în semn de mulţumire. Îşi croi drum prin clubul aglomerat. Clienţii se dădeau grăbiţi din calea lui, evitându-i privirea şi prezenţa.

Toţi se temeau şi mai tare de el de când vestea despre răpirea Dianei şi faptul că el o ucisese pe bruta care o ţinuse prizonieră circulase în toate ziarele de scandal.

Era însă un omor – cu voia lui Dumnezeu, ultimul – pe care nu avea să îl regrete vreodată. Niall ajunse în partea din spate a clubului şi aproape că se ciocni de Calum.

— Ryker vrea să te vadă.

Nimeni nu îşi dorea vreodată să fie chemat în biroul lui Ryker Black. Se ajungea în mod inevitabil la concedieri şi înfrângeri. Altă dată, s-ar fi mâniat să fie chemat de Ryker. Dar nu şi acum. Niall încuviinţă din cap şi dădu să treacă pe

lângă el, dar Calum întinse mâna. Îl apucă de antebraţ şi îl strânse uşor.

— E bine că te-ai întors.

Gâtlejul i se strânse şi nu reuşi să spună nimic. Se căzni să zâmbească, dar i se păru mai degrabă o grimasă diformă. Apoi Calum plecă cu paşi apăsaţi. Niall rămase acolo o clipă îndelungată, aproape asurzit de zgomotul din club. Mai aruncă o privire în spate, zăbovind asupra lui Adair şi a lui Calum, care discutau. Schiţă un zâmbet şi ieşi din încăpere, urcând pe scările cunoscute ce duceau la etaj, spre apartamentele private.

Ajunse la biroul lui Ryker şi se opri. Simţi un aer ciudat de finalitate în jurul lui. „Nu trebuie să o faci”. Niall lovi tare cu pumnul în uşă.

— Intră, răsună răspunsul lui Ryker prin uşa grea.

Niall apăsă mânerul şi intră, descoperind o altă scenă care îi era cunoscută: Ryker la biroul lui, răsfoind unul dintre numeroasele registre din piele. Îşi înălţă capul.

— Niall, îl salută el, dând la o parte registrul.

Era prima lor întâlnire adevărată de când Niall se întorsese din Mayfair.

Intră în încăpere şi închise uşa în urma lui. În timp ce se duse cu paşi mari spre fotoliul din faţa biroului de mahon al lui Ryker, privi schimbările pe care le adusese soţia lui Ryker acelui spaţiu sacru. Înainte să fie izgonit din club, privise cu batjocură schimbările materiale. Le considerase un semn al slăbiciunii lui Ryker nu doar pentru soţia lui, ci şi pentru structura localului în sine. Acum considera vazele acelea pline cu flori un semn al fericirii pe care i-o adusese Penelope.

Ryker făcu semn spre fotoliu.

— Înţeleg că ai terminat cu investigaţia.

De aceea îl chemase.

— Da, confirmă Niall. El şi Adair fuseseră întrebaţi succint despre soarta celor doi cuţitari de pe stradă, iar investigaţia fusese scurtă. Relatările noastre au fost de ajuns.

Pe de altă parte, moartea unora ca Niall şi cei care

locuiseră în cocioaba lui Diggory la un moment dat în viaţă nu însemna prea mult pentru societate. Crezuse că aşa îi vedea toată lumea pe el şi pe familia lui. Diana îi dovedise că se înşelase.

Ryker ridică din umeri.

— Am vorbit cu ei, la fel şi ducele. Nu te vor deranja. Îi zâmbi larg. Eu şi Wilkinson ne-am asigurat că eşti liber să lucrezi, fără alte distrageri.

Wilkinson. Niall nu se prea gândise la relaţia forţată, inexistentă dintre Ryker şi tatăl lui. Oare dacă ar fi fost tatăl lui, s-ar fi agăţat de ură şi resentimente? Acum că văzuse şi nuanţele de gri din viaţă, nu era atât de sigur.

Fratele lui îşi încrucişă braţele la piept şi se holbă la el, studiindu-l cu atenţie.

— Te… Făcu o grimasă. Da, indiferent cum îi schimbase influenţa unor femei bune, Niall şi Ryker nu aveau să discute niciodată cu uşurinţă despre sentimentele şi emoţiile lor. Te deranjează rolul pe care l-ai jucat în…

— Nu, răspunse el rapid şi sincer. Nu regret nimic.

Şi aşa era. Nu când tot ce făcuse o ajutase pe Diana să supravieţuiască.

Ryker bătu darabana cu degetele pe mâneca hainei lui negre.

— Din spusele investigatorilor, au mai arestat cinci bărbaţi care îi făceau treburile lui Amelie. Se opri. Ne-am înşelat cu toţii în privinţa lui Oswyn.

Niall încuviinţă din nou din cap, distras.

Ryker se ridică şi se duse cu paşi apăsaţi spre bufet şi turnă brandy într-un pahar. Se întoarse şi i-l întinse lui Niall, dar el îl refuză.

— Nu ţi-am mulţumit cum se cuvine, zise Ryker când se întoarse la locul lui, pentru că mi-ai salvat sora.

Se lăsă pe spate în scaun şi ţinu între degete paharul cu picior.

— La naiba, nu vreau să-mi mulţumeşti! se răsti Niall, iar gâtul i se încinse numaidecât.

Diana fusese iniţial o obligaţie. O însărcinare nedorită.

Ryker miji ochii spre el.

— Încă te obişnuieşti cu faptul că te-ai întors? întrebă el, iar înţelesul vorbelor lui era limpede: ceva nu era în regulă cu Niall.

El încuviinţă scurt din cap şi apoi, agitat, continuă să privească prin încăpere. „Ai locuit atâta vreme în clubul tău, încât ţi-e teamă să ieşi din lumea aceea. Poţi merge oriunde şi totuşi alegi să nu o faci”.

Îşi aminti vorbele Dianei, ca nişte şoapte, la fel de reale ca atunci când le rostise. Cu zile în urmă. Poate chiar cu o viaţă în urmă?

Îşi drese vocea, îşi vârî mâna în partea din faţă a hainei şi scoase câteva foi de hârtie împăturite. I le înmână lui Ryker, care le primi.

— Ai nevoie de o nouă metodă de verificare a paznicilor pe care i-am angajat, începu el, în timp ce Ryker le desfăcu şi se uită peste prima pagină. Nu mai este de ajuns să angajăm pur şi simplu oameni care vin de pe stradă doar pentru că şi noi am trăit pe străzi. Ai nevoie de o metodă diferită.

Ryker citi încet prima pagină, zăbovind asupra cuvintelor.

— Acela e un orar nou pentru paznici, zise el când Ryker trecu la următoarea pagină. Ne-am aşteptat să lucreze fără odihnă. A fost eficient din punctul de vedere al costurilor, dar greşit faţă de oamenii de aici. Va trebui să-i interoghezi pe cei care au fost mai apropiaţi de Oswyn. Să afli ce ştiau. În caz că au ştiut ceva.

Cei mai mulţi ar fi fost descumpăniţi de o asemenea trădare. Însă Niall şi Ryker se născuseră pe stradă.

— Bărbaţii din Dials pot ascunde informaţii unui poliţist. Dar noi îi putem citi altfel.

Fratele lui împături paginile şi aşeză frumos teancul în faţa lui.

„Ai locuit atâta vreme în clubul tău, încât ţi-e teamă să ieşi din lumea aceea”.

Niall trase aer în piept şi expiră lent.

— Adair trebuie să se ocupe de pază.

Ryker se încordă şi îl privi pe Niall.

— Doar nu te îndoieşti în continuare de tine? Sora mea trăieşte datorită ţie. Le-ai dejucat două încercări, iar în tine am cea mai mare încredere, Niall. Continuă să îl privească în ochi. În tine!

Întrucât Calum fusese mâna dreaptă a lui Ryker încă de când se găsiseră unul pe celălalt, vorbele lui Ryker erau o mărturie a încrederii pe care o avea în Niall.

Niall îşi puse palmele pe braţele fotoliului.

— Ştiu asta.

Evită din nou cu sârguinţă privirea lui Ryker. În săptămânile în care fusese plecat, se distanţase de legătura dintre Ryker şi Diana. Acum că se întorsese în club şi în prezenţa lui, era forţat să se confrunte cu ceea ce făcuse: nu numai că se culcase cu sora lui, dar se şi îndrăgostise de ea.

— Îmi eviţi privirea, Niall, zise Ryker pe tonul lui iscoditor şi aspru. Tu nu eviţi niciodată privirea nimănui.

Aşa făceau cei care greşiseră. Şi era foarte limpede că Niall greşise.

— Sunt îndrăgostit de sora ta, zise el rapid.

Buimăcit, Ryker se prăbuşi pe scaun. Dacă ar fi discutat despre altceva sau despre altcineva decât Diana Verney, Niall l-ar fi huiduit şi ar fi râs de Ryker Black cel şocat şi redus la tăcere.

— Ţie nu-ţi plac nobilii, zise fratele lui într-un final, rupând tăcerea.

— Nu. Nu îmi plac. Nu îmi plăceau, se corectă el imediat. I-am crezut pe toţi la fel. Trase cu greu aer în piept şi, uitându-se în jur, îşi trecu mâna prin părul ciufulit. Dar Diana este altfel, adăugă el.

Îi demonstrase că statutul şi dreptul din naştere nu defineau valoarea şi caracterul cuiva.

Ryker se încruntă. Oare nu este de acord? Aşa ar fi trebuit. Orice frate demn, decent şi de valoare s-ar fi supărat dacă un bărbat ca Niall s-ar fi îndrăgostit de sora lui. Niall mai scoase o foaie din haină şi i-o împinse pe birou.

— Pentru asta am venit, îi confirmă el pe un ton

solemn.

Ryker privi scurt cele câteva rânduri de pe foaie şi, ţinând cont de însemnătatea lor, Niall ar fi trebuit să simtă ceva. Regret. Tristeţe. Teamă. Şi totuşi, nu simţea nimic din toate acestea. În schimb, simţi o uşurare grozavă şi plină de speranţă.

— Ce-i asta?

Niall făcu un semn cu capul spre foaie.

— Demisia mea.

Fratele lui se încruntă şi mai tare şi îi înapoie foaia.

— Nu îţi accept demisia. Era tonul dur ce îi adusese rangul de lider în mica lui bandă de pe stradă.

— Nu îţi cer permisiunea. Trebuie să o fac. Clătină din cap şi se corectă: Vreau să o fac. Şi, din nou, nici urmă de teamă. Dacă mă va dori. Dacă n-am gafat atât de tare cu trei zile în urmă, când am ales clubul în locul unei vieţi trăite împreună cu ea. Mă însor cu ea, zise Niall şi îşi ridică bărbia.

Ryker încremeni, cu paharul în mână.

— Mă însor cu ea, repetă Niall. Dacă avea să îl accepte. O iubesc.

Ryker, prietenul lui care îl salvase de la o moarte inevitabilă şi de la şi mai mult întuneric, lăsă din mână paharul şi nu spuse nimic. Îi răspunse cu o tăcere grea. Apoi zise:

— O iubeşti.

Agitat, Niall sări în picioare şi începu să se plimbe încolo şi încoace prin încăpere.

— Nu trebuia să îmi doresc, ori să am nevoie, ori să iubesc pe nimeni.

Chiar şi în relaţia cu fraţii şi cu sora lui ridicase ziduri ca să-i ţină la distanţă. Diana dărâmase fiecare bucăţică fragilă din apărarea lui.

— Mă face să râd şi să îmi doresc să fiu mai bun.

— Eşti un om bun, Niall, interveni Ryker pe un ton sumbru. Doar că nu îţi dai seama.

Niall tresări şi se opri brusc, privindu-şi fratele cu ochi iscusiţi.

— Ştiai.

Ryker schiţă un zâmbet.

— Iniţial, am crezut că erai prea încăpăţânat ca să-i cedezi postul lui Calum. Dar după vizita lui Maxwell… Chicoti. Ei bine, da, mi-am dat seama că îţi pasă. Zâmbetul îi păli. Doar că nu ştiam dacă vei fi în stare să îţi dai şi tu seama de asta la timp.

La timp? Niall se încruntă.

— Corabia ei pleacă astăzi. Ryker ridică o misivă împăturită ce purta sigiliul ducelui şi i-o aruncă peste birou. Scrisoarea ateriză zgomotos pe margine. Am primit asta de la Wilkinson. S-ar părea că Stone a fost forţat să ridice pânzele în după-amiaza aceasta.

Lui Niall i se tăie respiraţia. Apucă bileţelul acela ofensator. „Nu!” Corabia la bordul căreia plănuise să se urce Diana trebuia să plece abia…

— Ducele s-a gândit că ar trebui să ştii şi ne-a dat de veste. Mi-a cerut să mă asigur că afli. În caz că ar conta.

Pământul începu din nou să se învârtă înnebunitor.

— În caz că ar conta? urlă el. Se duse cu paşi apăsaţi spre birou şi, aplecându-se, îşi trase fratele în picioare. De ce ai aşteptat până acum să-mi spui? zise el cu voce aspră, cu sufletul plin de o senzaţie de panică. „Dar tu de ce ai aşteptat până acum să te duci la ea?”

— Preferi să rămâi aici şi să te cerţi cu mine din cauza momentului ales pentru a-ţi împărtăşi acele informaţii importante? Ryker aruncă o privire la ceasul cu pendulă. Sau ai prefera să ajungi la docuri înainte să se îmbarce?

Niall trase câteva înjurături şi îi dădu brusc drumul. Ce naiba îi trebuia unui bărbat când călătorea? Nu ieşise niciodată din Londra. O oră. Mai erau şaizeci de minute înainte să plece corabia. Nimic. Nu avea timp să îşi ia nimic. Nu dacă voia să se urce pe vas odată cu ea. Cu inima bătându-i nebuneşte, Niall o zbughi spre uşă şi o deschise cu putere.

Se ciocni de cumnata lui, care mârâi şi se împletici, sprijinindu-se de perete. Scăpă din mână obiectul pe care îl căra.

— Niall, spuse ea, zâmbind, aşa cum făcea mereu.

— Penny, bombăni el şi o ocoli iute.

— Cred că vei avea nevoie de asta, îi strigă ea când Niall ajunse la capătul coridorului.

El se răsuci.

Penelope îi întindea o valiză.

— Majoritatea oamenilor călătoresc cu cufere şi valize, dar va trebui să te mulţumeşti cu asta. Îi zâmbi larg.

I se puse un nod de emoţie în gât, care îl sufocă în timp ce dădu iama să îşi ia valiza – miji ochii – cu model *floral?*

— Da, are un model floral, îi confirmă ea. Dar sunt singura care a folosit-o în călătorii, gânguri ea.

Calum şi Adair se aflau în celălalt capăt al încăperii, în spatele lui Penny. Niall se uită la grupul dezorganizat de oameni pe care îi numea familia lui. Oameni care se părea că îl cunoscuseră mai bine decât se cunoscuse el însuşi.

— Mulţumesc, spuse el cu voce răguşită. Eu…

Penelope se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz.

— Nu e pentru totdeauna. După călătoriile voastre măreţe, bineînţeles că te vei întoarce cu Diana.

El clipi năucit, aşa cum făcea de fiecare dată când o auzea sporovăind.

— Nu mă aştept să rămân singura doamnă din clubul acesta, pentru totdeauna.

— Penelope, spuse Ryker cu fermitate.

Ea făcu ochii mari.

— Da, într-adevăr. Prinse mâna liberă a lui Niall între ale ei şi i-o strânse. Du-te la ea! Nu ar fi deloc romantic dacă ai rata ocazia şi ar pleca fără tine.

Cerule mare! Îşi dădu seama cât timp mai avea la dispoziţie.

— Calul e pregătit, îi strigă Calum. Te voi urma şi îl voi aduce înapoi pe Chance. Nu prea ai timp dacă ai de gând să te îmbarci pe aceeaşi corabie ca doamna.

Să se îmbarce pe corabie cu doamna lui.

Dacă îl accepta.

Niall rânji şi o zbughi în jos pe coridor.

— Căsătoreşte-te cu ea! îi strigă Penelope. Mai întâi, trebuie să te căsătoreşti cu ea.

Asta avea de gând.

Câteva clipe mai târziu, Niall îl mâna pe Chance pe străzile aglomerate din St. Giles, iar Calum îl urma îndeaproape. Dacă întârzia? De ce naiba aşteptaseră atâta ca să-i spună?

„E vina ta, prostovanule!” Fusese ocupat să pună toate lucrurile în ordine, când ar fi trebuit să se ducă mai întâi la ea şi să îi spună cuvintele de dragoste pe care le merita.

Îşi încleştă maxilarul. Acum nimic nu mai avea să îl oprească să ajungă la ea. Nimic…

Chance necheză violent şi se lăsă pe copita dreaptă.

„Cerule!”

Animalul loial fornăi şi, cu inima frântă, Niall îşi trecu piciorul peste şa şi descălecă. Duse armăsarul spre marginea străzii aglomerate. Îl avea de când cumpărase clubul Iadul şi Păcatul. Se lăsă pe vine şi îşi trecu palma peste piciorul lui.

Chance dădu violent din cap, iar Niall se ridică.

— Şşt, îl linişti Niall. Îi cuprinse capul negru ca tăciunele cu mâinile şi îl mângâie cu palma între ochi, scărpinându-l în locul în care îi plăcea.

— Voi avea grijă de el, îi promise Calum, dându-i lui Niall frâiele de la calul lui şi luându-le pe ale lui Chance. Voi trimite pe cineva să vină să îl ia, promise el. Voi găsi pe cineva pe chei, dar trebuie să pleci, zise el încet. Acum!

Niall plecă imediat. Se urcă pe calul lui Calum, se aplecă în faţă şi goni. Îşi croi drum printre trăsuri şi oameni. Ignoră strigătele furioase pe care le lăsă în urmă. Vântul văratic îl lovi peste faţă, ca un balsam liniştitor ce alunga groaza pe care o simţea în piept. „Fii acolo… Fii acolo…”

După o cursă interminabilă, Niall smuci frâiele calului şi se opri brusc. Creatura necheză şi zgârie văzduhul, apoi îşi aşeză copitele pe pământ. Căută înnebunit în jur şi găsi un copil de pe stradă.

— Tu de acolo, îi strigă el, în timp ce sări de pe cal.

Băiatul dădu fuga spre el. Vine un bărbat după cal. Ai grijă de el! Îi înmâna un săculeţ cu monede, iar băiatul făcu ochii mari.

Îşi abandonă valiza şi fugi printre platformele de depozitare, privind vasele care se înălţau maiestuos, cu velele lor albe fluturând în vântul văratic. Continuă să alerge, înnebunit. Îl apucă pe un marinar din apropiere de braţ, iar acesta icni.

— *His Lady's Honor?* întrebă el gâfâind.

Bărbatul clătină din cap şi îşi eliberă braţul din strânsoarea lui.

Niall continuă să caute înnebunit, apucându-i de braţ pe alţi străini care treceau pe lângă el.

— *His Lady's Honor?* repetă o haimana tânără cu cârlionţi blonzi. Acolo e…

Niall privi în direcţia indicată şi i se frânse inima. „Nu!" Îi dădu atât de repede drumul băiatului, încât acesta se împletici, ţipând. Gâfâind, Niall o ţâşni spre capătul cheiului.

— Diana! urlă el. Diana! Atât reuşi să strige. Un singur cuvânt. Numele ei. Ajunse în capăt în timp ce corabia continua să se îndepărteze lent de Tamisa. Diana! strigă el, iar negustorii şi marinarii care forfoteau în jurul lui îl ocoliră.

Cu răsuflarea întretăiată, se prăbuşi cu mâinile pe genunchi. Trase tare şi adânc aer în piept, umplându-şi plămânii care îl ardeau. Acceptă suferinţa. Plecase. Ajunsese prea târziu. „Prostule! Prost nenorocit ce eşti…"

— Diana! mai strigă el o dată.

— Da, Niall?

Se răsuci, iar toate zgomotele de pe platformele de descărcare se potoliră, devenind un bâzâit distant în urechile lui. Era convins că îşi închipuise cuvintele acelea. Şi totuşi… Se holba fără să clipească la silueta subţire îmbrăcată în pelerină ce se afla la zece paşi de el.

— Diana, şopti el.

Ea veni parcă plutind spre el, cu pelerina verde fluturând în vânt. Se opri în faţa lui.

— Nu ai plecat, şopti el.

— Nu, spuse ea încet, în timp ce altă rafală de vânt îi desprinse câţiva cârlionţi.

Cu degete tremurânde, îi dădu la o parte şuviţele.

— Ce am spus... nu a fost... încercă din nou. Ce i-am spus lui Amelie, nu am vorbit serios... zise el cu voce răguşită. A fost... încercam să...

Diana îşi apăsă degetele de buzele lui, făcându-l să tacă.

— Ştiu, Niall.

— Am lăsat lucrurile în ordine ca să pot veni cu tine, rosti el, cuvintele împleticindu-i-se. Şi apoi nenorocita de corabie şi-a schimbat data de plecare, iar calul meu a început să şchiopăteze şi... Muşchii gâtului i se mişcau spasmodic. Am crezut că ai plecat, spuse el scrâşnind, închizându-şi ochii, nefiind sigur dacă nu cumva o invocase prin propriile dorinţe. Se mai uită o dată la vasul ce se îndepărta şi se micşora tot mai tare, ca o pată pe orizont. Am crezut că am ajuns prea târziu.

Diana îi cuprinse obrazul cu palmele, forţându-l să o privească în ochi.

— Am vrut să plec, zise ea încet. Dar apoi mi-am dat seama.

Lui Niall i se puse un nod de emoţie în gât.

— Ţi-ai dat seama?

— Voiam să văd apele azurii, nisipul roz şi lumea din afara Londrei, îl privi plină de dorinţă. Din adâncimile ochilor ei se revărsă atâta dragoste, încât Niall simţi cum i se strânge pieptul. Dar te vreau alături de mine când o fac. Mă întorceam la tine. Să încerc să te conving. Să încerc şi...

El o sărută, revendicându-i buzele într-o contopire tandră, dorindu-şi ca ea să simtă toată dragostea pe care i-o purta.

— Vreau să fiu cu tine, zise el cu voce răguşită, lipindu-şi fruntea de a ei. Vreau să plec, să călătoresc şi să nu mă mai tem. Când sunt cu tine, mă faci să nu-mi mai fie teamă. Cândva s-ar fi ruşinat şi chiar s-ar fi îngrozit să gândească acele cuvinte, darămite să le rostească. Mi-ai arătat că dragostea este mai puternică decât ura şi... te

iubesc, Diana. Inima mea îţi aparţine, acum şi pentru totdeauna!

Ea zâmbi, tremurând.

— Te iubesc, Niall Marksman. Îşi întrepătrunse degetele cu ale lui. Hai să explorăm lumea împreună!

Niall simţi o mare uşurare în piept, care i se răspândi lent în toată fiinţa.

„Sunt acasă”.

Sfârşit